BERRİN KARAPINAR



Ateşte Açan Çiçek

Parola Yayınları

Ateşte AÇAN çiçek

Kenarı kırılmış puslu bir aynada saçlarımın kesilmesini üzülerek seyrediyor, bir yandan da "Ne olur yapma anneciğim..." diye ağlıyordum.
Makası almaya çalıştığımda elime tokat yedim.
Ben kıpırdadıkça daha fazla kesmeye başladı.
Tutam tutam yere dökülen saçlarıma gözlerim yaşararak baktım, ağlamaya bile iznim yoktu.
"Rahat dur! Beni anlamıyor musun? Sana kaç defa anlattım."
Anlatmıştı. Bir yanım hak veriyor, diğer yanım belime kadar uzanan saçlarımı kesmesini istemiyordu.

Merhaba;

Bir ancam olduğunu daha yeni öğrendim, inanamadım. Hiçbir zaman sizden bahsedilmedi varlığınızdan bile haberim olmadı. Bu yüzden sözleriniziz doğruluğu hakkında araştırma yaptırdım, hikâyenizi öğrendim. Geçmişte ne olduğu beni ilgilendirmiyor. Ancamı ve kızımı tanımak, elimden gelen ne varsa yapmak isterim. İstediğiniz zaman gelebilirsiniz.

Saygılarımla...

Kerhan Ertürk



Yazmışsa kader ne kaçabilirsin, ne de durdurabilirsin.
Elini tutsan yakacak, tutmasan acıtacak.
Öyle zor ki sevdan, hiç kimsen yok anlatacak.
Kalsan Süründürecek, gitsen öldürecek.

Gülşah Giray



1. Bölüm

Kenarı kırılmış puslu bir aynada saçlarımın kesilmesini üzülerek seyrediyor, bir yandan da "Ne olur yapma anneciğim..." diye ağlıyordum.

Makası almaya çalıştığımda elime tokat yedim. Ben kıpırdadıkça daha fazla kesmeye başladı. Tutam tutam yere dökülen saçlarıma gözlerim yaşararak baktım, ağlamaya bile iznim yoktu.

"Rahat dur! Beni anlamıyor musun? Sana kaç defa anlattım." Anlatmıştı. Bir yanım hak veriyor, diğer yanım belime kadar uzanan saçlarımı kesmesini istemiyordu.

"Kesmesen olmaz mı? Ben çok seviyorum saçlarımı."

Aynadan anneme baktım. Daha otuz dört yaşındaydı ama kırkından fazla gösteriyordu. Üzerinde askısı düşmüş kırmızı kombinezon vardı. Kırmızılık vasfını kaybedeli çok olsa da, eskiden canlı bir kırmızı olduğu belliydi. Aslında kumral olan saçları çirkin bir sarıydı, yüzünde geceden kaldığı belli ağır makyaj kalıntıları duruyordu. Kollarının ve omuzlarının bazı yerlerindeki morluklar gözümden kaçmadı. Ah annem nedir senin bu çilen?

"Seni erkek sanmalılar, başka türlü onların elinden kurtuluşun olmaz." Biraz durakladı ağzının kenarına bir sigara koydu ve yaktı. İlk nefeste öksürmeye başladı. Ciğerlerinin hırıltısını duyabiliyordum.

"Bıraksana şu zehri, öksürüyorsun."

"Gebereyim de kurtulayım bu hayattan. Şimdiye kadar çoktan canıma kıymıştım ama sen ayak bağı oldun." Kafama elindeki tarakla vurdu acımıştı. Elimle ovaladığımda da, vurduğu yeri öptü.

"Benim suçum ne? Ben mi doğmak istedim? Ben mi bu iğrenç yere düşmene neden oldum, neden böyle söylüyorsun?"

"Nur'um, biliyorum suçun olmadığını. Sen bu cahil ananın sözüne gücenme."

Sigarasından bir nefes daha çekti, dumanı üfledi. O kadar kötü kokuyordu ki, öksürmeye başladığımı görünce sigaranın ucunu kırıp bıraktı. Saçlarım tutam tutam yere dökülüyor, her eline geçen saç parçasını daha kısa kesiyordu, çarpık çurpuk saçlar. Pis odadaki kırık aynada kendime bakıyor, gözyaşlarımı tutamıyordum.

"Gidelim buradan, niye kalmak zorundayız?"

"Bırakırlar mı sanıyorsun? Denemediğimi mi sanıyorsun? Bu hayat benim hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Cevap ver bana!"

Annem neredeyse çığlık çığlığa bağırıyordu, gözlerinden dökülen yaşlar içimi yaktı, "Tamam anneciğim bağırma haklısın, ne olur ağlama." diyebildim.

"Anam da tam ölecek zamanı buldu. Biraz daha ölmese olmazdı sanki! Bu makasta boktan hayatım gibi bir işe yaramıyor." Elinin tersiyle gözyaşlarını silerek kesmeye devam etti.

Anneannemin yanında büyümüştüm, annem arada bir para gönderirdi. Yüzünü senede bir veya iki kez anca görürdüm. Anneannemin bir gece aniden ölmesi ve benim Adana'da ki bu geneleve gelmeme neden olmuştu. On altı yaşındaydım.

"Beni iyi dinle, hep erkek kıyafetleri giyeceksin. Mecbur kalmadıkça hiç konuşmayacaksın. Ben senin saf, aptal olduğunu söyleyeceğim. Yanında kalacak birilerini bulana kadar dediklerimi yapmak zorundasın. Yapmazsan benim gibi fahişe olursun. Şimdi şu bezi göğüslerine sıkıca saralım, kambur yürümeyi unutma! Sakın insanların gözünün içine bakma, başın hep önünde olmalı. Bu haldeyken bile yakışıklı oğlanlara benzedin. İnan kızım o kadar sapık erkekler var ki, erkek olduğunu söylesen bile seni kullanmaya çalışırlar. Anladın beni değil mi Nur?"

"Her zaman bol kıyafetler giyeceğim, dik yürümeyeceğim, saf aptal gibi görüneceğim. İnsanlardan, özellikle de erkeklerden uzak duracağım. Gerekmedikçe konuşmayacağım."

"Aferin benim güzel kızıma, yani oğluma. Adın... Nuri olsun, yabancılık çekmezsin. Biraz da pasaklı olmayı unutma. Madam'a özürlü bir oğlum olduğunu, annem ölünce bakmaktan başka çarem olmadığını söylediğim zaman, karı ilk defa insafa geldi. Onunda gençken doğurduğu küçük yaşta ölen özürlü bir kızı varmış. Ayak işlerine koşturacaksın, beni ne halde görürsen gör, sakın tepki verme."

"Anne bir kez daha soracağım neden burada kalıyoruz, ikimiz birlikte çalışır geçiniriz."

Sustu, yüzünden acı dolu bir ifade geçti ve derin nefes aldı.

"Bir kere buraya düşmeye gör, canın çıkana kadar çalıştırırlar. Ne zaman yaşlanırsın ondan sonra kolundan tutup kapıya atarlar. Kaç kez kaçıp kurtulmayı denedim ama her seferinde buldular, eşek sudan gelinceye kadar dövüp günlerce aç bıraktılar. Dövmeleri aç bırakmaları hiçbir şey değil, çalışan kim varsa üstünden geçer. Acıdan yürüyemez olursun."

Saçlarımı kesmesi bitmişti. "Banyoya gir yıkan, yatarken bile erkek kıyafetlerinle olacaksın. Madam bazen odalarımıza ani baskınlar yapar. Burada her bok yapılır, bir uyuşturucu kullanmak yasaktır. Kızın biri eroinden ölünce uzun süre burası kapatıldı. Karı para kaybetmeye dayanamaz bu yüzden sık sık baskınlar düzenler, odalar didik didik edilir. Gir yıkan hadi!"

Banyoya girdim, elimi artık olmayan saçlarıma götürdüm. Annemin saçlarımı özellikle çok çirkin kestiğini biliyordum. Aceleyle yıkandım, annem Madam'ın çok yüksek su faturası geldiğinden şikâyet ettiğini, çabuk olmamı söylemişti.

***

Sabah Adana otogarına indiğimde annemi görecek olmanın mutluluğu içindeydim. Telefon açtığım zaman ilk sözü *'Neden aradın?'* oldu. Anneannemin öldüğünü söyleyince uzunca süre konuşmadı. *'Neredesin sen, yanında kim var?'*

Adana otogarında olduğumu söyleyince attığı acı çığlıkla, ne olduğumu şaşırmıştım. "Neden bana hemen haber vermedin?" deyince, kaç kez aradığımı ulaşamadığımı söyledim. "Ben seni gelip alana kadar sakın yerinden ayrılma, kimselere görünme ve erkeklerden uzak dur! Hiç kimseyle konuşma." diye sıkıca tembihlemişti. Gece yarısı olunca beni gizlice buraya sokmuştu.

Banyodan çıktım, annem yatağa uzanmıştı. Yanına gittim koynuna girdim, bana sıkıca sarıldı ve başımdan öptü. "Gözümün nuru eğer sana bir şey olursa kahrolurum, söz ver kuzum çok dikkatli olacaksın. Elbet bir yolunu bulup senin kalacağın bir yer ayarlayacağım, tekrar okula gideceksin."

"Hiç anlatmadın anne, anneannem de anlatmadı. Ne zaman sorsam taş gibi sustu. Niye buradasın? Babam nerede?"

Derin bir nefes aldı, gözlerimin içine sevgiyle bakıyordu. Sıcacık anne gözleriyle...

"Babanla aynı sokakta otururduk, kimi kimsesi yoktu. Ah bir görseydin nasıl yakışıklıydı. İlk görüşte birbirimize vurulduk.

Dayın olacak domuz... Dayın dediysem öz dayın değil, anamın babam öldükten sonra evlendiği adamın oğlu. Serserinin, itin tekiydi, mahallede terör estirirdi. O zamanlar bilmezdim kumar oynarmış, hırsızlık yaparmış. Esrar, eroin işlerine bulaşmış.

Her neyse, biz babanla birbirimize aşığız, gizlice buluşuyoruz. Bir gün Emin pisliği bizi yakaladı. Hah ben onun namusuymuşum güya, ikimizi de hırpalamaya başladı.

Oldukça çelimsiz biriydi. Nasıl derler? Sansara benzerdi. Lakabı da Sansar Emin'di. Yasin, yani baban dayanamadı ve yumruğunu suratına geçiriverdi. O yılan da boş durur mu? Sustalısını çıkardı.

Yasin, "Ben Zeynep'le evleneceğim senin derdin ne?" diye bağırdı.

Emin karaktersizi, "Bu kızı sana yedirmem senin gibi çulsuza verecek kız yok bende." diyerek yıkmıştı ortalığı.

Söylediği sözleri duyunca gülmüştüm.

"Sana ne oluyor, sen benim hiçbir şeyim olmuyorsun." deyince okkalı bir tokat yedim. Baban bunu görünce Allah ne verdiyse diyerek, ağzını burnunu dümdüz ediverdi. Elimden tuttu ve annemin karşısına çıkarak olanları anlattı.

"Ben Zeynep'i seviyorum evleneceğiz." dedi. Annem Sansar'dan korkusuna "He," diyemedi. Sansar o gece eve zil zurna sarhoş geldi. Yer misin yemez misin bir dayak yedim ki, sorma gitsin. Annem elinden zor aldı. Babalığım ölmüştü, onun evinde oturduğumuz için bizi köle gibi görüyordu.

Annem o uyuyunca, "Git kızım kendini kurtar bu manyağın elinden." dediği an bir dakika bile durmadım. Hemen bir bezin içine birkaç entarimi koyup, Yasin'in evine gittim. Ah o gece Yasin'imin koynunda sabahlar sabah olmak bilmedi.

Sabah ilk işimiz nikâh için başvurmak oldu. Tabii Sansar rahat durur mu? Defalarca kapıya geldi. "Beni cümle âleme rezil ettin sürtük karı, öldüreceğim lan seni!" diye bağırıyordu.

Baban ne zaman kapıya veya pencereye çıksa, yediği dayağı unutamamış olacak ki kaçıyordu.

Nikâhlandık, ne çok mutluydum sana anlatamam. Baban inşaatlarda amele olarak çalışıyordu. Az kazanıyordu ama olsun birbirimizi çok seviyorduk. Benim bir dediğimi iki etmezdi. Hep elinde çiçekle gelirdi.

Bir gün ona sormuştum; "Bunlara niye para veriyorsun?" diye. "Bazısını para verip alıyorum, bazılarını da yollardan kopartıyorum. Sana dünyaları vermek isterdim ama şimdilik bu kadarını verebilirim." demişti. Her çiçeği hediye gibi, altın gibi sevinçle kabulleniyordum. Parası olsaydı çok daha fazlasını yapacağını biliyordum. Maddi hiçbir şeyde gözüm yoktu, bana olan sevgisi yeterdi. Birlikte geçirdiğimiz günler beni hiç üzmedi. Hep el üzerinde tuttu, sevildiğimi sonuna kadar hissettirdi. Ne yazık ki mutlu günlerimiz çok kısa sürdü...

Annem hıçkırarak ağlamaya başladı, sarıldım bu kısmı anneannemden dinlemiştim...

İnşatta çalıştığını biliyorsun, arkadaşlarının arasında alacak verecek yüzünden taşlı sopalı kavga çıkmış ayırmak için aralarına girmiş... girmez olaydı. Öldü haberi geldiğinde dünyalar başıma yıkıldı, sen doğmak üzereydin. Sevdiğime mi yanayım, beş parasız bir başımıza kaldığımıza mı?

Ev kiraydı iki gün sonra kapının önüne kondum. Mecburen o Sansar'ın evine döndüm, beni gördüğünde attığı o iğrenç kahkahası hâlâ kulaklarımda. Aylar geçti Yasin'imin acısı içimde hiç dinmedi.

Doğum zamanım gelmişti. Seni kollarıma alınca o kadar mutlu oldum ki, anlatamam. Doğumdan bir süre sonra eve yakın bir kuaförde işe başladım. Sanırım o zaman sen beş altı aylık vardın yoktun.

Bir gece kapımız kırılırcasına çalıyordu, hepimiz uykumuzdan fırladık. Bir sürü adam evin içine giriverdi. "Sansar denen o it nerde?" diye bağırıyorlardı. Yarı sarhoş yarı uykulu odasından çıktı. Adamları görünce kendini camdan atmaya kalkıştı, tabii yakalandı.

"Borcunu öde yoksa canını alırız."

Emin parasının olmadığını söyleyince adamlardan biri saçlarımdan kavradı. "O zaman bu karıyı alırız, parayı getirince geri alırsın." dediler. O da ödemeyeceğini, karşılığında beni seve seve vereceğini söyledi. "Elli sene sermaye olsa bu karı senin borcunu ödeyemez, üstünü tamamla yoksa canın tehlikede." Son sözleri oldu.

Yalvardım, yakardım. "Ben onun hiçbir şeyi olmuyorum." dedim dinlemediler, sürükleyerek dışarı çıkardılar. O geceyi sana hiç anlatmayayım, küçük değilsin başıma neler geldiğini az çok tahmin etmişsindir. İğrençti, kaçmaya çalıştıkça dövdüler, tecavüz ettiler defalarca. Bir süre sonra hiçbir şeyi duymuyorsun, hissetmiyorsun. Birkaç ay rahat bıraktılar yaralarım iyileşti. Süslediler püslediler ortaya saldılar, sarhoşlar, zenginler, pisler, temizler bir sürü adam, biri geldi biri gitti.

Zaman geçti artık kaçmayacağımdan emin olduklarında daha rahat bıraktılar. Onları şikâyet ettiğim anda öldürüleceğim söylendi. Biliyordum yaparlardı sen vardın, nasıl şikâyet edebilirdim? Onlar senin olduğunu bilmiyorlardı Allahtan o gece seni görmemişlerdi.

Eve korkuyla telefon açtım, bir yandan da telefonu Sansar yanıtlar diye korkuyordum. Annem telefona çıktı.

Ah Nur bir duysaydın ağlamamızı yürekler dayanmazdı, seni sordum. İyi olduğunu söyleyince çok sevindim, beş yaşına gelmiştin ve ne yazık ki ben senin büyüdüğünü görememiştim. Emin, benim olayımdan hemen sonra bir kavgada adam öldürmüş, yirmi sene ağır ceza almış.

İçimin yağları eridi ama ne çare? Ben bu duruma düştükten sonra geberse kaç yazardı.

Yine de buranın patronu olan Madam'ın yanına çıktım. Haspam öz be öz Türk'tür. Bir filmde seyretmiş, genelev patroniçelerine Madam deniyormuş ondan lakabını Madam koydurmuş. Asıl adı Makbule. Karşısına çıktım. "Madam senelerdir yanınızdayım bu ne bitmez borçmuş, daha ödenmedi mi?" Sorduğum soruya inanamıyormuş gibi baktı...

"Ne ödenmesinden bahsediyorsun ölene kadar o parayı ödeyemezsin." Sözleriyle şok olmuş bir haldeydim ağlamaya başlayınca kahkahayla güldü kahpe karı...

Yapacak neyim vardı hiç! Gelen kadınlar buradan sadece ölerek çıkıyorlardı. Yaşlananlar kollarından tutulup dışarı atılıyorlardı. Ah bilsen kızım gençken kaçmak için çabalayanlar, yaşlandıklarında kalmak için yalvarırlar. Gidecek yerleri yoktur, kimseler onları fahişe diye kabullenmez, sersefil sokaklarda ölür giderler.

Verdikleri azıcık parayı size göndermeye başladım senede iki kez kerhanede çalışan adamlara dışarı çıkma iznimiz vardı, yani şehir dışına. Anneme sakın çocuğumu söyleme diye tembih ettim. Geldiğimde seni içeri odaya koyardı, onlar kapıda beklerlerdi bende doyasıya seni severdim.

Seneler, seneleri kovaladı... Bedenim köreldi, ruhum köreldi ama Yasin'im şu yüreğimden hiç çıkmadı. O sansar iti hapislerde can versin. Hatta can veremesin sürüm sürüm sürünsün.

İşte kızım tüm hikâyem bu benim, buradan kurtuluşum tabutta olacak. Kendini korumalısın benim düştüğüm duruma asla düşemezsin. Sana kalacak bir yer bulana kadar açık vermemelisin.

Annemin koynuna daha çok sığındım, garip anacığımın örselenmiş, hırpalanmış bedeni benim için dünyanın en temiz, en masum bedeniydi. Defalarca yüzünü, ellerini kokladım, öptüm...

***

Sabah annemin dürtmesiyle gözümü açtım, tepemde birkaç kadın gülüşüp duruyordu. Korkuyla anneme doğru yanaştım.

"Kız Zeynep çok parlak oğlun varmış, tadına bir baksak mı?"

"Uzak durun karı bozmaları, sizi beceren herifler yetmedi gencecik oğluma mı sulanıyorsunuz?"

Annemin bağırmalarına birkaç kadın daha geldi. Hemen sırtımı duvara yaslayıp, başımı dizlerime koydum ve ileri geri sallanmaya başladım.

"Vah yazık, gerçekten özürlüymüş bu çocuk. Tehlikeli değildir değil mi?"

Kadın korkuyla yüzüme bakıyordu.

"Yanına yanaşmayın, hiç saldırmaz. İyi çocuktur."

"Sabah sabah daha afyonum patlamadan, ne bu gürültü dayak mı yemek istiyorsunuz?" Bu Madam denen kadın olmalıydı daha fazla sallanmaya başladım. Annem sıkıca sarılıp sırtımı sıvazladı, doğru hareket ettiğimi anlamıştım. Gözümün ucuyla Madam'a baktım. Kömür siyahı saçları vardı. Sabahın köründe kıpkırmızı ruj sürmüş, oldukça açık bir gecelik giymişti, memeleri nerdeyse dışarıda duruyordu. Benim göz ucuyla baktığımı gördü "Senin oğlan özürlü ama çıplak meme görünce gözlerini ayıramıyor."

Kadının sesi bir şeyler ima eder gibiydi. Özürlü veya erkek olduğuma inanmamış gibi kısık gözlerle bakıyordu.

"Bir daha bakmaz, ben ona tembih ederim. Beş yaşında çocuğun aklına sahip, bu seferlik görmezlikten gelin."

"Sonra yukarı çık da konuşalım, sizde işinize karılar. Bugün ağda gününüz değil miydi?" demesiyle bizi seyreden kadınlar çil yavrusu gibi dağıldılar...

"Yosmalar akılları fikirleri dedikoduda, geç kalmayın işim gücüm var. Buranın kolay idare edildiğini mi düşünüyorsunuz?"

Kadın gittikten sonra annem derin bir nefes aldı. "Aferin Nuri iyi akıl ettin sallanmayı, hepsi inandı. Madam yellozuna bak sen! Açmış inek memelerini, bakınca kabahat oluyor, haspam holding işletiyor sanki."

Annem yine de tedirgindi, beni ayağa kaldırdı. Sağıma soluma baktı, saçlarımı biraz daha karıştırdı. Gece nefes alamayıp sargılarını gevşettiğim göğüslerimi yine bağladı. "Hadi yavrum sarsak davranmayı unutma, kimse kız olduğunu anlamamalı."

Annem giyinirken dün gece tam göremediğim odaya baktım. Ufacık bir odaydı; küçük aynalı bir şifonyer, orta büyüklükte bir yatak, minik bir televizyon, camın önünde duran üstü muşamba kaplı küçük masa, iki sandalye ve kalın perdeler. Ağaç dalları camı iyice kapatmıştı.

En üst katta olduğumuzu biliyordum, üç katlı büyük bir evdi. Ana kapıdan girmeden arka taraftaki merdivenleri kullanarak yukarıya çıkmıştık. Genelev ile kadınların yattıkları yer ayrıydı. Birden içim rahatladı, devamlı o görüntülerle iç içe olmayacaktım.

Bazı dizilerde, filmlerde bu tür yerleri gösteriyorlardı. Hep seyrederken, "Aman Allah korusun!" dediğim yerin tam göbeğine düşmüştüm. Anneanneme, annemin ne iş yaptığını sorduğumda başka bir şehirde fabrikada çalıştığını söylemişti. Kimin aklına gelirdi annesinin böyle bir yerde çalışacağı?

Nihayet annem giyinmesini bitirdi, kıyafetleri normaldi. Açtığı dolapta rengârenk gecelikler olduğunu görmüştüm. Büyük ihtimalle onları müşterilerin gelme zamanı giyiyordu. Utançla başımı eğdim. Annemi o durumda görmeye nasıl dayanacaktım?

Odadan çıkmadan bir sigara daha yaktı, yine öksürmeye başladı. Hemen masanın üzerindeki sürahiden bir bardak su koyup götürdüm, beni eliyle itekledi ve duvara yaslandı. Elini göğsüne götürdüğünde parmaklarının arasından sigarayı alıp söndürdüm.

"İçme artık şunu!"

"Bırakmaya çalışıyorum Nur'um, of şimdiden hata yapıyorum. Yürü bakalım Nuri, adımlarını sert basmayı unutma, birazda öne eğil küçük yaşta gelişkin vücuda sahip olman hiç iyi olmadı."

Odadan çıktık, dar bir holde sıra sıra odalar vardı, bazısı kapalı bazısı açıktı. Merakla açık olanlara baktım; kadınlar sere serpe oturuyorlar, ayakta duruyorlardı. Bazısı çırılçıplak dolaşıyordu, bir tanesi memelerini bana doğru salladı. Hemen başımı eğdim... Annemin koluna sarıldım. "Bu çocukta dedikleri kadar safmış canım." Sözleriyle diğer kadınlar gülmeye başladılar...

Boyum nerdeyse annem kadardı. Hafifçe omuzlarımı yere eğdim ellerimi önümde kavuşturdum. Nihayet merdivenlere vardık, açık havaya çıkmaktan hoşlanmıştım. İçerinin ter, yoğun parfüm ve tuvaletlerden gelen kokuları midemin bulanmasına neden olmuştu. Temiz havayı ciğerime çektim.

"Yürü Nuri, Madam bekletilmekten hoşlanmaz."

Evin ön tarafına geldik, ev sanki dağ başında gibiydi. Yakınlarında yerleşim alanı yoktu. Büyük beyaz kapıdan içeri girince kendimi çok başka bir hayatın içinde buldum. Kırmızı kadife perdeler, devasa aynalar. Parlak siyah ve kırmızı ağırlıklı koltuklar. Kocaman taşlı avizeler, sağda solda çıplak kadın erkek heykelleri. Birkaç kez tarihi eser diye kitaplarda resmedilmiş olduğunu gördüğüm, yarım kollu adamın heykeli de oradaydı. O zaman bile utanmıştım, şimdi erkek heykellerin cinsel organlarını bu kadar yakından görmekten oldukça çekinmiş durumdaydım.

"Madam'ın haberi var mı? Ne o öyle paldır küldür yürüyorsun." diyen adam iri yarı acımasız bir tip gibi duruyordu. Kalın bıyıklar, sert bakan gözler. Kocaman bir göbek, of devasa boyda ve genişlikteydi. Bir an tedirgin oldum, annem parmağının ucuyla adamın göğsüne dokundu.

"Minik kuşum hiç Madam'ın haberi olmadan gelir miyim? Hemen celallenme böyle Celal'im." Adamın duruşu birden değişti, elini bıyıklarına götürdü elinin tersiyle şöyle bir sıvazladı.

"Kız Zeynep, bana ne zaman geleceksin?"

Koca kıllı elini annemin kalçasına götürüp avuçladı. "Höst aslanım az geri dur, yanımdaki özürlü olsa da benim oğlum. Yakışıyor mu onun yanında oramı buramı ellemek?"

Annemin tepkisine çok sevindim, tersi olsaydı fazlasıyla üzüleceğimi biliyordum. Adam baştan ayağa beni süzdü, başımı daha çok yere eğdim.

"Kızma Sultanım, seni görünce çevredeki herkes siliniyor, bir daha yapmam."

Bir kadının karşısında, bir adamın ayı görünüşünden sevimli Ayı Yogi'ye geçmesiyle güldüm. Hızla ağzımı kapattım, sertçe öksürdüm. Annemin dirseğini mideme yiyince, ağzımdan böğürmeyle öksürme arası bir ses çıktı. Adamın hızlıca sırtıma vurmasıyla neredeyse yere yıkılıyordum.

"Delikanlı, bir ihtiyacın olduğunda bana gel."

Oh ilk kez beni bu halde bir erkek görmüştü ve şüphelenmemişti. Biraz rahatlamışken annem kolumdan çekiştirdi. "Sakın gevşeme, bu adam sineğe inek desem kabullenir, Madam'ı kandırmak gerek."

Çift taraflı, kırmızı halılı merdivenlerden çıktık. Yine sağlı sollu odalar vardı. O işlerin burada olduğunu anladım. Işıltılı dünyada erkek zevklerini doyurmak için, bedenlerini zorla satan kadınlar. Hiçbir kadının kendi isteğiyle bu hayatın içine gireceğini sanmıyordum.

Koridor bitiminde olan odaya girdik. Aşağısı ne kadar siyah, kırmızı ve altın rengi ile döşendiyse burası da tam tersi bembeyaz döşenmişti. Kocaman oymalı koltuklar, duvar dibinde yer alan yine oymalı kocaman bir masa vardı ve masanın arkasında siyahlar giyinmiş Madam. Başımı omuzlarıma iyice gömdüm. Kadın saçımdan ayağıma kadar süzdü, bakışlarından rahatsız olmaya başlamıştım.

"Çocuğun üstü başı temiz mi, koltukları kirletmesin."

"Yeni yıkadım, giydirdim Madam."

Elini silkeler gibi bir hareket yaptı. Annem gözüyle masanın önündeki koltukları işaret etti, ucuna oturdum. Heyecandan bacaklarım titriyordu.

"Kaç yaşında bu çocuk?" Sesi çok sertti, koltukta küçüldüğümü hissettim. Yine sallanmaya, sağa sola bakmaya başladım...

"On altı yaşında, yakında on yedi olacak."

"Bu içerde çalışamaz, alışveriş edebilir mi?"

"Ufak tefek şeyleri alabilir, zaten kısa bir süre burada kalacak."

"İyi. Bir boğaz daha besleyemem, fazla ayakaltında dolaşmasın." Dedikten sonra eliyle çıkın işareti yaptı, annem bana gülümseyerek sırtıma vurdu.

"Eğil bakayım, bak Madam seni kabul etti." Hemen yere yattım, annem elimden tutup kaldırdı, Madam şaşkınlıkla bakıyordu.

Dışarıya çıktık annem sağına soluna baktı kimseleri görmeyince sıkıca sarıldı. "Güzel gözlü Nur'um, aferin sana kandırdık madam denen yelloz karıyı, hep böyle devam et." Kolumdan tuttu yürümeye başladık, tabii yine başım öndeydi.

***

Benim genelevdeki günlerimde böylece başladı. Gündüzleri hiçbir şey olduğu yoktu. Kadınlar gece çalışıp, gündüz uyudukları için kendimi rahat hissediyordum. Birkaç kadın beni sırf dalga olsun diye hırpalamaya kalktıklarında, annemin öfkesiyle karşılaşıp durmak zorunda kalmışlardı.

İçlerinde nerdeyse ben yaşta olan kızları görünce korkudan ne yapacağımı bilememiştim. Hele bir tanesi vardı ki, her gün ağlıyordu. Ağladıkça da dayak yiyordu...

"Bırakın beni gideyim."

Of yine o kızın çığlıkları, odadan dışarı fırladım Madam bağırıyordu. "Nereye gideceksin yosma? Seni buraya öz be öz baban sattı. Kime gideceksin? Hiç olmazsa burada başının üstünde çatı var, karnın doyuyor. Dışarı çıkınca ne olacaksın? İti köpeği üzerinden geçer, bir aya kalmaz sokak köşelerinde açlıktan ölürsün."

Celal denilen ayı kıza bir tekme attı, kız acıdan iki büklüm yere kapaklandı. Madam kollarını kavuşturmuş ifadesiz gözlerle kızın

dayak yemesini izliyordu. "Celal ben sana tembih etmiyor muyum iz bırakacak şekilde vurma. Kızın vücudu morarırsa kim ister bu gece?"

"Nasılsa morardı biraz daha vurmamın hiç mahsuru olmaz böylece kaçamayacağını anlar. Hem elimi ısırdı namussuz karı."

Kızı yakasından tuttu ayağa kaldırdı, artık dayanamayacaktım gözlerim sinirden kör olmuş gibiydi. Koşarak gittim kıza sarıldım. Celal'in yumruğu omzuma indi ikimiz birlikte yere düştük. O an kapıdan çıkan annem çığlık attı, Celal'in vurmak için kaldırdığı bacağını hızla itti.

"Sen benim oğluma nasıl vurursun?" Öfkesi gözle görülür derece fazlaydı, adam hemen geri çekildi.

"Oğlun önüme atladı, ben kıza ders veriyordum."

"Biçareyi dövdüğün yetmedi mi? Gerizekâlı oğlum bile dayanamadı."

"Hepiniz odalarınıza gidin, Zeynep oğlun bir daha olaylara karışırsa kendini kapının önünde bulur. Gerizekâlı olmasına aldırmam bilesin." Diyen Madam hırsla dönüp içeri girdi. Annem yumruğuyla sırtıma vurdu. "Kalk yerden beni öldürmek mi istiyorsun?" Kız hâlâ kollarımın arasındaydı, onu da çekerek yerden kalktım.

Hep birlikte yukarı çıktık, kızın odası bizim odamızın karşısındaki odaydı. Yatağa yatırdık, annem kızın elbisesini yukarıya sıyırmaya çalışınca kız elini tuttu.

"Utanma... Oğlum bu işlerden anlamaz, onu ufak çocuk gibi düşün. Ah kızım ah birkaç ay sonra bu utanma duygundan eser kalmayacak. Şimdi elini çek karnına bakayım, köpek soyu çok kötü vurdu."

Yine de arkamı döndüm, annem lanet ederek kızın yaralarına pansuman yaptı. Moraran yerleri için buz getirmemi istedi.

Elime bir tas aldım koridorun dibindeki küçük mutfaktaki buzdolabına gittim, buzları alelacele tasa doldurmaya çalışırken kadının birinin elime vurmasıyla hepsi dağıldı.

"Bana sordun mu lan buz alırken?"

Annemin çalışan kadınları tanıtırken, *'Aman kızım Gaye yosmasından uzak dur acımasız kadındır.'* demişti. Tam da bu kadınla karşılaşmamın zamanıydı. Elimdeki tası gösterdim sonra da karnıma yumruk atar gibi yaptım.

"Anladık geri zekâlı şey. Topla buzları yerden, bir daha da bana sormadan dolabı açma. Hele benim adımın yazdığı poşetlere dokunursan seni hadım ederim. Gerçi hiç işine yaramayacak ama çok canın yanar haberin olsun."

Gülerek ve hızlıca kafamı sallayarak buzları topladım.

Seslere gelen kadınlardan biri köşede kalmış buz parçasını tasın içine attı. "Uğraşma elin garibiyle, hayat vurmuş ona zaten, bir de sen vurma. Hiç mi acıma duygun kalmadı?" Hafifçe sırtımdan itti. Açıkça çık git diyordu hemen mutfaktan çıktım.

"Ulan karı, kim bana acıdı da ben ona acıyacağım. Siktir git başımdan, saçlarını eline vermeyeyim."

Kesinlikle bu kadından uzak durmam gerekiyordu. Çektiği acıların onu merhametsiz bir hale getirdiği belliydi, odaya dönüp buzları beze sardım. Annem kızın moraran yerlerine koydu. Ağrı kesici verip odadan çıktık.

"Gel bakalım Nuri Efendi senin sırtın ne âlemde?"

"Acımıyor çok hızlı gelmedi yumruğu." Kapının arkasına sandalyeyi dayadı. Madam kesinlikle kapıların kilitlenmesini istemiyordu.

"Bir daha hiçbir olaya karışmanı istemiyorum asla, anlıyor musun asla karışmayacaksın!" Gömleğimi yukarı sıyırdı. "Allah'tan it soyunun yumruğu sardığımız bezlerin üzerine gelmiş, hafif bir kızarıklık harici bir şey yok."

***

Günler birbiri ardına geçiyordu ama annem bana kalacak uygun bir yer hâlâ bulamamıştı. Uzaktan da olsa okul zilini her duyduğumda içim gidiyordu. Yaşıtlarım güle oynaya okula giderken ben

bu kötü evde oturmak zorunda kalıyordum. Geldiğim geceden beri dört ay geçmişti, hepsi birbirine benzeyen günlerdi.

Gündüzleri annem yanımdaydı. Öğlenlere kadar uyuyor, bazen uyanması akşamı buluyordu. Odaya her geldiğinde ilk işi banyo yapmak olurdu, üzerindeki içki, sigara kokusunu, erkeklerin dokunuşlarını sanki kazır gibi kaynar suyla yıkanırdı. Banyodan çıktığında tüm vücudu kıpkırmızı kesilmiş olurdu. Bir keresinde o kadar sıcak suyla banyo yaptı ki, bazı yerleri kabardı.

"Yapma, kendine eziyet etme." dediğimde "Ne kadar yıkanırsam yıkanayım pisliklerini üzerimden atamıyorum." diyerek hıçkırarak ağladı. Sadece sarıldım ve onunla birlikte bende ağladım. "Vücudumda tek bir yer temiz. O da babanı ve seni sevdiğim kalbim. Tüm vücudum kir içinde, ne kadar yıkasam da olmuyor." demişti.

Alt kata asla girmiyordum, geceleri camdan baktığımda gelen arabaları, adamları görmek içimi acıtıyordu. Kadınların şuh kahkahaları, çalan müzik yukarıya kadar geliyordu. Kulaklarımı tıkıyor onları duymazdan geliyordum.

Tüm hayatım kitaplar, televizyon olmuştu. Annem kendimi odaya kapattığım için kızıyor, sonrasında saçlarımı okşayıp okuduklarımı, seyrettiklerimi anlatmamı istiyordu. Annem olmasa konuşmayı unutacak haldeydim.

***

O gece sıkıntıdan erkenden yatmıştım, henüz içim geçmiş olmalıydı yüksek seslerle ayağa fırladım. Camdan baktım polisler gelmişti.

Onlarca polis. Ne yapmalıydım? Ne olmuştu? Zaten kıyafetlerimle yatıp kalkıyordum, kaldığım katın kapısı açıldı, duvarın yanına sinip perdeyi önüme çektim, sesleri duydukça sinirlerim daha çok geriliyordu.

"Mekân temiz komiserim, kızlarımın hepsinin vesikası var."

"Anlamam Madam şikâyet var."

"Kim şikâyet etmiş?"

"Gelen adamları soyup soğana çeviriyormuşsunuz."

"Kim yapmışsa söyleyin cezasını kendi ellerimle vereyim." Madam polislere yalvarıp duruyordu.

"Çekil kadın odaları aramamız gerek, adam cüzdanımı aşırdılar diyor. Biraz daha önüme geçersen engel olmaktan içeri atarım seni." Polisin sesi odamın önünden geliyordu, perdeyi daha çok önüme çektim. Kapı açıldı içeri girdiler, olduğum yere daha çok büzüldüm. Dolap kapaklarını açıyorlardı.

Bir ara annemin sesini duydum, "Dur eşyaları sağa sola atma. Senelerdir tanıyorsun, kaç kez koynuna aldın, hiç hırsızlık yapar mıyım aslanım? Beni tanımıyormuş gibi davranma. Senin bir kuruşuna tenezzül ettim mi?"

"Görev başındayım senin yapmadığını bilsem de her yeri aramamız gerek."

"İşin bitince gel, seni özledim yakışıklı, bu gece bendensin." deyince konuştuğu polis "Bu oda temiz." diye bağırdı.

Annemin söylediklerinden utanmıştım, yumruğumu ağzıma götürdüm. Gözyaşlarım akıyor, sesimin duyulmasını istemiyordum. Adım seslerini duydum kapı tekrar kapanmıştı, gözüm görmeyince annemin ne yaptığını unutuyordum. Kulaklarımla duyduğum konuşmalardan içim yanıyordu. Birden perde açıldı annem beni kollarına aldı. "Ah kuzum seni görecekler diye çok korktum!" Saçlarımı okşuyor beni sıkıca göğsüne bastırıyordu. "Ya seni görselerdi ben ne yapardım?"

"Belki de daha iyi olurdu bu pislik yerden kurtulur senin ne iş yaptığını duymak zorunda kalmazdım." Kızgındım, kollarından kurtulmaya çabaladım...

Annem yüzümü avuçlarının içine aldı. "Nur'um ne söylesen haklısın. Seni bir türlü bırakacak, teslim edecek yer bulamadım. Polisler bulsaydı yaşın tutmadığı için seni götürmeye çalışırlardı. Birde senin için geri zekâlı dedik. Hele kimliğini sorup cinsiyetinin ne olduğu ortaya çıksaydı işte o zaman öldürürdüm kendimi. Ma-

dam seni asla bırakmaz sermayeleri arasına katardı, sen anan gibi olmayacaksın kınalı kuzum. Asla anan gibi olmayacaksın!"

Annemin gözlerinden dökülen yaş damlaları kalbime saplanıyordu. Kapı aniden açılınca beni göğsünde sakladı.

"Ne var ulan! Yettiniz artık, burası dingonun ahırı mı? Kapıyı bile tıklatmadan dalıyorsunuz içeri karı bozmaları."

"Abla benim... Nuri iyi mi, polis onu gördü diye korktum."

Annem beni de çekerek ayağa kalktı. "Gel Hülya, Nuri çok korkmuş ama iyi. Buldular mı cüzdanı?"

"Yok be abla, herifin biri verilen hizmetten memnun kalmayıp şikayet etmiştir, Madam, Gaye'ye pezevenklerinin gönlünü yap, başıma bela olma diye bağırıp duruyordu."

Yanıma geldi, sırtımı sıvazlayınca birden irkildim. "Korkma sakın, annen olmadığı zaman ben seni korurum."

Benim yaşımdaki çocuk kadın, sevgiyle yüzüme bakıyordu. Elinden ne gelirdi ki! Başımı olur anlamında salladım. Elini yüzüme değdirdi, yanağımı okşadı "Kız gibi yumuşacık tenin var senin."

Korkuyla annemin yüzüne baktım...

"Bunun babası da köseydi adamda tek tüy yoktu."

Hülya yatağın üzerine uzandı eliyle yanını gösterdi çekinerek kenara oturdum.

"Ablam be anlatsana kocanı, nasıl birbirinizi sevdiğinizi?"

"Sevdik işte, hem de deliler gibi!"

Hülya hıçkırarak ağlamaya başladı "Ne ağlıyorsun kız?"

"Ah ablam senin sevdiğin kocan olmuş. Ben kimseleri sevemeden buralara düşürdüler."

"Kader be kızım! Ne yapsak olayların önüne geçemiyoruz."

"Allah o babamın belasını versin, inim inim inlesin. Hele o abim denen yezidin etleri çürüsün."

Hülya yastığı ağzına kapattı, annem yanına gelip omuzlarına sarıldı. "Ah kızım ah! Gözyaşların tükenene kadar ağla, değişen ne olacaksa, ağla bakalım."

"Biliyorum değişen bir şey olmayacağını, yine de tutamıyorum kendimi... Oğluymuş, bir hata işlemiş. Tüm suç bendeymiş... Beni buraya döverek getirdi abla, hava çok sıcaktı gece banyo yapayım dedim. Abim ya öz be öz abim, gözü dönmüş gibi üzerime saldırdı. Çığlık bile atamadım, başımı duvara vurdu ayıldığımda annem ağlayıp duruyordu. İş işten geçmişti, babam bana arka çıkar sahiplenir dedim yanılmışım. Beni hatalı gördü, sabahına buraya getirdi. "Neden, benim ne suçum var?" dediysem de, oğluna kıyamazmış soyadını o sürdürecekmiş. Gelene kadar yalvardım duymadı bile. "Öldür beni!" dedim sesini çıkarmadı. Namusu iki paralık olmuş, ben buraya yakışırmışım. Madamdan oldukça yüklü para aldı. Tenimin, namusumun diyeti ellerinin arasına konduğunda babam olacak herif gülümsüyordu, sonrasında yüzüme bir kez bile bakmadan çekti gitti."

"Polisssss... Git!" dediğim anda annem kolumu sıktı...

Hülya tekrar yanağımı okşadı "Beni saklıyorlar Nuri, bugün bile o Celal denen ayı benimle beraber iki kızı daha bodrumdaki deliğe kapattı"

Kadınlardan biri Hülya diye bağırınca dışarı çıktı. Annem hemen kapının arkasına sandalyeyi dayadı yanıma oturdu.

"Kızım söylenenleri anladığını açık ediyorsun. Hem burada ne olaylar dönüyor aklın ermez."

"Sen söylesen anne, kızın yaşı küçük."

"Ben demesini bilmiyor muyum? Her olayı kılıfına uyduruyorlar. Görenler görmezden, bilenler bilmezden geliyor. Milletin dini imanı para olmuş. Çıktığını düşün, nereye gidecek? Kim yanına alır, dışarılarda ne yapar? Ya kendini öldürecek ya da bu hayatı yaşadığı kadar yaşayacak."

"Ben kendimi öldürürdüm!"

"Sakın ağzından bir daha duymayacağım, sen bu gibi yerlere düşmemek için çaba vereceksin. Ölürüm demesi kolay, iş yapabilmekte. Burada ona bile izin yok. Zaten yapılırsa en başında yapılır, sonrasında hiçbir duygu kalmıyor. Kabulleniliyor, kahpe dünya denilip yaşamaya devam ediliyor. Burada ki çoğu kadının baktığı

insanlar var, anaları, düşkün babaları hatta bebeleri var. Canlarına kıyma lüksleri bile yok."

"Senin gibi değil mi anam?"

"Canım yoluna kurban Nur'um, hiçbir zaman kendini suçlu hissetmeyesin. Senin, yaşadıklarımda ne suçun var? Kader de, alın yazısı de, ne dersen de."

Gün annemin koynunda uyurken kapının hızla çalınmasıyla başladı. "Ne var be, iki dakika rahat edemeyecek miyim ha, tak tak tak başımı şişirdiniz." dedi annem.

"Hay senin başına, görende hanımefendiyi rahatsız ettik sanır. Çarşıdan alınacaklar varmış, Madam çocuk gitsin dedi."

"Öbür hayvanlara ne olmuş?"

"Onların işi varmış, gerizekâlı yediğinin hakkını versin dedi."

"Onun sülalesi geri zekâlı, ben çocuğumun yediğinin ücretini fazlasıyla ödüyorum, bayramlık ağzımı açtırmasın benim."

"Bana ne bağırıyorsun orospu, git Madam'a bağır."

"Bana orospu diyene bakın hele, seni kaşar karı."

Annemin koluna sıkıca yapışınca kadına söylenmeyi bıraktı. "Ne istiyormuş cenabet karı?"

"Al bu listede yazdıklarını alacakmış, her zamanki dükkândan. Parasını sonra verecekmiş." Kadın kalçalarını kıvırttırarak yürüdü gitti.

"Aman kızım çok dikkatli ol, yol bilmez, iz bilmezsin."

"Annem merak etme, evimizde alışverişi ben yapıyordum. Hem sorarak bulurum elbet." Geldiğimden beri ilk kez dışarı çıkacaktım içim kıpır kıpır olmuştu.

"Bak yolu hiç bırakma, üç cadde geçeceksin isimlerine iyi bak sakın yolu şaşırma!"

Annemin endişesini fark etmemek mümkün değildi.

"Nur'um yağmur yağacak gibi çabuk git gel, aklım sende kalmasın. Al şu parayı da kendine istediğin yiyeceği al, canın ne çekerse. Yolda gelirken yersin."

"İstemem." dedim zorla cebime para tıkıştırdı. Dışarı çıkarken kadının biri arkamdan bağırdı "Dur hele!"

"Bırak ne istiyorsun oğlumdan?"

"Abla be, ne olur şu mektubu postaneden atıversin gideceği dükkânın iki adım ötesinde. Benim herif kodese düşmüş yine. *'Mektup yaz kokunu duyayım.'* diyor. Herif kokumu nasıl duyacaksa?"

"Kuburun içine sokup çıkarsaydın."

"Aman be abla, gerçi herif dediğini hak etti ama içim elvermez."

"Pezevengine de kıyamazsın."

"İlk göz ağrım nasıl kıyayım, hapse girmeseydi beni buradan kurtaracaktı."

"Ha hay tuzlayayım da kokma, yıllardır oyalayıp duruyor."

"Yapma be Zeynep abla, hayal etmesi bile güzel oluyor."

"Haklısın kardeşim bari senin bir umudun var, bende o da yok!"

Annemin koluna girdim kulağına, "Ben seni kurtaracağım." diye fısıldadım gülümser gibi oldu elimi sıktı, yanağımdan öptü.

"Ne o mutlu oldun birden, bana da söyle de bende sevineyim."

"Çişi gelmiş, çok çene çaldınız diyor."

Annem arkamdan bahçe kapısına kadar geldi, tekrar yanağımdan öptü. Sanki okula gidiyordum anacığım da beni yolcu ediyordu. Dayanamadım arkamı dönerek el salladım. Koşturarak yokuştan aşağı inerken arkamdan bağırdı; "Koşma evladım düşeceksin!"

Değişik insanları görünce sevinmiştim, adımlarımı yavaşlattım sağıma soluma bakarak yürümeye başladım. Bir sürü dükkân rengârenk vitrinler, mis gibi kokusu olan tazecik ekmek. Fırına girdim yeni çıkmış ekmeklerden birini aldım, kokusunu burnuma çektim. Kopartarak yemeğe başladım, peşime düşen köpeklere birkaç lokma attım. Biraz kokladılar sonra burun kıvırıp gittiler. Yerdeki ekmekleri kenara koydum, onlar yemezse kuşlar yerdi.

İki cadde geçmiştim bir caddem daha vardı.

"Dikkat etsene, seni pis dilenci." diyen kadın üzerini temizliyordu. Bastığım taşın altındaki çamurlu su birden sıçramış kadının ayakkabılarına gelmişti. Hemen cebimden mendilimi çıkardım. Annem, "Dışarıda da dikkat et, bugün evdeki heriflerin izin günü. Seni görürler aman!" demişti. Ses çıkarmadan çamuru silmeye çalıştım. "O pis mendili sürme ayakkabılarıma. Deli misin nesin?"

Omzumdan itiverdi, popomun üzerine oturdum. Tam o anda bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Ayağa kalktım gülmeye başladım. Hanım'ın ayakkabıları işte şimdi mahvolmuştu...

Dükkâna vardım, elimdeki listeyi uzattım.

"Gel bakalım telefon açtılar, listeyi tekrar kontrol edelim."

Kadın annem yaşlarında var yoktu.

"Sen yeni misin?"

Başımla onayladım, listeyi hazırladıklarıyla karşılaştırdı.

"Bak sakın hiçbirini düşürme!"

İki kocaman poşeti elime tutuşturdu. Tam o anda içeriye giren ben yaşlardaki kız, omzuma çarpınca paketin bir tanesi yere düştü. Benimle birlikte eğildi toplamaya başladı.

"Nerede kaldın be kızım?"

Ana kız muhabbet ederken poşetleri yine elime aldım.

"Geldim işte anne."

"Ben bankaya gideceğim birazdan gelirim."

Kapıya doğru yürüdüm keşke annemle benimde böyle bir yerimiz olsaydı, bu kızın yerinde keşke ben olabilseydim. Anacığımın yüzü gülerek beni karşılasaydı.

"Kim bu oğlan?"

"Aman sakın bulaşma. Hem biraz özürlüymüş, hem de bize uymaz."

"Ya sadece sordum"

"Kızım önüne gelenle arkadaşlık ediyorsun, kız erkek dinlemiyorsun. Bu çocukla asla arkadaşlık etmeni istemiyorum. Hem zihinsel özürlüymüş hem de..."

"Hem de ne anne?"

"Fahişenin oğlu."

"Ah yazık, ne yakışıklı oğlan... "

Anneyle kız sessiz konuşmaya çalışıyorlardı, yine de duymuştum. Kadının sözleri içime işlemişti, *Fahişenin oğlu ya da fahişenin kızı*, peki haksız mıydı? Haklıydı, gerçeği biliyordum ama yine de kalbim kanıyordu.

Dönüp çığlık çığlığa bağırmak istedim. *'Annem mi istedi fahişe olmayı? Siz ne bileceksiniz, kimin neden o kötü evde kaldığını*?' Söyleyemiyordum. Çünkü anlamayacaklarını biliyordum. Onlar iyi kadınlardı, annem gibiler kötü kadınlardı.

Kötülük veya iyilik neydi? Zorla bu hayatın içine itilenler mi kötüydü? Yoksa onları bu duruma düşürenler mi kötülerdi? Annemin dediği gibi, ölüm bile onlar için lükstü. Hayat acımasızdı tek başına, destek olmadan bir kadın için yaşamak zordu. *'Ha ben yaşarım.* 'diyen hayatın gerçeklerinden bir haber olanlardı.

Şimdiye kadar hayal dünyasında gezdiğimi annemin yanına geldiğimde anladım. Ya seni seven ailen olacaktı ya da okumak için çaba verip meslek sahibi olup, yeterli hale geleceksin. Bu hayatın başka alternatifi yoktu. Tekrardan okuluma dönebilmek için dua ettim, annemi kurtarmam için hem okumalı hem çalışmalıydım. Gençliğinde yüzü gülmemişti, yaşlılığında anacağımı rahat ettirmeliydim.

Eve az kalmıştı, pastanenin camından görülen rengârenk şeker kavanozlarına doğru yürüdüm. Ne güzellerdi kırmızılı, yeşilli, sarılı beyazlı. Annemin verdiği paraya baktım çok değildi, içeri girdim. Bozuklukları ikiye ayırdım, paramın hepsini harcamaya hakkım yoktu. Elimi uzattım paraları tezgâhın üzerine bıraktım, parmağımla istediğim renkteki şekerleri gösterdim.

Adam yüzüme baktı gülümsedi. "Bu parayla iki-üç şeker anca olur delikanlı."

Omzumu silktim bir tane bile olsa yeterliydi. "Peki, iki-üç tanede benden olsun."

İstediğimden fazla olan şekerleri koyduğu kâğıt torbayı elime tutuşturdu. Diğer müşteriye hizmet eden adam elini tezgâha sertçe vurdu. "Ulan başımıza gariban babası kesildin, önüne gelene bedavadan dağıtıp duruyorsun. Bu gidişle kepenkleri kapatacağız."

"Yapma be abi, görmüyor musun garibanın biri. İki-üç şeker bizi batırmaz."

"Tek bu çocuk mu? Bilmiyor muyum sanıyorsun, önüne geleni geri çevirmediğini."

"Olsun, bazısının parası bazısının da duası."

"Bu, sana dua bile edemez, saf lan bu!"

"Böylelerinin duası melekler tarafından edilir. Bana dua etsin diye vermiyorum, yüzlerindeki sevinci görmek benim için yeterli."

İnsanlar çeşit çeşitti, kötülerin yanında bu adam gibi iyilerde vardı. Tekrar yola koyuldum, ayakkabılarım çamurdan neredeyse görünmüyorlardı. Ağzıma bir şeker attım limonluydu, emmeye başladım. Yanağımın boşluğuna sıkıştırdım, böylece daha uzun süre tadını alabilirdim. Annem bahçe kapısının önündeydi...

"Nerede kaldın be Nur'um? Meraktan öldüm bittim!"

Poşetleri yere bıraktım anneme sıkıca sarıldım, şekerlerden birini ağzına verdim gülümsedi. "Hım kızım kadar tatlıymış bu şekerde."

İçeri geçtik ben her zaman ki gibi yukarı çıktım. Hülya odasından çıkıyordu kalan şekerlerden birini de ona uzattım. Ağzına attı gözlerini kapadı tekrar açtı. Yaşlar göz kenarlarından süzüldü, elimi uzattım yanağını sildim.

"Sen çok iyisin." Dedi. Yanımızdan uzaklaşırken hâlâ ağlıyordu.

Televizyonu açıp karşısına geçtim, sesini duyabileceğim kadar açtım. Akşam olmak üzereydi, annem yiyeceklerle geldi. Tam birkaç lokma yemiştik kapı çalındı.

"Grup halinde müşteriler geldi, hemen aşağı inin diyor Madam."

"Bir lokma yemeğe bile fırsat yok. Akşamın bu saatinde azmış mı bu herifler?"

"Sen gitmesen anne hı?"

"Gitmezsem bela çıkarır karı."

Dolabı açtı geceliklerden birini seçti, görmek istemiyordum banyoya girdim. Annem çıkana kadar dışarı çıkmadım.

"Kaderim böyleymiş gözümün nuru kaderim böyleymiş, sen yemeğini ye uyu."

Canım yemek istemiyordu masayı topladım, bulaşıkları mutfakta yıkayıp tabakları yerlerine koydum. Katta kimseler yoktu, odaya dönüp getirdiğim ders kitaplarımı çıkardım. Okula ne zaman başlayacağım belli olmasa da, dersleri tekrar etmeliydim.



2. Bölüm

Sağanak yağan yağmur müşterileri de etkilemiş olacak ki, iki gün boyunca daimi gelenler harici sakin geçiyordu. Annemle iki gün baş başa hayatımın en güzel saatlerini yaşadım.

"Anne ne olur babamı anlat."

"Kızım neyini anlatayım? Kimi kimsesi olmayan garibin biriydi ama öyle yakışıklıydı ki... Gözlerine vurulmuştum. Biliyor musun, gözlerin babana benziyor. Onun gibi güzel ve anlamlı bakıyorsun. Ver şuradan bir sigara, bak yine efkârlandım."

"Onun yerine şeker versem olmaz mı?"

"Daha bitirmedin mi?"

"Çok canım istemeden yemiyorum."

"Ah yavrum fazla alsaydın."

"İstemem annem, para biriktirmek gerek. Okula gideceğim, çalışıp seni buradan kurtaracağım, sonsuza kadar birlikte yaşayacağız, seni hiç bırakmayacağım."

"Hayali bile güzel Nur'um hayali bile güzel." Annem bana doğru döndü, elini başının altına koydu, saçlarımı okşamaya başladı. "Hadi anlat bana, neler yapacağımızı."

"Çarşıda gittiğim dükkânın sahibi olan kadının bir kızı vardı. Bizimde öyle bir yerimiz olsa sen çalıştığında ben okula gitsem, derslerim bitince sana yardıma gelsem. Sonrasında evimize gitsek, bir odamız olsa bize yeter. Hiç koynundan çıkmam birlikte yatarız."

"Yatarız kuzum, ayrı geçirdiğimiz on altı senenin acısını çıkarırız. Ben sana güzel yemekler yaparım. Okulunu bitirdiğinde baban gibi helal süt emmiş biriyle seni evlendiririm."

"Ya ben evlenmeyeceğim, hep seninle birlikte yaşayacağım."

"Olmaz! Tek kızımı gelinlikler içinde görmek isterim. Ben gelinlik giyemedim babanın parası anca nikâh işlemlerine yetmişti. Siz çalışırsınız ben bebelerinize bakarım."

Annem yine sigara paketine uzanmıştı. "Yeter be anacığım göğsün hır hır ötüyor." Üzüldüğümü görünce içmekten vazgeçip tekrar sarıldı.

***

Anacığımın koynunda seslere uyandığımda yine sabah olmuştu...

"Kalkın burası bakımevi değil, her yer pislik içinde."

"Yok anam bu kadında vicdan yok. Sabahlara kadar çalış sonra kalk temizlik yap. Can mı dayanır buna? Bir gün dinlenmemiz gözüne battı cadalozun."

Kahvaltı bile etmeden dip köşe temizliğe başlandı, bende yardım ediyordum.

"Oğlun kız gibi Zeynep, bizden güzel temizlik yapıyor, saçını uzatsak tam kız olur. Dur şunu soyalım da iyice bir bakalım. Vücudu da yüzü gibi tüysüz mü bu parlak oğlanın?"

Kadınlar gülerek üzerime geliyorlardı, korkuyla yere çömeldim. Annem birden kovaya tekme attı. "Oğlumla dalga geçeceğinize açında şeyinizle dalga geçin, çocuk yardım etmeye çalışıyor. Uğraşmayın elin garibiyle. Çık oğlum bahçeye bu karılara iyilik yaranmaz."

Bezi elimden aldı, gözüyle çık diye işaret etti. Montumu giydim sundurmanın altına merdivenlere oturdum. Hah yaptıkları sanki iyi olmuştu, ellerimi kavuşturdum kollarımı ısıtmaya çalıştım. Annem battaniyeyi iki kat yaparak omuzlarıma örttü. "Kuzum üşümesin

burada, karılar yüzünden hasta olacaksın. Görmekten bıkmamışlar daha. Elime hazırladığı ekmekle peyniri verdi. İçeri girecekken elini tuttum. "Sen yedin mi?"

"Ben nasılsa yerim karnını doyur yavrum, bunca senedir sana analık edemedim." Derin bir nefes alıp devam etti. "O sansar iti kan kusarak can versin. Yıllarımızı çaldı bizden."

Omzuma dokunarak tekrar içeri girdi, yine öksürüyordu.

"Kalk lan merdivenden yayılmışsın kendi malın gibi."

Her zaman ki gibi Gaye söyleniyordu, merdivenden kalktım." Git sıcak ekmek al da bir işe yara."

"İşiniz gücünüz oğlumla uğraşmak oldu, hepinize söylüyorum eğer saçının teline zarar verirseniz inanın yaşatmam sizi. Sözümün çoğu sana Gaye karısı, evladıma kötü söz edemezsin kendine gel, ayağını denk al! O çarpık bacaklarını kırmak zorunda bırakma beni!"

Kadın yine de omuz atarak aşağı indi, annem peşinden koşacakken belinden yakaladım. Birlikte içeri geçtik.

Temizliği bitirmek üzerelerdi. Odaların birinde yanık sesli bir kadın türkü söylemeye başladı.

Yarab bu ne derttir derman bulunmaz
Yar bu ne yaradır merhem bulunmaz
Benim garip gönlüm aşktan usanmaz
Varıp yâre gider hiç geri dönmez
Âşık olan gönül aşktan usanmaz
Ahiret korkusun bir pula saymaz
Aşk pazarıdır bu canlar satılır
Satarsın bu canı hiç kimse almaz
Satarsın bu canı dönüp te bakmaz
Döne döne binbir öğüt verirler
Dünya malı ile gözün boyarlar
Âşık öldü deyu sala verirler
Ölen hayvan olur âşıklar ölmez

Âşık olan gönül aşktan usanmaz

Ahiret korkusun bir pula saymaz

Aşk pazarıdır bu canlar satılır

Satarsın bu canı hiç kimse almaz

Satarsın bu canı dönüp de bakmaz...[1]

"Hay sesine sağlık kız Hatice, ağlattın hepimizi. Birde neşeli türkü söyleyiver. Gönlümüz şenlensin."

***

Annemin öksürükleri her geçen gün biraz daha arttı. Arada ateşi de çıkıyordu. Karşı odanın kapısını çaldım, dayak yiyen kızla garip bir arkadaşlık kurmuştuk. Arada bir gelip bana yiyecek bir şeyler verip sessizce yanımda otururdu. Kapıda beni görünce durumu anlamıştı, öksürük seslerini duymaması imkânsızdı. Madam'a haber verildi, geldi baktı.

Yarım saat sonra oldukça yaşlı bir doktor annemi muayeneye geldi. Annemin doktoru iyi tanıdığı belliydi.

"İyi muayene et doktor, daha borcu bitmedi. Sermayeme bir şey olmasını istemem." Diyen Madam'ın bu sözleri karşısında adamın gözleri öfkeden çakmak çakmak oldu. "Ben Tanrı değilim sadece doktorum. Hepiniz çıkın dışarı." Doktorun sesi o kadar otoriterdi ki, Madam da dâhil olmak üzere dışarı çıktılar.

"Sende çık delikanlı."

Annem elini uzattı. "O benim oğlum yanımda kalsın, biraz safçadır dışarı çıkarsa korkar."

Doktor bir şey söylemeden yüzüme baktı. "Kenara çekil oğlum, anneni muayene edeyim." Duvarın köşesine oturdum, annemin halinden çok korkmuştum. Gözyaşlarım peşi sıra iniyordu.

Doktorun yüz ifadesi hiç iyi görünmüyordu. Göğsünü sırtını dinledi.

1 Yunus Emre'ni şiirinden düzenlenmiş Türkü. Ya Rab bu ne derttir.

"Bak kızım sana yalan söylemeyeceğim durumun oldukça ciddi görünüyor. Ciğerlerinin durumunu hiç beğenmedim. Madam'a söyleyelim, röntgen çekilmesi gerek."

Durum Madam'a iletildi. Hastaneye götürülmesi için arabaya kadar Celal'in kucağında taşındı. Yürüyecek mecali yoktu. Beni almak istememişlerdi yüksek sesle bağırıp yerlerde yuvarlanınca Madam, "Gitsin bu deliyle uğraşamam." diye bağırdı. Annemin yanına geçtim. Başını omuzuma yasladı. "Ah benim talihsiz yavrum!" Onca acısının, öksürüklerinin arasında yine beni düşünüyordu. Celal arabayı sürdüğü için annemle istediğim gibi konuşamıyordum, ellerini defalarca öpmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Doktorun sözleri doğru çıkmıştı, çekilen röntgen sonrası annemin akciğerlerinin iflas ettiğini, oradaki doktorlarda onayladı. Son aşama dediler. Nasıl yüreğim yanmazdı, nasıl içim sızlamazdı, nasıl ağlamazdım? Yattığı yatağın kenarında yere çöktüm, elini tuttum hıçkırarak ağlamaya başladım. Doktor, Celal'i durumu anlatması için geri gönderdi, annem bir süre hastanede kalacaktı. Yalnızdık.

Son gücüyle beni yerden kaldırdı. "Güzel kızım sakın ağlama inan annen kurtuluyor, ben babana gideceğim. Tek üzüntüm seni bu acımasız dünyada bir başına bırakmak olacak. Kimselere güvenme, kendini sağlama almadıktan sonra da bu görünüşünden çıkma. Bırak herkes seni özürlü bilsin. Ne zaman ki yaşadığın şartlara güvenirsin, ondan sonra gerçek kimliğine dön."

"Ben sensiz ne yapacağım annem, ne yapacağım?"

"Sen güçlü kızsın, sen babanın ve benim kızımsın. Baban mertti, güçlüydü. Ya ben? Senelerdir bu pis hayata dayandım. Hiçbir zaman güçsüz olmayacaksın, mağrur ve gururlu olacaksın. Kendini kimseye ezdirme. Benim geçmişimi sakın anlatma, bir fahişenin kızı olduğunu kimseler bilmesin."

"Bırakma beni anneciğim ne olur bırakma!" Yine öksürük krizi gelmişti, doktor içeri girdi. "Doktorla konuşacaklarım var, az dışarı çık oğlum."

Tam kapının yanına oturdum. İçeri giren hemşire bir süre sonra çıktı. Kapıyı kapatmak isteyince engelledim. Her şeyi öğrenmek istiyordum.

Annem tahmin ettiğim gibi yaşlı doktora bir şeyler söylüyordu. İyice kapıya yanaştım.

"Doktor Bey şu lanet eve geldiğim günden beri beni tanıyorsun. Kaç kez yaralarımı, hastalıklarımı tedavi ettin. Neler çektiğimi de biliyorsun. Beni o evden kurtarmak için Madam'a gittiğini biliyorum. Sonunda bu hayattan kurtuluyorum. Allah aşkına bana yardım et!"

"Ne yapabilirim ki senin için? Çok geç kalmışız. Daha evvel niye gelmedin?"

"Belki de içten içe ölmek istedim. Benim istediğim, beni kurtarman değil. Zaten istemiyorum. Oğlum yavrum, bu hayatta bir başına kalacak. Zararsızdır, biçaredir, saf çocuktur. Hiç kimseye bir kötülüğü olmamıştır. Ne denirse yapar. Ne olur Doktor Bey oğlumu sokaklara bırakma, onu öldürürler."

"Ben çok yaşlıyım Zeynep, çocuğuna kol kanat geremem."

"Ettiğin kadar, garip Zeynep'in isteğini çok görme. Beni niye kurtarmak istemiştin hatırla. Ölen karına benzetmemiş miydin beni? Oğlumu kurtarsan olmaz mı? He de ne olur? Ben ölür ölmez yavrumu sokağa atarlar."

"Şimdi üzme kendini, bir çaresine bakmaya çalışırım."

Çok değil, o evden hasta olarak çıktıktan üç ay sonra annem öldü. Hep başındaydım son anında elini tutuyordum. Son sözleri, "Nihayet yaşadığım pis hayattan kurtulup babanın yanına gidiyorum. Tek üzüntüm senin yalnız başına kalman olacak yavrum. Seni sevdiğimi hiç unutma." oldu.

Doktor amcada son anında yanındaydı, elini tuttu benim elimle birleştirdi. "Yavruma yardım et Doktor. Sevdiğinin hatırı için sokaklarda bırakma ne olur..." Son nefesini verdiğinde gözleri açık kalmıştı. Doktor amca elimi tutup annemin yüzüne götürdü. Bedeninin üzerine kapandım. "Beni de yanında götür anne!"

Doktor omzumdan tuttu. Hemşireler içeri girdi, beni annemin bedeninden koparırcasına ayırdılar.

"Sakinleş oğlum, bırak görevliler işlerini yapsınlar. Annenin ruhu babana kavuştu, izin ver bedeni gitsin. Çok eziyet çekti bırak rahat etsin."

Çektiği azaplardan kurtulmuştu. Annemi kaybettiğime çok üzülsem de, o evden kurtulduğu için çok mutluydum.

***

Annemi birkaç kişiyle toprağa verdik. Madam kızlarını göndermemişti. İşleri aksarmış, moralleri bozulurmuş. Sadece Celal vardı, koca adam hıçkırarak ağlıyordu. Gömme işi bitince arabadan çıkardığı valizi önüme koydu.

"Madam sermayesini vakitsiz kaybettiği için üzgün. 'Çok para kaybettim, bir de özürlü oğluna *bakamam*,' dedi..." Elini cebine attı, biraz parayı elime tutuşturup, "Biraz seni idare eder." diyen adam arkasına bile bakmadan gitti...

Bir tek şeye şükrettim, annem sanki olacakları önceden bilmiş gibi benim nüfus cüzdanımı, göğsümdeki bezin arasına, biriktirdiği parayla birlikte sıkıştırmış, düşürmemem için sıkıca tembih etmişti.

Mezarın başından zorlukla ayrıldım. Elime bavulumu aldım, amaçsızca yürümeye başladım. Nereye gideceğimi, nasıl yaşayacağımı hiç bilmiyordum.

"Gel bakalım delikanlı, bana annenin emanetisin, umarım seninle iyi anlaşırız." Doktor Muhittin amcaydı, birden annemi görür gibi oldum, bana gülümsüyordu.

O önde ben arkada yürümeye başladık. Uzun süre yürüdük. Ellerini arkada kavuşturmuş öyle yürüyordu. Bir süre sonra yorulduk, Muhittin amca da oldukça yaşlı bir adamdı. Hemen koştum koluna girdim destek oldum. Bana baktı gülümsedi. "Annenin dediği gibi özürlü olduğunu sanmıyorum." deyince afalladım.

"Ben doktorum oğlum, olsun yine de sen öyle davran. Zihin özürlü olmadığını anlarlarsa seni bırakmazlar. Annenin borcunu sana ödetmeye çalışırlardı."

Yine sesimi çıkarmadım, yürümeye devam ettik. Küçük, bahçe içinde bir evinin önünde durdu. "Geç bakalım içeri. Bundan sonra burası senin de evin."

Giriş salona açılıyordu. Sıralı sandalyeler, birkaç koltukla bekleme odası gibiydi. Girişin yanındaki odayı hastalarını muayene etmek için kullandığı belliydi. Bir masa, beyaz paravan, arkasında sedye, duvarda ilaç şişelerinin olduğu bir dolap vardı. Dipteki odanın kapısını açtı. "İlerideki oda benim, biraz küçük ama burada sen yatarsın. Delikanlı yaramazlık istemem, artık buranın temizliğinden, alışverişinden sen sorumlu olacaksın."

"Peki, Doktor amca."

"Benim yanımda rol yapmana gerek yok. Hastalar gelince ve dışarıda eskisi gibi davran. Sen okula gittin mi?"

"Gittim lise sona geçmiştim. Anneannem ölünce buraya gelmek zorunda kaldım, okula başlayamadım."

"Şimdi seni okula yazdıramayız, özürlü olmadığın anlaşılır. Neyse bir çaresine bakarız elbet."

Sabah ilk işim kalkıp her yeri baştan aşağıya temizlemek oldu. Muhittin amca oldukça geç uyandı etrafı görünce gülümsedi.

"Aferin işe yarayacaksın."

"Kahvaltıyı da hazırladım."

Sofraya oturduk, saatler geçmesine karşı hiç hasta gelmemişti.

"Ben biraz çıkıp dolaşayım, cep numaramı yazdım. Biri gelirse ararsın gelirim."

"Neden kimse gelmiyor?"

"Ben çoktan emekli oldum, arada bir gelen pansuman gibi şeylerle uğraşıyorum. Bir de annenin kaldığı o eve gidiyordum, ufak tefek şeyler için. Alışkanlıktan burası eski halinde kaldı."

Hırkasını tuttum, giyindi dışarı çıktı. Odasının tozunu alırken yerde para gördüm, aldım çekmecesinin içine koydum. Köşede ki-

taplık vardı, bir sürü roman içlerinden birini seçtim okumaya başladım.

Birden kapı açıldı. "Nerede o doktor bozuntusu! Lan sen hani okuma bilmiyordun." Genelevdeki Gaye cadısı gelmişti. Hemen elimdeki kitabın sayfalarını yırtmaya, havaya atmaya başladım.

"Salak! Senden de anca bu beklenirdi." diyerek güldü.

Masanın üzerindeki kâğıdı aldım üstündeki numarayı gösterdim. Sertçe elimden aldı. "Aptal şey bir numara bile çeviremiyorsun."

Doktoru aradı gelmesini söyledi. Salonda dolaştı durdu, doktor gelince derdini anlattı. Muhittin amca belirtilerin bel soğukluğu olduğunu söyleyince sinirlendi çekip gitti.

"Bu dediğiniz hastalık nedir?"

"Cinsel yolla geçen bir hastalık, bulaşıcıdır. İlgini mi çekti?"

"Hastalıklara, nedenlerine, tedavilerine her zaman ilgi duymuşumdur."

***

O günden sonra aramızda garip bir ilişki kuruldu. O öğretmendi bende öğrenci...

Gelen kış günlerinde, Doktor amcamın ağrıları çok arttığı için evden çıkamıyordu. Tüm lise kitaplarını aldı, daha da ilerilerini. Her gün yoğun olarak ders çalıştırıyordu.

"Kendini geliştirmek zorundasın. Şimdiye kadar anlattıklarımı, öğrettiklerimi çok iyi kavradın. Bir şekilde seni sınavlara sokmak zorundayız, okumalısın. Senin gibi zeki bir çocuk bu halde kalmamalı."

Of sınavlara girmem, kimliğimin açığa çıkması demekti. Ne yapacaktım şimdi? Israrla açık vermememi tembih eden adam, benim kız olduğumu öğrenirse! Korkup beni sokağa atmaz mıydı? Endişelenmiştim.

Arada bir evden çağırıyorlardı. Doktor amcamla beraber gidip kapıda bekliyordum. Hülya hep yolumu gözler gibiydi. Ne zaman gitsem koşturarak yanıma geliyor, bana yiyecek getiriyordu. Zaman onu da yıpratmaya başlamış ufacık yaşında kocaman kadınlar gibi olmuştu. Eskisi gibi oram buram görünecek diye çekinmesi kalmamıştı.

"Nuri sana ne diyeceğim?"

Sadece anladığımı belirtir şekilde kafamı salladım.

"Beni buradan kaçır, sana eş olurum bakarım."

Şiddetle başımı sağa sola salladım. "Yapma Nuri götür beni buralardan. Beni istemez misin?"

Elimi almış göğüslerine götürmeye çalışıyordu Aman Allah'ım ben ne yapacaktım?

"Olmaz, bakamam... öldürürler."

Hemen yere oturdum sallanmaya başladım. Biçare bir kızın beyhude çabaları. Gerizekâlı bildiği, erkek sandığı birinden yardım istiyordu. Annemin anlattıkları aklıma geldi "Kaçmak kötü..."

"Ne kadar kötü olduğunu geçen ay kaçmaya çalıştığımda anladım. Annen anlattı değil mi neler yaptıklarını?"

"Hı hı."

"Ben gençliğimi hiç yaşamadım, çocukluktan acımasızca kadınlığa soktular. Hem de en şiddetlisine, iğrencine. Hani dizilerde olur ya, 'Kız oğlanı, oğlan kızı görür âşık olurlar.' Kalbim ölmeden bende onlar gibi olmak istedim. Beni kurtardığın o günden beri benim şövalyem oldun. Hep beni kurtarmanı hayal eder oldum. Bana sarılmanı, öpmeni, tertemiz sevgini istedim. Beni sevemez misin Nuri?"

"Seviyorum, olmaz!"

Bu kızcağıza ne söyleyebilirdim, ben bir şekilde bu hayatın içine girmekten kurtulmuştum. Hülya bana âşık olduğunu sanıyordu. Tam o anda Doktor amcam içeriden çıkınca rahatladım, koşarak yanına gittim çantasını aldım. Yürümeye başladım.

"Ne diyordu o biçare sana?"

"Bana âşık olmuş, kaçalım diyordu."

"Aman ha, sakın öyle bir delilik yapayım deme. İkinizi de mahvederler."

"Yapmam, ne kadar kötü olduklarını annem anlatmıştı."

***

Kış geçmiş yine yaz günleri gelmişti. Doktor amcam dersleri daha da yoğunlaştırdı. "Bu sene başka bir şehirde de olsa seni sınavlara sokacağım."

Daha okul zamanına vardı. Üç dört ay daha duracak ondan sonra ne yapacağıma karar verecektim. Zaman dediğin nedir ki? Günler akıp gidiyordu.

"Muhittin amca sana bir soru sorsam cevap verir misin?"

"Sor bakalım."

Akşam kahvesini yapmış eline vermiştim. Her gün bir fincan kahve içmekten çok hoşlanıyordu.

"Yanına geleli neredeyse bir sene olacak, senin kimin kimsen yok mu?"

"Var ama yok."

"Bir şey ya vardır, ya da yoktur."

"Bak delikanlı, bazen hayatında öyle olaylar olur ki, var olan insanları kendin yok edersin. Okulumu yeni bitirmiştim çiçeği burnunda doktordum. Yolda gördüğüm bir kız gönlümü çalıverdi. Hem de ne çalma! Her gün onun yolunu gözler olmuştum. Nadiren görürdüm onu. Bu görmeler bir süre sonra bana yeterli gelmemeye başladı. O da beni görünce gülümserdi, beni beğendiğini anlayınca çok sevinmiştim. Hiç yalnız gezmiyordu, yanında zebella gibi bir adam veya oldukça sert görünüşlü bir kadın oluyordu.

Evini öğrenmek zorundaydım gizlice peşine düştüm. Şehrin epey dışında bir eve doğru yürüdüklerinde her şeyi anlamıştım. Günlerce kendime kahrettim gönlüme söz geçiremedim.

Bir gece gittim odaya onu çağırttım. Geldi beni görünce. Nasıl ağladığını sana anlatamam, ikimizin de gözyaşları sel oldu. Babasının borçları yüzünden almışlar, adamın günahını kızından misli misli çıkartıyorlardı.

O zamanlar insanlar biraz daha mı insaflıydı ne? Evi işleten kadının karşısına çıktım Seniha'yı seviyorum dedim. *'Öde parasını kızı al git.'* dediler. İşlerine yaramıyormuş, hastalıklıymış. Biliyordum ince hastalığa yani vereme tutulmuştu. Yine de çok sevindim hemen ona da söyledim. "Olmaz ben temiz değilim." Deyince, "Senin ne suçun var?" dedim. Neyse.

Antalya'dan İstanbul'a geldim ailemin karşısına çıktım. Bende ki de cahillik, gençtim. Şimdiki aklım olsa pat diye söyler miydim? Durumu olduğu gibi anlattım, para istedim, yer yerinden oynadı. *'Öyle bir kadının ailemizde ne işi var?'* dediler. Babamdan yediğim tokadın acısını hâlâ hissederim. Ya abim? Çıldırdı. *'Öyle bir kadınla evlenir de ailemize sokarsan, hiçbir şeyimiz olmazsın, seni reddederiz.'* diye tehdit etti. Ağıza alınmayacak sözler, hakaretler... Babam ne dediyse ne söylediyse dinlemedim.

"Beni reddedin, parayı verin bir daha yüzümü görmeyeceksiniz."

Abimin hırsla önüme attığı paraları topladım, Antalya'ya geri döndüm.

Seniha'mı o evden çıkarttım, Adana'ya taşındık evlendik. Ona gelinlik giydirdim tam on sekiz ay hayatımın en mutlu anlarını yaşadım. İyileşmedi kollarımda öldü. Ama bir gün, tek bir gün bile asla pişman olmadım."

"Çok az birlikte olmuşsunuz."

"Öyle dolu dolu bir sevda yaşadım ki! Seniha'm öldükten sonra hiçbir kadını hayatıma sokmadım. Ona kavuşacağım günün hayaliyle yaşıyorum."

"Ya aileniz?"

"O günden sonra onları hiç görmedim. Annem, kardeşim sonra da babam öldü, gizlice mezarlarını ziyaret ettim. Seniha'mı anlattım. Hiç pişman olmadığımı söyledim."

Doktor amca birden suskunlaştı. Yüzünde muzip bir ifade, dudaklarında minik bir tebessüm oluştu. Yüzündeki değişimi izliyordum.

"Senin buradan gitme vaktin geldi Küçük Hanım!"

"Ne? Ama ben erkeğim!" Çok korkmuştum.

Kahkahayla güldü ."Şimdiye kadar seni niye açık etmedim biliyor musun? Kendini çok iyi saklaman için, sen yaşında delikanlıların bıyıkları terlemeye başlar, hatta birçoğunun sakalları bile çıkar, on yedi yaşında olduğunu biliyorum. Sen büyüdükçe daha çok kıza benzemeye başladın. Kahvede senin hakkında ileri geri söylenmeler başladı. Senin deli oğlan, aynı kıza benziyor deyip duruyorlar. Bu yüzden kızım, hazırlıklarını yap. Bunca sene sonra yeğenime mektup yazdım, ilk kez ailemle irtibatta bulundum, iyilik istedim. Cevap bekliyorum. Yarın Hatay'a gidiyoruz, seni evlat edineceğim. Oradaki Nüfus Müdürlüğünde, Adliyede tanıdıklarım var. Baban olmamı ister misin?"

Teklifini ikinci kez bile düşünmedim, ne anam ne babam ne de ailem vardı. Tek tutunacağım dalım Muhittin amcamdı.

"Çok isterim. Burada kalamayacağımıza göre, başka bir yere mi gideceğiz?"

"Ben buradan asla ayrılamam. Seniha'm bu topraklarda yatıyor, ölünce bende onun yanına gömülüp huzur bulacağım. Sen tek başına gideceksin kızım, hayatını yeni baştan kuracaksın. Kimliğini ver bakalım."

Odama gittim kimliğimi getirdim, gülmeye başladı. "Senin annen gerçekten çok akıllı kadındı, Nur ve Nuri, iyi bulmuş ismini. Bundan sonra soy ismin Aksu değil. Ertürk olacak. Nur Ertürk... Adının yanına soyadım yakıştı kızım."

Elini öptüm, başımı okşadı.

Ertesi gün Hatay'a gittik. İşlemleri başlattı. Tanıdıkları çok olduğu için kısa süre sonra gerçekten onun kızı olmuştum. Nüfusumda soyadımın yerinde Aksu değil Ertürk yazıyordu.

Özür dilerim babacığım senin soy ismini taşımayı çok isterdim. Kalbimde ben her zaman Aksu olarak kalacağım ' İçimden öz babamdan defalarca özür diledim...

***

Yeğeninden haber gelmemişti.

"Benden kim diye bahsettin baba?"

"Evlatlık bir kız çocuğum olduğunu, yaşlandığımı. Buralarda muhafaza etmemin zor olduğunu, çok zeki olduğunu ve okuması için yardım etmesini rica ettim."

Soyadımın değişiminden beri baba sözünü devamlı tekrarlıyordum. Bir ara "Kızım her dakika baba denmez." diye kızmıştı

Bende cevabını geciktirmemiştim. "Hiç babam olmadı, hiç kimseye baba demedim. Bu yüzden baba demenin zevkine varmak istiyorum." Dediğimde sarılıp beni öpmüştü.

***

Bir ay sonra cevap geldi. Kısa sayılabilecek bir mektuptu, hatta not bile denilebilirdi.

Merhaba;

Bir amcam olduğunu daha yeni öğrendim, inanamadım. Hiçbir zaman sizden bahsedilmedi varlığınızdan bile haberim olmadı. Bu yüzden sözlerinizin doğruluğu hakkında araştırma yaptırdım, hikâyenizi öğrendim. Geçmişte ne olduğu beni ilgilendirmiyor. Amcamı ve kızını tanımak, elimden gelen ne varsa yapmak isterim. İstediğiniz zaman gelebilirsiniz.

Saygılarımla...

Karhan Ertürk



3. Bölüm

Okulların açılmasına az bir süre kala elimde bir mektupla havaalanına inmiştim. Babam üzerimi gittiğim yerde değişmemi söylemişti. Ağlayarak ondan ayrıldım, başım sıkıştığında telefon açmamı sıkı sıkı tembih etmiş, elime cep telefonu tutuşturmuştu. Hemen havaalanındaki lavabolara gittim. Hızlıca soyundum, Hatay'dan aldığımız kotla, gömleklerden birini giydim. Uzun süredir sargılarda olan göğüslerim yeni iç çamaşırımın içinde sanki nefes alıyorlardı. Çok rahatlamıştım gideceğimi öğrendiğimden beri kendi kestiğim saçlarımı uzamaya bırakmıştım. Oldukça biçimsizlerdi ama ilk oldukları gibi de değillerdi. Suyla biraz düzeltmeye çalıştım. İlk işim kuaföre gitmek olacaktı. Çıkarttığım kıyafetleri oradaki çöp torbasının içine attım. Neredeyse iki seneye yakındır erkek kıyafeti giymekten fenalık gelmişti.

Çabucak dışarı çıktım, bavulumu yanıma koyarak koltuklardan birine oturup beni karşılamaya gelecek olan kişiyi beklemeye başladım.

"Nur Ertürk, Muhittin Ertürk!" diyen sese başımı kaldırdım. Saatlerdir beklemekten sinir olmuş durumdaydım. Karşımda duran adam orta boylarda kel bir adamdı. Hiç amcasına çekmemiş olduğunu düşündüm. Muhittin babam onca yaşına rağmen hâlâ yakışıklı sayılabilecek bir adamdı.

"Benim."

"Merhaba ben Karhan Ertürk'ün şoförüyüm. Kendisi gelmek istedi ama son anda bir işi çıktı. Eve sizi ben bırakacağım buyurun gidelim."

Peşine takılmaktan başka çarem yoktu, bavuluma uzandım. "Müsaade edin," diyerek elimden aldı. Oldukça lüks bir arabanın arka kapısını açtı, içine girdim. Koltuklar yumuşacıktı, hareket ettik, merakla geçtiğimiz yollara bakıyordum. Kocaman devasa bir şehirdi. Adana büyük olmasına karşın İstanbul bana çok daha büyük gelmişti. Binalar, binalar yine binalar. Yollardaki çiçeklendirmelerin güzelliği çok hoştu. Yol güzergâhında uzaktan görünen köprü ayaklarına yaklaştıkça heyecanım artmaya başladı, sadece televizyonda ve gazetelerde gördüğüm köprünün üstünden geçecektim. Bu ne güzellikti? Bir camdan öteki cama geçiyordum. Şoförde ilk kez gördüğümü anlamış olsa gerek hızını yavaşlattı.

Ona rağmen yine de çabucak karşı kıyıya geçivermiştik. Tekrar arkama yaslandım. Avrupa Kıtasından Asya Kıtasına bir köprü vasıtasıyla bağlandığımızı biliyordum. Kısacık bir zamanda iki kıta görmüş olmama güldüm.

Uzunca süre yol aldık, trafik yoğundu. Nihayet oldukça büyük binaların olduğu site girişinde durur gibi oldu, kapıdaki görevli arabayı görür görmez kapıyı açtı. Ağaçlı yollardan ilerledik, ayrı bir dünyaya girmiş gibiydim. Sağda solda mini parklar, yapay akarsular içinde daha önce hiç görmediğim renklerde ördekler yüzüyordu. Uzun binaları geçtik. Dik yamacın üzerinde, girdiğimiz kapıdan oldukça uzak mesafede ayrı bir bölgeye giriş yaptık. Tamamen bağımsızdı.

"Görmeniz için özellikle alt kapıdan girdim, şimdi olduğumuz yer Karhan Bey'indir. Üst kısımda kendine ait yolu vardır."

Yüksek duvarlar değişik bitkilerin sarılmasıyla çok hoş duruyordu. Demir kapıdan içeri girdik, ilk gördüğüm bahçe tasarımının çok daha özenlisi burada da vardı. Bir an tavus kuşu gördüğüme yemin edebilirdim.

Dev ağaçlar, görülmedik güzellikte bitkiler, çiçekler. Bilmeden Afrika'nın Amazon ormanlarına mı gelmiştim? Aynı günde üçüncü kıtayı görmüş olabileceğimi düşünmek beni güldürdü.

Şoför kapıyı açmadan aşağı indim. "Çok güzelmiş!" diyerek çevreme merakla bakmaya başladım.

"Arka taraftaki yapay şelaleyi daha görmediniz."

"Yok, artık!" Bu adamdan hoşlanmıştım, yüzünden çok iyi niyetli biri olduğu belli oluyordu. Bavulumu bagajdan çıkardı yürümeye başladı.

"Eve girelim."

"Şelaleyi görseydim."

"Onu daha sonra görürsünüz."

"Abi senin ismin nedir?"

"İbrahim."

Başımı biraz yana eğdim, ellerimi de önümde kavuşturdum "İbrahim abi ne olur, hemen bir görsem?" Annemden ve Muhittin babamdan bir şey istediğimde yaptığım hareket yine işe yaramıştı.

Bavulu elinden bıraktı, önümden yürümeye başladı. Of bu bahçe ne kadar büyüktü böyle? Yapay Şelaleyi gördüğümde ağzım resmen açık kaldı. Oldukça yüksekten dökülen sular vurduğu yerde köpükleşiyor sonra sakinleşerek havuzdaki yerini alıyordu. Hiçbir yerden görünmeyecek şekilde yapılmış olması çok hoştu. Burada çırılçıplak yüzülse kimseler görmezdi.

Yeterince gördüğümü düşünmüş olacak, geriye döndü eliyle geldiğimiz yönü gösterdi. "Abi, Karhan Bey kaç yaşında?"

"Yirmi altı."

"Oldukça yaşlıymış."

Gülmeye başladı "Yaşlı mı? Sizin yaşınız küçük olduğundan, bu yaş size büyük geldi. Kendisi oldukça gençtir."

"On yedi yaşındayım, on sekizime girmeye iki ay var."

"Kızım Yadigâr'la yaşıtsın."

"Başka çocuğun var mı abi?"

"Bir de oğlum var, o evli."

Konuşarak evin önüne gelmiştik. Kapının önünde bizi bekleyen güler yüzlü kadını görünce çok sevindim. Sanki ne bileyim gördüğüm onca sahte yüz ve gülüşlerden sonra bu sıcacık, içten tebessüm

çok hoşuma gitmişti. "Hoş geldiniz Küçük Hanım, içeri girmeyince merak ettim."

"Küçük Hanımı nihayet getirebildim. Şelaleyi görmek istedi. Mahide benim eşimdir. Bu evde birlikte çalışıyoruz."

"Hoş buldum Mahide abla, bana küçük hanım demeseniz sadece Nur deseniz olmaz mı?"

"Bilmem ki Karhan Bey ne der?"

"Her şey onun isteğine göre mi oluyor?"

"Patronumuz tabii, ne derse yapmak zorundayız. Gerçi bir şey demez Karhan Bey, bana abla diye hitap eder."

"Tamam işte, o zaman anlaştık."

Eve girdim aşırı genişlikte bir salon modern tarzda döşenmişti. Birbirine zıt renklerde, oldukça rahat görünen koltuklar. Duvarın birinde kocaman şömine vardı. Döşeniş şekli oldukça ilginçti, aynı yer içinde iki farklı görüntü yaratılmış. Ama hiç kötü durmamıştı, ilk bakışta çok hoşuma gitti ferah ve aydınlık.

Hiç televizyon yoktu... Ben dizilerimi nerede seyredecektim? Nasıl olur da bir evde televizyon olmazdı? Çok uzun süredir, sadece televizyon ve kitaplarla kendimi oyalıyordum. Annemin ve yeni babamın evinde de, tek arkadaşlarım ikisi olmuştu. Gerçi son zamanlara doğru babam *'Bağımlı oldun.'* diye kızıyordu. Ama ne yapsaydım devamlı evin içinde olunca, sıkıntım anca öyle geçiyordu.

"Televizyon yok mu?"

"Karhan Bey salonda televizyon sevmiyor. Ayrı bir oda var, gel sana göstereyim."

Arka tarafa geçtik, burası salon gibi olmasa da büyüktü. Koltukların önünde puflar vardı, tahminen seyrederken bacakların uzatılması için düşünülmüştü ve hayatımda gördüğüm en büyük televizyon duvara monte edilmiş bir şekilde karşımdaydı. Bu televizyonda dizlerimi izlemek, film seyretmek ne kadar güzel olacaktı! Yumuşacık görünen koltukların üzerine oturdum. Uzay aletlerine benzer kumandalardan birini elime aldım.

Dizimin saati gelmişti, tuşlardan birine bastığım anda korkuyla yerimden sıçradım. Oldukça yüksek bir müzik sesi nerdeyse evi titretiyordu. Kapatmak için düğmelere gelişi güzel basıyor sesi kısacağıma daha da yükselmesine neden oluyordum.

Elimden aniden çekilen kumanda ve sessizlik...

"Bu ne biçim müzik dinlemek?"

Korkuyla yüzümü kapadım. Annemin yanındayken yanlışlıkla açtığım televizyon sesinin yüksekliğinden Celal odaya gelmiş bana çok kötü vurmuştu, günlerce kendime gelememiştim.

"Yüzünü aç!" Yabancı bir erkek sesi korkumu daha da fazlalaştırdı.

"Korktu herhalde Karhan Bey. Aç kızın yüzünü korkacak bir şey yok." Yanıma gelen Mahide ablanın sesini duyunca rahatlamıştım. Arkasına geçtim, gerçi arkasına saklanma çabalarım pek işe yaramamıştı. En olarak geniş, boy olarak benden oldukça kısaydı.

İbrahim abi de bu ilginç saklanma girişimimin başarılı olmadığını görmüş olacak, "Küçük Hanım deve kuşu misali saklanmış oldu. Deve kuşu korkunca başını saklar bedeni açıkta kalır. Nur kızımızın da yarı bedeni saklandı başı da açıkta kaldı." deyince bana bağıran adam kahkahayla güldü, başımı kaldırdım.

Esmer, oldukça uzun, genç bir adam dikkatle bana bakıyordu. Gülen o değildi birkaç adım arkasındaki başka adamdı. Mahide ablamın sıkıca kolundan tuttum. Adam yeterince baktığına karar vermiş olacak İbrahim abiye "Amcam nerede?" diye sordu.

"Ben havaalanına gittiğimde küçük hanım tek başınaydı."

Bana bakarak "Sen benimle gel." dedi. Mahide ablanın koluna daha sıkı sarıldım "Korkma kızım, hadi git." Kadın ellerimden kolunu zorlukla kurtardı. Öteki adam hâlâ halime gülüyordu. "Pes Karhan kızın aklını başından aldın."

Sırtımdan itilince mecburen peşine düştüm. Odalardan birinin kapısını açtı, arkasına bile bakmadan içeri girdi. Çalışma odası olduğu belliydi. İçeride büyük bir masa üzerinde bilgisayar ve dosya-

lar çizim masası olduğunu tahmin ettiğim eğik bir masa ve büyüklü küçüklü ev, bina maketleri vardı.

Masanın arkasına geçip oturdu, eliyle öndeki koltuğu işaret etti.

"Başını kaldır bana bak, sesimin biraz yüksek çıktığını kabul ediyorum. Aniden televizyonun sesini kapatınca sesim daha fazla çıktı. Nur? İsmin Nur değil mi?"

"Evet."

"Amcam niye seninle birlikte gelmedi?"

"Adana'dan ayrılamayacağını söyledi, size bir mektup göndermişti. Hemen getireyim." Kalkmak için hareket ettiğimi görünce eliyle otur işareti yaptı.

"Niye orada okula gitmedin?"

"Amcanız yani babam uygun görmedi. İstanbul'da okursam daha iyi olacağını söyledi."

"Kaç yaşındasın?"

"On yedi."

" Küçükmüşsün."

"Kısa süre sonra on sekiz yaşıma gireceğim."

"Her neyse umarım başıma dert olmadan okulunu bitirir, Adana'ya dönersin. Benim ve bu evin kurallarına harfiyen uyulmasını beklerim. Taşkınlık ve asilik yaparsan, erkek arkadaş yani sevgili bulursan, hemen Adana'ya dönersin. Benim haberim olmadan gece gezmeleri, arkadaş toplantıları olmayacak. Şimdi dediklerim anlaşıldıysa amcamın mektubunu masaya bırakırsın ben sonra okurum. Şimdi git odana yerleş,"

"Olur, efendim." Kendini beğenmiş ukala, kral edasıyla konuşuyordu. Kesin ve sert emirler. Hayır yani uymam desem cellâtlar içeri girip boynumu vuracakmış gibi hissettim.

Hemen odadan çıktım. Madam'ın karşısında yaptığım gibi yerlere yatsaydım ne yapardı acaba? O durumu gözlerimin önüne geldi, şaşkınlıktan dona kalacağından emindim kendi kendime gülmeye başladım. Karhan Bey'in arkadaşını birden karşımda görünce korkuyla nefesimi tuttum.

"Ooo küçük hanım neşen yerine gelmiş bakıyorum. Ben Nadir." Elini uzattı, çekinerek bende elimi uzattım sıkıca kavradı. Tokalaşma fazla uzamıştı elimi çekmek istedim bırakmadı... "Sen Karhan denen herife bakma, hayatını yaşa." Deyip göz kırptı.

"Nadir elini çek. Sevgililerin yetmiyor, küçük kızlara mı asılıyorsun?"

"Gülün goncası makbuldür dostum, dallarından koparılsalar bile suyun içinde yavaş yavaş açarlar, kokularını salarak mükemmele ulaşırlar."

"Sen o gülü başka yerde ara. Bu gül benim toprağımda yetişiyor, çiçekleri koparmayın yasaktır tabelası var! Sakın deneme."

"Öf Karhan seninle artık dalga da geçilmiyor. Seval'den sonra bir hoş oldun."

"Sen hâlâ ne dikilip duruyorsun, gitsene odana."

"Kıza bağırıp durma."

Niye duruyorsam bende anlamıyordum. Huysuz herif, arkadaşı çok daha cana yakındı. Mahide ablayı buldum. Bir üst kata çıktık. odamın orada olduğunu umarken. Neredeyse hiç görünmeyen merdivenlere yönlendi, böylece çatı katında kalacağımı anlamıştım. Tabii ben neydim ki? Sadece bir evlatlık, bunlarını düşünerek çıktığım çatı katını görünce, düşüncelerim ters yüz oldu. Kocaman bir alan, üçgen çatının şekline göre olan duvarlar basık değil oldukça yüksekti. Büyük cibinlikli bir yatak, çalışma masası üzerinde dizüstü bilgisayar ve kitaplarımı koyabileceğim raflı bir dolap.

Bir köşede orta boy plazma televizyon vardı. Özel banyom olduğunu görünce çok sevindim... Balkona açıldığını tahmin ettiğim camlı bir kapı vardı. Açıp çıktım yanılmamıştım. Manzaram sitenin yeşil alanıydı. Önünde olan devasa büyüklükteki ağacın dalları neredeyse balkonun içindeydi. Çok güzeldi çok, tekrar içeri girdim, kendimi yumuşacık görünen yatağın üzerine attım ve resmen zıpladım.

Mahide abla gülen gözlerle beni izliyordu. Köşedeki gardırobu açtı bavulumu yerleştirmeye başladı. Birkaç kot, birkaç penye, gömlekten oluşan kıyafetlerimi görmesinden utandım. "Ben yerleştiri-

rim." diyerek ısrar edince ses etmedi. Kıyafetlerimin ne halde olduğunu o da fark etmişti.

Mektup bavulun en altındaydı, geciktirmeden vermeliydim. Koşarak aşağıya inmeye başladım.

"Koşma düşeceksin!" diyen sesle panikledim, tırabzanlara tutunmaya çalıştım elim boşlukta kaldı. Bir anda bileğimden yakalandım. "Aptal çocuk boynunu kırmaya niyetin var herhalde."

Bu adamın kızgın gözleri balkondan görünen ağacın yeşili gibiydi. "Be-ben... ben babamın mektubunu getiriyordum."

***

Bu kırpık saçlı ufaklığın gözleri, engin okyanuslar gibiydi. Elim ateşe değmiş gibi kolunu hemen bıraktım. Yine sendeledi. "Eee yeter ama afacan çocuklara benziyorsun." Deyip doğrulmasına yardım ettim, elindeki mektubu aldım. "Hemen odana gidiyorsun ve bir daha da koşmuyorsun."

***

Adama bak, hem korkutuyor hem de azarlıyordu. Sinir... Hem ben daha yemek bile yememiştim.

"Mahide abla ben bu gece yemekte yokum. Masa hazırlamak için uğraşma." Sözünü duyduğumda rahatladım, nihayet çekinmeden aşağı inebilecektim.

Çok acıkmıştım mutfağa girdim, Mahide ablanın yanında duran genç kız Yadigâr olmalıydı. Beni görünce sıcacık gülümsedi.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk, Yadigâr olmalısın."

"Siz de Nur."

"Aynı yaşlardayız, sizli bizli konuşmamıza gerek yok." İki senedir ilk kez kendim olarak çekinmeden yabancı birileriyle konuşmak beni çok mutlu ediyordu.

Masaya birlikte oturduk, Mahide abla benim için salondaki masayı hazırlamaya çalışsa da kesin bir dille tek yemek istemediğimi, onlarla birlikte mutfakta yemekten çok keyif alacağımı söylemiştim. Yemeklerin hepsi birbirinden güzeldi. Uzunca hatta çok uzun süredir bu kadar güzel yemekler yediğimi hatırlamıyordum. Tabağıma konan her şeyi silip süpürdüğümü gören Mahide abla ve Yadigâr inanamaz gözlerle bana bakıyordu. Utanmıştım tabağımı ileri ittim.

"Utanma kızım yemek bol, istediğin kadar yiyebilirsin." İbrahim abinin sözüyle daha da utandım.

"Ben her zaman bu kadar çok yemem, hepsi çok lezzetliydi dayanamadım."

"Afiyet olsun, sırada tatlı var."

Hepsinin de arada sırada saçlarıma baktıklarının farkındaydım. Elimi saçlarıma götürdüm, baktıklarını fark ettiğimi anlayınca gözlerini kaçırdılar "Yarın ilk iş bir kuaföre gitmek istiyorum, kendim kesmeye çalıştım rezil ettim. Mahide abla buraları hiç bilmiyorum beni götürür müsünüz?"

"Kızım ben kırk yılda bir gidiyorum. Yadigâr seni götürür."

"Tabii götürürüm bildiğim çok iyi bir kuaför var. Hem uzakta da değil sitenin içerisinde." Annesine döndü; "Anne izin ver şimdi gidelim Ali abi daha kapatmamıştır."

İzni almıştık. Arka kapıdan çıkarak girişteki yüksek binaların olduğu kısma geçtik. Yürüdüğümüz yollarda ışıklar yanmış, görüntü daha da güzelleşmişti. Çok yürümemize gerek kalmadan, mini pasaj gibi bir binaya girdik, tüm mağazalar açıktı. Kafeteryalar, ev yemeği yapan lokantalar, oldukça büyük bir market, hediyelik eşya satan dükkân bile vardı.

Kuaför oldukça büyük ve çok şıktı.

"Ali abi seni arkadaşım Nur ile tanıştırayım."

Adam hemen beni koltuğa oturttu. "Bu saçlarının hali ne böyle?"

"Ben yaptım, keseyim derken makası fazla kaçırınca bu hale geldi. Uzatmak istiyorum ona göre düzeltir misiniz? Saçlarım çabuk uzar."

Bir saat sonra görünüşüm çok daha iyiydi. Karşımda duran aynada kendimi beğenmiştim. Şimdi kendimi, gerçekten güzel bir kız gibi hissediyordum.

Yadigâr'ın koluna girdim. Dışarı çıktık, pasajın biraz ilerisindeki kafeterya oldukça kalabalıktı.

"Güzel yermiş."

"Sitenin gençleri hep burada toplanır, arkadaşlarım buradalar biraz oturalım mı birer çay içeriz"

Uzunca süreden beri kendi yaşıtım gençlerle bir arada olmamıştım, kabul ettim. Yanlarına gittik yedi sekiz kişilik kızlı erkekli bir guruptu. Şakalar, muhabbetler hoşuma gitmişti. Erkeklerin beğeni dolu bakışlarından kadınca bir haz almıştım. Çok geçmeden yeni arkadaş grubu aramıza katıldı, gelenler daha büyüklerdi. Aynı siteden ve okuldan olduklarını söylediler.

"Yeni arkadaş kim?" diyen çocuk çok yakışıklıydı, elini uzattı. "Ben Çağdaş misafir misin?"

"Değilim, Karhan Bey'in evinde kalıyorum. Ben de Nur."

Karhan Bey deyince hepsinin yüzü değişmişti özellikle kızların. Hep bir ağızdan soru sormaya başladılar.

"Nesi oluyorsun? Sevgilisi ne oldu biliyor musun? Ay senin yerine keşke ben onunla kalsaydım... Bayılıyorum adama. Boştaysa ne olur bana haber ver. O olduğu zaman bizi davet etsene." Gibi bir sürü saçma sapan söz ve sorular...

Çağdaş hemen arkama sandalye çekti oturdu, gruptan gülme sesleri yükseldi.

"Sen onlara bakma. Akraban mı?"

"Uzaktan kuzen oluyoruz."

"Sevindim."

"Neden?"

"Senden hoşlandım."

"İki dakikada vallahi bravo!"

"Ne için buraya geldin?"

"Okumak için."

"Hangi okula gideceksin?"

Çocuğun sırnaşık tavırlarından, beni sorgulamaya çalışmasından fenalık gelmişti. "Bilmiyorum. Yadigâr kalkalım mı artık, çok geç oldu."

Yola çıktık iki arkadaşıyla birlikte peşimize düştü.

"Gelmesenize."

"Karhan Bey'in evine yakın bloklarda oturuyoruz, birlikte gitmemizin mahsuru olmaz." Açıklaması mantıklıydı, susmak zorunda kaldım. Bana oldukça yakın yürüyordu adımlarımı hızlandırdım. O da hızlandı bu kadar yılışık birini çekemeyecektim defolup gitmesini söylemek iyi olacaktı.

"Binin arabaya!"

Başımı çevirdim Karhan Bey çatılmış kaşlarla bana bakıyordu. Yadigâr eve gideceğini, benim binmemi söyleyince tek binmeye mecbur oldum. Çağdaş arkamdan baka kalmıştı.

"Ne çabuk başladın."

Sesi ve ifadesi sertti...

"Öyle değil saçımı düzeltmek için kuaföre geldik. Yadigâr'ın arkadaşları vardı biraz oturduk."

"Ben onu sormuyorum sana, iki dakikada hemen peşine birini takmışsın. Kim bu çocuk?"

"İsmi Çağdaş gruptaki çocuklardan biri, doğru dürüst tanımıyorum. Ben gel demedim, kendisi takıldı peşime buralarda oturuyormuş. Niye bana kızıyorsunuz?"

"Sen bana emanetsin, hareketlerine dikkat et!"

Kapının önünde indim, koşarak odama çıktım. Daha ilk günden bir sürü azar işitmiştim. Telefonum çaldı arayan babamdı.

"Nasılsın Nuri?"

"Yapma baba Nuri öldü, yaşasın Nur diyorum."

"Karhan seni iyi karşıladı mı?"

"Evet, görsen babacığım çok güzel bir evi var, keşke sende gelseydin."

"Nedenini sana anlatmıştım, biraz önce Karhan ile konuştum, gerçi mektupta yazmıştım. Akıllı olduğunu seviye tespiti yaptırarak, seni yaşıtlarınla aynı sınıfa yazdırabilir. Uğraşacağını söyledi. Nur'um sakın yüzümü kara çıkarma, iyi haberlerini bekliyorum."

"Söz veriyorum babacığım, sınavlarda en yüksek notu alacağım. Üniversite sınavlarında da başarılı olacağım."

"Hâlâ doktor olmaya niyetli misin?"

"Bilmiyorum baba mimar da olabilirim. Henüz karar veremedim."

"Karhan'da mimardır, işinde de oldukça becerikli olduğunu duymuştum."

"İçinde olduğumuz evi ve çevresindeki sitenin çizimlerini o yaptıysa gerçekten dedikleri kadar var derim, yalnız çok sinirli."

"Çok genç yaşta sorumluluk aldı. Sende suyuna gidiver."

"Olur babacığım, sende kendine çok iyi bak. İlaçlarını içmeyi unutma!"

Uyku vaktiydi, yumuşacık yatağa gömüldüm. Babamla konuşunca sinirlerim azda olsa yatışmıştı.

***

Sabah kalkınca duşumu alıp aşağıya indim. Yadigâr gelmişti, Mahide abla hem mutfağa hem de salona masa hazırlamıştı, mutfaktakine oturdum.

"Kızım sen salona geçsen."

"Ben burada yemek istiyorum." Karhan Bey aniden mutfağa girince söylediklerimi duymuş olmalıydı.

"Israr etme Mahide abla, nerde isterse orada yiyebilir, bu sabah çay istemiyorum koyu bir kahve yeterli."

Bir günaydın bile dememiş, yüzüme bile bakmamıştı. Söylemek üzere olduğum günaydını yuttum.

"Hemen getiriyorum Karhan Bey."

"Nur kahvaltıdan sonra hazırlan, umarım amcamın dediği kadar akıllısındır. Sınavının yapılması için adam araya sokacağım. Yadigâr'ın okuluna gideceksin."

"Teşekkür ederim çok sevindim."

Yadigâr'la sevinç içinde el ele tutuştuk. Şimdiden bir arkadaşım olmuş, bu beni çok sevindirmişti. Çayımı büyük bir sevinçle içtim. Karhan Bey'i bekletmeye gelmezdi. Koşarak yukarı çıkarken yine karşılaştık.

Çatılmış kaşlarla bana baktı hemen yavaşladım. Gözünden uzaklaşınca merdivenleri yine koşarak çıktım.

Kotumu, gömleğimi giydim. Spor ayakkabılarımı da giydikten sonra hazırdım. Saçlarımı şöyle tarayıverdim. Çok uğraşmaya gerek yoktu, uzaması için zaman gerekiyordu.

Merdivenden koşarak indim, arada yavaşladım sonra yine hızlandım ama bu sefer yakalandım. Holde beni bekliyordu.

"Böyle koşturursan alt odada yatmak zorunda kalacaksın, haberin olsun. Bir daha uyarmayacağım!"

Arkasını dönerek dışarı çıktı, azarlanmış olarak başım önümde arabanın arka kapısını açıp bindim. Telefonla konuşuyordu.

"Tamam, sevgilim bu sıralar seni ihmal ettiğimi biliyorum, gece gelirim. Israr etme Didem gece gelirim dedim."

Daha fazla dinlememe gerek yoktu, sevgilisiyle konuştuğu çok açıktı. Okul çok yakındı çabuk gelmiştik. Arabadan iner inmez yine telefonu çaldı.

"Bu gece gelemem Gizem işim var."

İster istemez yüzüne baktım. Bu adamın kaç sevgilisi vardı? Baktığımı gördü eliyle yürümemi işaret etti. Bana neydi, isterse yüz sevgilisi olsun umurumda değil.

Müdürün odasına çıktık. Adam neredeyse el pençe divan duracaktı. Bilgisayara girerek tüm not dökümlerimi çıkarttı.

"Oldukça yüksek notların var. Seviye tespit sınavı yapalım ona göre karar veririz. Yarın yapalım bir an önce sınıfını belirleyelim."

Kendimden emindim. "Hazırım isterseniz şimdi bile sınava girebilirim."

Karhan Bey alaycı bir tavırla yüzüme baktı. "Kendine çok güveniyorsun, böyle çocukları severim."

"Ben çocuk değilim, çok çalıştığım için kendimden eminim."

Müdüre döndü. "Özellikle en zor soruları seçerek sınav yapmanızı istiyorum. Bakalım bu küçük hanım ne kadar çalışmış? Sınav sonuçlarını bana da gönderin."

Müdürün yanından çıktık.

"Bana kastınız mı var, size ne yaptım?" Öfkelenmiştim. Adamın özellikle Karhan Bey'in emirlerine uyup, çok zor sınav yapacağından emindim.

"Çok çalıştığını söyledin, öz güvenin oldukça yüksek. Bakalım ne kadar doğru söylüyorsun genç hanım?"

***

Bu küçük kızın bana karşı gelmesi hoşuma gitmeye başlamıştı. Ne diyorsam yapıyor gibi davranıyor, ben arkamı döndüğümde kendi bildiğini okuyordu. İnadını elbet kıracak, uslu olmasını sağlayacaktım. Genç kızların çoğunluğu berbat haldeydi, asilik ve serbest yaşam içinde yok oluyorlardı.

Biraz önce konuştuğum Gizem, Nur'dan sadece üç yaş büyüktü, Didem dört yaş. Şimdiden önünü almalıydım. Amcamın bana emanetiydi, hasarsız okulunu bitirmeli evine geri dönmeliydi.

***

Karhan Bey evin önünde durmadan, yola devam etti.

Merak etmiştim. "Nereye gidiyoruz?"

"Hırpani kıyafetlerle dolaşıyorsun, üzerine bir şeyler alalım."

"Gerek yok, zahmet etmeyin."

"Üveyde olsan kuzenimin bu kıyafetlerle dolaşmasını istemem."

Kıyafetlerimi beğenerek almıştım, söylediği küçümseyici sözlerden sonra utandım.

Büyük alışveriş merkezinin önünde durdu, önden yürümeye başladı. Kendimi çok kötü hissediyordum, annemin verdiği para çok değildi bu adamdan barınma harici hiçbir şey kabul etmek istemiyordum.

Bir mağazanın vitrinine baktı içeri girdi, bizi karşılayan elemana bir şeyler söyledi. Pantolon ve bluz elime tutuşturularak kabine sokuldum. Bedenim olmuştu, dışarı çıktım bana baktı.

"İyi olmuş, çıkarma üzerinde kalsın. " Kulağında telefon bir taraftan konuşuyor bir taraftan kızın kucağına kıyafetler yığıyordu. Bir sürü kıyafet, etekler, pantolonlar, gömlekler, elbiseler. Ayakkabı çanta reyonuna geçildi, bu sefer aynı tempo burada da sürdü...

Gittim ilgisini çekmek için koluna dokundum.

"Yeter artık, almayın!"

Sanki duvara konuşmuştum, umursamadı bile. Peşinde dolaşan kıza bir şeyler daha söyledi, kız bu sefer iç çamaşır reyonunda, seçimler yapıyor eline aldıklarını Karhan Bey'e gösteriyor o da onay veriyor veya vermiyordu. Utançtan yerin dibine girmek üzereydim.

Artık dayanamayacaktım, yabancı bir adam özelimi seçiyordu. Hızlıca yürüdüm yanından geçtim, telefonu eliyle kapadı.

"Nereye gidiyorsun sen?"

"İç çamaşırı insanın özelidir, siz beni utandırdığınızın farkında değilsiniz. Hem bu kadar çok şey almanızı da istemiyorum, param yetmez."

Biraz düşünür gibi oldu, tezgâhtara baktı.

"Siz devam edin, hiçbir şey eksik kalmamalı."

Uzaklaşırken kırmızı iç çamaşır takımı ilgisini çekmiş olacak kıza gösterdi. Parmağıyla işaret ettiği takımda alınanların arasına katılmıştı. Kırmızı iç çamaşırını okula giderken mi giyecektim acaba?

Eleman bir sürü iç çamaşırı, gecelik, pijamayı kolunda topladı. Engel olmaya çalışsam da beni dinlemedi.

"Niye itiraz ediyorsunuz anlamıyorum. Keşke bu kadar yakışıklı sevgilim olsaydı, bana da böyle alışveriş yapsaydı."

"O benim sevgilim değil." Dediğimde satış elemanı inanmaz gözlerle yüzüme şöyle bir baktı, birkaç iç çamaşırı daha ekledi. .

Utanmıştım geride kaldım. Oyuncak reyonunun yanından geçerken devasa ölçülerde kahverengi, bol tüylü bir ayı çok hoşuma gitti. Bu Karhan Bey'e mi benziyordu ne, kafasına vurdum. Çocuklaşmıştım Karhan Bey umarım bu halimi görmemiştir diye düşünürken, umudum yarım kaldı. Mağazanın diğer ucundan bana bakıyordu, yanıma yürüdü ayıyı olduğu yerden alarak kucağıma tutuşturdu. Bırakmaya çalışınca kolunun altına aldı.

"Hadi çok geciktim tüm gün seninle uğraşamam." Kasaya doğru yürümeye başladı. Bir daha yüzüme bakmadı, hâlâ telefonda muhabbet ediyordu. Kartını uzattı sadece "Tek çekim." deyip şifresini girdi. Beklemeden dışarı çıktı. Bunca paketi ben nasıl taşıyacaktım?

Dört beş tanesini elime aldım, yok daha fazla taşıyamazdım, elimdeki poşetleri yere bıraktım. Dışarıya çıktım, birkaç adım ilerimde arkası dönük hâlâ konuşmaya devam ediyordu. Önüne geçtim. "Karhan Bey, ben istemeden dünya kadar şey aldınız. Telefon konuşmanıza azıcık ara verseniz de bunları nasıl taşıyacağım hakkında fikir beyan etseniz."

Konuşmadı bile, kendimi kötü hissettirmeyi çok güzel başarıyordu. Yardıma muhtaç fakir akraba...

İçeri girdi iki elemana neredeyse emir verdi, bir anda poşetler ele alınmış. Park yerine gelinmişti bagaj açılarak alınanlar içine konuldu. Arkaya geçtim tam kapıyı kapatacağım sırada koca ayıyı kucağıma koydu.

Kısa süre sonra evdeydik, İbrahim abi koşarak geldi, paketleri aldık. Ayıyı kucaklayamadığım için boynuma oturtturdum.

Karhan Bey arabanın arka koltuğuna geçerken durdurdum. Başım öndeydi, içimdeki eziklik duygusundan kurtulamamıştım.

"Aldıklarınız için teşekkür ederim."

Kahkahasını duydum, başımı kaldırdım. "Bir an ayı teşekkür ediyor sandım, güle güle kullan ve utanacak, kendini kötü hissedecek hiçbir şey yok. Sen bana amcamın emanetisin. Sana iyi bakmak, ihtiyaçlarını sağlamak benim için çok doğal. Yeni kıyafetlerinin keyfini çıkar."

Yukarı çıktım, paketleri tek tek açarak içindekileri dolaba yerleştirdim. Hayatım boyunca hiç bu kadar kıyafetim olmamıştı. Her genç kızın hayali bu olmalıydı.

Ah anneciğim keşke beraber olsaydık, o hayattan seni kurtarabilseydim de bunların hiçbiri olmasaydı.

Yatağıma yattım ağladım, ağlamak hiçbir şeyi çözmüyordu. Yadigâr'dan aldığım kitapları ve notları masama serdim, gözden geçirmeliydim.

Bu kitaplar ve notlar bana çok zayıf gelmişti. Babama içimden sevgilerimi göndererek, üstünkörü baktım.

***

Ertesi gün okuldan telefon geldi. Yadigâr'la birlikte gittim, büyük sınav zamanıydı. Sorular oldukça zordu. Hepsini yaptım ve bundan büyük keyif aldım. Karhan Bey sonuçları gördüğünde oldukça şaşıracaktı.

İki gün hiç ortalarda görünmedi. İbrahim abi iş için gittiğini söyleyince çok sevindim. Rahattım, istediğim gibi dolaşabiliyordum.

Yadigâr'ın arkadaşlarıyla birlikte dolaşıyorduk, seneler sonra arkadaşlar edinmem, onlarla eğlenebilmem benim için mucize gibiydi. Eski günleri düşününce böyle bir hayatı asla hayal bile edemediğimi düşündüm.

Sitenin içinde dolaşmaktan bıkmış olacaklar, Bostancı'daki lunaparka gidelim dediler. Ben sesimi çıkarmadım.

Yadigâr babasından izin almak için eve gidince bende onunla beraber gittim. İbrahim abi doğal olarak izin verdi.

"Hadi Nur üzerimizi değişip gidelim."

"Karhan Bey'in haberi yok. Ya kızarsa?"

İbrahim abi, düşüncemde haklı olduğumu söyledi, yüzümden üzüldüğümü anlamış olacak. Hemen telefonunu çıkardı.

"Yapma İbrahim abi kızacak yine." dememi dinlemedi.

Karhan Bey'e, kızıyla birlikte lunaparka gitmek isteğimi söyledi. Kesin beni isteyecekti ve tahmin ettiğim gibi telefon elime geldi.

"Kimlerle gideceksiniz?"

Of bu adamın ses tonu ne kadar sertti...

"Yadigâr'ın arkadaşlarıyla."

"Dediklerimi unutma Nur, İbrahim abiye söyle yanına para versin ve bana cep telefonunu söyle. Her an arayabilirim devamlı açık olsun. Sonra duymadım, sesi kısıktı mazeretleri istemem."

"Tamam Karhan Bey."

"Saat yedi oldu mu evde olacaksın."

"Olur, Karhan B..." sözümü bitirmeden telefonu yüzüme kapattı, dilimi çıkardım. "Sanki sıkıyönetimdeyiz, emredersiniz komutanım. Yok, komutanlık bu adama az, diktatör bu diktatör. Hitler bozması, bundan sonra onu her görüşümde elimi kaldırıp hay Hitler diyeceğim." Yadigâr gülüyordu, İbrahim abi gülmemek için kendini

zor tutuyor olacak ki arkasını döndü, sertçe birkaç kez gırtlağını temizledi.

"Emanete bakmak zordur, haksız değil. Dikkatli olun, geç kalmayın."

Ne büyük zevkti onun evde olmaması, koşarak yukarı çıktım. Sadece üzerimdeki gömleği değiştirdim, saçımı da şöyle bir fırçaladım, ince hırkamı yanıma aldım geceleri serin olmaya başlamıştı.

Aşağı inince İbrahim abi yanıma para vermeye çalıştı kabul etmedim. El harçlığı için onun parasına ihtiyacım yoktu.

Annemden kalan, babamın yanıma verdiği yeterliydi. Dışarı çıktık, arkadaşlar bizi bekliyorlardı, gencecik çocukların altında son model spor arabalar. Aklıma para için satılan kızlardan, annem hastalanmadan kısa süre önce kötü eve getirilen babası borcunu ödeyemediği için fahişelik yapmaya zorlanan Esma ile Hülya geldi, dünya gerçekten adaletsizdi.

Arabalara dağıldık, ne yaptıysam Çağdaş'ın arabasına binmekten kurtulamadım. Bostancı'da ki lunapark çok güzeldi, semtin tam göbeğinde olması kalabalık olmasını sağlıyordu. Çevresindeki binalara baktım gerçekten onlarda oturmak istemezdim. Aşırı yüksek ses ve insan çığlıkları...

Hep birlikte hareket etmemiz hoşuma gitti...

"Vay okulumuzun bıçkın çocuğu buralarda biletçilik yapıyor."

Çağdaş'ın alaycı bir ses tonuyla seslendiği gencin bakışları düşmancaydı, elinden gelse kendini küçümseyen kişiyi paralayacak şekildeydi. Derin bir nefes aldı kavga etmemek için kendini zor tuttuğu belliydi.

"Derdin ne Çağdaş, al biletini çek git başımdan."

"Ne o Zafer Bey burnunuzdan kıl aldırmıyorsunuz. Düştüğün duruma bak!"

"Ne varmış durumumda, defol git yanımdan."

"Üniversitenin harcını yatıramadıysan hemen ödeyeyim."

"Bana bak Çağdaş! Senden para isteyen mi oldu? Bu alaycı tavırlarını bırak, kimin ne duruma düşeceğini bilemezsin. Babanın

babama attığı kazığı ispat ettiğimiz an sen benim durumumdan daha da kötü duruma geleceksin."

"Senin baban hırsız, deliller bulundu hapse atıldı. Bu duruma gelmeyi hak ettin"

"Tüm dalavereyi baban yaptı, babamı yapmış gibi gösterdi. Yakındır ortaya çıkması. O zaman göreceğim havalarını."

Zafer dedikleri genç gittikçe kızmaya başlamıştı. Varlıktan yokluğa düşmek acı olmalıydı. "Yeter artık Çağdaş, insanların zor zamanlarında destek olmak gerekir."

Zafer beni baştan aşağı süzdü. "Sevgilinin sözünü dinle Çağdaş."

"Ben onun sevgilisi değilim hatta arkadaşı bile değilim. Bilir bilmez yakıştırma yapanlardan nefret ederim." Yanlarından uzaklaştım. Bana neydi el âlemin işine karışıyordum. Bir süre sonra diğerleri de peşimden gelip oyuncaklara binmeye başladılar. Gemi gibi olandan korktum, daha fazla sallanıp ters döndürülmeye midem izin vermeyecekti. Çay bahçesinin olduğu yere oturdum.

Gözümün önüne pamuk şeker uzatıldı, başımı kaldırdım Zafer'di.

"Almayacak mısın? Özür hediyesiydi."

Omzumu silktim başımı çevirdim.

"Adın ne güzel kız? Bak çok iyi niyetle geldim. Haklıydın bilmeden tahmin yürütmeye çalıştım. Ayıp ettim."

Samimi görünüyordu, burnumun ucuna tuttuğu pamuk şekeri aldım.

"Nur. İsmim Nur teşekkür ederim."

"İsminde kendin gibi güzelmiş. Kaçıncı sınıftasın?"

"Lise son okuyacağım. Ya sen?"

"Üniversite işletme bölümü hazırlık okudum, bu sene birinci sınıf olacak. Çağdaş'ı nereden tanıyorsun?"

"Aynı sitede oturuyoruz, Yadigâr'ın arkadaş topluluğundan."

"Dikkatli ol acımasızdır, çok kızın canını yaktı."

"Onunla hiç ilgilenmiyorum."

"Fark etmez, kafayı taktımı elde edene kadar uğraşır."

"O kadar kolay lokma değilim, boğazına takılırım."

"Yine de dikkat et, gelirsen buralara uğrarsın. Seninle sohbet hoşuma gitti."

"Benimde öyle, geliyorlar gitme vaktimiz geldi."

Çağdaş, Zafer'i yanımdan uzaklaşırken görünce koşmaya başladı.

"Ne işi vardı o herifin senin yanında?"

Hayatımda bir despot bir karışan yeterdi, bir de bunu çekemeyecektim.

"Sen kim oluyorsun? Ayrıca bana karışma hakkını nereden buluyorsun?"

"Nur sözlerine dikkat et, sen benim kız arkadaşımsın."

"Yok ya! Kim demiş onu?"

"Senden hoşlandığımı fark etmemiş olamazsın, sevgilim olmanı istiyorum."

"Bende hayır diyorum, senin hiçbir şeyin olmaya niyetim yok."

Bu yeni yetme fazla olmuştu, hızla yanından uzaklaştım. Eve gitme zamanım gelmişti, kimsenin gitmeye niyeti yok gibiydi. Yadigâr'ın yanına giderek vaktin geldiğini söyledim. "Biraz daha kalalım." deyince ilk iznimde gecikmeyi göze alamadım. Hem o da kendi evine gidecekti, tek başıma taksi ile gideceğimi söyleyerek ayrıldım.

Hafta sonu olduğundan trafik yoğundu, zar zor taksi buldum. Eve on beş dakika gecikmiştim ve ev telefonu durmadan çalıyordu. Şifreyi zor girdim, kapı açılır açılmaz telefona koştum ama kapandı. Yanındaki koltuğa oturdum elimdeki telefon çaldı. Biliyordum arayanın Hitler olduğunu.

"Neredesin sen saat kaç?"

"On beş dakika geciktim yol çok kalabalıktı."

"Bir daha yol trafiğini de göze alarak erken çıkacaksın. Verdiğim sürede evde olmak zorundasın. Yo ben bildiğimi okurum diyorsan asla dışarı çıkamazsın."

"Güvensizliğiniz sadece bana karşı mı, yoksa huyunuz mu böyle?"

"Sen ne dedin?"

"Sadece size bir soru sordum." Uzunca süre cevap gelmedi, telefonu kapatmak üzereyken tekrar konuşmaya başladı.

"Nur sen beni tanımıyorsun, ben de seni. Güven zamanla oluşur, güvensiz olduğumu kabul ediyorum. Yaşım gereği genç kızların çizgi dışında yaşadıklarına şahit oldum, olmaya da devam ediyorum. Dışarıda ki hayat gerçekten zor, hele senin gibi saf masum kızları ağlarına düşürmek isteyecek çapkınlar çok fazla. Bu yüzden başına kötü bir şeyler gelmeden okulunu bitirmen benim için çok önemli. Umarım bu katı kurallarıma alışırsın."

Sözlerini söyledi bir iyi geceler demeden telefonu kapattı, bilmiyordu benim ne hayatlar gördüğümü. Belki de benim yaşadıklarımı sadece filmlerde görmüştü, o kadar acısını filmler bile anlatmıyordu. Annem gibi, ufacık Hülya gibi yüzlerce acı çeken kadın.

Gerçi kendince haklıydı, kendimi korumayı öğrenmem gerekiyordu. Hiç ummadığınız kişiden zarar görebiliyordunuz.

Yukarı çıktım canım sıkılmıştı... Gece dışarı çıkmasam ne olurdu? Hiç! Benim için sadece okulum olmalıydı, bir an önce kendi ayaklarım üzerinde durmalı, hayatımı kurmalıydım. Başkalarına bağımlı olarak yaşamak kısıtlamaları da beraberinde getiriyordu.

Sabır göstermeli, Karhan Bey'in şartlarına uyum sağlamalıydım.



4. Bölüm

Bir daha hiç izin istemedim, geceleri dışarıya çıkmadım. Evin içinde birbirimizle arada sırada karşılaşmaya başladık.

Sınavdan yüksek bir not alarak babamı gururlandırmıştım. Okul başladığından tek uğraşım dersler olmuştu, Yadigâr'la bile okul dışında fazla görüşemiyorduk, sınıflarımız ayrı olduğundan sadece ders aralarında görüşme imkânı bulabiliyorduk.

Üniversite sınavından dolayı yoğun olarak ders çalışıyordum. Sırf ben değil bütün son sınıflar aynı haldeydi.

Doğum günümü tek başıma kutladım, on sekiz yaşına girmemden kimsenin haberi olmamıştı. Eskisi gibi yine yalnızdım. Gündüzleri Mahide abla ile sadece yemek saatlerinde görüşebiliyorduk. Özellikle sabah kahvaltılarında yaptığımız sohbetler hoşuma gidiyordu.

Karhan Bey geç geliyor, evde olduğu zamanın çoğunu çalışma odasında geçiriyordu. Bazen çok uzun süreli evde olmayabiliyordu. Uzak şehirlerde veya yurt dışında yaptığı inşaatların başında, bizzat kendisinin durduğunu İbrahim abiden öğrenmiştim.

Önümde zorlu matematik sınavım vardı, öğretmenimiz özellikle çok zor soracağını çalışmamız gerektiğini söylemişti.

Gece yarısı olmuş ben hâlâ denklemlerle uğraşıyordum. Aşağıdan gelen gürültüyle yerimden fırladım. Güvenlik sistemi olmasına rağmen korkmuştum, elime en ağır görünen cam vazoyu aldım, dikkatli adımlarla aşağı kata indim. Bir şangırtı daha koptu peşinden de okkalı bir küfür duyunca Karhan Bey olduğunu anladım.

Duvarın kenarında durup ne olduğuna bakmak için başımı uzattım, yerde boylu boyunca yatıyordu, yanına koştum. Kendinde değil gibiydi, yoğun alkol kokusu burnuma geldi, aşırı içkiliydi. Cam sehpa kırılmıştı.

"Karhan Bey kalkın." Birkaç kez seslenmeme karşın kımıldamıyordu, cam kırıklarının bir yerlerine batmamış olmasını dileyerek vücudunu çevirmeye çalıştım. Sırt üstü yatar hale zorlukla getirdiğim an gözlerini açtı.

"Sen kimsin? Beni rahat bırak!"

"Karhan Bey, ben Nur... Sizin yanınızda kalan kuzeniniz. Hadi kalkın, her taraf cam dolu yaralanacaksınız."

"Çok sarhoşum Nur. Çok sarhoş."

"Görebiliyorum, neden bu kadar içersiniz bilmem."

"Karımmışsın gibi dırdır etme küçük kız."

"Aman Allah korusun!" Sözü ağzımdan çıktığında çok geçti.

"Neden?"

"Hadi kalkın artık!"

"Cevabını ver kalkayım, neden öyle dedin. Çirkin miyim, kötü müyüm?"

"Yarın sabah benimle bu kadar uzun konuştuğunuza pişman olacaksınız."

Zorlukla yerinden kalkmaya çalıştı başarılı olamadı. "Yukarıya çıkamayacaksınız hiç olmazsa kanepeye kadar gidelim, taşta yatıyorsunuz. "

Bu sefer bende yardım ettim, kalkarken elini yere dayadığında ağzından acı dolu bir ses çıktı, cam batmış olmalıydı.

Kolunun altına girdim, belinden sarıldım. En fazla on adım olan mesafe, şu an çok uzak gibiydi. En nihayetinde kanepeye vardığımızda terin sırtımdan süzüldüğünü hissettim. Sırt üstü yatırdım.

"Biraz doğrulun." Olacak gibi değildi, arkasına geçtim, omuzlarından tutarak öne doğru ittim, bin bir güçlükle üzerindeki ceketin

bir kolunu çıkarabildiğim an rahatladım. Öteki kol çok daha rahat çıktı, kravatını çözdüm birkaç düğmesini açarken elimi tuttu.

"Bana hâlâ cevap vermedin."

Elimi çekmeye çalıştım ama daha çok sıktı. Elim yanıyor gibiydi, "Cevap vermek istemiyorum," dedim bıraktı. Yüzüme dökülen saçlarımı geriye itti.

"Saçların çok güzel oldu." Çekmeye çalıştım parmaklarını doladı. "Hadi söyle. Neden? Ben kötü bir adam mıyım?"

"Değilsiniz. Bu söze niye takıldınız? Kocam olmayacağınıza göre üzerinde durmayın."

"Beni ister miydin? Yani kocan olmamı ister miydin?"

"Lütfen efendim. Yarın bu sözlerinizi hatırlamayacaksınız, şimdi saçlarımı bırakın." Sanki ben öyle dememişim gibi parmaklarını daha çok saçlarımın arasına soktu beni kendine çekti. Yüzlerimizin arasındaki mesafe iyice azalmıştı. Elimi uzattım parmaklarını doladığı saçlarımı kurtarmaya çalıştım.

"Gözlerinin çok güzel olduğunu biliyor musun?"

"Öyle diyorlar."

"Kim diyor? Erkek arkadaşın mı?"

"Benim erkek arkadaşım yok, lütfen bırakın artık!"

"Yalan söylüyorsun, senin gibi güzelin peşinde dolaşan çok olur."

Ensemdeki elini daha çok bastırdı.

"Yalan söylemiyorum."

"Söylüyorsun, ne zaman gelsem o fırlama Çağdaş evin etrafında aç kurtlar gibi dolanıyor. İçeri aldın mı onu?"

"Almadım! Hem dolaştığından haberim bile yok."

"Dudaklarının tadına baktı mı?"

Gözlerini dudaklarıma dikmişti, elini ensemden çekemiyordum.

"Hayır, izin verin artık gideyim."

"Yalancı. Ona yüz vermesen buralarda dolanmazdı."

"Ben hiç kimseye yüz vermedim, lütfen inanın!"

Dudaklarını ilk hissettiğimde ölüyorum sandım. Karşılık beklemiyordu, öbür elini de uzatmış başımı kımıldamaz hale getirmişti.

İlk öpücüğümü hiç hoşlanmadığım adamın, dudaklarının tecrübeli hareketleriyle tadıyordum, yüreğim ağzıma gelmiş gibiydi.

Ben bu adamdan hoşlanmıyorum, ben bu adama sinir oluyorum... Sözcükler kafamın içinde dolanırken birden durdular. Benim çırpınmayı bırakmam gibi onlarda yok oldu, hissettiğim duygular çok güzeldi, her şeyden güzel. Bir an kendimi öpüşünün sihrine bıraktım tadını aldım, daha fazlasını ister gibi dudaklarımın aralandığını hissettim. Fırsatı kaçırmadı daha yoğun öpmeye başlayınca, ne durumda olduğumun farkına vardım. O sarhoştu, ben ayıktım. Normal zamanda yüzüme bile bakmazken, bu yaptığı ve benim izin veriyor gibi kendimi bırakmam zararımaydı. Ona bir şey olmazdı ki, olan yine bana olurdu.

Tırnaklarımı daha bugün kestiğime lanet ederek, olanları ellerine geçirdim, umursamadı bile. En güzeli onun yaptığını yapmaktı. Saçlarına parmaklarımı geçirdim tüm kuvvetimle geriye doğru çektim.

Başarmıştım bir daha evde kıyamet kopsa, bakmamaya karar vererek odama koştum, kapımı kilitleyip önüne oturdum. Elim dudaklarımdaydı hoşlanmadığım adamın öpüşlerinden bu kadar haz alabildiysem. Sevdiğim erkekle öpüşünce kim bilir nasıl olurdu.

Sabah korkuyla aşağı indim onunla karşılaşmak istemiyordum. Salonun önünden mecburen geçecektim. Hâlâ kanepede uyuyordu, bir eli gözlerinin üzerinde, diğeri yere sarkmış haldeydi. Bacakları kanepenin dışına taşmış, belli ki çok rahatsız olmuştu.

"Beter ol!" deyip mutfağa geçtim.

***

Doğru beter olmalıydım, Allah beni kahretmeliydi. Himayemde olan genç kızı resmen taciz etmiştim. Aylardır bana görünmemek için uzak durduğunu, benden hiç hoşlanmadığının farkındaydım. Onun için yasaklar koyan birinden hoşlanmasını bekleyemezdim. Dışarıdaki tehlike-

leri söylerken, evin içinde tehlikeli olabileceğim hiç aklıma gelmemişti.

Tazecik bedeninden yayılan mis kokusu ciğerlerime kadar dolunca onun olduğunu unutmuştum. Kollarımdaki kadının cazibesine kapılmış onu öpmeye başladığımda aldığım tat beni deli etmişti. Günlerdir o çocuğu evimin etrafında görmem, onunla ilişkisi olduğunu düşünmem, buna neden olmuştu.

Ne saçmalıyorum? Gençti erkek arkadaşı olması kadar doğal bir şey olamazdı. Ama reddetmişti, olmadığını söylemişti, nedeni bu değildi. Eve geldiği ilk günkü derbeder görünüşü gitmiş çok güzel ve zarif bir kadın haline gelmişti.

O beni görmese de ben onu görüyordum, bahçedeki cam seranın içinde ders yapmayı çok seviyordu. Derslerini oturarak değil daha çok dolaşarak çalışıyordu, bir uçtan bir uca minik adımlarla. Gözümün önünde gün geçtikçe güzelleşen kız.

İlk iznini alıp benden azar yiyince bir daha hiç dışarı çıkmamıştı. Sürekli çalışıyordu, başını kaldırmadan saatlerce ders çalıştığını görebiliyordum.

Oğlan çocuğu gibi kesilmiş olan saçları uzamış omuzlarına değer olmuştu, sık sık elini saçlarına götürüyor onlarla oynamayı seviyordu. Ders çalışırken gözünün önüne gelse bile toka takmıyor kulağının arkasına sıkıştırıyordu. Bu kadar saçını seven bir kız ilk geldiğinde neden o haldeydi? Her an ona karşı olan merakımın arttığını fark edince, evden uzun süreli uzaklaşmaya başlamıştım.

Bazen yemek yemeyi unuttuğunu görünce Mahide ablaya, "Nur öğün atlamayacak sen sorumlusun." diye emir vermiştim.

Kahretsin! Allah belamı versin, her ne olursa olsun ona dokunmamalıydım. Mutfaktan sesler geldiğini duyunca hemen kalktım yukarıya çıktım.

Ah Nadir sana uyanda kabahat. O kadar içecek ne vardı? Başım ağrıdan zonkluyordu kendimi duşa zor attım. Bugünkü toplantılarım olmasa işe gidecek halim yoktu. Zorla giyindim aşağı inerken Mahide ablanın söylendiğini duydum.

"Of kızım şimdi Karhan Bey kızacak bize."

"Niye kızsın? Ben kırmadım kendisi kırdı."

Mahide abla yerlerdeki büyük cam parçalarını toplamaya çalışırken ona yardım ediyordu.

"Nur haklı, dün gece o kadar içkiliydim ki, camın üzerine vazoyu düşürdüğümü hatırlıyorum, ondan sonrasını hiç hatırlamıyorum. Sabah gözlerimi kanepede açtım oraya kadar nasıl gittiğimi bile bilmiyorum. Sende camları elinle toplamayı bırak canını yakacaksın."

Benim sesimi duyunca kaskatı kesilen Nur, sözlerimin karşısında tekrar hareketlenmişti. Birden elini tutunca kestiğini anladım.

"Ah Nur, şimdi söyledim hiç söz dinlemiyorsun. Küçük bir çocuktan farkın yok."

***

Sinir adam! Öperken hiçte çocuk gibi görmemişti. Elimdeki ufak kesikten akan kanı yıkamak için alt kattaki banyoya girdim.

Peşimden gelince şaşkınlıkla öylece kalıverdim. Elimi tuttu baktı, cam batığı görmeyince suyu açıp elimi altına tuttu.

"Ben yapardım, bırakın." Yakınlığından tıkanıyor gibi oldum, dün gece beni öpen dudakların çok yakınındaydım. İçimde kuşlar kanat çırpıyor gibiydi. Neden?

"Rahat dur biraz! Dün geceye ait hiçbir şey hatırlamıyorum. Beni sen bulmuş olmalısın, eziyet etmedim değil mi?"

"Hayır."

Başımı önüme eğdim bileğimi tutan eline baktım, ne güzel elleri vardı. Dün gece saçlarıma doladığı parmakları ince uzun, tırnakları tertemizdi. Teninden yayılan mis gibi kokudan yeni banyo yaptığını anladım.

Dün gecede o kadar içkili olmasına rağmen de hoş kokuyordu. Ben bunları düşünürken elimi yıkamış kurulamış, yara bandı yapıştırmıştı.

"Ufak kesikti, bitti. Okula bırakmamı ister misin?"

Elimi çektim yüzüne bakamıyordum. "Gerek yok Yadigâr'ı bekliyorum." Arkadaşım gelmişti sesini duyuyordum, ona değmeden dışarıya çıkmaya çalıştım.

"Kahvaltını yaptın mı?"

"Birlikte yapacaktık."

"Hadi kahvaltımızı birlikte yapalım, dışarıda yağmur yağıyor ben sizi bırakırım, yolumun üzeri boşuna ıslanmayın."

Benimle beraber mutfağa geldi. Hep birlikte masaya oturduk. İbrahim abi ile muhabbet ediyor, Arada Yadigâr'a takılıyordu.

Ne yediğimi bilemedim, birkaç lokmadan sonra tıkanıverdim.

"Gitsek artık sınavım çok önemli, okulda notlarıma tekrar bakmak istiyorum."

Arabayı İbrahim abi kullanınca Yadigâr yanına bindi, bende mecburen Karhan'ın yanına binmek zorunda kaldım.

Karhan Bey dün geceden beri, düşüncelerimde Karhan oluvermişti. Gerçekten bir şey hatırlamıyor muydu? Beni nasıl öptüğünü saçlarımı okşadığını...

Hiç benden tarafa bakmadan evraklarla ilgileniyordu. Çalan telefon ve duyduğum sözler içimde kanat çırpan kuşları durdurdu.

"Tamam Sevgi, dün gece çok fazla içmişim, gece bile nasıl eve geldiğimi hatırlamıyorum. Bu gece telafi ederiz. Beni bekle yemek yer sana geçeriz"

Okula gelmiştik, aşağı indim kapıyı açıp çıktım. Biraz sert mi kapatmıştım ne? Hızlıca yürümeye başladım. Yok ben sınavlarımı

vermeli, üniversiteyi kazanmalı ve mümkün olduğunca uzağa gitmeliydim.

O anda kapıda olan kızların indiğim araba dikkatini çekmiş olacak, kıkırdamaya başlamışlardı. Tabii arabaya değil içindeki Karhan'a bakıyorlardı. Kabul, çok yakışıklı olabilirdi. Yaşının büyük olmasını kimse görmüyor muydu? Ters ters kızlara baktım...

"Ne bu kıskanç bakışlar. Sevgilin mi?"

"Ağzını topla o benim akrabam."

"Akraban olmadığını hepimiz biliyoruz, amcasının evlatlığısın."

Ne çabuk yayılmıştı, yanımda duran Yadigâr'ın yüzüne baktım, mahcup gözlerle bakıyordu. "Özür dilerim, kötü niyetle anlatmadım. Kimin nesi olduğunu sordular."

"Önemli değil, buyurun kim isterse alabilir. Benimle hiçbir ilişkisi yoktur. Olmayacakta. Sadece sizler gibi çoluk çocukla uğraşacağını sanmam, dünya kadar sevgilisi var."

Evet, bir sürü kadını vardı ama ona rağmen dün gece beni öpmüştü. Hain adam bir de sevgilisiyle buluşacağını açık açık yanımda konuşmuştu. Sadece oturmayacakları çok belliydi.

***

Nur'un arkasından bakmaktan kendimi alamamıştım, bakışlarım ister istemez onu takip ediyordu. Kapıda olan kızlarla sinirli konuştuğunu fark ettim. Ne deyip de onu kızdırmışlardı? Veda etmeden çıkıp gitmişti, özellikle konuşmuştum. Hâlâ yaptığımın pişmanlığını yaşıyordum.

Git küçüğüm, hatırlamadığımı sanman senin için çok daha iyi olacak.

Toplantı boyunca aklım konuşulanlarda yeni yapacağımız binalarda değil, Nur'daydı. Kimdi? Ailesi hayatta mıydı? Amcam niye evlat edinmişti?

"Arkadaşlar bugünlük bu kadar konuşmak yeter, birkaç çizim daha yapalım en iyisine birlikte karar verelim."

Sekreterimden baş ağrım için ilaç istedim, ardından da şekersiz kahve. Kafamdaki sorular cevap bulmalıydı. Kahvem geldikten sonra telefon açtım.

"Amca ben Karhan."

"Tanıdım yeğenim, daha o kadar bunamadım. Benim kıza bir şey olmadı değil mi?"

"İyi, sağlığıda yerinde. Benim onun hakkında sormak istediklerim var."

"Hayırdır, bunca zaman sonra ne bu merak?"

"Aylardır evimde olan kızın geçmişini merak etmem kadar doğal ne olabilir ki?"

"Sor bakalım cevap vereceklerime veririm."

"Nur'un ailesi var mı?"

"Bu hayatta tek başına. Babası kızının doğduğunu göremeden ölmüş"

"Ankara doğumlu olduğunu biliyorum. Adana'ya nasıl geldi, sen nasıl tanıdın da evlat edindin?"

"Annesiyle birlikteydi, anneannesi öldükten sonra annesinin yanına geldi. Kadıncağız hastalarımdan biriydi. Akciğer kanseri olduğu çok geç fark edildi, çok geçmeden de öldü. Eskiden beri tanırdım, hayatta bir başına kalacak olan yavrusunu, yanıma almamı isteyince kıramadım. Kız akıllı, becerikli, sevimli çıkınca nasılsa hiç çocuğum yok, bu hem öksüz hem yetim kız niye olmasın dedim"

"Annesi niye gelmiş?"

"Çok soru soruyorsun yeğenim. Kızım bir kusur mu işledi?"

"Sadece merak amca... Sadece merak. Sen buraya gelmeyecek misin?"

"Adana'dan hiçbir zaman çıkmayacağım. Belki civar iller olabilir o da mecbur kalırsam."

"Hikâyeni biliyorum amca. O kadını bu kadar çok mu sevdin, her şeyden vazgeçecek kadar?"

"Öyle çok sevdim ki yeğenim, anlatmaya kelimeler yeterli gelmez. Vazgeçtiklerimden asla pişmanlık duymadım. Şu an aynı durum olsa yine onu seçerdim. Ona kavuşmanın hayaliyle yaşıyorum. Adalet varsa... Bu dünyada yaşamadığımız hayatı öte dünyada yaşayacağız. Başka soracağın var mı?"

"Yok amca, kendine iyi bak."

"Karhan eğer bana bir şey olacak olursa Nur sana emanet."

Veda edip kapattım, başımı koltuğumun arkasına yaslayıp gözlerimi kapadım. Dün geceki görüntüler gözümün önünden geçiyordu. -Emanetine çoktan hıyanetlik ettim.-

İşten çıkma vaktiydi, çoktan okuldan gelmiş olmalıydı. Gideceğim yer ev değil her hangi bir yer olacaktı. Evden erken çıkmalı, gece yarısı girmeliydim. İçimde yeşermeye başlayan değişik duygular için hazır değildi. O çok küçüktü, ben çok büyük. Hayatını yaşamalıydı.

Ofisten çıkıp direksiyon başına geçtim Nereye gitsem diye düşünürken telefonum çaldı. Gördüğüm isme hiçbir zaman hazır olmayacaktım, ilk gençlik yıllarımdan itibaren babamla anlaşamamıştık.

"Hayırdır baba sen beni hiç aramazdın?"

"Bu gece bize gelmeni istiyorum, Yusuf Beyler ailece bizde yemeğe davetliler."

"Bundan bana ne?"

"Kızı da burada olacak, yeni alacağımız arazide ortak iş yapmayı düşündüğümüzü biliyorsun."

"Yine soruyorum. Bundan bana ne?"

"Bir kerede aksilik etme, gel yemekte birlikte olalım. Annende seni özledi, neler yaptığını bilmediğimi de zannetme hayırsız. Kardeşimin evlatlığını evinde barındırdığını duydum."

"Bunun sizinle hiçbir ilgisi yok. Amcamla aranızdaki sorunlar sizi ilgilendirir beni değil."

"Senin çok istediğin arazi için bu akşam gelmenle daha çabuk anlaşma yapılacaksa, niye bunu reddediyorsun? Kızının çok güzel olduğunu duydum, artık evlenme zamanının geldiğinin farkındasındır herhalde."

"Kız olmadığıma şükretmem gerekiyor bu durumda. Para için evlendirirdin beni. Yusuf Bey'in oğlu olmadığına Neslişah şükretmeli, ufacık yaşta veriverirdin."

"Terbiyesizlik ediyorsun, aylardır kız kardeşini görmemiş biri olarak onun hakkında konuşamazsın. Evlatlık kıza arka çıkarken, kendi öz kardeşini görmezden geliyorsun,"

İşte bunda haklıydı, arabamı geriye çevirdim. Birkaç saat misafirlere katlanabilirdim.

Eve gittiğimde misafirler gelmişlerdi, kız kardeşim sevinçle kollarıma atıldı. Seneler sonra gelen sürpriz bebek Neslişah... Henüz on altı yaşındaydı.

"Ağabeyciğim çok özlemişim seni, aslında sana küsmem lazım."

"Telefonda sürekli konuşuyoruz ya, neden küsecek-sin?"

"Görmek gibisi var mı abi? Hem telefonun kolları yok."

"Sende bana gelmiyorsun minik kardeşim."

"Seni rahatsız etmek istemedim, hani anlarsın geceleri kadınlar filan."

"Hiç yakışıyor mu ağzına böyle sözler? İstediğin zaman gel."

" O zaman yarın sendeyim, havuzun suyunu ısıtsınlar."

"Emrin olur, ben belki evde olamam yarın yurt dışına uçuyorum. Sen gidersin ev boş değil senden birkaç yaş büyük Nur var. Onunla eğlenirsiniz."

"Duydum abi, babam çok sinirlendi."

"Orası benim evim ve benim kurallarım geçerli. Ayrıca babam misafirime karışamaz."

"Öf babam kötü kötü bakıyor, hadi salona geçelim tam yemeğe oturmak üzereydik."

Yusuf Bey'i tanırdım, sonradan görme ve toprak zengini kalantor bir adamdı. Hakkında duyduklarım hiç hoş şeyler değildi ve babam bu adamı evine kadar sokmuştu. Söylentileri duymaması imkânsızdı, para için her şeyi yapacağını yine anlamış olmam, ondan ayrılmış olmakla en doğru bir karar almış olduğumun göstergesiydi.

Karısı Gülseren, oldukça açık kıyafetler içinde ilgiyle bana bakıyordu. Bir erkek olarak bakışlarındaki farklılığı hissetmemem mümkün değildi.

Yanında oturan kızı da ondan aşağı görünmüyordu. Bu kızı ilk kez görüyordum.

"Ben Jülide."

Elini uzatmış öpmemi bekler gibiydi "Ben de Karhan." deyip elini sıktım.

"Sizi uzun zamandır yurt dışında olduğum için hiç görmedim. Ama yurda döner dönmez arkadaşlardan methinizi duydum."

"İyi şeylerdir umarım."

"Oldukça iyi, hatta az bile söylediklerini görüyorum"

Kızın yüzünde ki hayranlık ifadesi oldukça açıktı, ayrıca özgüveni oldukça yüksekti. Bir gecelik kadınlardan olduğu, davranışlarından belli oluyordu. Eh böyle ana babaya böyle evlat yakışırdı. Benden kaçan kız aklıma geldi

minik Nur, uzunca süredir öyle bir kızla karşılaşmamıştım. Utangaç, aksi ve hanım hanımcık. Hiçbir zaman kendini sergileyecek bir kıyafetle görmemiştim, diğer kadınların her yerlerini belli eden kıyafetlerine o kadar alışmıştım ki. Onun bu hali ister istemez dikkatimi çekiyordu.

Jülide de göğüslerini ve bacaklarını sergileyecek şekilde giyinmişti. Niye gerek duyarlardı bu kadar açıklığa? Düşüncelerimin birden bire bu kadar değişmesine o küçük kızın sebep olduğunu biliyordum. Her şey kararında olmalıydı...

Yemek sonrası, hanımları salonda bırakarak çalışma odasına girdik. Yusuf Bey arazisini çok istediğimi biliyordu. Bu yüzden kendinden çok emin olarak söze başladı.

"Arazi benim ve payımı yükseltmeni istiyorum. Başka türlüsünü kabul etmem mümkün değil."

Karşısındaki koltuğa oturdum, yüzüne tam gözlerinin içine baktım. "Yusuf Bey verdiğim miktar arazinizin tam değeridir, o toprağı çok istediğimi zaten biliyorsunuz. Eğer bu düşüncenizde inat etmeye devam ederseniz her an vazgeçebilirim. Daha yüksek para ve pay veren olursa buyurun satın. Benim son düşüncem budur." Adam dedikleri karşısında boyun eğeceğimi sanırken benden aldığı cevap karşısında yüzü morarmıştı.

Babama dönerek tepkisini dile getirmekte sakınca görmedi. " Oğlunun şartlarımı kabul edeceğini söyledin. Bu iş yeri senin değil mi?"

"Babam benim bölümüme karışamaz, dedem inşaat bölümünün tüm hisselerini bana bıraktı. Son karar benimdir. Şirketimi yüksek meblağlar ödeyerek zarara uğratamam. Anlaşmaya imza atıp atmamak size kalmış."

"Kendinden fazla eminsin genç adam."

"Başarılarım ortada, fazla söze gerek yok."

"Birde İzmir'de ki arazi var. Oradan çekilirsen bende bu istediğin araziyi senin şartlarınla verebilirim."

"Kabul etmiyorum Yusuf Bey, tüm anlaşmalar hazır. sadece arazi sahibinin gelmesini bekliyoruz."

Adam dediklerim karşısında bozulmuştu, kolay lokma gibi görüyordum sanırım.

"Oğlunla konuştuğunu sanıyordum Nejat, misafirliğimiz burada bitmiştir." Yerinden doğruldu, önüme gelip sert gözlerle yüzüme baktı.

"Kendinden çok emin olma genç adam, senin de bir gün kanatların kırılıverir. Nasıl olduğunu anlamazsın." Sinirinden dudakları ip gibi olmuştu.

Gayet rahattım boş tehditlere pabuç bırakacak değildim. "Tehdit mi ediyorsunuz?" Soruma nasıl karşılık vereceğini bir an şaşırdı.

"Sadece uyarıyorum, senden çok daha eskiyim bu piyasada. Kimler geldi geçti, hepsi de senin gibi kendilerinden çok emin olan adamlardı."

"Mesajınızı aldım sayın. Her işimi kanunlara uygun yapıyorum korkum yok."

"Bu sektörde kanun dışı iş yapanlarında olduğunu biliyorsundur herhalde"

"Sizde onlardan biri misiniz?"

"Karhan çok fazla oldun sen!" dedi babam.

Adam tek söz daha söylemeden dışarı çıktı, babamda peşinden. Böyle adamlardan nefret ediyordum, mutlaka babamın çıkarı veya korktuğu bir şey vardı ki, böyle bir adamı evine kadar çağırmıştı. Yanıma geldiğinde hâlâ koltukta oturuyordum.

"Sen kime kafa tuttuğunu biliyor musun? Bu adam seni çerez niyetine yer."

"Herifin ne mal olduğunu ben çok iyi biliyorum. Sen nasıl evine, annemin ve kız kardeşimin yanına kadar sokabildin? O adamla aranda ne var?"

"Yok bir şey İzmir'de ki araziyi çok istiyor. Sende buradakini istiyorsun anlaşırsınız sandım."

"Baba başka işler var, salak değilim bana açık ol. Seni tehdit mi etti ya da adama borcun mu var?"

Babamın yüzünden her şey anlaşılıyordu, adamın şantajla, tehditle iş yaptığını biliyordum.

"Baba adam açığını mı yakaladı."

"Şartlarını kabul etmezsen yuvam dağılacak."

"Ne dedin? Senin niye yuvan dağılsın?"

"Bir eşeklik ettim, geçen hafta gittiğim partide kadınlar vardı. Anlarsın işte öyle kadınlardan, beni tehdit ediyor. Başka şeylerde var."

"Başka ne var baba?"

Hiç hayret etmemiştim, babamın senelerden beri anneme sadık koca olmadığını biliyordum. Her zaman aşırı dikkatli olmuştu, adam babamın zaafını fark etmiş kullanmaktan çekinmemişti.

"İşlerim hiç iyi gitmiyor iflas etmek üzereyim. İki fabrikada da gereksiz yere yangınlar çıktığını biliyorsun. İkisine de elektrik kontağından dediler. Tüm mallarım depoda yandı, anlaşma yaptığım şirketler ya mal gönder ya da paramızı geri ver diyorlar."

"İflasını bildir, geri kalan malları sat ve borcunu kapat. Sonra da her şeyi bırak, annemi al uzun bir yolculuğa çık."

"Adamın dediklerini yapsan hiç borcum kalmayacak."

"Baba Allah aşkına, adam seni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor. Zayıf yönlerini bulmuş kullanıyor, bir kez böyle adamların eline koz verirsen bitersin. Tekrar tekrar seni kullanmaktan çekinmez."

"Yardım etsen ne olur?"

"O adama bir kez boyun eğmem, her sefer aynısını yapmam demek. Bunu kabul edemem, dediğimi yapmaktan başka çaren yok. Borçlarını ödedikten sonra yine de oldukça mal varlığın kalıyor, kardeşimin haklarını koru yeter, ben herhangi bir şey istemiyorum. Ha istediğim tek şey kendi özel meselelerin için beni ve işimi kullanmaman olacak."

Artık burada durmamın anlamı yoktu, bende çağırdığında biraz da olsa babalık damarları kabardı sanmıştım. Çocukluğumdan beri sert adam olmuştu, bir kez bile başımı okşadığını bilmezdim. Okuldan dayak yiyip eve geldiğim zaman bir kez de o dövmüştü. Onun oğlu nasıl dayak yermiş, o geceyi hiç unutmadım. Her zaman babamdan uzak durdum, büyüyünce ilk işim evimi ayırmak oldu, inşaat işlerinde birkaç kez batma noktasına gelince dedem işleri ayırdı. İnşaat bölümünü özelleştirerek tüm hisselerini bana devretti. Hiçbir şekilde ne ben onların, ne de onlar benim işlerime karışamayacak şekilde anlaşma yapıldı. Babam hep batmamı bekledi, başarılı olmaya başlayınca iyice uzaklaştık.

Odadan dışarı çıktım, annem kız kardeşimle sessizce oturuyorlardı. İkisini de öptüm kapıyı açmış dışarı çıkmak üzereyken. Kız kardeşim "Beni de götür." deyince anneme baktım. "Gidin oğlum, Neslişah hafta sonu sende kalsın."

Annem her zaman çok sessiz olmuştu, babamın yaptıklarının farkında olup olmadığını hiçbir zaman anlayamamıştım.

Kardeşim ufak çantasını alarak geldi. Evime doğru yola çıktık çok sessizdi.

"İçeride konuşulanları duydunuz mu?"

"Evet abi, annem nasıl dayanıyor hiç bilmiyorum."

"Bizi ilgilendirmez, ikisi de kocaman insanlar."

Oldukça geç olmuştu, eve girdik sadece mutfak ışığı yanıyordu. Nur olmalıydı, kahve kokusu olduğumuz yere

kadar geliyordu. İlerledim kulağında kulaklıklar olduğundan bizi duymamış olacaktı, kendi kendine yüksek sesle şarkı söylüyor arada bir kalçasını sağa sola sallıyordu. Neslişah onun bu halini görünce gülmeye başladı.

Fincana kahvesini koydu, bir yudum aldı, masaya oturmak için dönünce bizi gördü. "Ay korkuttunuz beni!" Kardeşim ilgisini çekmişti, bakışları değişti. Üzüntümü, kıskançlık mı, ayıplama mı? Bu kızı elbet bir gün çözecektim.

"Özür dilerim hemen çıkıyorum." Kahvesini bile almadan yanımızdan geçmeye çalıştı.

"Ne bu acelen, selam vermeden mi gideceksin?" Başını yerden kaldırmadan yanımdan geçti, aklına bir şey gelmiş gibi aniden durdu, geriye döndü, kulağıma uzandı, ilk kez kendi isteğiyle bana bu kadar yakınlaşmıştı.

"Beni ilgilendirmez ama kız daha reşit değilmiş gibi duruyor." Bir an ne dediğini anlamadım, anladığımda uzunca süredir gülmediğim kadar güldüm. Kardeşime döndüm "Gel hayatım, Nur'la tanış."

Nur şaşırmış halde yüzüme bakıyordu, kardeşim gelip belime sarılınca birden kaşları çatıldı. "Gitme... Neslişah benim kız kardeşim, senin yakıştırdığın gibi sevgilim değil."

"Abim gibi yakışıklı birini bulsaydım, sevgilisi olmakta bir an bile tereddüt etmezdim."

"Ufaklık biraz yavaş ol bakalım, sakın böyle bir şeye kalkışayım demeyesin."

"Her neyse abi, şimdi sen odana. Ben Nur'la muhabbet edeyim, birbirimizi tanıyalım."

***

Nedense sevgilisi olmadığını öğrenince içim rahat etmişti, Neslişah abisi gibi suratsız değildi. Karhan az önce ne güzel gülmüştü, duyduğum en güzel erkek kahkahasıydı.

"Karnının acıktığı belli, siz sohbetinize burada devam edin. Kahvenin de yenisini yapın bunu alıp gidiyorum."

"Ben içmiştim o fincandan size yenisini yapayım."

"Önemli değil, yarın sabah erkenden uçağım kalkıyor. Birbirinize arkadaşlık edersiniz." dedi ve gitti.

***

Mutfaktan çıktım, kızlar çoktan muhabbete başlamışlardı. Neslişah konuşuyor, Nur'a üst üste sorular soruyordu. İster istemez adımlarımı yavaşlattım, nelerden konuştuklarını duymak istiyordum. Daha çok da Nur'un ne söyleyeceğini merak ediyordum.

"Burada çok kalacak mısın?"

"Üniversiteyi kazanır kazanmaz taşınmayı düşünüyorum. Karhan'ın pardon, Karhan Bey'in iyi niyetini suiistimal edemem."

"Hangi bölümü seçeceksin?"

"Sayısal ağırlıklı okuyorum. Daha tam karar vermedim."

"Güzel kızsın sevgilin vardır."

"Hayır yok."

"Ağabeyime âşık mı oldun?"

Cevabını vermesini istedim, yeni ergenler gibi heyecan basmıştı evet demesini bekliyordum...

"Hayır, ilk önceliğim okulum ve Karhan benden çok büyük."

"Bence sen büyüklük olayını çoktan aşmışsın. Abime ismiyle seslendiğinin farkında olmadığına eminim. Ara-

nızdaki yaş farkı çok değil, hem annemle babamın arasında da on dört yaş var."

Benim akıllı kardeşim doğru yere parmak basmıştı, karşımda duran camdaki aksimi gördüm. Ben, çoğunlukla asık suratla dolaşan ben, gülümsüyordum.

"Yanlış anlamışsın. Ya senin sevgilin var mı?"

"Abim duymasın çok hoşlandığım biri var."

"Okulundan mı?"

"Erdal, geçen sene liseyi bitirdi. Üniversiteyi kazanamadı, bu sene yine sınavlara girecek."

Camdaki aksimi yine gördüm, kaşlarım çatılmıştı. Kız kardeşimi sıkça aramalı, arada bir okuluna gitmeli. Erdal denen çocuğun kim olduğunu öğrenmeliydim. İçeriden ayak sesleri gelince, odama çıktım.

***

Sabah gelen telefon gidişimi hafta başına ertelememi sağladı. Aşağı indiğimde kızlar çoktan kalkmışlar muhabbete başlamışlardı. İkisini de salondaki kanepede hâlâ pijamalarıyla otururken görmekten garip bir şekilde hoşlanmıştım. Nur beni görünce şaşırdı, hemen yerinden fırladı evde olmadığımı düşündüğü için mini şortlu pijamasıyla aşağıya rahatça indiğini tahmin etmiştim.

"Siz gidecektiniz?"

"Ertelendi, hadi üzerinizi değiştirin sizi dışarıda kahvaltıya götüreyim."

"Yaşa ağabey uzun zamandır beni bir yerlere götürmemiştin."

"Ben gelmeyeyim, derslerim var."

"Sende gel lütfen Nur ne güzel anlaştık, gelmezsen bende gitmem."

***

Neslişah koluma asılmış ille gel diye ısrar ediyor, Karhan öylece yüzüme bakıyordu. Bakışlarında olan gel ifadesini ben mi hayal ediyordum?

"Hadi inat etme Nur! Kardeşimin ısrarını görüyorsun, bende gelmeni istiyorum."

Sözlerinin hoşuma gittiğini fark etmeme kendim bile şaşırdım. Garip bir heyecanla odama çıktım ilk kez uzun süreli birlikte olacaktık. Kadife pantolonumu, kırmızı dik yakalı kazağımı, üstüne de siyah montumu giyince evin sıcaklığından sonra dışarının soğuk havasına hazırdım.

Karhan dışarı çıkmış arabanın içinde bizi bekliyordu. Arka koltuğa geçtim, kardeşi yanına oturdu.

"Nereye gitmek istersiniz?"

"Nereye olursa abi, bizden çok yer biliyorsundur."

"Senin gitmek istediğin yer var mı Nur?"

"İstanbul'un pek bilmem siz nereye isterseniz gidelim."

Abi, kardeş konuşuyorlardı. Ben kendi düşüncelerimin içine gömülmüştüm, anneciğimin ölüm yıldönümü yaklaşmıştı. Evlat olarak mezarını bile ziyaret edememek beni çok üzüyordu, gitsem tanınma ihtimalini göze alamazdım.

Babam genelevdeki birkaç kişinin beni sorduğunu, nereye gittiğimi merak ettiklerini söylemiş. Hülya denen kız özellikle senden haber almak için hastalık uyduruyor demişti.

Allah'a, düşmanımı bile öyle yerlere düşürmemesi için dua ettim.

"Nur... Nur."

"Nerelere daldın böyle? Abim karnınız acıktı mı diye soruyor."

"Duymadım istediğiniz zaman yiyebiliriz, benim için fark etmez."

"Son zamanlarda kilo verdin, amcam kızıma iyi bakmıyor musun diye bana kızacak."

Karhan'ın söylediklerinden birden yüzümün kızardığını hissettim, benimle ilgilenmese verdiğim birkaç kiloyu fark etmezdi. Çaprazında oturuyordum. Yan görünüşünü istediğim gibi çekinmeden seyretmek hoş oluyordu. Erkeksi yüz hatlarıyla çok yakışıklı adamdı, çirkin olan hiçbir yeri yoktu. Ah o dudakları! Ne ince ne kalındı tam olması gerektiği gibi. Ne kadar hatırlamasa da bu dudaklarla beni öpmüştü, hâlâ tadını hissedebiliyordum. Gülümsüyordu...

Ön aynadan bana bakıyordu ona baktığımı görmüştü. Hemen gözlerimi kaçırdım utanmıştım.

"Hadi sizi Abant'a götüreyim, gölün kenarında çok güzel lokantalar var."

İkimizde sesimizi çıkarmadık, yol uzundu. Radyoda çalan eski şarkıları dinleyerek yol alıyorduk, hepimiz kendi düşüncelerimize gömülmüş gibiydik.

"Of ya abi şöyle canlı şarkılar yok mu? Ne bu böyle içim şişti vallahi."

"Beğenemedin mi küçük hanım, eski şarkılar çok daha güzel."

"Yaşlarımız arasındaki fark müzik zevkimizde bile ortaya çıkıyor. Nur sen ne düşünüyorsun?"

"Ben bu şarkıları dinlemeyi seviyorum."

"Gördün mü Neslişah her genç senin gibi değil. Gerçi Nur yaşıtlarından çok olgun..."

Hayat beni çok erken yaşta olgunlaştırdı, neler gördüğümü yaşadığımı bir bilseniz şaşırır kalırdınız diye düşünsem de, kelimeler ağzımdan çıkmadı. Fahişenin kızı olduğumu öğrendikleri anda bana başka gözle bakacaklarını biliyordum. İğrenme, küçümseme belki de anasının kızı deyip taciz... Kimse geçmişimde olanları öğrenmemeliydi.

Ben annemin ne şartlarda öyle pis bir hayatı yaşamak zorunda bırakıldığını bilsem de. Çoğu insan nedenini görmezden gelir sadece fahişe kısmıyla ilgilenirdi.

"Abi şu kenardaki kadınlara bak, araba durdu."

"Sen önüne bak."

"Kim bunlar? Aa adamlarla konuşuyorlar bir tanesi bindi."

"Neslişah bakıp durma."

"Abi nasıl bakmam baksana, arabaya binen kadın tekrar indi adam ona vuruyor. Kim bunlar of kötü kadınlar bunlar. Para için vücutlarını satıyorlar iğrençler."

Neslişah'ın bilip bilmeden konuşmasına sinir olmuştum "Doğru, para için vücutlarını satmaları gerçekten iğrenç. Ya nedenlerini hiç düşünüyor musun?"

"Nedenleri ne olabilir ki? Pis kadınlar."

"Hiçbir kadın kendi arzusuyla bu yolu tercih etmez, parasızlık, tecavüz ya da ailelerinin, kocalarının, sevgililerinin, abi ya da babalarının zorlamasıyla çoğu bu yola düşüyor."

"Düşseler bile yapmak zorunda değiller, kolay paraya alışıyorlar."

"Tek başlarına değiller, kaçtıkları an bulunup daha kötü şartlarda çalışmaya zorlanıyorlar."

"Of çok kötü!"

"Bu kadar şeyi sen nereden biliyorsun?" Diyen Karhan'ın sesini duyunca neler dediğimin farkına vardım. Kaşları çatılmıştı, ilk aklıma geleni söyledim. "Babamın hastası olan kadın anlatmıştı."

"Sen bu tür kadınlarla mı muhatap oldun?"

"Ne var bunda, onlarda insan değil mi?"

"Bağırmana gerek yok. Yaşın çok genç, hayatın en acı taraflarından biriyle daha bu yaşta tanışmanı istemezdim."

Sesimin yüksek çıktığını fark etmemiştim, insanların ne olup bittiğini bilmeden yargılamaları beni deli ediyordu. Sakinleşmek için içimden ona kadar saydım, ses tonumu ayarlayarak konuşmaya başladım. "Ben tam tersini düşünüyorum, küçük yaşta bilgilendirilmek bu tür yollara düşmemek için kızların gözlerini açar. Gerçi öyle şartlar altında bu tür yollara düşüyorlar ki, istedikleri kadar

korunsunlar olmuyor. Kendi öz anaları, babaları, kardeşleri hatta sevgilileri veya kocaları tarafından satılıyorlar. Küçümseniyorlar, aşağılanıyorlar kimse neden buradasın demiyor sadece yaptıklarıyla yargılanıyorlar."

Karhan'ın dikiz aynasından bana sıkça baktığını görebiliyordum, sinirimi gizleyip, gözlerimden akmak üzere olan yaşları engellemeye çalışıyordum.

"Haklısın, çok kadın bu halde... Birçokları vesikalı, pek çoğu da kayıtsız olarak kötü muameleye maruz kalarak zorla çalıştırılıyorlar. Çok gençsin bilmediğin çok olaylarda var. Kötü kadın olmak sadece o tür yerlerde çalışmakla olmuyor, ne kadınlarda var para için yapmadıkları yok."

"Ben dediğiniz türden kadınlardan bahsetmiyorum, zorla bu hayata mecbur bırakılan kadınlardan bahsediyorum."

"Of kesin bu konuşmayı, eğlenmeye çıktık."

Neslişah'ın ani çıkışıyla konu kapanmıştı. Derin bir nefes aldım, aslında iyi de olmuştu. Bir anda geçmişimden açık verebilirdim. Çenemi tutmayı öğrenmeliydim.

Bir süre sonra yol üzerinde bulunan tesislerden birinde mola verdik, Neslişah ve Karhan tesise girmişlerdi bense onları arabada bekliyordum. Nasıl daldıysam Karhan'ın "Kızlar soğutmayın tostlarınızı yiyin." Sözleri ile yerimden sıçradım.

***

Amcamın doktor olduğunu, herkesle ilgilenmesi gerektiğini biliyordum ama gencecik kızın o tür kadınlarla aynı yerde olmasından hiç hoşlanmamıştım. Hayatın acımasızlığıyla küçük yaşında karşılaşmamalıydı. Aynadan yüzüne baktım, kaşlarını çatmış kim bilir neler düşünüyordu. Bu geziyi onun yüzünü güldürmek, güzel dudaklarında tebessüm görmek için istemiştim. Kız kardeşimin densiz sözleri üzülmesine neden olmuştu.

Yüzünün aniden değişmesine hazırlıklı değildim, güzel dudakları minik tebessümle kıvrılmıştı. Kardeşimin sözüyle neden olduğunu anladım "Ne güzel kar yağıyor."

Arabayı ilk gördüğüm lokantanın önünde durdurdum, dışarıda kimseler yoktu. "Hadi dışarı çıkalım, yerler çamur dikkat edin kaymayın."

İçeriden gelen yaşlıca adam bizi güler yüzle karşıladı.

"Buyurun içeride sobamız yanıyor." deyince kızlara döndüm, ikisi de hızlanan karın altında koşturuyorlardı.

"Dışarıda yeriniz yok mu, biraz muhafazalı, içeriye girmek istemiyoruz." Adam önümde yürümeye başladı öndeki binanın arkasında kapalı çardaklar vardı.

"İsterseniz burayı hazırlayabilirim, elektrik sobası da mevcut. Borulu mangalıda var, yan korunaklarını indirince iki dakikada sıcacık olur."

Kalabalığın içine girmektense dışarıda olma fikri daha cazip gelmişti. Kızlarda gönüllerince kar yağışını izleyebilirlerdi. Yanlarına döndüm ikisini de dilleri dışarıda karları yakalamaya çalışıyorlardı. Çok şirinlerdi, kıkırdayıp duruyorlardı.

Nur beni fark edince birden durdu, soğuktan pembeleşmiş olan yüzü daha da kızardı. "Hadi gelin arka kısımda yerimiz hazırlanıyor."

Neslişah koşarak yanımdan geçti, Nur daha temkinli yürürken birden kaydı. Zarar göreceği endişesiyle kolunu tutmaya çalıştım, kendini geri çekip yakınında olan direğe tutundu. Benden çekiniyordu bu o kadar belliydi ki! Geçen gece yaptıklarımdan korkmuş olmalıydı.

Aptal kafam, daha küçücük kızı bir anlık zevk uğruna korkutmuştum. "Dikkatli ol canın yanacaktı." Yüzüme baktı hafifçe tebessüm ederek çardağın içine girdi.

Mangala başladığımızda içerisi sıcacık olmuş, üzerimizdeki kabanları çıkarmıştık. Neslişah gençliğinin getir-

diği umursamazlıkla olur olmaz konuşuyor, Nur kısa ama akıllı cevaplar veriyordu. Ağır başlılığını çok beğeniyordum.

"Hangi mesleği seçeceğine karar verdin mi?"

***

Karhan'ı tam yanı başımda hissetmekten... Arada bir omuzlarımızın birbirine değmesinden, erkeksi parfümünün kokusunu duymaktan başım dönmeye, midem kasılmaya başlamıştı. Neydi onda beni bu kadar heyecanlandıran şey? Sanki lokmalar boğazıma diziliyor gibiydi, dışarıda kar fazlalaşmışken tek isteğim onun bana sarılması, başımı omzuna yaslayarak birlikte manzarayı izlemekti. Yemek yerken açılıp kapanan dudaklarının beni öptüğünü düşününce içimdeki sıcaklık daha da yükseliyordu.

"Nur yine nerelere daldın, abim bir soru sordu." Neslişah'ın sesiyle kendime geldim, yanımdaki erkeği hissetmekle o kadar meşguldüm ki, ne konuşulduğunu duymamıştım.

"Dalmışım. Ne sormuştunuz?"

Gülümsedi. Bu adamın bir şeyi çirkin olamaz mıydı? Çok etkileniyordum bir an önce kendime gelmeliydim.

"Seçeceğin mesleği sormuştum."

"Tam karar vermedim, rehber öğretmenimle konuştuktan sonra tam kararımı vereceğim."

"Seçtiklerin olmalı."

"Babamın yanındayken, doktor olmak istiyordum. Sizin yanınıza geldiğimde mimar olma fikri daha cazip gelmeye başladı. Acele edip hatalı karar vermek istemiyorum."

"Meslektaşım olup bana rakip mi olacaksın?"

"Daha kararımı bile vermemişken ve işinizde çok başarılıyken, nasıl size rakip olabileceğimi düşünebilirsiniz?"

"Bir söz vardır küçük hanım duymamış olamazsın. *Boynuz kulağı geçer.* derler. Benim mesleğimi seçmeni çok isterim yeni mimarlara ihtiyacım var."

***

Bir anda aklıma gelen düşünceyle sarsıldığımı hissettim. bu küçük kadından ayrılmak istemiyordum. Bir saattir onunla yan yana olmaktan, onu hissetmekten değişik haz almıştım. Sanki ergenlik zamanlarımı yaşıyor gibi onun yanında değişik heyecanlar içindeydim. Saçınla ikide bir oynaması, gülerken dudaklarının kıvrımı, yumuşak tınılı sesi, özellikle burnuma içime dolan tertemiz, mis gibi kokusu.

***

"Kısa süre sonra kararımı vereceğim, sonrasında nerede okumak istediğime sıra gelecek."

"İstanbul'da okuyabilirsin yerin hazır, devlet üniversitesini yazmaya gerek yok. Özel üniversiteleri yazarsın."

"Özel üniversite düşünmüyorum, çok pahalılar."

"Ben sana burs veririm."

"Burs için bile olsa kimseye borçlu kalmak istemiyorum, devlet üniversitelerini yazacağım kararım kesin." Burs teklifi güzel olsa da ona borçlanmak istemiyordum, kazanırsam ilk işim yanından ayrılmak olacaktı. Her dakika onun yanında olmaktan, çok fazla huzursuz olmaya başlamıştım. Erkek olduğunu, çok çekici bir erkek olduğunu tüm hücrelerimde hissediyordum. Her kim olursa olsun etkisinde kalmamalı, ilk önceliğim kendi ayaklarım üzerinde durmak olmalıydı.

Neslişah'ın "Yılbaşında bizi nereye götüreceksin abi?" sorusu Karhan'ın dikkatini benim üzerimden çekmesine sevinmiştim. Yıl-

başı partileri benim ilgi alanımda değildi. Sandalyemi biraz daha kenara çekerek dışarıda yoğun şekilde yağan karı seyretmeye başladım. Eski anılarım kar yağışı gibi gözlerinin önünde uçuşuyorlardı. Anneciğimle geçirdiğim son yılbaşında, ne çok yorgundu. Ön evde yapılan eğlenceden gece yarısı kaçmış yanıma gelmişti, neredeyse uyumak üzereyken sıcacık bana sarılmış, " İyi seneler yavrum... Daha vücudum temizken seni öpmek istedim." demişti. Gözlerimi kapadım annemin güzel öpücüğünü yanağımda hisseder gibiydim. Bir sonraki yılbaşında annem yoktu, yeni babamla televizyon izleyerek geçirmiştik...

Karhan'ı yanı başımda hissettim, tam arkamda duruyordu.

"Yine daldın, ne düşünüyorsun?

"Başımı çevirdim o kadar yakındaydı ki! Boynunda kulağına yakın minik beni görebiliyordum. Kaç kadın minik beninde dudaklarını dolaştırmıştı? Bende sevgilisi olsaydım öper miydim? Düşüncelerim iyice kötüye gidiyordu. Gözlerimi kaçırdım baktığımı hissetmiş gibi parmağını beninin üzerine götürmüştü.

"Karın ne güzel yağdığından başka düşüncem yok."

"Hiç bara gittin mi? Of bende ki de aptallık amcamla beraber herhalde gitmemişsindir. Yılbaşında Neslişah'la beraber sizi partiye götüreceğim."

"Ben gelmesem?"

"Ya Nur lütfen böyle yapma, sen gelmezsen abim beni de eker. İkimiz birlikte olursak eğleniriz. Eminim abimin yanında sevgililerinden birisi olur."

"Siz varken başka kadına gerek yok, üçüncü kadın fazla gelir."

"Bizim için, hele benim için kadın arkadaşınızla birlikte olmaktan vazgeçmeyin, inanın o tür yerlerden hoşlanmıyorum. Evde eşofmanlarımı giyip televizyon seyrederek çok daha rahat ederim." Nereden bileceklerdi her gece kadınların şuh kahkahalarının, erkeklerin seslerini bile bastıran çalgı seslerinin yattığım odaya kadar geldiğini? Anacığımın içi ağlayarak da olsa yarı çıplak dans etmeye çalıştığını?

"Lütfen ben gelmek istemiyorum, siz gidin." Karhan'ın yüzüme baktığını biliyordum, neden tepki verdiğimi anlamaya çalışıyordu.

"Bizde evde kutlarız, uzunca süredir evde oturmamıştım değişiklik olur."

"Ben sizi engellemek istemem. Zor durumda bırakıyorsunuz, kimse benim için programını değiştirmesin."

Masadan kalktı ve yanıma geldi "Daha program bile yapılmadığına göre seni bırakmayacağız."

"Gerek yok."

"Nur niye inat ediyorsun? Dediklerime karşı çıkmaktan haz duyuyor gibisin. Ne desem karşı savunmaya geçiyorsun."

"Evinizde geçici süreliğine misafirim, yeterince ağırlık veriyorum. Benim isteklerim sizi engellememeli."

"Sana ağırlık olduğunu hiç söyledim mi?"

"Siz demeseniz de benim hissettiklerim bunlar."

"Bu huyundan bir an önce vazgeç!"

Ben onun durumunda olsaydım ne düşünürdüm? Belki de haklıydı, rahat olmasını evimi kendi evi gibi benimsemesini istiyordum.

Geri dönüş yolunda Neslişah "Uykum geldi." diyerek arkaya geçmişti. Karhan "Nur öne gel." deyince; "Arkada oturayım." diyerek davetine itiraz ettim.

"Nur yine aynı şeyi yapıyorsun gel işte yol uzun Neslişah uyurken bana arkadaşlık edersin. Uzun yolu hiç sevmem." Dediğini yapmaktan başka çarem yoktu, Neslişah hemen arka koltuğa uzanıverdi.

"Bana kendinden bahset, amcamdan birlikte yaşadığınız hayattan..."

"Anlatacak pek bir şey yok, hem çoğunu biliyorsunuz." Geçmişimi öğrenmek istemesinden birden korkmuştum.

"Annen çok genç ölmüş."

"Aşırı sigara içerdi engellemeye çalışsam da vazgeçemedi."

"Amcamla nasıl tanıştın?"

"Annemin hastalığında tanıştık, kimsesiz olduğumu öğrendi yanına aldı."

***

Başını yan çevirip koltuğa yasladı dışarıya bakıyordu verdiği kısa cevaplardan tatmin olmamıştım, sadece yüzeysel konuşuyor yaşadıklarını içtenlikle anlatmıyordu.

"Baban... Ya babanı hiç görmedin mi?"

"Arkadaş kavgasını ayırmaya çalışırken ölmüş, daha annemin karnındaymışım."

Devam etmiyordu, kendimi sorgu hâkimi gibi hissetmeye başlamıştım.

"Ya senin benim hakkımda merak ettiğin şeyler yok mu?"

Uzunca süre ses çıkmayınca sorumu tekrarladım cevap vermedi, hayal kırıklığı içindeydim elinden şekeri alınmış çocuk gibi hissediyordum. Aslında haklıydı benim gibi kendinden oldukça büyük bir erkeğe ilgi duyması onu merak etmesi anlamsızdı. Başı öne düşünce uykuya daldığını gördüm. Sorumdan öncemi sonramı uyuduğunu bilemeyecektim. Radyoyu kısık sese ayarladım yolda bana müzik eşlik edecekti.

***

Müziğin sesini duyuyordum, sorusunu da duymuştum onun hakkında merak ettiğim binlerce olay vardı. Neleri sevdiği, nelerden hoşlandığı, hangi tür müzikleri dinlediği, hangi kitap türünden hoşlandığı sevdiği sevmediği binlerce alışkanlık... Hatta korkuları, hepsini deli gibi öğrenmek istiyordum...

Beni sorularıyla zorluyordu, meraklı adamdı tek bir yanlış cümlem geçmişim hakkında Karhan'a ipucu verebilirdi. Annemin söz-

leri hâlâ kulaklarımdaydı: "Asla... Asla kimse senin fahişenin kızı olduğunu öğrenmemeli!"

Hayatımın detayları benimle birlikte mezara kadar gidecekti, kimsenin öğrenmemesi için ne mümkünse yapacaktım.

Bir tek Muhittin babam biliyordu, o da söylemeyeceğine göre ortaya çıkması imkansızdı. Sadece ben olacaktım Nur Aksu Ertürk. Kendi ayaklarımın üstünde durduğumda öz babamın soyadını bir şekilde yine geri alacaktım. Annemi çok seven, benim yüzümü bir kez bile görememiş olan öz babam soyadını taşımamı milyonlarca kez hak ediyordu...

"Hadi uyanın artık eve yaklaştık."

Karhan'ın yumuşak sesini duyunca toparlandım, Neslişah uyanmamakta ısrar ediyordu. Karhan hafifçe kıkırdadı yüzüne baktım "Uyumadığını biliyordum."

Yüzümün kızardığını hissettim. "Uyuyordum."

"Gerçekten uyusaydın fısıldayarak söylediğim sözü duymazdın Üzerine çok vardım, sadece seni daha iyi tanımak istedim"

"Birkaç ay daha yanınızda kalmak zorundayım, sonrasında gideceğim bu yüzden yüzeysel tanışmak daha iyi."

"Gitmek zorunda değilsin."

"Baştan öyle konuşulmadı mı? Liseyi bitirene kadar sizinleyim."

"Bunu sonra konuşalım kendini hiçbir şey için mecbur hissetme."

***

Nur gitmeye kesin kararlıydı ön gördüğü süre çok azdı, bu kadar çabuk gitmesini istemiyordum. Tek başına yaşaması, değişik ev arkadaşları onu benden uzaklaştırırdı. Gözlerimin önünde büyümüş değişmişti, bu değişimin devamını görmek istiyordum.



5. Bölüm

Hafta başında Neslişah ve Karhan gittiler, ev birden boşalıvermişti. Evde istediğim gibi tek başımaydım, mutlu olmam gerekirken olamıyordum. Babam telefon açıp para gönderdiğini dershaneye yazılmam gerektiğini söyleyince, geç kaldığımı çoğu kişinin çok daha önceden başladıklarını kendi kendime çalıştığımı söylemiştim.

Kitaplarımı salona indirdim, nasılsa uzun süre yalnızdım, sıkıldığımda mutfağa giderek Mahide ablayla konuşmak iyi geliyordu. Kapı çalınınca işini bırakmamasını söyleyerek yürüdüm, o sırada yaptığı yemeğin tarifini veriyor bende bir taraftan not etmeye çalışıyordum. Buradan ayrıldığımda Mahide ablanın öğretikleri sayesinde aç kalmayacaktım.

Kapıyı açtım çok güzel bir kadın soğuk şekilde yüzüme baktı. "Kimi aramıştınız?"

"Mahide Hanım yok muydu evde?"

"İçeride kim geldi diyeyim?" Kadın beni baştan ayağa kadar süzdü kendimi büyüteç altında incelenen böcekler gibi hissettim. Önüme düşmüş saçlarımı elimle düzelterek kulağımın arkasına sıkıştırdım. Karşımdaki kadının kıyafeti de saçıda kusursuzdu.

"Ben Nadide... Nadir'in kız kardeşiyim." Nadir tanıdık sayılırdı, içeriye davet etmek zorunda kaldım, Mahide abla ellerini silerek mutfaktan çıktı. "Kimmiş gelen kızım?"

"Nadir Bey'in kız kardeşi."

Mahide ablanın birden yüzü ekşimişti, geriye çekildim. Kadın selam bile vermeden makine gibi konuşmaya başladı.

"Karhan'ın kuzeniyle görüşmek istiyordum."

"Karşınızda duruyor Nadide Hanım." Mahide abla beni işaret edince kadının yüz ifadesinde şaşkınlık oldu, Karhan'ın kuzeni olmaya layık görmemişti herhalde.

"Kapıyı açınca yardımcı kızlardan biri sandım."

Sırtını dönerek Mahide ablayı geride bıraktı. "Her neyse bir kahve yapsanız," diyerek salona doğru yürümeye başladı. Saygısız kadın sanki kendi evinde yürüyor gibi rahattı, koltuğa oturdu bacak bacak üzerine attı.

"Karhan telefon ederek sizin hangi derslerden yardım almak istediğinizi öğrenmemi istedi, sözlerinize göre eve öğretmen gelecek."

"Ben öğretmen istemiyorum."

"Kesin emri var, sizin karşı çıkabileceğinizi de söyledi. Müsait olduğunuz saatleri bildirin ve istediğiniz dersleri söyleyin araştırma yapmam gerek."

"Benim dediğimi duymadınız herhalde öğretmen istemiyorum." Kadının zaten asık olan suratı iyice asıldı.

"Bak küçük hanım inat etmen boşuna olur, aksilik edeceğine bence minnettar olmalısın."

Tepem birden attı. "Ne demek istiyorsunuz siz?"

"Anladığınızı."

"Benden yaşlı olmanız bana saygısızlık etmenizi gerektirmiyor." İşte şimdi yüzündeki kendini beğenmiş havası sönüvermişti.

"Ben mi yaşlıyım?"

"Bir an teyzemi ablamı desem karar verememiştim, teyze demeye karar verdim."

"Bu ne biçim konuşma tarzı?"

"Hak ettiğiniz gibi konuşma tarzı, sizin ima etmeye çalıştığınız sözler için az bile söylediklerim. Kabul etmediğimi bildirebilirsiniz arkadaşınıza."

Kadın alı al moru mor yerinden fırladı. "Sığıntı seni, dediklerini Karhan'a ileteceğim."

"Söylemezseniz hatırım kalır, hemen iletin." Sinirden ölecek gibiydim, kadın kapıdan çıktı gitti. Mahide abla yanıma gelerek omuzlarıma sarıldı.

"Sakin ol kızım, sen bu terbiyesizin dediklerine takılma. Her zaman böyledir Karhan Bey'le birlikteyken aşırı kibardır, o olmadığında bizlere böcek gibi davranır."

"Kim ki bu? Karhan Bey neden terbiyesizliklerine göz yumuyor?"

"Görmüyor, çünkü Karhan Bey'in yanında yapmıyor kendini beğenmiş. Nadir Bey'in kardeşi olduğundan sesimizi çıkaramıyoruz. Hiç abisine benzememiş, aslında ben derdini biliyorum"

"Kim olursa olsun böyle davranmaya hakkı yok!" Sığıntı sözü içimi yakmış kavurmuştu, Karhan, Nadide denen kadınla samimi olmasaydı, benim kim ve hangi nedenle burada olduğumu bilemezdi.

"Karhan Bey'e takmış durumda. Bir gün bu evin hanımı olacağının ümidi içinde şımarık kadın"

"Buyursun olsun, bu ona üstünlük sağlama hakkını vermez. İlk önce insan olmalı." Sinirlerim dinmiyordu neredeyse ağlamak üzereydim. Telefonum çalınca elime aldım tahmin ettiğim gibi arayan Karhan'dı, kadın kapıdan çıkar çıkmaz konuştuklarımızı yetiştirmiş olmalıydı...

"Niye karşı çıktın?"

"Tek sorunuz bu mu?"

"Senin iyiliğini düşünüyorum, yardım etmek istememin nesi yanlış?"

"Sizden yardım istediğimi hatırlamıyorum. Derslerime çalışıyorum yardıma gerek yok."

"Nur az sonra toplantıya gireceğim, amcam telefon açınca kurs işini hiç düşünmediğimi fark ettim. Özel öğretmen sana yardımcı olacaktır."

"İstemiyorum size iyi toplantılar."

"Nur."

"Lütfen ısrar etmeyin."

"İstediğin gibi olsun gelince yine konuşuruz."

Telefonu kapattım konuşma olmayacaktı, annemin sözü aklıma geldi "Kimseye minnet etme kızım, *'Kurda sormuşlar niye senin boynun kalın diye, kendi işimi kendim gördüğüm için.'* demiş. Çok darda kalmadıkça kimseden yardım isteme. Yardım istemen senin üzerinde baskı uygulamalarını kabullenmen demek."

Annem haklıydı kimseden yardım almadan başarmalıydım, benim sayemde başardın ben yardım ettim de okudun sözünü bir tek babam söyleyebilirdi. Ondan başkasının düşüncesinin ne olduğunu bugün duymuştum. SIĞINTI...

***

Sesi kırgın üzgün geliyordu, daha da çok sinirli. Neden? Nadide telefon açıp kabullenmediğini söylediğinde bende kızmıştım, niye bu kadar inat ediyordu? Sana ne dedi diye sorduğum da çok tatlı bir kız olduğunu Nur'u çok sevdiğini söyleyerek, öğretmen istemese de kendinin memnuniyetle derslerine yardım edebileceğini söyledi. Herhangi bir sorun yoksa Nur'un sesinde ki bu değişim nedendi?

Gökdelenin camlarından minicik görünen insan ve araç kalabalığını izlemek bugün hoşuma gitmemişti. Tekrar elim telefona uzandı sesindeki kırgınlığın nedenini öğrenmeliydim.

"Efendim toplantı başlamak üzere." Gelen sekreter düşüncelerimi ertelememe neden oldu, iki gün sonra zaten dönüyordum yüz yüze konuşmak çok daha iyi olurdu.

Rusya'da kültür merkezi inşaatının çizimleri için teklif aldığımda Nur daha evime gelmemişti, Bilseydim onun geleceğini bu kadar büyük projeye evet demezdim, aylarım

bu soğuk ülkede geçecekti. Çoktan çizimlerimi göndermiş kabul edilmiştim.

Büyük toplantı masasında yapacağım kültür merkezinin minik maketi duruyordu. Üç kişi ayağa kalkarak beni karşıladılar, çizimlerimin maket haline getirilmiş şeklini ilk kez görüyorlardı. Eserlerim çocuklarım gibi oluyordu. ilgili kişilerin onaylayan gözlerle incelemeleri beni gururlandırıyordu.

"Karhan Ertürk eseriniz muhteşem olmuş!"

"Teşekkür ederim Aleksi beğenilmesine sevindim"

"Ne kadar sevinseniz azdır özgün yapımızı bozmadan modern kültür merkezinin tüm olanaklarına sahip olacağız. En kısa sürede başlamak istiyoruz, mühendislerimiz çok hevesli."

"Kabul ederseniz tek bir şartım olacak."

"Nedir şartınız?"

"Başmühendis olarak büyük yapıları kusursuz şekilde meydana gelmesini sağlayan arkadaşım Özgür Dağıstanlı'nın da bu projede yer almasını istiyorum. Birçok yerde birlikte çalıştık, birbirimizi çok iyi tamamlıyoruz. Çok büyük ölçekli bir proje ve başarılı olmasını isterim."

"İsmini duymuştuk. Ülkemizdeki iki gökdelenin mühendislerinden, kabul ederse seviniriz."

"Ben kendisine söylerim umarım iş bağlantısı yoktur."

"Sizinle çalışacak diğer mühendisimiz Vasili ve hanımefendi de mimarımız Anya, kendisi kızım olur."

Anya denilen mimar, maketi dikkatle ve hırsla inceliyordu. Kıskançlık bizim işlerimizde gayet doğaldı, başka ülkeden gelip işi kapmak çoğu kişiyi kızdırırdı. Başını kaldırdı tam bir soğuk Rus güzeliydi; muhteşem vücut, düz sarı saçlar, açık mavi gözler. Benim sıcacık Türk güzelimin

eline su dökemezdi. Kendisine baktığımı görünce gülümsedi, gözlerine ulaşmayan soğuk bir gülümseme.

Yağan kar tanelerini diliyle yakalamaya çalışırken Nur'un sıcacık gülümsemesiyle uzaktan yakından alakası yoktu. O günü hatırlamak içimin sıcaklaşmasına neden oldu. Hırçın Nur, dik başlılığı bile hoşuma gidiyordu. Hiç kimseye ihtiyacım yok tavırları yılışık kadınlardan sonra hoşuma gitmiş değişik gelmişti.

Niye kendi kızı mimarken benim çizimlerimi seçtiğini merak etmiştim, sanki adam ne düşündüğümü anlamış gibiydi "Anya'nın da çizimleri çok beğenildi, sekize altı kişinin seçimiyle sizin eseriniz seçildi."

Kızının kolunu okşadı Anya sinirle babasının yanından uzaklaştı. Odanın bir ucunda koltuğa oturarak bacak bacak üzerine attı. Süper mini eteği iyice kısalmıştı, özellikle ayağını sallıyor dikkatimi kendi üzerinde yoğunlaştırmamı bekliyordu. Eskiden olsaydı bu açık davetini göz ardı etmem mümkün değildi, şimdi umursamıyordum. Ufacık kız birden değişimime neden olmuştu.

Ayağa kalktım. "İnşaata başlamak için bahar ayları uygun olur, gerekli şartlar sağlanırsa ön gördüğüm zamanda binayı teslim ederim. Başka soracaklarınız yoksa ülkeme dönmek istiyorum. Gerekirse görüntülü konuşma yaparak iletişim sağlayabiliriz."

"Şimdilik başka sorumuz yok, inşaat zamanını size bildiririz."

Bu soğuk ülkede oyalanmamın anlamı yoktu, evime gidip küçük inatçıyı dize getirmeliydim, şimdiden aramızda olacaklar bana keyif veriyordu.

Kapıdan çıkarken Anya'nın seslenmesiyle durmak zorunda kaldım "Hemen ülkenize dönmeyeceğinizi umarım."

"İlk uçakla gideceğim kalmam için neden yok." Yanıma iyice yanaştı yakamda toz varmış gibi şöyle bir parmaklarını gezdirdi. "Gece bir yerlere gider eğlenirdik."

Bakışlarındaki imayı anlamamak için aptal olmak gerekiyordu, önceden balıklama atlayacağım bu tavırlar itici geldi. Hele babasının yanında böyle davranması daha da midemi bulandırdı.

Hâlâ ceketimde olan elinden kurtulmak için geriye çekildim.

"Gitmem gerekiyor bekleyenim var." Hemen dışarı çıktım, beni bekleyen olması düşüncesi bile güzel gelmişti. Evimdeki inatçının beni beklemediğinden emindim.

***

Yatağımın üzerine yatmış babamın azarlarını dinliyordum. "Kızım niye inat ediyorsun öğretmen gelse fena mı olur?"

"Ben kendim çalışırım."

"Para için çekiniyorsan önemli değil, ben yollarım."

"Gerçekten ihtiyacım yok baba, hem sen demiyor muydun yeter ki içinde çalışma azmi olsun dağ başında çoban olsan başarırsın diye."

"Tamam kızım zeki olduğunu en iyi bilen kişiyim yine de yardım alman gerektiğini düşünüyorum daha güvenli olursun."

"Söz veriyorum babacığım çok çalışacağım."

"Bölümüne karar verdin mi?"

"Ya hâlâ kararsızım."

"Seçimlerini dikkatli yapman gerek tıp puanları daha yüksek. Nur İstanbul'u tercih etmeni istiyorum, benim yaşım iyice ilerledi Karhan sana göz kulak olur."

"Kazanırsam bu evden ayrılacağım babacığım, daha fazla sığıntı gibi yaşamak istemiyorum. Yurt olmazsa birkaç kızla ev tuta-

rım. Yarı zamanlı iş buldum mu kimseye yüküm olmaz. Annemin verdiği paranın büyük bölümü duruyor."

"Sen parayı dert etme bizde şam babası değiliz herhalde, Karhan'la birlikte kalsaydın içim daha rahat olurdu."

"Lise bitene kadar demiştik öylede olmasını istiyorum."

"Sana söz söyleyen mi oldu? Karhan iyi davranmıyor mu?"

"Kimse söz söylemedi, Karhan Bey de iyi davranıyor, yine de ben gitmek istiyorum."

"Hele o zaman bir gelsin yine konuşuruz."

"Baba senden bir ricam var. Haftaya annemin ölüm yıldönümü benim için çiçek götürebilir misin, kızın seni hiç unutmadı çok seviyor der misin?"

"Her zaman gidiyorum. Eşime gittiğimde ikimizin sahip olamadığı kızımızı anlatıyorum, sonra annenin mezarına gidiyorum seni anlatıyorum. Merak etme yalnız kimsesiz değil annen, üzerine ektiğimiz çiçekler büyüdü. Cılız gülfidanı bu sene katmer katmer gül açtı, bildim ki annen mutlu. Senden bahsettikçe güllerin biri soluyor öteki açıyor."

Boğazımda yine yumrular oluşmuştu, babamı dinledikçe yaşlar birbiri arkasına yanaklarımdan aşağı iniyordu. Telefonu veda ederek kapattığımda artık hıçkırıklarımı tutmanın anlamı yoktu. İçim katılana kadar ağladım ağladım.

***

Sabaha karşı eve geldiğimde ayaklarımın beni çan katına götürmesine engel olamadım, hatalı olduğumu bilsem de bir an bile olsa onu görmek istiyordum. Ayın ışığı odayı yeterince aydınlatmıştı, elini yanağının altına koymuş yatağın içinde kıvrılmıştı. Yer değiştiren bulutlar, ay ışığının yüzüne vurmasını sağladı, yüzü aydınlandı sanki nur yağıyordu üzerine. Uzaktan da olsa onu görmek iyi gelmişti.

"Uyu küçüğüm uyu Nur'um."

Uykumdan neden uyandığımı bile anlamamıştım. *'Uyu Nur'um,'* diye fısıldayan ses "Ah annecim ne çok özledim seni!"

Başucumdaki dijital saat henüz sabahın beşini gösteriyordu. Uyku namına bir şey kalmamıştı. Kahve yapıp ders çalışmanın zamanıydı, fazla oyalanmadan duşa girdim.

Nasılsa evde kimse yoktu, ışıkları yakarak, koşturarak aşağı indim. Mutfaktaki karaltıyı görünce korkuyla çığlık attım.

"Korkma benim." diyen sesi duyduğumda elimi kalbime götürmüş çarpıntısını durdurabilirmişim gibi bastırıyordum.

"Ödümü patlattınız!" Karhan bir bardak suyla yanıma geldi bardağı dudaklarıma uzattı, "İç." dedi, elini ittim.

"Bir kez dediğime karşı çıkmasan ne kaybedersin?"

Ensemden tutup bardağı ağzıma getirdi. "Bırakın kendim içerim."

"İç Nur. Dediklerimi güzellikle yapmazsan sana zorla yaptırmaya karar verdim."

Of diyerek bir yudum içtim.

"Biraz daha."

Bardağı elinden alınca beni bırakmak zorunda kaldı elinin sıcaklığını ensemde duymak içimi bir garip hissettirmişti. Ona bu kadar yakın olup teninin kokusunu duymaktan huzursuz olmuştum. Uzaklaşıp ışığı açtı oldukça yorgun görünüyordu, onu özlemiş olduğumu fark ettiğimde kendi düşüncelerimden korktum...

Hızla ocağa doğru yürüdüm, ocağı yakarak cezveyi üstüne koydum.

"Bu saatte kahve mi içeceksin?" Çok yakınımdaydı.

"Birden uyandım bir daha uyku tutmaz. Ders çalışmak istedim, içerseniz size de yapayım."

"Yorgunum suyumu içip biraz dinleneceğim, ders için konuşmamız gerekiyor."

"Size söylediğimde kararlıyım öğretmen istemiyorum."

***

Yüzü ne temizdi, bakışları ne kadar saftı. Elimi uzatarak, güzel yüzünü inadından çattığı kaşlarını okşamak, çoğu zaman bulutlanan, hüzünlü bakan güzel gözlerinden öpmek isterdim. Daha gencecik yaşında dünyanın sillesini yemiş insanlar gibi üzgün bakıyordu, her an bu güzel gözlerin neşeyle bakmasını istiyordum. 'Yapma küçüğüm tek sözünle dünyayı ayaklarına sererim.' demek istedim, hakkım olmadığını biliyordum.

"Birkaç saat uykuyla duruyorum sonra konuşacağız."

***

Karhan aniden sırtını dönüp dışarı çıkarken "Bir daha koşma diye sana kaç kez tekrarlamam gerek." dedi yine yakalanmıştım ve fırçasını atmıştı Hitler.

Birkaç saat sonra soru çözmekten gözlerim ağrımaya başlamıştı mola verme zamanıydı, parmaklarımın ucuna basarak merdivenlerden inmeye başladım.

***

Bu kız bir âlemdi neredeyse iki büklüm olmuş minik adımlara yürümeye çalışıyordu, ben gülünce aniden kaydı.

***

"Ya ikide bir beni korkutmaktan vazgeçin."

"Bu kadar yavaş da yürümene gerek yok, ikisinin arasını bulamaz mısın, zarar görmenden korktuğumu anlamıyor musun?"

"Anladım efendim bir daha dikkatli olacağım."

Of onu yapma bunu yapma, kendi evim olunca istediğim gibi hareket etme imkânım olacaktı, önce anneannemin evindeyken, sonrasında annemin yanındayken kendimi engellemekten bir hal olmuştum. Babam biraz serbestlik tanıyınca çok hoşuma gitmişti, şimdi yine onu yapma bunu yapma sözünün tam içine düşmüştüm.

Ana kapının anahtar sesini duyunca sevindim, Mahide ablam gelmişti yanına gittim.

"Günaydın Yadigâr gelmedi mi?"

"Yok, kızım uyuyacakmış, bu gidişle Yadigâr'ın üniversiteyi kazanması hayal."

"Birlikte test çözecektik, anlamadığım yerler var demişti."

"Ne bileyim bütün gün elinde telefon konuşup duruyor, bir kez bile kitap açtığını görmüyorum."

***

Mahide ablanın sözlerini duyunca benim inatçıyı nasıl yola getireceğimin fikri beynimde oluşmaya başladı. Bakalım yapacaklarıma nasıl karşı çıkacaktı.

"Günaydın Mahide abla."

"Hoş geldiniz Karhan Bey hemen kahvaltınızı hazırlıyorum."

"Acele etme, istemeden sözlerine kulak misafiri oldum, demek Yadigâr tembellik ediyor."

"Ediyor ya, ne yapacağımı şaşırdım. Güya kursa gidiyor, geçen gün gelmiyor diye telefon açtılar."

Nur'un yanına yürüdüm, tezgâhtan çay fincanını aldım. O kadar yakınımdaydı ki, mis kokusunu duyabiliyordum. O da hissetmişti, yüzü pembeleşti, geriye çekildi. Benden etkileniyordu daha bunu kendisi de bilmiyordu. Hiç bozuntuya vermedim "Çağır hemen buraya gelsin."

"Kızmanıza gerek yok ben çalıştırırım Yadigâr'ı."

"Kızmadım sadece yardımcı olmak istiyorum, geleceği bu kadar hafife almamalı. Annesi babası onu okutmak için çırpınıyorlarsa o da karşılığını vermeli."

"Haklısınız ama ne yapacaksınız?"

"Görürsün... Senden bir ricam var, her ne söylersem bana uymalı, dediklerimi eksiksiz yerine getirmelisin, sınavlara az kaldı. Nefes almadan eksiklerini tamamlaması gerek."

"Karhan Bey haklı, beni dinlemiyor sen yanında olup cesaret verirsen tekrar çalışmaya başlayabilir."

"Olur yeter ki çalışsın üzerime düşeni yaparım."

İşte bu kadar küçük kuş ökseye tutulmuştu, memnuniyetim yüzümden belli olmasın diye hemen odama geçtim.

"Günaydın hocam erken saatte sizi rahatsız ettim, sizden isteğim olacak, lütfen reddetmeyin."

"..."

"Emekli olduğunuzu biliyorum. Ama sizden daha iyi öğretmen olabileceğini düşünmüyorum."

"..."

"Evimde iki öğrenci var, birisi oldukça tembellik ediyor, diğeri çok akıllı ben çalışırım öğretmene ihtiyacım yok diyor."

"..."

"İkiside sayısalcı..."

"..."

"Bu iyiliğinizi unutmayacağım, İsmi Nur. Çok üzerine gitmeden derse katılımını sağlamanızı istiyorum, oldukça inatçı. Öğleden sonra bekliyorum."

İstediğim olmuştu bakalım şimdi tavrı ne olacaktı?

***

"Karhan Bey, Mahide abla kahve isteyip istemediğinizi soruyor."

Çalışma odasının kapısını hafifçe tıklatmıştım, ses gelmiyordu kapıyı araladım görünmüyordu. Neredeydi bu adam? İçeri geçtim, çizim masasının üzerine yaslanmıştı.

"Karhan Bey?"

Ses çıkmayınca birden korktum iyice yanına yanaştım. Nefes alıyor muydu? Elimi çekinerek omzuna değdirdim, hafifçe sarstım, birden elimi yakaladı doğruldu. Gözleri uykulu bakıyordu.

"Dalmışım Nur."

Hâlâ elimi bırakmamıştı çekmeye çalıştım hemen bıraktı.

"Ensem tutulmuş," diyerek ovmaya başladı. "Ne vardı, bir şey mi söyleyecektin?"

"Şey hem Mahide abla kahve ister misiniz diye sormak istedi, birde Yadigâr geldi."

"Gelsin."

Hâlâ eli ensesindeydi. "Biraz ovmamı ister misiniz? Babamın da boynu çok tutulurdu." diye çekinerek sordum.

"Ovar mısın?"

"İstemezseniz ağrı kesici getireyim."

"Ovarsan sevinirim."

***

Elinin tenime değmesi için elli kez boynumun tutulmasına razı olabilirdim. Ellerinin temasını hissettiğimde nefesim kesilir gibi oldu. Kısık sesle radyoda çalan müzik duygularımı anlatır gibiydi. Zeki Müren'in büyülü sesiyle söylediği, "Benden evvel başkası seni görüp sevmesin." şarkısı içime işliyordu. Nasıl olduğunu anlamadan bu kız sevda ekmişti kalbime.

***

Nasıl nasıl bu teklifi yapabilmiştim kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Yok, sadece yardım ediyordum, Karhan'ı babamın yerine koymaya çalıştım. Of olmuyordu, teninin sıcaklığı parmak uçlarımdan vücuduma yayılıyordu. Olamazdı olmamalıydı ona karşı hislerim olmamalıydı! Ben kimdim, ben neydim aslımı öğrense bir daha yüzüme bile bakmazdı.

"Durdun."

"Yadigâr bekliyor."

"Teşekkür ederim bu kadar ovman bile iyi geldi, kahvede isterim, Yadigâr da gelsin."

***

Kaçar gibi dışarı çıktı elimi tekrar enseme götürdüm saatlerce ovsaydı gıkım çıkmazdı. Seneler bizi ayırıyordu, ona yakın yaşlarda olmayı isterdim. Evimde kalması, benim himayemde olması da elimi kolumu bağlıyordu.

Niye, bu küçük kız? Nasıl tüm kadınları birden gözümden silivermişti? Bilmiyordum cevabını veremiyordum.

Kapı tekrar tıklatılınca geri gelmiş olmasını istedim, içeri giren elinde kahveyle Yadigâr'dı.

***

Neredeyse kulağımı kapıya yapıştırıp içeride ne konuşulduğunu dinleyecektim, Karhan çok bağırmasaydı azarlamasaydı bari.

On on beş dakika sonra Yadigâr dışarı çıktı.

"Karhan Bey ne söyledi?"

"Of ne söyleyecek? Annemle babamın her dakika söylediği sözleri tekrarladı, öğretmen birazdan gelecekmiş ve burada çalıştıracakmış. Okumam gerekiyormuş falan filan."

"Niye aksisin, kötülüğüne mi konuşuyorlar?"

"Nefret ediyorum derslerden, sıkıldım artık!"

"Nasıl böyle düşünebilirsin? Okumaz meslek sahibi olmazsan ne olacak?"

"Aman sende, bulurum birini evlenirim."

"Tamam birini bulduğunu düşün, şu zaman da tek kişinin çalışmasıyla geçinebilecek misiniz?"

"Erkek evine bakar."

"O eskidendi, şimdi tüm çiftler çalışıyor. Hem kime güven var, oldu ki ayrıldın yine tek başınasın. Mesleğin olsa kendi kendine yetebilirsin. Olmazsa iki kuruşa nasıl yaşamını sürdürebilirsin?"

"Vallahi sen Karhan Bey'den, hatta annemlerden betersin. Seni duyan on sekiz yaşında değil otuz yaşında sanır."

"Eh o yaşlara çok da uzak değiliz, yıllar su gibi akıp geçiyor."

"Sen yaşlan bana daha çok var, bugün randevum vardı."

"Pes diyorum. Ben ne söylüyorum, sen ne düşünüyorsun?"

"Gençliğimi ders diye harcamak istemiyorum, eğlenmek gezmek istiyorum."

"Gezmeye diyen yok, sınava gir sonrasında istediğini yap."

"Of Nur of!"

"Sana da oofff Yadigâr of! Bak kapı çaldı öğretmenin geldi herhalde."

"Sende benim yanımda ol, ne olur?"

"Benim derslerim var odamda çalışacağım."

"Sen yanımda olmazsan inan bu kapıdan çıkar giderim."

***

Konuşmalarını olduğu gibi duymuştum, çok olgun düşüncelere sahipti.

Yadigâr dediğimi aynen yerine getirmişti.

"Karhan Bey öğretmen geldi."

Mahide ablanın seslenmesiyle dışarı çıktım. Sami Hoca arkadaşlarımdan Timur'un babasıydı. Çoktan emekli olup köşesine çekilmişti. Bana matematiği sevdiren kişiydi.

"Hoş geldiniz Sami Hocam."

"Hoş bulduk Karhan, öğrencim bu genç hanımlardan hangisi?"

"Yadigâr ve Nur, sizin öğrenciniz Yadigâr olacak."

"Anlaşıldı. Geniş alanda ders yapmayı severim, lütfen ses olmasın. Bir çay alabilirsem iyi olur. Yadigâr notlarına bakarak, ne seviyedesin anlayalım bakalım."

***

Dersin başlamasının üzerinden yarım saat geçmişti, kulağım hocanın anlattıklarına kayıyor notlarıma adapte olamıyordum. Ah Yadigâr sen öğreneceksin diye bana engel oluyorsun düşüncesi beynimde uçuştu. Hocanın anlattıkları benim için çok kolaydı. Neydi bu problemin derdi... Kaçıncı kez çözmeye çalışıyor sonuca ulaşamıyordum...

"Nur."

"Efendim Hocam?"

"Zorlandığını fark ettim."

"Yok, hocam zorlanmıyorum."

"Getir kızım defterini, hem Yadigâr yoruldu az nefes alsın. Bakalım bu problemin derdi neymiş gel? Otur yanıma. Bu sonuç yanlış..."

"Biliyorum Hocam bir türlü yapamadım, yarın soracağım öğretmenime."

"Hazır buradayken ben göstereyim."

Hoca seri olarak anlatmaya başladı, bir taraftan notlarımı kontrol ediyordu.

"Bak ne kadar kolaymış, yanlış yoldan gitmişsin. Şu problemi de çöz bakayım." deyince zorlandım.

Tekrar anlattı, anlattıkça kolaylaşıyordu.

"Hocam birmde bunu gösterseniz x-y neyi nereye koyarsam daha kolay yoldan sonuca ulaşırım?"

***

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum Sami Hocam başını kaldırarak göz kırptı, kuş tuzağa girmişti, hatta soru bile sormaya başlamıştı. İşte şimdi gönül rahatlığıyla işime gidebilirdim.

İş yerime girdim, sekreterim misafirim olduğunu söyledi.

"Vay dostum nerelerdeydin sen?"

"Ya sen Fatih, sen sanki ortalardasın?"

"İşim başımdan aşkın be oğlum, işler umduğum gibi yürümüyor."

"Hayırdır kötü bir şey yok inşallah?"

"Anlaşma yaptığım şirket para ödeyemez durumda, malları elimde çakıldı kaldı."

"Zor durumdaysan yardım edebilirim, biliyorsun."

"Para için gelmedim be kardeşim. Öylesine canım sıkıldı işte."

"Sıkma canını düzelir elbet."

"Sıkmıyorum da, bu kaçıncı hayal kırıklığı. Karhan senin siparişlerini de ertelemek zorundayım. İstediklerim zamanında elime ulaşmıyor. İşçiler yavaş çalışıyorlar, sanki özellikle işlerime balta vurmaya çalışan biri varmış gibi hissediyorum."

"Daha dün Rusya'dan geldim, bugün işimde çok yok. Hadi bir yerlere gidelim dağılırsın biraz."

"Bu can sıkıntısıyla ne yapacağımı şaşırdım. İşler bir taraftan canımı sıkıyor, öteki taraftan Nadide problem, ne yapsam yüz vermiyor öleceğim kahrımdan."

"Açıkça konuş seviyorum de."

"Doğru diyorsun da, kaç kez konuşmaya çalıştım hep tersledi. Başka birini mi seviyor nedir?"

"Senelerdir yanında erkek görmedik, olsaydı bilirdik."

"Doğru diyorsun ilk fırsatta konuşacağım, senin kadınlardan yana şansın çok."

"O tür kadınlardan vazgeçtim."

"Hayırdır bilmediğimiz yeni yengemiz mi var?"

"Çok hoşlandığım bir kız var."

"Vaaay âşıklar kervanına katıldım desene şuna. Murat'a da telefon açalım."

"Öyle oldu, bende katıldım âşıklar kervanına. Murat'ı da uzun zamandır görmemiştim, özledim. Hadi ara"

Aramızda bir tek Murat'ın ailesi düzgündü babası askerdi, okul zamanı yaptığımız aşırılıklarda bizi kurtaran toplayan Kadir amca olmuştu.

Nadir, Murat, Fatih liseden beri ayrılmadığım arkadaşlarımdı. Hayat rüzgârı bizleri dört bir yana savursa da, ilk fırsatta bir araya gelir dertleşir, sevinçlerimiz de üzüntülerimiz de birlikte olurduk.

***

Sami öğretmen her gün geliyordu, enikonu birlikte çalışıyorduk. Devamlı bana sorular soruyor derse katılmamı sağlıyordu. Hatta kendi notlarından getirerek daha ağır konuları öğrenmem için baskı yapıyordu. Sanki öğrencisi Yadigâr değil de ben gibiydim. Ya-

digâr hastalanıp evine gittiği halde dersi kesmemişti, daha sonra ki günlerde gelmeye devam etmişti.

Ne aptaldım tuzağa düşürülmüştüm.

"Hocam kaç gündür öğrenciniz hasta. Niye bunca yolu geliyorsunuz?"

"Seninle çalışmak hoşuma gidiyor. Nasılsa ders parasını peşin aldım değil mi?"

"Gelmeyebilirsiniz."

"Madem bu evde bir öğrenci daha var, aldığım ücreti hak etmeliyim. Fazla konuştun öğrenci hanım ders başına. Dün verdiklerimi çözdün mü?"

"Bitti. Ama birinde takıldım."

Öğretmenim gitmem gereken yolu anlatırken Karhan'ın geldiğini fark ettim, hiç başımı kaldırmadım. Mutlaka halime gülüyor olmalıydı, o kadar inat edip laf söyledikten sonra kuzu gibi tuzağına düşmüştüm.

Ders bitmişti. Karhan yanımıza geldi. "Nasıl gidiyor çalışmanız?"

"Nur çok akıllı dediklerimi hemen kavrıyor, öğrencimden çok memnunum Yadigâr biraz daha geç öğrense de umutsuz değilim. Diğer derslerine de yeteri kadar çalışırlarsa, bu sene yüksekokula gitmemeleri için hiçbir neden yok."

Öğretmenle konuşurken sandalyemin arkasında durmuştu, parfümünün erkeksi kokusuna bayılıyordum. Derin nefesle içime çektim, markası neyse ufacık bir şişede olsa alacaktım. Kadın parfümlerinin tatlı kokuları beni bayıyordu. Belki de genelevdeki kadınların bolca kullandığı kalitesiz kokulardan olsa gerek, ne zaman tatlı koku duysam midem bulanıyordu.

"Kahve ister misiniz?"

Sandalyeden hemen kalkmalıydım, onun tam arkamda olduğunu bilmek beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Aptal Nur, aptal! Bal gibi adamın cazibesine kapıldın. Yerini bil, sen ona layık değilsin! Beynimde sözcükler dönüp duruyordu.

"Zahmet olmazsa içeriz değil mi hocam, Nur içeriz... Nur."

"Efendim?"

"Nereye daldın öyle? Kahve içeriz dedim."

"Ah pardon problemi düşünüyordum, hemen yapıp getiriyorum."

"Mahide abla gitti mi?"

"Yadigâr ateşlenmiş biraz önce, gitti."

"Çocuklar bende gideyim kahveyi yarın içeriz."

Öğretmenimi yolcu ederek, mutfağa geçtim. Karhan yanıma geldi.

"Ne yapıyorsun?"

"Kahve istemiştiniz."

"Kahve içmesek, benim karnım çok aç."

"Mahide abla yemekleri hazırlayarak bıraktı. Şimdi masayı hazırlarım."

"Birlikte yiyelim. Çorba var mı?"

"Yapmamış."

"Yemek yapmayı biliyor musun?"

"Mahide abladan öğreniyorum."

"Ben hiç anlamam. Zahmet olmazsa çorba yapsan, şehriye çorbası bile olur."

Sesimi çıkarmadan malzemeleri çıkardım, en kolay çorbaydı. Pişerken masayı hazırladım benimle birlikte hareket ediyor, sofrayı kurmama yardımcı oluyordu. Çorbayı kaselere koyarak oturduk.

"Söyle Nur, söyle de kurtul kıvranıp duruyorsun."

Elimden kaşığı bıraktım.

"Beni tuzağa düşürdünüz, öğretmen istemediğimi söylediğim halde derse katılmamı sağladınız."

"Fena mı oldu, hocadan öğrendiklerin yardımcı olmuyor mu?"

"Çok yardımcı oluyor inkâr edecek değilim. Ben size daha fazla yük olmak istemiyorum."

"Öğretmene verdiğim ücret hiç önemli değil. İnsanlar bazen kendilerine yeterli gelmeyebilir, benim yemek yapamamam gibi. Yapamaz mıydım? Denesem belki yapabilirdim ama senin yaptığın kadar lezzetli olmazdı. Yardım almak kötü değildir, başarılı olmanı istiyorum. Bunda ne var?"

"Siz bana zaten evinizde yer vererek yardım etmiş oluyorsunuz, birde ders ücretimi ödemeniz beni rahatsız ediyor."

"Şöyle yapalım bu kadar çok rahatsız oluyorsan istediğin bölümü kazanman beni çok mutlu eder. İlk maaşınla beni yemeğe götürürsün ödeşiriz."

"Kazanmak için elimden geleni yapacağım, yemek için daha seneler var."

"Olsun, ben sabırlı adamımdır seni beklerim."

"Teşekkür ederim Karhan Bey."

"Bana Karhan Bey demesen artık, yaşlı hissettiriyorsun."

"Asla yaşlı değilsiniz."

"O zaman lütfen ismimi söyle."

"Mahide abla, İbrahim abi size Bey diye hitap ederken benim Karhan demem ters olmaz mı?"

"Ufak bir ayrıntıyı atlıyorsun, her ne kadar ailemden ayırmasam da onlar benim çalışanlarım, sen benim çalışanım değilsin."

Neden mutlu olmuştum? Karhan... Karhan ismin ne kadar güzeldi, sesimi çıkarmadan yemeğime devam ettim.

"Şimdi kahve yapayım mı?"

"İyi olur, ellerine sağlık yemek güzeldi."

"Sadece çorba yaptım."

"Ama oldukça lezzetliydi. Eğer dersin yoksa televizyon odasına gel, birkaç film aldım. Beğendiğin olursa seyrederiz." Dedikten sonra mutfaktan çıktı, kahveleri yaptım. Dersim vardı çalışmalıydım ama bu gece değil. Karhan'la film izlemek hoşuma gidecekti. Tepsiye su bardaklarını, fincanları yerleştirdim ve minik çikolatalar-

dan da koydum. Karhan televizyonun karşısındaki büyük koltuğa oturmuştu, sehpayı önüne doğru çekti eğildim.

"Tepsinin altına bir şey yapışmış."

Hiç istifimi bozmadım.

"Beni kandıramazsın, babam da aynı sözü söylediğinde kanmış, kahveleri dökmüştüm. Bir kez tuzağa düştüm bir daha düşmem."

"Akıllı kız, hadi yanıma otur filmlerden birini seç."

"Senin istediğin olsun."

"Ne tür film seversin?"

"Fark etmez."

Yanına oturdum, Fransız filmlerinden biriydi. Uzun diyaloglar, bazen de konuşmadan geçen uzun manzara sahneleri.

"Filmi beğendin mi? Nur... Nur."

"Çok güzeldi."

"Seni küçük yalancı, yarım saattir omzumda horluyorsun."

Birden fırladım. "Özür dilerim uyuduğumun farkında bile olmadım."

"Şikâyetçi değilim, boynun ağrımasın diye uyandırdım. Hadi git yatağında uyu."

"İyi geceler."

***

"Fransız filmlerini sevmediğini böylece öğrenmiş oldum." dediğimde muzip gözlerle yüzüme bakıyordu, ben gülünce yüzü kızardı. "Aslını istersen bende çok sevmem, gelecek sefer sen seçersin." dedim. Daha fazla utandırmak istemiyordum.

Sesini çıkarmadan başını eğdi odadan dışarı çıktı, başı omzuma değince içim şefkatle dolmuştu. Benim olsaydı kollarıma alır, rahat uyuması için ne mümkünse yapardım. Benim değildi, henüz benim değildi.



6. Bölüm

Yeni banyodan çıkmıştım, yılbaşı gecesi için süslenme vaktiydi. Saçlarımı kurulamaya çalışırken telefonum çaldı.

"Neslişah ne oldu?"

"Ben bu gece gelemeyeceğim arkadaşlarım yeni yıl partilerine davet etti, abimin telefonuna ulaşamadım. Gelince söyler misin? Saat on iki oldu mu sizi ararım."

Telefonu kapatmıştı, şimdi ne yapacaktım ben Karhan'la tek başıma kalmıştım. Kıyafetimi giydim, düz kırmızı bir elbise. Karhan'ın seçtiklerinden biriydi. Her gün giydiğim pantolon, bluzlardan sonra, ilk kez kadın gibi giyinmek istemiştim. Karhan'ın telefonuna ulaşılamıyordu. Masa düzenini, fırında pişmekte olan tavuğu kontrol ettim.

Neslişah bir gün önce gelerek yapay çam ağacını İbrahim abiye kurdurmuştu, beraberce süslemiştik. Hayatımda ilk kez çam ağacı süslemiş, oldukça keyif almıştım. Ne işe yarayacaksa, kapı üstüne ökse otu bile asmıştık.

Neslişah'a "Bu ne diye?" sorduğumda kıkırdamış; *'Ökse otunun altında saat tam on ikide öpüştüğün kişiyle hiç ayrılmazmışsın ama nerede bizde o şans? Bizde birbirimizi öper ayrılmayız.'* diyerek dalga geçmişti.

Ağacın altında üç dört paket vardı, elimdeki iki paketi ağacın altına bıraktım. Her şeye sahip olan insanlara ne alacağımı bilememiştim. Yine telefonum çalınca bıkkınlıkla baktım. Kim arardı ki beni?

"Neslişah yine ne oldu?"

"Annem, *'Ya abine gidersin, ya da benimle evde otursun.'* dedi. Hemen taksiye binip geliyorum. Yadigâr'ı da çağıralım bari biraz neşeleniriz."

Geleceğine çok sevinmiştim. İki tabak daha ilave ettim, son hazırlıklar tamamdı. Biraz makyaj yapsa mıydım acaba?

Merdivenlere yöneldiğimde kapı açıldı Karhan içeri girdi. Gözleri üzerimde şöyle bir dolaştı, dudaklarında hafif bir tebessüm uçuştu.

"Siz kimsiniz, evimde ne arıyorsunuz?"

"Kırmızı giydiğime göre Noel anne desem, şapkam yok."

"Şapkasızda çok güzel olmuşsun Nur, kırmızılar sana çok yakışmış."

Beğenmesinden haz duymuştum.

"Teşekkür ederim, bu geceye özel olsun istedim."

"Çok iyi yapmışsın, senin gibi güzel bir hanımın yanında kötü durmamalıyım. Üzerimi değiştirip geliyorum."

Beni makyajsız da beğenmişti, artık gerek yoktu. Merdivenlerden çıkmaya başlayınca yeni misafirimizi söylemediğimi fark ettim "Karhan."

Birden durdu yavaşça döndü.

"İlk kez ismimi Bey demeden ağzından duyuyorum. Bir kez daha söylesen?"

Bana Bey deme diye tembih etmesinden sonra, ilk defa ismini söylemiştim. Yüzündeki gülümsemeyi görünce, şimdiye kadar söylemediğime pişman oldum.

"Karhan, Neslişah önce gelmekten vazgeçti, sonra gelmeye karar verdi. Yadigâr da gelecek hep birlikte olacağız, umarım sıkılmazsın."

"Sıkılmayacağımdan eminim. Üç genç kızın arasında hangi erkek sıkılır? Az sonra inerim."

***

İlk engeli aşmıştım, resmiyeti kaldırdıktan sonra aramızda olmasını düşündüğüm ilişki daha kolay ilerleyebilirdi.

Aceleyle üzerimi değiştirip salona indim. Kızlar toplanmış kıkırdayıp duruyorlardı, güzel bir şekilde hazırlanıp, özenle süslenmiş masaya oturduk. Nur koşturuyor, diğer iki kız yerlerinde oturuyordu. İkaz etsem ilk andan tatsızlık olacaktı. En iyisi benim yardım etmemdi.

"Nur yardıma ihtiyacın var mı?"

"Fırından tavuğu çıkarayım işim bitiyor."

Yerimden kalktım, tek başına hizmet etmeye çalışmasına sıkılmıştım. Kardeşime ters ters baksam da anlamadı.

"Sen otur ben getiririm."

Yardımımı istemese de peşinden yürüdüm. Aynı anda fırının kapağına uzandık, ellerimiz bir aradaydı. Yüzüne baktım başı önünde öylece duruyordu.

"Nur ben..."

Nur "Ben içeri gitmeliyim kızlar merak edecekler." diyerek elini çekip hemen yanımdan ayrıldı, bana da tavuğu götürmek kalmıştı.

Saatler ilerliyor, kızların konuşmalarını, kahkahalarını dinlemek hoşuma gidiyordu. İlk kez bu kadar çekinmeden Nur'u seyretmek her şeye değerdi. Konuşurken ölçülü konuşuyor, yerli yersiz kıkırdamıyordu. İnce uzun parmaklı elleri, tırnakları kısacık olsa da ellerinin düzgünlüğü, beyazlığı çok güzeldi. Elbisesinin açıklığından görünen boynu uzundu, teni de çok beyazdı, pürüzsüz beyaz. Bir an o boynundan öpmek, güzel ellerinin bende yaratacağı duyguları hissetmek istedim. İncecik belini iki elimle kavrayabilirdim.

***

Of Karhan! Neden beni süzüp duruyordu? Gözlerinin dolaştığı yerlerim karıncalanıyor, yanıyor gibi oluyordu. Sert, erkeksi görünüşünün her gün, her dakika daha fazla etkisi altında kalmaya başlamıştım. İlk öpüşünü o unutsa bile, benim hâlâ aklımdaydı. Geceleri kan ter içinde öpücüğünün devamını arzularken uyanıyordum.

"Kalkın çabuk kalkın!"

***

Nur'u seyretmeye o kadar çok dalmıştım ki kardeşimin bağırması yerimden hoplamama neden oldu...

"Ne oluyor?"

"Abi kalk on ikiye çok az kaldı şampanya zamanı."

"Yok küçük hanım, içki içecek yaşta değilsin."

"Sadece bu geceye özel, hadi abi mızıkçılık edip keyfimizi kaçırma."

Televizyon geri sayıma geçtiğinde şampanyayı patlattım. Kızlar gülerek kadehlerini uzattılar, birer yudum yeterliydi.

"Nice senelere."

Kardeşim hemen içmiş Nur yudumladıktan sonra güzel burnunu kırıştırmıştı...

"Beğenmedin mi?"

"İlk kez içiyorum, alkol kokusundan hoşlanmıyorum."

"Abi yürüyün ökse otunun altına. Şimdi beni öp."

Kız kardeşimin elimden tutup çekiştirmesiyle kapı eşiğine gelmiştik. Başımızın üzerinde ota benzer bir bitki sallanıyordu.

"Niye öpüyorum?"

"Dileğimi yerine getirecek, kötü günlerin geride kalmasını sağlayacak."

"Bunu dediklerini ot parçası mı yapacak?"

"Ya gülüp durma, öp çabuk beni."

Eğilip kardeşimi yanağından öptüm.

"Senin gibi yakışıklı eşim olsun, tabii çok sonrası için diyorum. Öyle dövecek gibi bakma! Sıra sende Yadigâr..."

Yadigâr çekinerek yanıma geldi. Ufak bir buse kondurdum yanağına kıkırdadı.

"Neslişah'ın dilekleri benim içinde geçerli."

İki kız birbirlerini kutlarken Nur öylece duruyordu. Kolundan tutarak yanıma çektim.

"Ya senin dileklerin ne?"

Yüzü kıpkırmızı olmuştu, eğildim kokusunu içime çektim. Dudaklarımı yanağına değdirdim, nefesini tuttuğunu hissettim.

"Dileğini dile."

-Beni sevmeni isterdim, geçmişimin yok olmasını isterdim.-

"Dilemeyecek misin?"

"Diledim."

"Ne istedin? Duymadım."

"Dileğim bende gizli kalsın."

"Sizler dilediğinize göre, dileğim için benimde öpülmem gerek."

Diğerleri kendi havalarındaydı, müzikle oynamaya başlamışlar bize bakmıyorlardı.

"Nur öpücüğümü alayım, beni dileksiz bırakamazsın."

"Neslişah'ı çağırayım."

"Görüyorsun onlar oynuyor. Öp Nur ufacık, yanaktan öpücük. Niye bu kadar çekiniyorsun?" Yanağıma uzandı...

-Seni diliyorum Nur'um. Beni sevmeni, âşık olmanı diliyorum ama bu ot parçasından değil, seni Allah'tan diliyorum.-

***

Yanağına uzandım. Kokusu ne güzeldi! Belime sarılsaydı, beni o geceki gibi öpseydi? Ufacık öptüm çekildim. Gözlerini kapatmıştı.

"Ne diledin?"

Çekinerek sormuştum. Benim dilediğimi diler miydi? Göğsüne dayadığım ellerim, ateş gibi yanıyordu. Elimi tutunca hemen çekildim.

"Benim dileğimde, bende gizli kalsın."

Neslişah'ın "Amma çok oyalandınız. Hediyeleri açma zamanı, hadi hadi!" diyerek bağırmasıyla Karhan'ın büyüsünden kurtuldum... Kızlar çam ağacının altına koşturdular. Birkaç adım attım,

"Karhan sen gelmiyor musun?"

"Abi hangisi benim?"

"Paketlerin üzerinde isimleriniz yazıyor."

"Ya ufacık paket ben daha büyük şeyler bekliyordum"

"Az veren candan, çok veren maldan demişler, açın bakalım beğenecek misiniz?"

Üzerinde ismimin yazılı olduğu paketi elime aldım, kendi hediyemi Karhan'a uzattım.

"Bana hediye mi aldın?"

Gözleri parlamış, dudaklarında tebessüm oluşmuştu.

"Ne alacağımı bilemedim. Her şeyin var, umarım beğenirsin."

"Beğeneceğimden eminim, ne aldıysan benim için çok değerli olacaktır."

Hediyelerimizi karşılıklı açtık, aldığım kravattı. Giydiği takım elbiseleri düşünerek, taktığı kravatlara bakarak sevdiği renklere uygun olanı seçmiştim. Kendi hediyemden çok, benim aldığımı beğenip beğenmeyeceğini merak ediyordum. Dünyanın parasını verip marka olanından almıştım.

Hediyesini görünce gülümsedi. "Beğenmedin mi?" diye endişeyle sordum.

"Aksine çok beğendim, ilk işim bu kravatı takmak olacak. Teşekkür ederim."

Tekrar yanağımdan öptü, bu seferki öpücük diğerinden daha uzun sürmüştü.

"Bir de bu var." Beğendiğim filmlerden birkaçının olduğu seti eline verdim... "Fransız filmi yok!"

"İşte buna üzüldüm, omzumda uyuman hoşuma gitmişti."

"Unutturmayacaksın değil mi?"

"Unutmayı da unutturmayı da istemiyorum. Bende pek hoşlanmadığımı söylemiştim. Ama vazgeçtim favorim Fransız filmleri."

"Ya, oturur kendin izler uyursun."

"Kesinlikle olmaz, birlikte izleyeceğiz. Hadi hediyeni aç."

Kızlar kendi hediyelerini görünce çığlık çığlığa bağırıp neşeyle hoplamaya başladılar. Hediyemi açtım. Son çıkan telefonlardandı, bende sevinmiştim.

"Çok teşekkür ederim."

"Beğendin mi?"

"Beğenmemek mümkün değil!"

"Ah abi, ehliyet kursuna yazdırmışsın. İnsan yanına hediye olarak araba anahtarını da koyar."

"Zamanı gelince o da olur, kursa birlikte gidersiniz."

"Benim için gerek yoktu."

"Bir şeyi de itiraz etmeden kabullen, senden başka karşı çıkan yok."

"Tekrar teşekkür ederim."

Yanağına uzandım, Neslişah'ın "Abi bak Nadide ablalar geldi." diyen sesini duyunca, dudaklarım Karhan'ın yanağında donuverdi. Donduğumu hissetmiş gibi belime sarıldı, çalan zili bile duymamıştım. Yavaşça geriye çekilip sırtımı döndüm. Bir insan, bakışlarıyla öldürebilmiş olsa ben kesinlikle şu an ölmüş olurdum. Kadın kızgınlıkla bana bakıyordu, hızlıca yürüdü beni resmen kenara itip Karhan'a sarıldı.

"Sana çok kızdım Karhan. Nasıl benim partime gelmezsin?" diyerek neredeyse kuş gibi cıvıldadı.

"Bu senede kızlarla olmak istedim."

"Bana söyleseydin parti yapmaz, seninle birlikte burada olurdum."

Ne acayip kadındı? Birde annem gibilere fahişe diyorlardı, bu onlardan da beterdi. Abisi yanında olmasına rağmen o sarmaşık kollarını Karhan'ın boynundan çekmemişti. "Oldukça içkilisin Nadide." Diyerek kadının kollarını boynundan zorla ayırdı.

"Ne yapayım şekerim, sen gelmeyince çok üzüldüm."

"Nasılsın Nur? Görmeyeli çok güzelleşmişsin, bir an tanıyamadım seni."

"Teşekkür ederim Nadir Bey siz nasılsınız?"

Adam fazlasıyla sarhoştu, ayakta zor duruyordu.

"Seni görünce çok daha iyi olduğumu gizleyemeyeceğim, iyi yıllar güzellik."

Aniden belime sarılıp yanaklarımdan öpünce ne yapacağımı şaşırdım. Aksi yöne doğru kolumdan çekilmem bir oldu.

Karhan öfkeyle bakıyordu.

"Nadir içkili olmana bakmam seni parçalarım, eline koluna hâkim ol!"

Sanki suçlu benmişim gibi bana da kötü bakıyordu. Ardından "Kızların yanına git hemen!" diye homurdandı.

Başkasının suçunu kabul edemezdim. "Ben demedim, ben istemedim hakkın yok bağırmaya!"

"Haklısın özür dilerim, lütfen kızların yanına git. Nadir içtiği vakit kendini bilmez sonra da yaptığını hatırlamaz."

"Kime çekmiş acaba? Hiç şaşırmadım arkadaşında aynı senin gibi... Yapıyor sonrada hatırlamıyorsunuz."

Kızmıştım laflarıma dikkat edecek halim yoktu. Nadir kardeşiyle birlikte hayretten açılmış gözlerle bize bakıyorlardı.

Sinirle merdivenlere yöneldim, biraz sakinleşmeliydim. Nadide'nin Karhan'a kollarını dolaması sinirimi bozmuştu. O sahte sarışının saçlarını yolmak istemiştim. Ah kimi kandırıyordum? İçimde duyduğum kıskançlık balonları gittikçe daha çok şişiyorlardı. Ne zaman, ne ara bu adama bu kadar bağlanmıştım? Farklıydı, herkesten her şeyden farklıydı...

Konuşması, yürüyüşü, tavırları okulda olan çocuklardan çok ayrıydı... Erkekti... Ara kattan kendi merdivenlerime yürüdüm, basamağı çıkmadan birden kolumdan çekildim.

"Ne dedin sen?" Karhan arkamdan gelmişti, kolumu kurtarmaya çabaladım daha sıkı tuttu. Ok yaydan çıkmıştı.

"Anladığını. Hatırlayıp da hatırlamıyorum dediğini."

"Neyi hatırlamıyorum söyle?"

***

Nur'un gözleri çakmak çakmak olmuştu, kolunu kurtarmak için daha sert çekti. Ne yapıyordum ben? Bu karşımdaki kız içime çoktan işlemişti ya başlayacak ya bitecekti.

"Ben söyleyemem."

Kızarmıştı, yanaklarının pembeleşmesini daha önce hiçbir kadında görmemiştim. Bu kızı istiyorsam, cesur davranmak zorunda olduğumu biliyordum. Birkaç ay sonra okulu bitince onu kaybedebilirdim.

"Ben hiçbir şeyi unutmadım! Bu güzel dudaklarını nasıl unuturum? Kendime kızgınlığımdan öyle davranmak zorunda kaldım, evimde bana emanet edilen kıza yaptığımdan dolayı kızdım... Kendime kızdım... Ah Nur, çok gençsin biraz daha genç olsaydım asla. Duydun mu beni? Asla peşini bırakmazdım."

"Senin yaşında ne varmış, iki de bir yaşı bahane ediyorsun." diye mırıldandı.

Kollarımın arasına aldım. "Doğru mu duydum? Yaşım senin için önemli değil mi?"

Başını öne eğdi. Gözlerini, yüzünü görmeliydim. Kollarımdan kaçmaya çalışmıyor öylece duruyordu.

"Bana bak Nur!"

Yavaşça o güzel yüzünü kaldırdı.

"Beni severmisin?" dedim.

"Be- ben bilmiyorum." diye fısıldadı. Dudağını okşadım "Bu kez unuttum demeyeceğim, hiç olmamış gibi davranmayacağım."

Elini kaldırarak parmaklarını dudaklarıma koydu.

"Okulu kazandığımda buradan gideceğim."

"Bakarız."

"Ben bazı şeylere alışık değilim."

"Biliyorum bu gece ne dilediğimi sana söylemek istiyorum. Senin beni sevmeni diledim Nur'um. Çok şey mi diledim?"

Başını sağa sola salladı. "Sen beni nasıl seversin?" Diye sordu. İnanamamış gibi bakıyordu.

"Bilsen nasıl çok severim." Gül rengi dudaklarına uzandım bir saniye daha bekleyemeyecektim.

Çilek tadındaydı, güneşte büyümüş dağ çileği gibi tatlı mis kokulu. İlk öptüğümde aynı tadı almış ama hayal ettiğimi düşünmüştüm. Doğruymuş, güneşin verdiği tat, ağzımda dağılıyor gibiydi.

***

Karhan'ın kollarında eriyordum, her an daha fazla. Dudaklarının baskısından içim fenalaşıyor, fenalaştıkça daha fazlasını istiyordum. Kollarını belime sıkıca dolayınca, göğsünde olan ellerimi

boynuna doladım. Tek vücut gibiydik. Dudaklarımı, yanaklarımı, gözlerimi öpüyor bende ona izin veriyordum.

Ne yapıyordum ben? Arkadaşlarım aşağıdaydı. Sadece onlar değil, o kadın o adamda aşağıdaydı. Verdiğim karşılıktan çok utanmıştım. Kollarından kurtuldum, ne yapacağımı bilemez haldeydim. Yukarı mı çıksam, aşağıya mı insem? Şaşkınlığımı anlamıştı, gülmeye başladı.

"Gel birlikte aşağı inelim. Daha gece bitmedi misafirlerimizi ağırlayalım."

"Misafirlerimiz mi? Benim değil senin misafirlerin onlar."

"Artık sen ben değil, biziz. Aklına iyice yerleştir bu sözümü, biz olduğumuzu unutma! En kısa sürede amcamla konuşacağım."

Ellerimi çekip birdenbire ateş basan yanaklarıma koydum.

"Daha çok erken... Ah ben babama ne derim?"

"Beni sevdiğini söylesen?"

"Abi, Nur... "

Neslişah'ın sesini duyunca hemen yukarı koşturdum.

Karhan'ın; "Bir gün bir yerlerini kıracaksın!" diyen sesini duyduğumda kıkırdadım.

Bana ne demişti, ne demişti? Aman tanrım! Karhan gibi yakışıklı, hoş adam bana beni sever misin demişti. İnanamıyordum! İnanamıyordum!

Ya duyarsa, annemi duyarsa mahvolurdum. Beni istemez sevmezdi, bırakırdı.

Beş on dakika oyalandım. Kendime gelmeliydim ayaklarım geri geri giderek aşağı indim. Beni görünce gülümsedi hemen yanıma gelmek için yerinden kalktı, mutfağa doğru yürüdüm. Nadir engelleyince tekrar oturmak zorunda kaldı. Vakit iyice geç olmuştu, bir an önce odamın koruyuculuğuna kavuşmak istiyordum.

Nadide mutfağa geldi, buzdolabını açarak kendine kocaman bir bardak su doldurdu,

"Bana bak küçük!"

"Bana mı dediniz?"

"Evet sana dedim, Karhan'dan uzak dur! Bu sana ilk ve son ihtarım, inan seni pişman ederim! İki günde gelip onu elde edebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun!"

"Ben kimseyi elde etme çabasında değilim."

"Biz kadınlar birbirimizi çok iyi biliriz. Senin Karhan'a nasıl baktığını gördüm, sakın onu tavlayacağını düşünmeyesin! Okulun mudur nedir, bitir bu evden defol git. Hem sen kim, Karhan kim? Senin gibilerle sadece eğlenir, kullanır paçavra gibi atar."

"Ne oluyor burada?"

Kadına tek söz söyleyemeden Karhan gelmiş merakla ikimize bakıyordu. Yüzümün ifadesinden anlamış olacak, yanıma geldi.

"Ne oldu Nur?"

Ben cevaplayamadan kadın konuştu.

"Yok bir şey şekerim, kız kıza laflıyorduk. Elbisesini nereden aldığını merak ettim, hadi içeri geçelim, bana bir kadeh daha şarap ver."

Kadın lafları ne güzel çeviriyordu? Yüzündeki nefret ifadesinin yerini gülen yüzle değiştirivermişti. Ben bu kadar çabuk değişim içine giremiyordum. Karhan yine yüzüme baktı. Nadide'ye döndü, onun yüzünden canımın sıkıldığını anlamıştı.

"İki kardeş yeterince içmişsiniz, size taksi çağırayım."

"Bizi kovuyor musun?"

"Kovmak değil, sadece geç oldu gidin dinlenin."

Karhan resmen kadını kovmuştu. İşte şimdi yüzünün gerçek ifadesi ortaya çıkmış, incecik ip gibi kaşları öfkeyle çatılmıştı. Gülümsediğimi görünce, topuklarını yere sertçe vurarak mutfaktan çıktı.

***

Nur'un güzel yüzü asıktı.

"Niye moralin bozuldu, sana kötü bir şey mi dedi?"

Elimi uzatıp saçlarını okşadım hemen geri çekildi. Ne olmuştu bu kıza? Biraz evvel öpüşüme tutkuyla cevap veren kız değildi sanki!

"Geç oldu uykum geldi."

"Seni uykucu gel içeri geçelim."

***

Elini belime koymuştu nasıl yanıyordu dokunduğu yer...

Hepsi koltuklara serilmişlerdi, Nadide bizi birlikte görünce elindeki boş şişeyi bana doğru uzattı. Beni küçük düşürmeye çalışıyordu "Ne duruyorsun çabuk bir şişe şarap daha getir." Der demez Karhan'a baktım...

"Nadide ne dediğini kulağın duysun. Nur senin hizmetçin değil."

"Tamam canım kötülüğüne demedim, ayakta ya ondan söyledim. Abim sızdı kaldı, maalesef bu gece burada kalacağız. Hem kalmadığımız yer değil, dünya kadar boş odan var."

Kadın yine istediğini elde etmenin yolunu bulmuştu, bu sefer hainçe gülümseyen o oldu. Yadigâr'ı yolcu etmek için Neslişah'la birlikte dışarı çıktık. Karhan Nadir'i yukarı kata taşımaya çalışıyordu.

Yadigâr bizleri öpüp koşturarak evine gitmek için yola çıktı, eve girmek için adım attım. "Nur."

"Efendim?"

"Senin abimle aranda ne var, kısaca aranızda neler oluyor?"

"Hiçbir şey olduğu yok."

"Beni kandırmaya çalışma, birbirinize âşıklar gibi bakıyorsunuz. Hele abim gözlerini senden ayıramıyor."

"Yok canım sen yanlış görmüşsün, abin bana bakmaz."

"Hah bende beş yaşında çocuktum sanki, gittiğimiz o yemekten beri farkındayım sana karşı olan ilgisini. Sende bir şeyler yoktu, bu

gece senin ilgini de fark ettim. Vay be hoşuma gitti, çıtır yengem olacak."

"Aman Neslişah hemen gelin güvey oldun."

"Ben değil, gelin güvey olan sizlersiniz. Çok sevindim, annem uçacak sevincinden. Ne zamandır abimin evlenmesini istiyordu."

"Sakın Neslişah, ne olur annene söyleme daha çok erken, söylersen buradan gitmek zorunda kalırım."

"Niye gitmek zorunda kalacaksın, inan annem çok mutlu olur."

"Ben daha okulumu bitirmedim. Ne evlenmesinden bahsediyorsun?"

"Sınavlar çok yakında, bitiriyorsun işte."

"Bak Karhan'la doğru dürüst konuşmadık. Ne ben onun huylarını biliyorum, ne de o benim huylarımı biliyor. İki günde benden bıkmayacağını nereden bileyim? O çok daha bakımlı, kültürlü kadınlara alışık, yani kendi çevresinden olan kadınlara."

"Ha ha Nadide gibilerini kastediyorsan yanılıyorsun derim. Kadın cadalozun, şirretin biridir. Abim ona hiç yüz vermedi. Abimi ağına düşürecek diye annemin ödü patlıyor. Bu yüzden rahat ol, ben çok sevindim. Söz anneme şimdilik söylemem."

"Ah inan rahatladım, hadi çok uykum geldi yatalım artık."

İçeri girdik, Karhan merdivenlerden iniyordu.

"Bana iyi geceler."

Neslişah hemen odasına yöneldi, "Beni de bekle." sözümü umursamamış hınzırca sırıtmıştı. Sanki biraz evvel bu adamın kollarında kendimden geçmemiş gibi tedirgindim. Bu ilişki Karhan'ın gerçeği öğrenmesiyle bitecekti. Hiç öğrenmeyebilirdi. Olayları akışına bırakmalı, daha önce hiç duymadığım hisleri yaşamaya başlamalıydım. Karhan'a sıcacık gülümsedim. Duvara yaslanmış, ellerini cebine sokmuş, yüzünde gülümseme, beni seyrediyordu.

"Ya bakma öyle utandırıyorsun beni."

"İnanamıyorum, benim olduğuna inanamıyorum!"

"Kim demiş onu, daha çıkma bile teklif etmedin."

"Çıkma teklifi mi?"

"Tabii ya oğlan kızı görür, peşine düşer, hatta bir kez değil birkaç kez. Sonra sakin bir yerde önüne geçer, arkadaşlık teklif eder. Elinde çiçeklerle randevu yerinde bekler."

"Sonra ne yaparlar?"

"Gülüyorsun söylemeyeceğim."

"Söyle Nur'um ne istersen söyle."

"Sinemaya, oradan kafeterya gibi. İşte öyle bir yerlere giderler, konuşurlar."

"Başka bir şey yapmazlar mı?"

"Yok, yeni tanıştıklarında başka bir şey yapmazlar, eğer birbirlerinden önceden çok hoşlanıyorlarsa, el ele tutuşabilirler."

"Hiç öpücük yok mu?"

"Ya hemen öyle öpüşülmez. Gülmesene."

"Belli ki sen eski Türk filmlerini çok seyretmişsin. İyi geceler, şimdi yat. Dediklerini düşüneceğim, yatmadan önce masum, küçücük iyi geceler öpücüğü istiyorum."

Bende istiyordum. Tekrar onun tenine değmeyi, sıcaklığını hissetmeyi deli gibi arzuluyordum. Hemen yanına giderek kısacık, dudağından öptüm çekildim. Sarılmasına fırsat vermeden merdivenlerden çıkmaya başladım. Sırtımı dönüp baktım, eli dudağında beni seyrediyordu. "İyi geceler Karhan"...

"İyi geceler kaçak, elbet bunun acısını senden çıkartırım."



7. Bölüm

Sabah, gece olanlar aklıma gelince içim mutlulukla doldu. Karhan'ın *'Beni sever misin?'* sözü kulaklarımda çınlıyordu. Beni sever misin? Beni sever misin?

Yataktan kalktım, dün gece yaşadıklarımın hayal olup olmadığını görmeliydim. Aşağı indim hayal kırıklığına uğradım. Evde kimseler yoktu. Daha Mahide ablam bile gelmemişti. Of ne yapacağım şimdi derken, yeni telefonuma mesaj geldi.

Küçük Hanım telefonunuzu bir arkadaşımdan aldım umarım bana kızmazsınız. Sizi ilk gördüğüm andan beri sevdalandım, her an her dakika bu sevda içimde daha da büyüdü. Sizinle buluşmak, içimde olan sevdayı size anlatmak istiyorum. Buluşma teklifimi kabul ederseniz çok mutlu olacağım. Evinizin kapısı önünde sizi bekliyorum, umarım beni tanımışsınızdır, yakama takmak için kırmızı karanfil bulamadım. ☺)) Karhan

Koşarak kapıyı açtım, kucağında kocaman bir demet gülle gülerek bana bakıyordu. "Dünyanın en güzel kızına günaydın."

Uzattığı güllerimi kucakladım, kokladım. Birden gözlerim yaşardı. Bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Teşekkür ederim çok güzeller."

"Sen her şeyin en güzeline layıksın Nur'um."

"Annem de bana hep Nur'um derdi."

"Dememi istemiyorsan söylemem ama içimden Nur'um demek geliyor, ismini böyle söylediğimde, benim olduğunu hissettiriyor."

"Mahsuru yok hoşuma gidiyor." Tebessüm edip elini uzattı, ilk kez bir erkekle el ele tutuşacaktım.

"Hadi gel, bugün ilk buluşma günümüz. Ailelerimizi zaman içinde konuşuruz."

"Arabanı almayacak mısın?"

"Hayır seninle rahatça el ele dolaşmak istiyorum. Hava çok güzel istediğimiz yere taksiyle gideriz, park sorunu yaşayıp vakit kaybetmek istemiyorum. Bugün neyi hayal ettiysen onunla başlayacağız, emrine amadeyim Küçük Hanım."

Kocaman gülümseyince aynı gülümsemeyi onun yüzünde görmek beni sevindirdi.

"Bir dakika bekle."

İçeri girip elimdeki çiçekleri vazoya koydum birini aldım.

"Hazırım gidelim."

Taksi gelmiş bizi bekliyordu, arka koltuğa yan yana oturduk yine elimi tuttu.

"Nereye gitmek istersin?"

"Sen nereye götürürsen oraya."

***

Şoföre Sarıyer'e doğru gitmesini söyledim, neresi Nur'un hoşuna giderse orada taksiyi durduracaktım. Her yöne meraklı gözlerle bakması hoşuma gitmişti. Beşiktaş'tan geçip Çırağan'a doğru ilerlediğimizde taksiyi durdurdum. İstanbul'daki güzel manzaralardan birine sahip otelde, kahvaltımızı yapabilirdik...

"Çok güzelmiş."

"Önceden saraylardan biriymiş. Yanınca aslına uygun olarak yeniden inşa edildi, manzarasını görmeni istedim. Dört duvar halindeydi, şimdiki haline bak, her an

gelsem buradan bıkmam. Tekrar yapan mimarlar çok iyi iş çıkardılar."

***

Karhan beğeniyle etrafına bakıyordu, çok kez geldiği belliydi. Ya ben? Buraları bana çok yabancıydı...

İkimiz çok ayrı dünyaların insanlarıydık; o lüks yerleri biliyor, ben genelevin en iğrenç halini biliyordum. Annemin yanına gelmeden de bir yere gidemezdim, param olmazdı. Yüz ifademi fark edince telaşlandı.

"Beğenmedin mi Nur'um?"

Garson gelip bizi masaya doğru yönlendirdi, manzara rüya gibiydi.

"Beğenmemek imkânsız. Sadece buralara alışık olmadığımı, seninle benim ayrı dünyalardan olduğumuzu düşünüyordum."

Elini uzatıp yüzümü okşadı.

"Dünyalarımızı bir edecek kişiler biziz, sakın böyle düşünme. Yaşın çok genç ve her yeri benimle birlikte görmen çok hoşuma gidecek. Şimdi uygun olmadığımız düşüncelerinden kendini soyutla, ortamın keyfini çıkar. Kaç kez buraya gelmeme karşın, seninle gelince daha hoşuma gitti."

Beni rahatlatıyor, güldürüyor ortamdan zevk almamı sağlıyordu. İlk gördüğüm adamla, şimdi ki Karhan arasında dağlar kadar fark vardı.

Kahvaltımızı bitirdik.

"Hadi gel, buraya kadar gelmişken Yıldız Parkını görmeden gitmek olmaz."

Çok yakındı, karşı kaldırıma geçip ana kapısından içeri girdik.

"Size sarılmama izin verir misiniz yoksa daha ilk buluşmamız diyerek naz mı yapacaksınız?"

"Naz yapmayı bilmiyorum. Bu kadar çabuk samimi olmamız beni korkutuyor efendim."

"Korkmayınız, benden size hiçbir kötülük gelmez. Niyetim çok ciddi. Beybabanızla konuşmak, niyetimi anlatmak isterim."

"Ha ha Türk filmlerini seyretmişsin diye dalga geçene bak! Sen benden daha çok biliyorsun."

"Güzel kahkahanızı duymak içimi neşeyle doldurdu, şimdi karar veriniz, sarılayım mı sarılmayayım mı?"

"Buyurunuz efendim, omuzlarım sizin."

Kolunu gülerek omzuma attı, bende kolumu beline doladım. Ağır adımlarla parkı gezmeye başladık. Ne olduğumu kim olduğumu öğrenene kadar bu erkeğin aşkını yaşayacaktım Sevgiyle yüzüne baktım, hemen yanağımdan öpüverdi.

"Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsunuz efendim."

"Kaçırırsam kahrederim kendimi. Her gün seni izlemekten, beni ister mi diye düşünmekten kahroluyordum."

"Çevrende çok kadın olduğunu biliyorum. Neden beni seçtin Karhan?"

İkimizde durmuş birbirimize bakıyorduk.

"Tam açıklayamıyorum. Geldikten kısa süre sonra ilgimi çekmeye başladın. Gözümün önünde değiştin, farklılaştın."

Elini uzatıp saçlarımı karıştırdı. "Yapmasana."

"Nerede o kırpık saçların? O halinle bile çok şirindin."

"Ya ne demezsin? Şirininde şiriniydim. Ya sen aksi adam? Sana ne isim taktığımı biliyor musun?"

"Huysuz."

"Hitler. Onu yapma, bunu yapma, o yasak, bu yasak."

***

"Seni küçük inatçı, Hitler ha? Ya sen, sen ne zaman ilgi duydun?" Deli gibi vereceği cevabın merakı içindeydim

"Aslında sana çok kızıyor, sinirleniyordum. Ah o kızlar yok mu o kızlar? Senden hayranlıkla bahsede bahsede aklıma soktular. Bir süre sonra, tek seni düşünür oldum. Tabii öpücüğünün de çok etkisi var. Başta çok kızsam da, sonra o öpücüğü düşünmeden edemedim."

"Seni daha sık öpmeliyim, her an beni düşünmeni istiyorum."

"Yapamazsınız Beyzadem! Buluşmamızın üzerinden geçen zaman çok değil, ben sizin bildiğiniz kızlardan değilim utanırım, hem sonra Beybabam öğrenecek olursa mahvolurum."

Karhan; "Senin utanmana da, saygıdeğer Beybabana da..." der demez uzanan kollarından kurtuldum, koşmaya başladım. Uzaklaşamadan kolları belime dolandı.

"Benden asla kaçamayacaksın!" Nur, nefes nefese kalmış, gülerek yüzüme bakıyordu. Ağaca yasladım. Dudaklarına eğilince "Olmaz! Beyzadem" diyerek itiraz etti...

"Olur küçük sevgilim olur, dün geceden beri bu dudakların tadını özledim." dediğim anda Nur'un telefonu çaldı.

Kıkırdayarak telefonu cebinden çıkarıp kulağına götürdü. Boynunda dudaklarımı gezdirdim, içini çekti. Başımı itmek istediğinde dilimi şah damarında gezdirdim, nasıl heyecanlanmıştı. Parmakları saçlarımın arasındaydı, bu sefer gülme sırası bendeydi.

"Bir dur, babam arıyor."

Telefonu kaptım, elimden almak için hoplayıp zıplıyordu, belinden tutup bedenime yasladım "Amca ben Karhan."

"..."

"Nur'un telefonu bende ne mi arıyor?"

"..."

"Amca beni iyi dinle kızına vuruldum, aynı evde yaşadığımızdan hemen evlenmek istiyorum. Başka erkeklere kaptırmaya niyetim yok, bir an evvel yüzüğümü parmağına takmalıyım."

"..."

"Kızın ne mi diyor? Kadın kısmı değil mi, nazlanıyor. Okulu varmış, kendine ev tutacakmış... Kızını senden istiyorum amca, gel dersen hemen bugün uçarız yanına."

"..."

"Gelmemize gerek yok mu, verdin gitti mi? Sağ ol amca beni çok mutlu ettin, kararını kızına da söyle."

"Ya ya ya, paldır küldür ne istemesi?"

"Su küçüğün söz büyüğündür bilmiyor musun bu sözü?"

"Konuşunca küçük oluyorum, evlenmeye gelince de büyük. Bu ne biçim iş anlamadım. Bak adam kestane satıyor çok severim."

"Senin istediğin kestane olsun çuvallar dolusu alırım."

***

Karhan nihayet uzaklaşmıştı. "Hemen nasıl izin verirsin baba?"

"Yeğenimden iyisini mi bulacaksın? Çocuğu kendine sırılsıklam âşık etmeden düşünecektin"

"Derdimin o olmadığını çok iyi biliyorsun. Ya annemi öğrenirse ne olacak?"

"Sen söylemek istemiyorsan öğrenemez, bende söylemeyeceğime göre sorun değil. Hem annen ne yapmış, kader kurbanı olan

biçare bir kadın. Anlatsan bile sırf bu yüzden senden ayrılacağını sanmıyorum. Asıl sen bana cevap ver. Seviyor musun Karhan'ı ?"

"Baba ya..."

"Söyle Nuri."

"Ben çok fazla hoşlanıyorum, kadınlar etrafında pervane gibi dolaşıyor, korkuyorum babacığım. Onun beğendiği kadınlar gibi olamamaktan korkuyorum."

"Aptal kız, isteseydi onlardan biriyle olurdu. Seni seçmiş, korkma yavrum ben inanıyorum çok mutlu olacaksın."

"Mutlu olur muyum ki?"

"Yeter ki iste, mutluluk seni bulacak."

"İstiyorum babacığım, çok istiyorum. Umarım dediğin gibi olur."

Veda ederek telefonu kapattım. Karhan kocaman kese kâğıdıyla geliyordu. Ne yakışıklı adamdı, yürüyüşü bile çok hoştu.

"Ne çok almışsın."

"Yiyebildiğimizi yeriz, İbrahim abi de çok sever."

Sevgiyle koluna girdim. İlk kez bu kadar çok mutlu hissediyordum kendimi, kestaneleri eve götürmek kısmet olmadı. Küçük bir çocuk Karhan'ın eline bakınca, içinden birkaç tane alarak hepsini çocuğa verdi.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Seni Fransız filmine götüreceğim."

"Kesinlikle gitmem, bugün uyumak istemiyorum."

"Kollarımda da uyumaz mısın?"

"Ya beni utandırıp durma, filmi ben seçeceğim."

***

Alışveriş merkezlerinin içinde olan cep sinemalarından birine gitmeye karar verdik. Doğru dürüst bakmadan birini seçtim. Karhan elime mısır ve içecek tutuşturduktan sonra, lavaboya gidip geleceğini söyledi.

Film başladı, ilk on on beş dakika filmi anlamaya çalıştım. Karhan kolunu sırtıma attı, başımı omzuna dayadım. Mısırı eliyle yediriyordu. Bir ara parmağını ısırdım, dudaklarımı okşadı. Ah kanım iyice deli akmaya başlamıştı.

"Nur."

"Hıı?"

"Yine sormayacağım film güzel mi değil mi diye seni uykucu."

"Ay yine mi uyudum?"

"Merak etme ben bile uyumuşum, birçok kişide uyudu. Ne sıkıcı filmmiş? Anlaşıldı Fransız filmlerini ve böyle psikolojik ağırlıklı filmleri ikimizde sevmiyoruz."

Parmağımdaki ağırlığı fark ettim. Elimi ışıklara doğru kaldırdım. Parmağımda yüzük vardı...

" Ne zaman aldın, ne zaman parmağıma taktın?"

"Cevap veriyorum, salona girmeden aldım ve sen uyurken taktım. Beğendin mi?"

Beğenilmeyecek gibi miydi? Tek taşımı Karhan almıştı, sevgiyle boynuna sarıldım birden bağırdı.

"Benimle evlenir misin Nur'um?"

İnsanlar kapıdan çıkmayı unutmuşlar, bize bakıyorlardı.

Utançla başımı öne eğdim.

"Hadi be kardeş, ne dediğini duyalım da, bu sıkıcı filmi güzel sonla bitirelim."

"Kızım he de bu adamı ben bulsam bir dakika tereddüt etmezdim."

"Evlenecek erkek mi kaldı ortalıkta, bulmuşsun kaçırma derim."

"Sonra konuşmak şartıyla evet diyorum."

Karhan gülerek sarıldı, insanlar alkışlamaya başladılar... Çok mesuttum çok...

Akşam üzerine doğru eve geldiğimizde ayaklarım yere basmıyor, bulutların üzerine dolaşıyordum. Mahide abla Karhan'la beni el ele görünce yüzü değişiverdi.

"Yemek hazır Karhan Bey ben gidiyorum."

"Boşuna surat asıyorsun Mahide abla, Nur'a evlenme teklif ettim bizi kutlamayacak mısın?"

"Çok sevindim Karhan Bey. Bir an ne bileyim?"

"Eski günler geride kaldı. Nur'u yakında annemle tanıştırmaya götüreceğim."

Karhan, Mahide ablayla muhabbet ediyor, ben iyice sıkılıyordum. Erkendi her şey için, çok erkendi. Yüzük parmağıma çok ağır geliyor, bu ağırlık her dakika artıyordu. Mahide abla çıktıktan sonra salona ilerledim.

"Karhan seninle konuşmamız gerek."

Elimle karşılıklı duran koltukları işaret ettim, oturunca bende oturdum.

"Ben evlenme teklifini kabul ettiğimi biliyorum ama çok erken olduğunu düşünüyorum, hayallerim var."

"Hayallerini benimle birlikte gerçekleştirirsin."

"Annenle tanıştırmak için lütfen aceleci olma, bana bize zaman gerek."

"Çok acele ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Daha liseyi bitirmedim."

***

Birden tüm keyfim kaçmıştı, onlarca kadın tek bir bakışımla kollarıma atlarken, ufacık kız evlenme teklifime karşın bana mazeretler sıralıyordu. Gerçekten haklı mıydı, çok mu üzerine varmıştım?

***

"Lütfen Karhan yüzünü asma... Böyle devam etsek, okulumu bitireyim, sınavlarımı vereyim sonrasında tekrar bu evlilik meselesini konuşsak?"

"Pekâlâ, istediğin gibi olsun. Sana baskı yapmayacağım, hayallerini gerçekleştirmeni beklerim."

Masa zaten hazırdı çorbaları servis ettim, Karhan sessizdi canını sıktığımı biliyordum. Beni anlamalıydı.

"Çorba çok lezzetli olmuş değil mi?"

Aramızda oluşan sessizliği bozmaya çalıştım, tabağından başını kaldırıp gülümsedi.

"Nefis olmuş. Yarın nereye gitmek istersin?"

"Ders çalışmalıyım. Her an dışarı çıkarsam başaramam."

"Tamam, hafta sonları çıkarız. Takıldığın yer olursa bana da sorabilirsin. Anlaşıldığı üzere, önce senin hayalini gerçekleştirmemiz gerekiyor benim hayalim gerçekleşsin."

"Kızmadın değil mi?"

"Belki de haklısın Nur'um. Sana hiç kur yapmadım, çalışmalara başlamam gerek. Belki daha önce ikna olursun."

"Sakın deneme! Kur yapılmasına çok itirazım olmaz da, senin tecrübelerin beni yarın nikâh masasına oturtur."

"Sen yatağımızda ders çalışırken, ben seni severim."

Yine kıpkırmızı olmuştum, kaşık elimden düşüverince kıkırdadı .

"Yaaaa tam ders çalışma olur. Utandırıp durma beni."

"Yüzün kızarınca çok hoşuma gidiyorsun. Tamam sustum. Hayaller hayaller, senin olurda benim olmaz mı?"

"Benim hayallerim gelecek üzerine, seninkiler ayıp şeyler."

***

"Küçüğüm, zamanı gelince o ayıp dediğin şeylere bayılacaksın." Karşımda kıvranması hoşuma gidiyordu, yerinden kalktı tabağımı almak için uzandığı anda beline sarılıp kucağıma çektim. Şaşkın gözlerle baktı. "Biz nişanlı sayılırız. Arada bir seni öpebilirim, kollarımın arasına alabilirim alışsan iyi olur."

"Sen böyle yaparsan ben ders çalışamam."

"Tamam, şimdilik izin veriyorum sınavların bitene kadar sana parmağımın ucunu bile sürmeyeceğim. Eskisi gibi devam edeceğiz. Huzursuz olup derslerinden geri kalmanı istemem."

***

Sözünü tuttu. Sadece sabahları birbirimizi görüyorduk, o da arada sırada oluyordu. Hafta sonları birlikte film izliyorduk. Aynı koltuklarda oturmaya özen gösteriyordu. Yanında oturup izlemeyi istiyor, bir taraftan da çekiniyordum.

Büyük koltuğa oturunca çekinerek de olsa yakınına oturdum, hiç farkında değil gibi görünmeye çalışıyordum.

"Ne seyredeceğiz?"

"Bu gece müzikal izlemeye ne dersin? Eski filmler ama konuları beğeneceğin gibi. Batı Yakasının Hikâyesi veya Grease."

"Sen seyretmiş miydin?"

"Seyretmiştim yine seyrederim, çok güzel filmlerdir."

"Hangisi daha güzel?"

***

"Bence... Batı Yakasının Hikâyesi" Filmi koydum, bilerek yanına daha yakın oturdum. Birkaç gündür bana yaklaşmaya çalışıyor, nasıl davranacağını bilemiyordu...

Işıkları loş hale getirip kolumu koltuğun arkasına attım. Bacaklarını altına toplayıp daha çok yakınlaştı. Bu sefer kolumu omuzlarına dolayıp kendime doğru çektim. Uysallıkla boyun eğip başını omzuma yaslayınca saçlarına ufak bir buse kondurmaktan kendimi alamadım...

***

"Karhan... Karhan"

"Hıı"

"Uykucu kalk artık." Film yarılanmadan uyumaya başlamıştı.

"Of uyumuşum. Bitti mi film?"

"İlk yarı bitti odana git yat."

"Kenara kay zaten seni zar zor görüyorum, yanından ayrılmaya niyetim yok."

"Zaten şimdi de görmüyor uyuyorsun."

"Olsun sıcaklığını hissediyorum, kokunu soluyarak uyuyorum."

***

Filmin ikinci kısmı başlamıştı, Karhan arkama geçti. Yastığa kafasını koydu, kolumdan çekerek kendine daha çok yaklaşmamı sağladı... Belimden sarılınca itiraz ettim. "Rahat dur, film bitene kadar böyle kalalım."

Beynim hemen kalk diyor, kalbim ne var bunda evlenme bile teklif etti diyordu. Kolları ne rahattı ses etmeden isteğine uydum, daha sıkı sarıldı.

Niye inat ediyordum? Teklifini kabul ettiğim anda, hem maddi hem manevi rahata kavuşacak, çok beğendiğim sevdiğim erkekle hayatımı yaşamaya başlayacaktım. Okumama karşı değildi, hatta destekliyordu. Korkularımı biliyordum; ya geçmişimi öğrendiğinde

beni istemezse? Tüm korkum buydu, geçmiş geleceğimi engelliyordu. O uyudu, bense seyrettiğimden bir şey anlamıyordum.

Nihayet izleyip de anlamadığım film bitti, kollarından ayrılmak istemiyordum. Biraz böyle kalsam ne olurdu? Sırt üstü dönünce, bende onunla birlikte döndüm yüzünü görmek istiyordum. Bir kolunu başının altına koymuş, yastığın verdiği rahatsızlığı engellemeye çalışmıştı. Ah o ben, şimdi gözümün önündeydi. Elimle okşasam, ufacık öpsem uyanır mıydı acaba? Çekinerek elimi uzattım, parmak uçlarımla dokundum. Kıpırdadı korkuyla elimi çektim. Hâlâ uyuyordu, cesaretlenmiştim uykusu ağır olmalıydı.

***

Hadi be güzelim, çekindiğin yeter! Beni merak ettiğini, dokunmak istediğini biliyorum. Biraz cesaret Nur'um biraz cesaret, seni ne çok istediğimi bir bilsen. Çekincelerin olduğunu biliyorum, zorlamak istemediğimden senden uzak durduğumu anla artık.

Kollarıma alıp yattığımızdan beri uyumuyordum. Nasıl uyuyabilirdim, aylardır hasretini çektiğim vücut kollarımın arasındaydı. Bedenimi zapt etmeye uğraşmaktan vücudum kaskatı olmuştu. Kendimi engellemek için hayalimde üç bina beş alışveriş merkezinin çizimini yapmıştım, yine de isteklerime mani olmakta zorlanıyordum.

***

Tekrar dokunsam mı? Ya öpsem uyanır mı ki? Hiç kıpırdamıyor, hadi bir cesaret Nur. Biraz doğruldum yüzüne baktım, göz kapakları kıpırdamıyordu, öptüğümü fark etmeyecekti bile. Başımı boynuna yaklaştırdım minicik öpüverdim. Oh uyanmamıştı. Bir daha öpsem? Kokusu ne güzeldi, teninin sıcaklığını hissetmekten çok hoşlanmıştım.

"Öp artık ölmek üzereyim."

"Ay uyuyordun."

"İstediğini yap Nur'um çıldırtıyorsun beni!"

Ensemden sıkıca tutmuştu, itiraz ettiğim anda bırakacağını biliyordum. Bırakmasını istemiyordum, Elim göğsünün üstündeydi, kalbinin atışını hissedebiliyordum. Birden elimi tuttu göğsüne iyice bastırdı.

"Kalbim nasıl hızlı atıyor, kriz geçirmemi istemiyorsan yaptığına devam et."

Bir kez istediğim gibi davransam ne olurdu? Ben ben olmaktan çıkıyordum, vücudum beynime hükmediyor yanımdaki erkeği istiyordu. Telefon çalınca birden kendime geldim, resmen adamın kollarında erimek üzereydim. Karhan söylenerek telefonuna uzandı, kollarından çıkmak istedim sıkıca sarıldı.

"Ne var anne, gecenin bir vakti arıyorsun hasta mısın?"

Yüzü konuşmayı dinledikçe kararıyordu, kollarından çıkmama izin verdi. Yerinde doğruldu. "Ben gelmem taksiye binin hemen buraya gelin." Küfrederek telefonu kapattı, öfkeyle koltuğun üzerine fırlattı.

"Ne olmuş annen hasta mı? Neslişah mı hasta?"

"Hiçbiri değil, babam olacak adam yapmış yine yapacağını. Eve kadın getirmiş."

"Of çok kötü!"

"Hem de nasıl kötü, annemle arası hiçbir zaman iyi olmadı ama kızını düşünmeliydi. Eve kadın getirmek ne demekmiş?"

"Sakinleş, zaten annen de, kardeşin de üzgünlerdir. Bu halde mi karşılayacaksın onları?"

"Haklısın sakinleşmeliyim." Telefonu tekrar eline aldı, annesine nerede olduğunu sordu, yola çıktıklarını öğrenince rahatlayıp kapattı.

"Karhan ben odama çıkayım."

"Çıkma sende ailemden olacaksın."

"Lütfen Karhan annene söylemeyeceğin konusunda söz vermiştin, bu konuyu konuşmuştuk."

"Niye karşı çıktığını anlamış değilim. Senin istediğin gibi olsun, odana çık. Bir hafta sonra sınavın var etkilenmeni istemem."

Daha ailevi meselelerinin içine girmek istemiyordum. Yukarı çıktıktan yirmi dakika sonra geldiler, aramızda iki kat olmasına karşın yükselen sesleri duyabiliyordum. Bir süre sonra tekrar gelen olunca, sesler daha da yükselip öfkeli konuşmalar haline geldi. Birden kapım açıldı Neslişah ağlayarak kollarıma atıldı.

"Duyuyorsun değil mi, duyuyorsun musun sesleri?"

"Ağlama gözlerin kan çanağı gibi olmuş."

"Nasıl ağlamayayım? Görseydin babamın halini, ayakları yere basmıyordu. Kaç yaşında adam sarhoş olduğu yetmezmiş gibi kolunda da neredeyse biz yaşlarda bir kadınla eve geldi. Annem onları görünce beni tuttu odasına doğru yürüdük. '*Babam bu kadın burada kalacak, senin yıllardır esirgediğini bu kadın bana verecek diye bas bas bağırdı.* ' Annem geri döndü, 'Şu ana kadar her saçmalığına göz yumdum, bu kadın kızımın olduğu evde kalamaz.' diye bağırdı. Annem ilk kez babama bağırıyordu şaşkınlıktan dona kaldım. Babam '*Kalacak*!' diye tekrarladı, annem de çantasını aldı kolumdan tuttuğu gibi beni dışarı çıkardı. Abime telefon açtı, üzerimizde montlarımız bile olmadan evin dışındaydık. Abim, "*Taksi tutun gelin.*" deyince telefonu kapattı. Allahtan önümüzden taksi geçti de hemen binebildik. Şimdi de babam geldi, birbirlerine girdiler. Ah dayanamıyorum bu kavgalara!"

"Sen onlara aldırma, annen ile baban aralarında konuşur, sorunları neyse çözerler."

"Çözerler mi? Duymuyor musun bağrışmaları?"

Neslişah'ı nasıl teselli edebilirdim? Şu an yaşadıkları çok zordu. Randevu evinde alt katlardan gelen gürültüleri duymamak için yaptığımı hatırladım.

"Kapımızı kapatalım birazda müzik açalım, duymayız." Yatağıma yatırıp telefonumun kulaklığını takmasını sağlayarak canlı bir müzik seçtim.

***

Annemle babamın bağırmaları gittikçe fazlalaşıyordu.

"Yapacağını yapmışsın. Niye geldin?"

"Bu benimle annen arasındaki mevzu, sen karışma Karhan efendi!"

"Nasıl karışmam, evimde olduğunu hatırlatırım."

"Senelerce sen benim evimdeydin, ben sana katlandım, şimdi de sen bana katlanacaksın"

"Nejat yaptıkların yetmedi mi bu ne biçim konuşma? Biraz daha devam edersen eve asla dönmeyeceğim."

"Bırak anne, derdi neyse söylesin de kurtulsun."

"Konuşmasını istemiyorum. Neslişah nerede? Babanla tek başıma konuşmamız gerekiyor. Umarım o kadın evden gitmiştir Nejat!"

"Gitti."

Annemin tek sözüyle babam susmuştu, aralarında ki sorun neyse bir an önce halletmeleri gerekiyordu. Sırf bu yüzden eve geri dönmemiş, kendi yaşamımı kurmuştum.

"Ya burada kalın konuşun ya da bir an önce evinize gidin. Yarın yurt dışına gitmem gerek vakit oldukça geç oldu.

" Annem çantasını alarak kapıya yöneldi. "Üzgünüm oğlum, bir anda ne yapacağımı bilemediğimden seni rahatsız ettim."

"Sen beni hiçbir zaman rahatsız etmezsin, kavgalarınıza katlanamıyorum."

"Haklısın sizleri çok üzdüğümü biliyorum."

Dışarı çıktı, babamda peşinden gidecekken kolundan tuttum. Sertçe yüzüme baktı.

"Bunca zamandır sustum bu son olsun. Bir daha annemi üzecek olursan, kardeşimi de onu da gelir alırım, bir daha yüzlerini zor görürsün."

"Hiç deneme zararlı sen çıkarsın."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

Annemin Nejat diye seslenmesiyle babam kolunu kurtardı. Bu adamın benimle derdi çocukluğumdan beri süre geliyordu. Kısa zamanda konuşmalı, neler olduğunu öğrenmeliydim. Neslişah peşlerinden koşarak gitti, arabaya bindi. Camdan bakarken gözleri yaşlarla doluydu. Babam olacak adam düzelmezse dediğimi yapacak, annemi de kız kardeşimi de çekip alacaktım

Gitmişlerdi. Ev yine sessiz haline kavuşmuştu, yukarı çıktım Nur merdivenlerde beni bekliyordu.

"Üzgünüm rahatsız oldun."

"Ailelerde olur böyle durumlar canını sıkma."

"Yarın tekrar Rusya'ya gideceğim uzunca süre gelemem."

"Uzunca süre ne kadar?"

"Tüm yaz boyunca gelemeyebilirim."

"Çok uzun."

"Özler misin beni?"

"Özlerim herhalde."

"Herhalde mi?"

"Özlerim."

"Bende seni çok özlerim, sık sık gelirim."

"Gel, tek başıma kalmak istemiyorum."

***

Sabah kalktığımda İbrahim abi Karhan'ın bavullarını aşağı indiriyordu. Odasına girdim ceketini giymek üzereydi, beni görünce gülümsedi.

"Bende şimdi vedalaşmak için odana gelecektim."

Yanıma gelip ardımdan kapıya kapadı. " Sınavında burada olmayacağım, İbrahim abiye her tür ihtiyacını söyleyebilirsin, sakın çekinme. Senin karakterini bilsem de erkeklik damarım ille söyle diyor."

"Neyi?"

"Uslu kız olmanı ve benim olduğunu unutmamanı. Dönmemi bekle, hatta gel dediğin an gelir, seni gelinim yaparım. Bu sözümü sakın unutmayasın!"

Ağzımdan tek bir söz çıkmıyordu, uzunca süre onu göremeyecek olmanın üzüntüsü içindeydim. Sözleri ne güzeldi, onun gelini olmak. Onun olmak.

Yüzümü avuçlarının içine aldı, gözleri gözlerimin içine bakıyordu. "Seni çok özleyeceğim" diye fısıldadı. Yanağımı avucuna yasladım, annemden ayrıldığımda acım çok büyük olmuştu geri dönmeyeceğini biliyordum. Sanki aynı acı yüreğimde dolanıyor canımı acıtıyordu, farkına bile varmadan Karhan'a nasılda alışmıştım? Gözlerinin yeşilinde kaybolmak istedim. Beni gözlerine hapseder, yanında götürür müydü?

***

Ne kadar gençti? Avucuma yasladığı yanağı elimin içinde kaybolmuştu, güzel gözlerinin derin maviliğinde kayboImak istedim. Ne güzel bir renkti bu, gel desem gelir miydi? Dudaklarının pembeliği aklımı başımdan alıyordu, güzel gözlerinden yanaklarından öptüm, kokusunu içime çektim...

Öyle güzel öpüyordu ki, yüreğim kanatlandı! Kal demek istedim, gitme gelinin yap beni diyemedim. Tüm içtenliğimle öpücüklerine cevap verdim.

Ne güzeldi tadı yumuşacık dudaklarından ayrılmak istemedim öptükçe öpesim geliyordu... Bu son Karhan bu son öpücük, öyle öp ki her an bu öpücüğü düşünsün. Sevgimi aşkımı sevdamı bıraktım, ihtiras yoktu öpüşümde. Sonsuz bağlılık bıraktım dudaklarına...

***

Kalbim kuş gibi çırpınsa da öpücüğü ilk öptüğü gibi değildi. Sanki yemin veriyordu bana. Dudaklarımdan ayrılıp alnını alnıma yasladı.

"Sakın unutma beni!'"

"Ya sen unutursan?"

"Demin yeminimi bıraktım dudaklarına sonsuz bağlılık verdim sana."

Anlamıştım, doğru hissetmiştim. Kollarımı sıkıca boynuna doladım ayrılmak istemez gibi.

"Karhan Bey uçuş saatiniz yaklaşıyor."

İbrahim abinin çağrısıyla Karhan'ın kollarından ayrıldım.

"Hemen geliyorum İbrahim abi arabada bekle. Ağlama küçüğüm çok uzağa gitmiyorum sık sık geleceğim."

Ağladığımın bile farkında değildim. Elimin tersiyle gözlerimi silecekken durdurdu, parmaklarıyla okşarcasına gözyaşlarımı sildi.

"Ben ayrılıklara vedalara hiç dayanamam."

"Bilmez miyim? Filmlerde kovalar dolusu gözyaşı döküyorsun."

"Ya dalga geçme benimle, hadi oyalanma geç kalacaksın."

"Neslişah sık sık gelir birlikte olursunuz, yalnız kalmazsın."

"Sen beni merak etme, çabuk git çabuk gel."

***

Kapıya uzanıp açtım daha fazla dayanamayacaktım, çıkmadan yanağına uzanıp öptüm. Aşağıda böyle veda edemezdim, hemen belime sarıldı kendine çekti...

"Bebeğim vazgeçiyorum. Gitmek, senden ayrılmak çok zor geliyor bana."

"Olmaz gitmelisin. Bir dakika dur, hemen geliyorum."

Koşarak odama çıktım, beni hatırlaması için bir şeyler vermeliydim. Ne aptaldım şimdiye kadar neden düşünememiştim? Yoktu ona verebileceğim hiçbir şeyim yoktu. Defterimden küçük bir kâğıt parçası kopardım **SAKIN BENİ UNUTMA S. S** yazarak yanına da minik bir kalp yaptım, biraz çocukça olmuştu. Yok, utanırdım bunu vermeye.

"Ne yapıyorsun sen?"

Of gelmişti, şimdi nasıl bir neden bulacaktım?

"Şey telefonumu unuttuğumu sandım."

"Arkanda ne saklıyorsun?"

"Hiçbir şey saklamıyorum. Lütfen Karhan saklamıyorum dedim."

Sarılıp arkamda sakladığım elimi öne çekti, şimdi rezil olmuştum. Gülecekti bana.

"Avucunu aç."

"Olmaz."

"Lütfen sevgilim desem açmaz mısın?"

"Gülmeyeceksin."

"Gülmeyeceğim."

"Sana hatıra vermek istedim ama bir şey bulamadım."

"Hadi aç artık avucunu, bak İbrahim abi kornaya basıyor."

***

Elini tuttum parmaklarını tek tek açtım yüzüne bakı-ğımda kıpkırmızı kesilmişti. Minik kâğıt parçasını elinden aldım. "Bunun için mi utanıyorsun? Hayatım da aldığım en güzel not bu S. S nedir?"

"Şey... şey işte."

"Hadi söyle, bir kerecik ağzından duyayım."

"Seni seviyorum demek."

"Beni çok mutlu ettin ve sevdiğin ispatlı, hem de kendi yazınla. Bu not cüzdanımdan hiç çıkmayacak teşekkür ederim."



8. Bölüm

Gitmişti, bir haftadır evde yoktu. Yokluğunu çok hissediyor, üzülüyordum. Her gün telefonda konuşsak da, onu görmek gibi değildi. Derslerime iyice yoğunlaştım, öğretmen bugün son kez gelmiş, bir iki gün dinlenmemi söyleyerek gitmişti. Hafta sonunda olacak sınavı düşündükçe mideme kramplar giriyordu.

"Canım, sakın kendini strese sokma, eminim başaracaksın."

"Deliler gibi çalıştım yine de, ne bileyim içimde korku var."

Sesini duymak çok iyi geliyordu. Gün şöyle böyle geçiyordu ama geceler bu koca evde hiç bitmiyordu. Birkaç gece Yadigâr yanımda kalmış, sonrasında birlikte kalmamızı bahane ederek gece dışarı çıkmak isteyince, evde yalnız korkmadığımı söyleyerek evine gitmesini sağlamıştım. Bu kız kolay kolay akıllanmayacaktı, onun yaptıklarına ortak olmak istemiyordum.

"Hissettiklerin gayet doğal, sakin olmaya çalış. Paniklersen bildiklerini de unutursun."

"Haklısın sen neler yapıyorsun?"

"Yer belirlenmiş, alt yapı hazırlıklarını bekliyorum. Biraz sorun çıkacak gibi, seçtikleri yer konum olarak güzel olsa da nehre çok yakın olduğundan zorlanacağız. Gerçi Özgür, Egemen'le birlikte geldi, ön çalışmaları yaptılar."

"Özgür, Egemen çalışanların mı?"

"İkisi de iyi mühendistir, birlikte çalışmaktan hoşlandığım arkadaşlarım. Özgür ilk yapılanma da olacak, başka projesi varmış daha çok Egemen yanımda kalacak."

"Ruslar karşı çıkmadılar mı? Onlarında bir sürü mühendisi mimarı vardır, adamlar uzaya araç bile gönderiyorlar."

"Bu şans kısmet meselesi güzelim, müstakbel kocanın çizimleri çok beğeniliyor."

"Egomuzda gökyüzünde dolaşıyor gibi."

"İşimde iyiyim tevazu gösteremem, tek bir rakipten korkuyorum o da sen olacaksın."

"Daha bölüm belirlemedim bile."

"Resme kabiliyetin var. Yaptığın kalple gelecekte rakibim olacağın gün gibi ortada."

"Ya Karhan gülüp durma, hâlâ o çocukluğu nasıl yaptığımı düşündükçe utanıyorum."

"Bu minicik kâğıt parçasının benim için nasıl değerli olduğunu bilsen utanmazsın. Yırtılacak veya kaybedeceğim diye ödüm patlıyor."

Karhan'ın her sözü içime işliyor, mutlu olmamı sağlıyordu. Geçmişi fazla mı abartıyordum? Belki de annemi öğrense umursamayabilirdi. Ya çevresi ne olacaktı, ya öğrenilirse? Eşin fahişenin kızı diyerek, rakipleri geçmişimi kullanarak, onu utandırma yoluna gitmezler miydi? Sırf bu yüzden âşık olduğum adamı, bir şekilde reddetmeliydim. Bu aşk bana fazlaydı...

"Niye suskunlaştın, uyudun mu Nur?"

"Uyumadım seni dinliyordum."

"En son ne söyledim tekrar et."

"Sana yazdığım çocukça nottan bahsediyordun."

"Ben çok mutlu olsam da, sen oldukça pişman olmuş gibisin."

"Biraz."

"Neyin var senin? Birden moralin bozuldu gibi."

"Of Karhan yok bir şey, vakit çok geç oldu uyumalıyım."

Boşuna yaptığım bir kapris. Böylesi daha iyi olacaktı, benden uzaklaşmasını istiyordum. Ona göre değildim...

***

Üniversite giriş sınavım güzel geçmişti. Yadigâr'la buluşup liseden mezun olmamızı kutlamaya karar vermiştik.

"Sınavın nasıl geçti?"

"Şöyle böyle, sorular çok zordu. Beynim patlıyor sandım."

"Evet oldukça zordu. Kazanabilir misin?"

"Belki, çok fazla umudum yok. Ya sen?"

"Yaptım gibi ama yine de kesin konuşamam, tek umudum sınavı kazanmak."

"Ya sen aptalın önde gidenisin. Karhan Bey gibi biri beni beğenip evlenme teklif edecek, ben hâlâ okul kazanmaya uğraşacağım şaşıyorum sana."

"Her şey ne kadar kolay değil mi? Evlenirim oh zengin koca... Doğururum birkaç çocuk hayatımı yaşarım."

"Evet aynen, bu dediklerini yapman gerek."

"Şimdi de ben sana şaşırıyorum. Bir erkeğin ilgisini ne kadar çekebilirsin? Hele Karhan gibi zengin, bilgili ve tanınmış birinin ilgisi ne kadar devam eder? Okumanın yanında kendini geliştirmenin de gerekli olduğunu düşünsem de, daha yaşım genç. Evlendiğimizi farz edelim konumu gereği arkadaş toplantılarında yemeklerinde bulunmamız gerekecek. Arkadaşları veya onların eşleri, benim adını bile duymadığım konulardan bahsederken bir kere susar otururum. Bir dahaki sefere, *'Karhan'ın eşi ne cahilmiş demezler mi?'* veya Karhan işinden gelmiş mesleğiyle ilgili olsun olmasın bir konu anlatıyor ve ben öylece bakıyorum. Bir zaman sonra aramızda ki bu kültür farkı göze batmaya başlar. Eşim olacak kişiyle denk olmak istiyorum ben, onunla gururlanacaksam o da benimle gururlanmalı."

"Ay içime fenalık getiriyorsun, ben senin gibi düşünmüyorum."

"Ne dersem diyeyim umursamayacaksın. Rahmetli annem *'Her koyun kendi bacağından asılır.'* derdi, senden tek istediğim, ne istersen iki kere düşünüp öyle karar vermen. Annen baban senin okumanı çok istiyorlar onları üzme."

"Canım benimki geldi gitmem gerek, sonra konuşuruz."

Güle güle dememi bile beklememişti, karşı kaldırımın önünde park etmiş arabanın içine gülerek bindi. Bana el sallayınca yanında ki çocuk baktı. Tanımıştım sitenin kafeteryasını işleten Rasim abinin oğlu Haluk'tu. Ah Yadigâr sen ne yapıyorsun diye söylenmekten kendimi alamadım, babası bile oğlundan yaka silkerdi.

Telefonum çalınca açtım, babamdı. "Nasıl geçti Nuri sınavın?"

"Aman baba, hâlâ Nuri'de takıldın kaldın. Güzel geçti inşallah kazanacağım."

"Eminim kazanacaksın kızım, evlenme işinden hiç bahsetmiyorsun."

"Korkuyorum açıkladığımda benden vazgeçerse ölürüm."

"Benim anlatmamı ister misin? Eğer seni gerçekten seviyorsa umursamayacaktır."

"İstemem babacığım. Tek bu da değil, ya ileride birileri öğrenirse, kullanırlarsa? Çevrenizin ne kadar burnu büyük olduğunu sen benden çok daha iyi biliyorsun."

"Neye karar veriyorsun?"

"İnan bilemiyorum baba. Ondan ayrılmak istemesem de bu düşünceler beni yiyip bitiriyor."

"Üzme kendini kızım, zamana bırak."

"Bende öyle yapacağım. İnşallah sınavı kazanırım da tutunacak bir dalım olur. Seni seviyorum baba kendine iyi bak, ilaçlarını içmeyi unutma."

Gerçekleri konuşabildiğim tek kişi babamdı. Sanki iki kişinin hayatını yaşamaya çalışıyor gibi hissediyordum... Ah anneciğim. o Sansar Emin dediğin adam senin lanetlerinle Allah'ın gazabına uğramıştır inşallah. O adam olmasaydı bu durumda olmayacak, sevdiğim adama içtenlikle cevap verebilecektim. Geçmiş elimi kolumu bağlıyor anneciğim. Bana yardım et ne olur...

"Senin gibi güzel bir kıza ağlamak yakışıyor mu?" Masanın başında duran tanıdıktı ama kimdi?

"Hatırlamadın değil mi? Çok gücendim. Lunaparktan, hani sana pamuk şekeri almıştım Zafer."

"Ah tamam şimdi hatırladım. Kusura bakma nasılsın?"

"Ben iyiyim de sen niye ağlıyordun, bugün sınav günüydü yoksa kötü mü geçti?"

"Sınav yüzünden değil, babamla konuştuk özlemişim. Senin baban?"

"Hâlâ davası sürüyor ama iyi gidiyor yakında kurtulacak. Arkadaşlarla oturuyoruz yanımıza gelmek ister misin? Hepsi iyi arkadaştır."

"Eve gideceğim."

"Ders bitti çalışma derdin yok, birer kahve içelim gidersin." Deyip ilerideki bir masayı işaret etti.

Gösterdiği masaya baktım üç kız bir erkek gülümseyerek el salladılar, yerlerinden kalkıp benim masama gelince oturmaktan başka şansım yoktu.

Sarışın kıvırcık saçlı olan kız Zafer'e sarıldı.

"Masaya oturduğumuzdan beri bu Nur mu, değil mi diye söylenip durdu. Bir de takıntılıdır sevgilim bildiğin gibi değil. En sonunda dayanamadım, '*Ya gider sorarsın ya da şurada bayılırım.*' deyince korkusundan sormaya geldi. Ben Şahika. İnan Nur çıktığına çok sevindim, gelip sormasaydı o muydu değil miydi diye başımızın etini yerdi."

Konuşkan, neşeli bir gruptu. Davranışları hoşuma gitmişti, bir an tüm sıkıntılarımdan arınmış gibi hissettim.

"Söyle bakalım Nur hangi bölümü seçmeyi düşünüyorsun?"

"Büyük ihtimalle mimar olacağım. Çizimi, binaları seviyorum."

"Ay ben çok sevinirim, mutlaka İstanbul Teknik Üniversitesi'ni tercihlerinin arasına yaz. Ben de mimarlıkta okuyorum. Bu sene birinci sınıfı bitirdim. Arkadaş oluruz, Sevinç ve Duygu ile aynı okuldayız hatta ev arkadaşıyız."

Kızlar konuşmaya devam ederken telefonum çaldı Karhan'dı...

"Canım sınavın nasıl geçti?"

"Seni çok aradım ulaşamadım."

"Başına ne geldi diye sor. Hadi sor."

"Başına ne geldi Karhan sordum işte."

"Telefonum elimden temel olarak açılan çukurun içine düştü ve dozerlerin attığı kumların altında kaldı. Adamlar bulana kadar akla karayı seçtiler. Allah'tan kabı vardı, kumlardan korunmuş bulur bulmaz seni aradım. Nasıl geçti sınavın?"

"İyi geçti, umarım geçerli puanı alırım."

"Alacaksın, ben çok eminim."

"Nur gidelim mi?"

Zafer'in sesini duymuş olsa gerek Karhan susmuştu.

"Siz gidin ben az sonra kalkacağım."

"Bırakırdık seni."

Elimle gidin işareti yaptım. "Karhan"

"Neredesin sen?" Ses tonu buz gibiydi...

"Sınav çıkışı Yadigâr'la birlikte kafe gibi bir yere geldik. O arkadaşıyla buluşmaya gitti, ben biraz daha oturmak istedim"

"Nur... Sana seslenen erkek kimdi?"

"Önceden tanıdığım biri."

"Nereden tanıyorsun Adana'dan mı?"

"Hayır İstanbul'dan."

"Nur sabrımın sonundayım, şu adamı doğru dürüst anlat bana! Evden dışarı çıkmazken nasıl tanıştın elin herifiyle?"

"Ses tonunu yükseltme bana, ne yapmışım tanıdığım biriyle selamlaştım. Kötü kadın muamelesi yapıyorsun, hakkın yok bağırmaya."

"Hakkım yok mu? Ben senin neyinim hâlâ hiçbir şeyin gibi mi görüyorsun?"

"Bak yine bağırıyorsun, sakinleştiğinde telefon aç. Tabii ben cevap vermeye karar verirsem açarım... Ne olduğunu güzellikle sorarsın, bende anlatırım." Diyerek telefonu kapattım.

Yok bu böyle olmayacaktı. Hakkımda hiçbir şey bilmeden, sınırlamalar kısıtlamalar getiren adam sonrasında beni boğardı. Sinirle masadan kalktım, telefonum çalıp duruyordu, açmadım. Güzellikle soracağına, bağırmaya başlaması beni sinir etmişti. Hızlı adımlarla eve doğru yürümeye başladım, oldukça uzun yolum vardı. Umursamadım, yürüdüğüm sürece telefon aralıklı olarak çaldı durdu. Eve geldiğimde karanlık basmıştı, şifreyi girerek eve girdim. Hah bir cep telefonum, bir ev telefonu çalıp duruyordu. Fişi neredeydi bunun?

Fişi bulamadan telefon sesi kesildi, odama çıktım beni soğuk bir duş paklardı. Olmayacaktı Karhan'la asla olmazdı. Dünyalarımız birbirinden çok farklıydı, hırsla üzerimdekileri çıkardım. Çığlık çığlığa bağırmak, ağlamak istiyordum. Kim tutuyordu ki beni! Evde kimseler yoktu, bağırdım. Deli gibi bağırdım, kalbimin yangını gidene kadar suyun altında bağırdım. Duştan çıktığımda biraz olsun sakinleşmiştim, yatağıma yattım. Canım bir lokma yemek istemiyordu. Yorganın altına girdim, kollarımla vücudumu sıkıca sardım.

***

Of bugün ne sıcaktı!

"Hadi inat etme Nur. Kısacık yol, denize gidelim."

"Ne denizi? Bak havuz var burada, gir işte."

"Lütfen Nur ne olur gidelim, üç kız ne güzel eğleniriz."

Sabahtan beri Yadigâr'la Neslişah başımın etini yiyorlardı.

"Ya annelerinizin haberi var mı, bana ısrar edip duruyorsunuz."

"Haber verdik. Hadi gidelim, bak havlularımız burada, mayolarımız içeride. Taksi parası benden Nur, oyunbozanlık etme."

Zaten moralim bozuktu dün geceden beri hiç aramamıştı. Biliyordum kızdığını ama bende kızgındım.

"Ya siz ikiniz gidin, güneşse güneş. Burada da var."

"Of aynı yaşlı kadınlar gibisin, o zaman arkadaşlarımızı çağıralım."

"Neslişah benden çok burası senin evin. Ne istersen onu yap, kimi istersen onu çağır ben karışmam."

Yarım saat geçmeden havuzun çevresi sitenin gençleriyle dolmuştu. hiçbirini tanımıyordum, müziğin sesini sonuna kadar açmışlar dans ediyorlar yüksek sesle konuşuyorlardı. Hele eve girip çıkanın haddi hesabı yoktu. Gençlerden biri kucağına içki şişelerini doldurmuş olarak geldi.

"Yapamazsınız çoğunuzun yaşı içki içmeye müsait değil!"

Söylediklerimi kimse umursamadı. Artık bunların taşkınlıklarına dayanmayacaktım. Biri ikisi değil hemen hemen hepsi içki içiyordu. Neslişah çocuğun biriyle sarmaş dolaş olmuştu, korkuyordum bu eğlence amacını aşmıştı. İçeri eve giriyorlardı, "Neslişah" diye bağırdım bana bakıp omzunu silkti. Ne yapmalıydım, kime haber vermeliydim, telefonum neredeydi? Kızgınlığımdan telefonu odamda bıraktığımı hatırladım, koşarak eve girdim. Merdivenlerden tırmandım nefes nefese kalmıştım, terler yüzümden süzülüyordu, göğsüm daralmıştı. İbrahim abiye haber vermeliydim, kimi bulursam onu çağırmalıydım. Neslişah'ın çığlığını duydum aklıma gelen başıma geliyordu...

"Biliyordum güzelim odana çıkacağını."

İri yarı bir çocuk bana sırıtıyordu.

"Sende kimsin? Çık odamdan!"

"Boş ver kim olduğumu, yatak oldukça rahat görünüyor. Keyfimize bakalım."

"Çabuk dışarı çık, polisi arıyorum."

Üzerime yürüyordu, elindeki içki şişesini başına dikti. Elinin tersiyle ağzını sildi bana uzattı. "Al sende iç, havaya girersin."

"Çık odamdan çık. Anlamıyor musun? Seni daha önce hiç görmedim tanımıyorum. Odama nasıl girersin?"

"Tanışırız güzelim, inan çok hoşuna gidecek."

Tanrım üzerime yürüyordu, iğrenç biriydi "Nur" diyen sese döndüm. Allah'a şükür "Karhan nasıl, ne zaman geldin?"

Soruma cevap vermedi, bakışları bana saldırmaya çalışan çocukla, benim aramda gidip geliyordu. İlk kez Karhan'ın yüzünü böyle görüyordum, gördüklerinden iğrenmiş gibiydi. Suratı öfkesinden kasılmış, dudakları ip gibi incelmişti. Korkmaya başladım. "Yanlış anladın, bu çocuk..."

Elini kaldırdı, korkuyla geri çekildim. Çocuğa doğru bir adım attı.

"Abi vallahi benim bir suçum yok. Bu yosma beni odasına çağırdı."

"Elimden bir kaza çıkmadan defol evimden, serseri."

Çocuk lafını ikiletmedi, koşarak odadan çıktı. Baş başa kalmıştık, donmuş gibiydim. Bir şeyler söylemeli, bana inanmasını sağlamalıydım.

"Ben..."

"Sus gözlerimle gördüm ne desen faydasız. Senin ne mal olduğunu biliyordum annen gibi olmadığını düşündüm. Demek denilenler doğruymuş, fahişenin kızı fahişe olurmuş."

"Karhan yalvarırım dinle beni! Benim suçum yok, ben çağırmadım."

"Yalancı, odana erkek bile almışsın. Kanın bozuk kızım senin, kardeşimin de mahvına sebep olacaksın."

"Yemin ederim Karhan, ben masumum. Bak bak polise telefon açmak için odama çıkmıştım... Lütfen inan bana yalvarırım!"

"Gözlerime mi inanayım sana mı? Defol evimden hayatımdan çık git, senin yerin ananın vücudunu sattığı yer. Sen ancak o eve yakışırsın."

Yere yığıldım, bacaklarım beni taşımıyordu. Nasıl iğrenerek bakıyordu. "Benim suçum yok Allah aşkına benim suçum yok! Anneciğim, anneciğim bana yardım et!"

"Defol evimden fahişe, defol evimden."

Bahçede kim varsa odamın içine girmişlerdi, Karhan'ın sözleri kamçı gibi vücuduma çarpıyor kanatıyordu, ellerime baktım kanıyorlardı. Gülüyordu, düştüğüm hale herkes gülüyordu. Karhan

saçımdan tuttu. yerde sürükleniyordum. Can acısıyla çığlık çığlığa bağırdım...

Kendi çığlığıma birden fırladım. Yataktaydım, kimse yoktu kimse bana gülmüyordu. Ellerimle yüzümü kapadım, ne kadar gerçekti korkularım vücut bulmuştu. Rüyalarımda bile rahat yoktu. Yataktan kalktım ışığı açtım, gün ağarmak üzereydi. Odamdan çıktım tüm ışıkları yakmaya başladım.

"Nur"

Of Allah'ım sesler duyuyordum.

"Nur."

Rüyamda gördüklerim onun sesini duymama sebep oluyordu.

"Nur."

Karhan'ın sesiydi, Karhan gelmişti merdivenleri çıkıyordu. Donа kalmıştım hâlâ saç diplerim acıyor gibiydi. FAHİŞENİN KIZI diyen sesi kulaklarımda çınlıyordu kulaklarımı kapadım. Merdivenleri koşar adımlarla çıktı, sıkıca sarıldı.

"Ne oldu sana neyin var sevgilim?"

"Sen sensin birden korktum."

Saçlarımı okşuyor, başımı öpüyordu.

"Işıkları açık görünce bende çok korktum, sana bir şey oldu sandım. Özür dilerim bebeğim sana bağırmamalıydım, telefonlarımı açmayınca çok kötü oldum,"

Başımı göğsüne yasladım, bu aşk beni öldürecekti. Yüreğim yanıyor, acıdan kanıyordu. Sıkıca beline sarıldım. "Özledim." Gerçekten çok özlemiştim Tanrım ne yapacaktım? Ne yapacaktım ben?

"Ah Nur'um benim. Nasıl özlediğimi bilemezsin, bu kısacık süre bana aylar olmuş gibi geldi."

"Bana da."

***

Kollarımda titriyordu, daha sıkı sarıldım. İçime girmek ister gibi kollarını daha çok doladı. Bu kızı nasıl bırakıp geri gidecektim? Kahretsin bugün çok önemliydi. Başını ellerimin arasına aldım, gözleri kıpkırmızıydı. "Sen ağladın mı?"

"Korkunç bir rüya gördüm."

"Kâbus olmalı."

"Kâbustu... İşini nasıl bırakabildin?"

"Senin için her şeyi bırakabilirim, ulaşamayınca delirdim. Havaalanına nasıl gittiğimi bilmiyorum. Kızdın değil mi? Kızdın bana."

"Bağırmana kızdım."

"Kimdi o adam? Bak sakinim."

"Önemli biri değil, daha ilk geldiğim zamanlarda lunaparkta karşılaşmıştık. Yadigârın arkadaşları çocuğu tanıyordu. Dün kafede beni tanımış, ilk kim olduğunu hatırlamadım bile sonra arkadaşlarıyla masama geldiler üç kızdan biri Zafer'in sevgilisiydi. Hepsi üniversitede okuyorlar, bir kahve içimi beraberdik tam kalkacaktık sen telefon açtın."

Öyle masum bakıyordu ki, gözlerinden öptüm. Dayanamıyordum ben bu kıza, dudaklarından öpmeden duramayacaktım. Sakince karşıladı, bekler gibiydi öpücüğümü. Dudaklarımın altında kıpırdanan dudaklarını araladım duraksadı, ben durmadım. Tadı o kadar güzeldi ki! Yangınım aylardır büyümüştü, benim olmalıydı başka yolu yoktu.

***

Nasıl öpüyordu nasıl özlemiştim vücudum yangın yeriydi, parçalanıyordum ona karışıyordum engellemek istemedim kendimi, belki de bu öpüşünü son kez tadışım olacaktı kollarımı boynuna do-

ladım ilk kez karşılaştığım öpüş şeklini zevkle kabullendim... Erkek bedeninin uyanışını hissetmenin hazzı bedenime arzu olarak yayıldı eli sırtımdan kalçalarıma kaydığında irkilmedim bile dudaklarımı açtım ağzımın içinde özgürce dolaşmasına izin verdim... Sevgiyle harmanlanmış ihtiras denizinin içinde yüzüyordum boğulmama ramak kalmıştı...

"Nur kızım niye ışıkların hepsi açık?" diyen İbrahim abinin sesiyle dondum... Karhan dudaklarımdan ayrıldı, başımı tutup göğsüne yasladı. belime doladığı kolunu daha çok sıktı...

"İbrahim abi benim. İyi ki geldin hemen havaalanına gitmeliyiz. Bekle beni geliyorum."

Başımı kaldırdım, yüzüne baktım. Kısacık zaman için mi onca yolu gelmişti? "Hemen mi gideceksin?"

"Bugün çok önemli gitmeliyim."

"Keşke gelmeseydin."

"Telefonlarımı açsaydın belki de gelmek zorunda kalmayacaktım. Saçmalıyorum değil mi? Gelmek için bahane arıyordum bu olayda bahane oldu. Barıştık değil mi?"

"Barışmamış gibi mi duruyoruz?"

Vücutlarımız birbirine geçmiş gibi sarmaş dolaştık. Saçlarımı okşadı, dudağıma bıraktığı ufacık buseyle kollarını vücudumdan çekti.

"Senden ayrılmak istemiyorum keşke Rusya işini almasaydım."

"Hadi git, benim yüzümden işinde problem çıkarsa, işte o zaman çok üzülürüm."

Koşarak merdivenlerden indi, dışarı çıkmadan. Geri dönerek el salladı sevgiyle karşılık verdim, cama koştum. Arabaya binmeden evvel yine eve baktı, camda olduğumu görünce son kez el salladı ve araba hareket etti...



9. Bölüm

Sınav sonucum iyi gelmişti, seçimlerimi yaptım. Yadigâr kazanamamıştı, umurunda değildi.

"Aman zaten okuldan da, okumaktan da bıkmıştım."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"İş bulur çalışırım."

"Of Yadigâr, üniversite mezunları bile işsiz geziyor."

"Yeter Nur, annem babam yeterince başımın etini yiyorlar. Kurtulmak için yanına geldim birde sen başlama lütfen."

Havalar iyice ısınmıştı, havuzun başında ki şezlonglarda oturuyorduk. Karhan gittiğinden beri her gün arıyor, geceleri görüntülü konuşuyorduk. İşi iyice abartmıştı bilgisayarı kapatmamı istemiyor, yatağımın içinde sanki yan yana uyuyorduk.

"Nur."

"Hoş geldin Neslişah."

"Evde sıkıntıdan ölecektim." Boylu boyunca yanımızda ki şezlonga uzandı.

Neslişah, okul biter bitmez annesiyle birlikte yurt dışı gezisine gitmişti, daha geleli birkaç gün olmasına rağmen şikâyet ediyordu. Bu kızları anlamıyordum, yedikleri önlerinde yemedikleri arkalarında olmasına rağmen hep söylenip duruyorlardı.

"Yediğin içtiğin senin olsun gördüklerini anlat." Deyip sohbete başladım.

***

Binanın temeli için hâlâ uğraşıyorduk şantiyeye yakın otellerden birinde kalıyordum. Özgür ilk toprak analizlerinde bulunmuş sonrasında yerini Egemen'e bırakmıştı. Benim odamın balkonunda yemek için buluşmuş kısa süre sonra ikimizde kendi dünyamıza dalmıştık. Kapı vurulunca kendime geldim garson masayı toplamaya gelmişti. İçkilerimizi tazeledim tekrar oturdum.

"Hiç iyi arkadaş değilsin Egemen." dediğimde hayretle yüzüme baktı.

"Neden bir hata mı işledim?"

"Geldiğinden beri beş karış surat oturuyorsun, sen yurt dışı projelerine hiç katılmazdın ne oldu da kabul ettin."

"Mecbur kaldım doğrusu kendimi mecbur hissettim. Ya sen işi aldığına pişman gibisin."

"Haklısın uzun zaman önce anlaşma yapmasaydım çoktan vazgeçmiştim."

"Neden?"

"Uzağında olmaktan hoşlanmadığım biri var, bu mecburiyet beni sinir ediyor."

"Beni de öyle ama ben mecburen uzak duruyorum."

"Ah kadınlar elinden onlarcası geçer, bir gün öyle birine çarparsın ki darmadağın olursun."

"Haklısın ummadığın kişi hayatının en güzel anlarını ya da benim gibi en kötü anlarını yaşamana sebep oluyor. Hadi ben umutsuz bir sevdanın pençesinde kıvranıyorum. Ya senin ne derdin var?"

"Umutsuz sevda mı? Kime sevdalandın da umutsuzsun? Sakın evli kadın deme."

"Evli değil de çok küçük."

"Kimmiş bu?"

"Karhan konuşmazsam neredeyse patlayacağım, birine anlatmam gerek. Tek istediğim senden başkasının bilmemesi."

"Anlat dostum sır saklamasını iyi bilirim."

Uzanıp şarap şişesini aldı kadehini doldurdu. Bir yudum aldıktan sonra kadehini avuçlarının içine aldı.

"Ben Damla'ya âşık oldum."

"Hangi Damla? Bizim Özgür'ün kız kardeşi olan Damla mı?"

"Ayıplıyorsun beni değil mi?"

Elindeki kadehte duran şarabı tek yudumda içti. "Daha on yedi yaşında üstüne üstlük birde can arkadaşımın kardeşi"

"Kalp yaş dinlemiyor. Benim sevdalandığım kızda seninkinden bir yaş büyük." deyince ikimiz birden gülmeye başladık.

"Of ya kendimi çok kötü hissediyordum, birden rahatladım."

"Kız seni istemiyor mu?"

"İstiyor istemesine de, ben Özgür'e nasıl söylerim? Neredeyse yanımızda yaşıyorsun kız kardeşime nasıl göz koyarsın demez mi?"

"Belki de demez, Özgür seni çok sever bunu bilmeyen yok."

"Cesaret edemiyorum Özgür'ü kaybetmeye dayanamam. Bu aşk acı verse de söyleyemeyeceğim. Ya sen çok mutlu durmuyorsun?"

"Evime gelen bana emanet edilen kıza nasıl olduğumu bilmeden tutuldum. Baştan kendime çok kızdım. Küçüktü, amcamın bana emanetiydi, hislerimi bastırmaya çalıştım olmadı. Hiçbir kadın ilgimi çekmemeye başladı, uzunca süre kendimi engelledim, uzaktan sevmekle yetindim. Sonrasında onun da bana ilgisi olduğunu fark ettim."

"Ne güzel, karşılıklıymış."

"Evlenme teklif ettim. İlk heyecanla kabullendi, sevincim eve kadar sürdü. Hayalleri olduğunu söyleyerek süre istedi. Acele etmiştim, her zaman hüzünlü bakan gözlerini gülerken görmek beni çok mutlu etmişti."

"Neden hüzünlü? Gencecik kızın ne üzüntüsü olabilir? Gerçi seninkine söylüyorum çoğu zaman Damla da hüzünlenir ama o üzüntüsünü şımarıklığının ardına saklamaya çaba gösterir. Tabii beni ve Özgür'ü kandıramaz."

"Nur kimsesiz. Ne annesi var, ne de babası. Büyük amcam tarafından evlat edinilmiş."

"Damla da abisi hariç kimsesiz, annesi bebekken terk etmiş."

"İkimizde kadınlar konusunda sert kayalara tosladık. Ne dersin?"

"Doğru diyorsun derim, iki genç kadının elinde kalbimiz oyuncak oldu. Şarap kaldı mı?"

"Bitmiş. Yeni şişeye ne dersin?"

"Olur derim."

Ayağa kalkıp yeni şişeyi söylemek için telefona ilerledim. Nur'um uyumuş muydu? Sipariş gelene kadar sesini duyabilirdim. Uzunca çaldırdım yine neredeydi bu kız?

"Alo."

Uykulu sesini duyduğumda ne olduğunu da anlamıştım.

"Seni uykucu ben aramasam arayacağın yok."

"Kızlarla muhabbete daldık, vakit geç olunca uyumuşsundur diye düşündüm."

"Hadi tekrar uykuna dön."

"Sen içkili misin?"

"Birazcık."

"Sende yat uyu, yarın işin var."

"Egemen'le dertleşiyoruz."

"İşlerinde sorun mu var?"

"Sorunum sensin Nur, bir an olsun aklımdan çıkmıyorsun. Teklifimi kabul etseydin şimdi yanımda olurdun, bende seni özlemek zorunda kalmazdım."

Başım dönüyordu içkiyi fazla kaçırdığım ortadaydı, koltuğa oturup başımı yasladım. Kapı çalınınca Egemen kalktı, şişeyi alarak el sallayıp çıktı.

"Lütfen Karhan hadi yat, sesin oldukça içkili geliyor. Niye bu kadar çok içersin bilmem."

"İçkiyi sevmiyorsun değil mi?"

"Çok içtiğimi sevmiyorum."

"Haklısın bende çok içmeyi sevmiyorum, seni [illegible] bahsedince fark etmeden fazla kaçırdım,"

Bu küçük kız beni [illegible] ediyordu. Yaşından büyük davranması, konuşması bazen çok hoşuma gidiyor bazen de kızdırıyordu. Şu an bile olgun kadın tavırlarıyla konuşuyordu.

"Sen beni özlemedin mi? Aklım son öpüşmemizde kaldı. Ah Nur beni deli edeceksin!"

Genç olduğundan bu kadar çekingen davranıyor olmalıydı, başka neden bulamıyordum. Öncesinde hayatıma giren genç olsun olmasın hiçbir kadında bu kadar zorlanmamıştım. İçine dönüktü. Kendini tam olarak açmıyordu sanki yaşadığı olayların etkisinde davranıyor gibiydi. Ufacık kızın tesirinde kalıp bu kadar çok kendini kapatmasına neden olan hangi olay olmuş olabilirdi? Bir erkek mi geçmişinden gelen, ona acı veren bir erkek... Saçmalıyordum olamazdı.

"Nur sustun."

"Sende sustun uyudun sandım."

"Hadi uykuna devam et bende yatıyorum."

***

Telefonu kapattım. Daha uyumadığımı bilseydi acaba ne derdi, onu düşünüyordum. Birlikte olamayacağımızı. Ayrılmak bana acı verse de zorunlu olduğunu biliyordum Bilgisayarda dolaşırken geçmişini merak etmiş dedikodu sitelerine giriş yapmıştım. Mesleki başarılarının yanı sıra, sık değiştirdiği sevgilileriyle de magazincilerin gözdesiydi. Kadınların hepsi kaliteliydi, şu holding sahibinin kızı, bu manken hatta üst düzey iş kadınları. Hiçbirisiyle yarışamazdım, geçmişim bana acı veriyordu öğrenilecek olursa ona da acı verecek, içinde bulunduğu ortamda başı dik yürüyemeyecekti.

"Çok üzgünüm Karhan bilsen ne çok üzgünüm." Boş odaya bakarak söylediğim sözlerime gözyaşlarım eşlik etti...

***

Sabah içimde heyecanla uyandım hemen bilgisayarı açtım gözlerime inanamıyordum! İstanbul Teknik Üniversitesini kazanmıştım hayalim gerçek olmuştu.

Sevincimden ne yapacağımı bilemez haldeydim.

"Babacığım."

"Sabahın köründe ne uyandırırsın beni hınzır kız."

"Ya baba kazanmışım hem de puanım çok yüksek."

"Hih hiç etkilenmedim zaten biliyordum. Tebrik ederim kızım hayaline kavuştun sonunda."

"Sayende babacığım, sen olmasan asla okuyamaz kazanamazdım."

"Azmin sonucu elde ettiğin başarı, seninle gurur duyuyorum."

Babama haber vermiştim Karhan'da hak ediyordu.

"Günaydın."

"Bu sabah ne kadar neşeliyiz, günaydın Nur'um."

"Ben İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık bölümünü kazanmışım."

"Tebrik ederim hayallerinden birine kavuştun. Sen hayallerine kavuştukça benim hayalime kavuşma günlerim yaklaşıyor diye daha çok seviniyorum. Keşke yanında olabilseydim kutlama yapardık."

"İşin daha önemli, bak sana rakip geliyorum haberin olsun."

"Eyvah desene daha çok çalışmalıyım."

"Bence de çok çalış."

***

"Kahretsin!"

Bu iş iyice boğuyordu beni. Ne zaman Türkiye'ye gidecek olsam mutlaka sorun çıkıyordu. Nur sınavı kazandığını söylediği gün yanına gitmek için uçak bileti bakarken, şantiyeye saldırı olmuş. Devletin topraklarına el koyduğunu söyleyen insanlar sorun çıkarmışlardı. Yine gitmek istediğimde Egemen, Damla'nın kazasını öğrenip gitmiş yine kımıldayamamıştım.

Okulu başlamıştı, tek tesellim hâlâ evde olmasıydı. Yeni okul, yeni arkadaşlar. Benden uzaklaşmasından deli gibi korkuyordum.

***

Karhan'ın evi okula oldukça uzaktı, misafirlik süremde uzamıştı. Eve yorgun argın gelmiş montumu henüz üstümden çıkarmıştım.

"Abla ben geldim."

Seslenmemle Mahide abla mutfaktan çıktı salondan konuşma sesleri geliyordu.

"Kim var Karhan mı geldi?"

Birden sevinmiştim.

"Yok kızım Karhan Bey'in annesiyle o cadı Nadide geldi."

"Hayırdır niye gelmişler?"

"Karhan Bey yok, ev boşuna açık duruyor deyip duruyorlar."

Mahide ablanın ne demek istediğini bir an anlayamadım, sözleri idrak ettiğimde kalbimi buzdan bir el sıkıyor sandım.

"Of ne tembel kadınsın bir kahveyi bile elli saatte getiremedin." Nadide'nin sesiydi...

"Saygısız kadın."

"Sus kızım duymasın edepsizin teki zaten, içeri geç seni bekliyorlardı."

Montumu astım ayaklarım geri giderek zorla salona girdim. Bunca zamandır Karhan'ın annesiyle ilk kez karşılaşacaktım, korku içimde büyüyordu.

Karşılıklı koltuklara oturmuşlardı girince ikisi de dönüp bana baktılar. Karhan'ın annesi oldukça genç görünüyordu, bilmesem annesi olduğuna inanmazdım. Kadın beni baştan ayağa süzdü yanına gittim.

"Hoş geldiniz."

Elini öpmek için eğildim izin vermedi, sadece tokalaştı.

"Otur Nur seninle konuşmak istiyorum."

Nadide'nin yanındaki koltuğa da ben geçtim yüzüne baktım, cadı resmen sırıtıyordu. Yine bir şeyler karıştırmış olmalıydı.

Karhan'ın annesine, "Buyurun sizi dinliyorum." dedim. Sakin görünmek için çaba versem de kalbim deli gibi çırpınıyordu.

"Kızımdan haberlerini aldım, devamlı senden bahsedip duruyor. İyi arkadaş olmuşsunuz."

"Anlaşıyoruz."

"Bak Nur geldiğin ilk günden beri senden haberim oldu. Muhittin'in evlatlığı olduğunu bildiğimden ses çıkarmadım, kısa süreli kalacaktın sorun olmaz diye düşündüm. Tebrik ederim üniversiteyi de kazanmışsın. Sence de bu misafirlik süresi uzamadı mı?"

Başımı önüme eğdim ellerimi sıkmaktan canım acımaya başlamıştı.

"Haklısınız efendim."

"Yeterli imkânın yoksa bende yardımcı olmak isterim. Karhan'ın işleri uzun sürecek bu evin açık kalmasına gerek yok. Sana bir ev veya yurt ayarlayalım."

Nadide, "Bende yardımcı olurum günah kimsesiz kız, hem başkalarının yanında sığıntı gibi yaşayacağına kendi ayaklarının üstünde durmasını öğrenmesi gerek, değil mi Nur?" diyen sesi yumuşacıktı. Ne olduğunu bilmesem ne kadar iyi biri diye düşünürdüm.

Bana doğru dönmüş yüzünde melek gibi bir ifade belirmişti.

"Ne kadar iyi niyetlisin Nadide. Dediklerinde çok haklısın kadınlar kendi ayakları üstünde durmayı öğrenmeliler." diyen Karhan'ın annesine doğru baktım, bu kadının ikiyüzlü olduğunu görmüyor muydu?

"Kendi yaşamını kurmayı istemez misin Nur?"

"Benim de düşüncem baştan beri dediğiniz doğrultudaydı, Karhan Bey gitmemi engelledi. Sizlere teşekkür ederim ama yardımınıza ihtiyacım olmadığını bilmenizi isterim, bir iki güne kadar, belki de bu gece evden ayrılabilirim."

"Ah canım biz senin kötülüğün için konuşmadık acele etme, bak çok üzülürüm."

"Çok üzüleceğinizi biliyorum Nadide teyze, ben büyüklerimin sözünü dinlerim."

Karhan'ın annesine baktım şaşkın gözlerle bana bakıyordu, bir an kıkırdar gibi oldu ama eliyle ağzını zor kapatıp öksürdü.

"Size de çok teşekkür ederim. Karhan Bey'e ben evden taşındıktan sonra gittiğimi söylerseniz sevinirim, teşekkür için özel olarak telefon açacağım kendisine. Biliyorsunuzdur şu sıralarda şantiyede problem çıkıyormuş sorun etmesin kendine."

"Sen nereden biliyorsun kızım? Karhan ile bu kadar yakın mısın?"

"Aynı evin içinde yaşıyorduk ama ben haberlerini İbrahim abiden öğrendim." Son anda aklıma gelen düşünceyle ilişkimizin mahiyetini gizlemiştim.

"Müsaadenizle ben yukarı odama çıkmak istiyorum, bir an önce hazırlanmalıyım."

"Tabii kızım yardıma ihtiyacın olduğunda hiç çekinme."

"Gerek yok efendim sizlere iyi günler."

Salondan çıkar çıkmaz Mahide abla kolumdan tutup mutfağa soktu.

"Ne yapıyorsun sen? Söyleseydin ya Karhan Bey ile evleneceğini."

"Ben bir hayali yaşadım Mahide abla, aklım başıma geldi Karhan ve ben olmayız, olamayız. Uzun zamandır bunun farkındayım."

"Ama siz birbirinizi seviyorsunuz. Kızım ben Karhan Bey'i senelerdir tanırım hiçbir kadına sana baktığı gibi bakmadı. Telefon aç durumu anlat."

"Bilmesin abla zaten sorunları var."

"Çok kızacak kızım."

"Birlikte olmamızın saçmalığını o da anlayacak, ben içerideki kadınlar gibi değilim olamam. Bir süre sonra benden sıkılacaktı, işte o zaman dayanamam. Yol yakınken kendi yoluma gitmeliyim. Senden tek isteğim sakın telefon açıp gittiğimi söyleme. İbrahim abi de söylemesin."

"Nereye gideceksin?"

"Okuldan kızlar var, önceden tanıyordum. Ev arkadaşı arıyorlardı hem okula yakın. Buradan daha rahat olacağıma eminim."

"Ne diyeyim kızım sen kararını çoktan vermişsin."

Odama çıktım. Olması gerekenler kendiliğinden gerçekleşiyordu, Şahika'ya telefon açtım. Okulun ilk gününden beri beraberdik onların grubu sayesinde hiç yalnızlık çekmemiştim.

"Kızım daha biraz önce ayrıldık. Hemen beni mi özledin?"

"Şahika, hâlâ ev arkadaşı arıyor musunuz?"

"Ev arayan mı var? Of Nur çok iyi olur kira belimizi büküyor."

"Bana ne dersin?"

"Şaka yapıyorsun. Kızım kocaman evde oturuyorsun ne işin var bizimle?"

"Burası benim evim değil, hem okula da çok uzak."

"İyi o zaman çok sevindim, toplanman için yardım ister misin?"

"Gerek yok taksiye biner gelirim."

Ev sorunumu halletmiştim, ben konuşurken misafirler gitmişlerdi. Mahide abla çok geçmeden yanıma geldi hem toplanmama yardım ediyor, hem de Karhan Bey çok kızacak diye söylenip duruyordu. Bir küçük çantayla geldiğim evden dört kocaman bavul, kitaplarımı ve ıvır zıvırlarımı koyduğum iki koliyle ayrılıyordum. Aslında bunları da almak istemezdim, çoğunluğunu giymiş olduğumdan bırakmam, başkasının işine yaramayacaktı. İbrahim abi evde olmadığından taksi çağırdım.

Mahide abla kocaman bir poşet yiyecekle geldi.

"Bunları yanına al kızım, hepsini senin için yapmıştım. Aile yanına benzemez, bekâr evine gidiyorsun. Bir süre seni idare eder arkadaşlarınla yersiniz."

İstemem desem de ısrar edince kabullenmek zorunda kaldım, benimle beraber taksiye bindi. "Sen niye geliyorsun?"

"Kız kısmını bilmediğim yere yollayamam evini öğreneyim yeri neredeymiş. Eğer bunu da öğrenmezsem Karhan Bey beni kesin kovar."

"Gizlemeyi zaten düşünmüyorum Karhan'a borçluyum." dedim.

Çok geçmeden yaşayacağım eve geldik. Geldiğimi bildirdiğimden kızlar aşağı inmişti, her biri bir bavula yapıştılar. İki seferde bavullar asansöre konmuştu. İçine Mahide ablayı da bindirerek yukarı yolladık, biz merdivenlerden çıktık zaten daire ikinci kattaydı.

Mahide abla çevreyi öyle bir inceliyordu ki, kızlar panik olmaya başladılar. Şahika koltuğun üzerinde duran hırkayı hemen aldı

üzerine giydi, Sevinç sehpanın üstündeki fincanları toplamaya çalışırken, Duygu kitapları düzenliyordu.

"Nerede kalacaksın kızım bu ev ufacık, böylesine nohut oda bakla sofa derler."

"Küçükte olsa her birimizin ayrı odası var."

Mahide abla; "Göster bakayım nerede yatacaksın?" deyince Şahika'nın yüzüne baktım.

"Biz önceden yerleştiğimizden senin oda biraz küçük, gelin göstereyim."

Mahide ablanın dediği kadar vardı. Kocaman çatı katına alıştıktan sonra bu oda çok küçük gelmişti ama benim olacaktı. Tek kişilik yatak, gardırop, küçük bir çalışma masası olan oda yeterde artardı bile.

"Ah Kızım ne diyeyim sana, Karhan Bey öğrendiğinde çıldıracak."

"Sakın ağzından kaçmasın, evden ayrıldığımı söyleme."

"Benden çıkmaz da, eninde sonunda gelecek. Evde bulamayınca ne yapar bilemem. Ah keşke Yadigâr da kazansaydı okulu da, o da sizlerle beraber kalsaydı."

"Üzülme Mahide ablacığım seneye bir kez daha dener."

"İnşallah kızım şimdi umurunda değil ama ileride çok pişman olacak."

Kadıncağız üzülerek evden çıktı, eşyalarımı yerleştirdim. Salona geçtim kızlar yiyecek poşetinin başında kıkırdayıp duruyorlardı.

"İyi ki geldin midemiz bayram yapacak. Makarna, yumurta yemekten mahvolmuştuk."

"Neler koymuş inanın bende görmedim."

"Olmayan yok baksana, sen gelmeden çıkarmak istemedik."

Kapların içinde bir sürü yemek vardı; zeytinyağlı dolma, kızarmış köfteler, turşu, kahvaltılık çeşitleri...

Hemen masayı hazırladık, yüzüm gülse de içim kan ağlıyordu. Yemek bittikten sonra daha kızlar masadayken odama geçtim. İlk işim babama telefon açmak oldu. Durumu olduğu gibi anlattım, sessiz kaldı.

"Kızım diyecek söz bulamıyorum. Kendince haklısın ama Karhan'a durumu anlatsaydın keşke. Öyle bırakıp çıkılmaz ki! Gelene kadar bekleseydin."

"Nasıl bekleyeyim baba, ne zaman geleceği belli değil, annesi ev boşuna açık kalmasın dedi."

"Evleneceğinizi annesine söylemedi mi bu hayta?"

"Ben daha erken olduğunu, söylememesini istemiştim."

"Kızlar güvenilir mi aklım sende kalmasın."

"İyi kızlar, aynı okulda ve aynı bölümdeyiz. Onlar benden bir sene öndeler."

"Dikkatli ol, ben yine de çok çabuk karar verdin diyorum."

" Olmayacak baba onunla olmayacak."

"Aklına bu düşünceyi yerleştirdinse olumlu hiçbir yönü göremezsin hakkında hayırlısı olsun. Paraya ihtiyacın varsa yollayayım."

"Param yeterli yarın iş aramaya da çıkacağım kızların hepsi yarı zamanlı çalışıyor bende elbet iş bulurum."

Telefonu kapattım nefes almaya ihtiyacım vardı, camı açtım birkaç kez derin soluk aldım. Karhan'ın numarasını çevirdim ilk çalışta açtı.

"Güzelim kalp kalbe karşı derlerdi de inanmazdım. Telefonu elime aldım sen aradın, hadi bilgisayarı aç seni çok özledim."

"Açamam."

"Neden? Müsait değilsen biraz sonra açarsın."

"Ben evde değilim Karhan."

"Neredesin?"

"Kız arkadaşların evindeyim sana bahsetmiştim. Şahika ve iki kız arkadaş daha birlikte oturuyorlar okula çok yakın."

"Orada mı kalacaksın?"

"Evet burada kalacağım, evde tek başıma çok sıkılıyordum."

"Haklısın canım tek başına o koca evde olmak hoş değil, iyi yapmışsın."

"Karhan ben..."

"Okula yakın olması iyi, hem aklım sende kalmaz gelir gelmez arkadaşlarınla tanışmak istiyorum. Hem bizim evlenme işini bir daha konuşmamız gerek."

"Haklısın konuşmalıyız Karhan, ben... Sen..."

"Biliyorum beni seviyorsun, benim seni sevdiğim gibi. Kapatmalıyım canım çağırıyorlar gece bile çalışıyoruz."

Of söyleyememiştim, tamamen evden ve ondan ayrıldığımı söyleyememiştim.



10. Bölüm

Telefon elimde donup kalmıştım evden gitmişti. Benden uzaklaşmıştı, olmaz yapamazdı bunu. Bu kızın derdi neydi çıldıracaktım. Beni sevdiğini biliyordum kalbimde hissediyordum. Niye uzaklaşıyordu? Konuşmasına izin verseydim devamında söyleyeceği kelimeleri aklıma bile getirmek istemiyordum.

Hemen Egemen'e telefon açtım, gelebilirse çok iyi olacaktı.

"Egemen ne zaman geliyorsun?"

"Damla komada Karhan, doktorlar uyanıp uyanmayacağını bilmiyorlar."

Tanrım arkadaşımın yerinde olmak istemezdim, hiç olmazsa Nur benden ayrı olsa da sağlığı yerindeydi. "Çok üzgünüm Egemen... Özgür nasıl?"

"Berbat durumda bana iki-üç gün daha müsaade et."

"Kal Egemen."

"İstemez miyim sanıyorsun, sen orada zor durumdasın. İşi bitirmek için verdiğimiz zaman var, bitiremezsek tazminatın alasını öderiz mahvoluruz. Damla'nın uyanıp uyanmayacağı belli değil, Özgür git diyor... Ayrılamıyorum be Karhan ayrılamıyorum."

"Üzülme Allah büyük iyileşecektir, ben beklerim"

Telefonu kapattım koltuğa oturdum. Bu kız benden niye kaçıyordu, sevmediğini istemediğini aklıma bile getirmek istemiyordum.

***

Karhan hiçbir şey olmamış gibi her gün sabah akşam arıyor, o gün neler yaptığımı ihtiyacım olup olmadığını soruyordu. Sırf sormakla da yetinmemişti, İbrahim abi iki günde bir eli kolu dolu olarak geliyor, evde kimse yoksa kapıya bırakıp gidiyordu.

Geldiğimin ertesi günü. Henüz yemeğe oturmak üzereydik zil çalınca, Sevinç kapıyı açmıştı.

"Nur seni arıyorlar."

İbrahim abiyi görünce şaşırmıştım…

" Hoş geldin abi."

"Poşetleri içeri alın kızım." Dedi. Bir sürü ağzına kadar dolu poşetler.

"Gerek yok İbrahim abi bunları geri götür."

"Ben bilmem verilen emri yerine getiriyorum." Hemen gitmişti, kızlar hevesle poşetleri taşımışlardı.

"Vay be Noel baba evimize geldi." diyerek sevinçle poşetleri boşaltmaya, her çıkan erzak paketine tezahürat yapmaya başlamışlardı. İçlerinde neler yoktu ki? Öylece kalakalmıştım. Odama geçip hemen telefon açarak, neden erzak yolladığını gerek olmadığını söylediğim zaman ya kabul etmemi ya da eve geri dönmemi söylemişti. Ardından da telefonu işim var diyerek kapatmıştı.

Neredeyse bir aydır bu durum devam ediyor, her itiraz edişimde laf karıştırıyordu. Evden bilgisayarı da getirtmişti. Of ben ne yapacaktım, daha ondan tamamen ayrılmak istediğimi bile söyleyememiştim. Verdiği yüzüğü odasına bırakmıştım geldiğinde görürse, anlar mıydı?

"Niye ağlıyorsun yine?"

Şahika sorusunda haksız değildi, olur olmaz zamanda gözyaşlarım neredeyse kendiliğinden akmaya başlıyordu.

"Bilmiyorum."

"Nur bir aydır birlikte yaşıyoruz hepimiz seni az çok tanıdık, geçmişinden gelen üzüntülerin olduğunu biliyoruz. Şimdiye kadar sana hiçbir şey sormadım, artık anlatsan da bizde bu meraktan kurtulsak yoksa çatlayacağım."

"Anlatacak bir şey yok."

"Of yapma Nur. Geceleri sessizce ağladığını düşünüyorsan yanılıyorsun, sesini duyuyoruz uykunda Karhan diye sayıklayıp duruyorsun. Ve gelen erzaklar içinde açıklama bekliyoruz, önce ailenden sandık sonra o adamın Karhan Ertürk isimli kişinin evinde çalıştığını öğrendik. Anlat artık, derdini söylemeyen derman bulamazmış."

"Dermanı olan dertlerden değil, okumak için babamın yeğeninin evine kısa süreliğine geldim. Ben hem öksüz, hem de yetimim. Babam yani Muhittin babam beni evlat edindi. Yeğenine yani kaldığım evin beyine âşık oldum."

"Eee ne var bunda, o sana âşık değil mi?"

"Âşık, hatta evlenme bile teklif etti."

"Kabul ettim de, etmedim dersen şak diye düşer bayılırım."

"Ettim çok mutlu oldum, ah görseniz." Ben daha sözümü bitirmeden Duygu'nun çığlığını duydum .

"Kız sen aptalın birisin ay inanamıyorum! Kızlar bakın bu adam bırakılır da bu eve gelinir mi?"

Kızlar hemen bilgisayarın başına koştular, bende gittim bir sürü resmi bana bakıyordu.

"Bu- bu adamımı bıraktın sen... Mimarinin idolüdür başarılarını duymayan bilmeyen yok, yakışıklı olmasını zenginliğini saymıyorum."

"Bende sırf bu dediğiniz nedenlerden ayrılmak istiyorum ama söyleyemiyorum."

"Hah adam zengin, yakışıklı ve başarılı diye ayrılmak isteyen kadını ilk kez duyuyorum, hayretten küçük dilimi yutmak üzereyim."

"İşte bu dediğiniz sözler ayrılmak istememin en büyük sebeplerinden. Keşke tanınmış olmasaydı, dünyalarımız çok ayrı."

"Yapma be Nur, bu adam için ölünür."

"Bende ölürüm ama onunla birlikte olamam."

Geçmişimi bilmiyorlardı. Kendileri benim gibi olsalardı nasıl hareket ederlerdi? Sınıf farkından istemediğimi düşünmeleri çok daha iyiydi.

"Bak bak yeni yaptığı kültür merkezinin şantiyesinde çekildiği resim var. Ay yanındaki kadına bak kimmiş bakayım, Rus mimar... Ben senin yerinde olsan bir saniye bu adamı boş bırakmam, zilliye bak eniştemizin koluna nasıl asılmış."

Yeni yayınlamış olmalıydılar, kalbim yangın yerine döndü. Aylardır birbirimizden uzaktaydık kadına daha dikkatli baktım gerçekten çok güzeldi. Ona benden daha çok uygundu kızların yanından uzaklaştım daha fazla bakmaya dayanamayacaktım.

Kıskançlığın pençesine boşuna düştüğümü biliyordum, yine de kalbim acıyordu işte. Evden çıkarken yüzüğü bırakmak için odasına girmiş, dayanamamış gardırobunu açmıştım. Askılarda kıyafetleri duruyordu hepsine tek tek dokundum, takıntılı adamdı. Dünya kadar gömleği olmasına karşın, üç dört tanesine neredeyse bağlı gibi yıkatır ütületir onları giyerdi. Dizili olan tişörtlerinden birini alıp çantama koymuştum.

Onun olan herhangi bir şeye ihtiyacım vardı. Evden ayrıldıktan sonra kullandığı parfümü bulmuş odamın onun gibi kokmasını istemiştim. Yatağımın üzerindeki tişörte sarıldım...

"Nur biz çıkıyoruz gelmiyor musun?"

"İki dakika bekleyin."

Yüzümü gözümü biraz düzgün hale getirmeliydim ikide bir ağladığımdan gözlerim şişmişti. Üzerimi çıkardım, onun tişörtünü giydim. Üzerine hırkamı giyince, kimse kısa kollu olduğunu anlamazdı. Montumu giyerek dışarı çıktım kızlar kapıya inmişlerdi bile. Zafer arabasıyla gelmişti, bugün otobüs eziyeti çekmeyecektik.

Kızlarla arkaya oturdum Şahika çocuğun boynuna sarılmış öpüp duruyordu.

"Düşünceli sevgilim benim. Nasıl düşündürmüş bizi, yerim seni yerim."

"İn kızım çocuğun üzerinden ele güne rezil oluyoruz."

"Kıskanmayın aşkımızı."

Kızlar Şahika'yı dalgaya aldıkça Zafer'in yüzü kızarıp bozarıyordu.

"Aman da benim sevgilim kızarır mıymış?"

"Ben şimdi kızarmayı sana gösteririm. Kapayın kızlar gözlerinizi biraz kırmızı noktalı öpeceğim bu kızı, yoksa ateşi sönmeyecek."

"Ya ama ayıp görenler olur."

"Ay ben senin masum kız ayaklarını yerim. Şimdi tepemde olan kimdi?"

"Cilvemi yaparım iş ciddiye binince kaçarım."

"Bir gün seni öyle bir yerde yakalayacağım ki, kaçmaya mecalin kalmayacak."

Gülümseyerek onları izliyordum, birbirlerine içtenlikle davranıyorlardı. Karhan'la ilk buluşmamız aklıma geldi, o günü ömrüm oldukça hatırlayacaktım.

Yemek sonrası parka gidişimiz, sinemadaki evlenme teklifi. Evde film izlemelerimiz hepsi güzel bir anı olarak benimle yaşayacaklardı. Öf yine gözlerim yaşarmıştı. Okula geldiğimizde arabadan inen ilk kişi ben oldum, başımı yerden kaldırmıyordum. Kızlar yine ağladığımı görecekler laf söyleyeceklerdi.

***

Derse girince biraz oyalanır gibi oldum.

Hocamızın; "Karhan Ertürk başarılı mimarlarımızdandır, bizim okulumuzdan mezun, ayrıca kendisi öğrencimdi Azmettikten

sonra başaramayacağınız hiçbir şey olamaz. Sadece yurt içi değil yurt dışında da başarısını kanıtladı. Çizimleri ve yaptığı binalardan övgüyle bahsediliyor. Sizin başarılı mimarımızı örnek almanızı, çizimlerini dikkatle incelemenizi istiyorum. Her binası değişiktir, orijinaldir. İşte yaptığı birkaç binadan örnek vereyim." tanıtımı yine kalbimi parçalamıştı.

Bir sürü mimardan bula bula Karhan'ı tanıtacağı tutmuştu. Onu asla unutamayacaktım, unutmakta istemiyordum. Göğsümün içinde kalbim deli gibi çırpınmaya başladı, sanki çırpınmasını engelleyecek gibi elimi göğsüme bastırdım. Canım çok yanıyordu. Bu acı ne zaman geçecekti?

Hocamız ışığı kapattırdı, barkovizyon perdesinde değişik ülkelerde yaptığı binaların görüntüsü verildi. İlk çizimleri sonrasında bitmiş halleri, burada bile kurtuluşum yoktu. Son sahnede resmi belirdi.

"Adama bak!"

"Vay be!"

"Kızlar mendil buyurun, yerler ıslanmasın ağzınızı silin."

Öğretmenin "Susun" demesiyle tezahüratlar kesildi, bu adamın beni beğeniyor olmasından gururlansam da benim olmayacaktı.

Ders bitimi kitaplarımı toplayıp çantama koydum.

"Beraber çay içer miyiz?" diyen yan sıramda oturan, okul başladığı ilk günden beri aynı teklifi yapan Mehmet'ti...

Gülümsedim. "Hadi bu sefer dediğin gibi olsun, bir fincan çay içelim."

"Oh be hele şükür, fikrini değiştirmeden kantine inelim veya başka bir yere gidebiliriz."

"Kantin yeterli, arkadaşlarımı bekleyeceğim."

"Olsun buna bile razıyım."

Sınıftan beraber çıktık, arkadaşlardan bazıları da bize katıldılar, okulun yakınındaki kafeteryaya karar verildi. Kızlara telefon açıp yerimi bildirdim, henüz kapıdan çıkmıştık onu gördüm. Gözlerimi

birkaç kez ovuşturdum hayal olmalıydı, tekrar baktım bana gülümsüyordu. Hayal görmüyordum kalbim kanatlanıp uçuverdi.

Karşımda duruyordu, aramızda dar bir yol vardı. Arabasına dayanmış, kollarını kavuşturmuştu.

Yürü dedim bacaklarıma. Yürüyün dedim ama dinlemiyorlardı.

"Niye dikilip kaldın Nur, yürüsene."

Karhan arabaya yaslanmaktan vazgeçti adım adım bana doğru geliyordu. Yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordum, özlemiş gibi.

Görene kadar bende onu ne çok özlediğimi fark etmemiştim, kalbim deli gibi atıyordu. Nasıl ayrılacaktım onu bu kadar severken nasıl bırakacaktım?

"Hadisene Nur." diyen sesi sanki yeni duyuyordum, gözlerimi Karhan'dan zorlukla ayırdım. Mehmet'in yanımda olduğunu unutmuştum.

"Siz gidin benim işim çıktı."

"Yapma bunu bana, seninle bir kahve içmek için, okulun ilk gününden beri uğraşıyorum."

"Git Mehmet."

Karhan'a doğru yürümeye başladım, Mehmet hâlâ söylenip duruyordu. Sözlerini artık duymaz olmuştum. Aramızda iki adım kala durdum, özlemle yüzüne baktım. Elini uzattı yanağımı okşadı.

"Seni ne çok özlemişim Nur'um."

Öylece birbirimize bakıyorduk, hareket etmeye takatim kalmamıştı. Yanağımdaki eli koluma indi, elimi tuttu.

"Gel." dedi.

Seninle cehenneme bile gelirim, nereye istersen oraya gelirim, geçmişimi kopar al benden. İçim yanıyor Karhan, senden ayrılacağım için içim yanıyor. Düşüncelerim karmakarışıktı. Korkuyordum deli gibi korkuyordum, onunla olmaktan da onsuz kalmaktan da deli gibi korkuyordum.

Arabaya oturduğumun farkında bile değildim, hareket etti. Suskunluğu bazı şeylerin farkına vardığının göstergesiydi. Aramızda

oluşan sessizlik, beni boğmaya başlamıştı. Sanki güç almak ister gibi kapının kolunu sıkıca tuttum.

"İşlerin bitti mi?" diye mırıldandım, gözünü yoldan ayırıp yüzüme baktı ve ardından tekrar önüne döndü. Gözlerinde gördüğüm acı mıydı?

"Henüz değil ama oldukça kolayladık, eskisi gibi her an orada olmama gerek yok. Arada bir gidip dolaşmam yeterli gelecek."

Yine susmuştu evin yolundaydık.

"Ben evime gitmeliyim." diye telaşla söylendim.

"Konuşmamız için sakinliğe ihtiyacımız olduğunu sende, bende biliyoruz," dedi yine sustu. İtiraz bile edemedim ses tonu çok kararlıydı. Yüzü de bir o kadar sakin görünüyordu.

Evin bahçesine girdik arabayı park edip aşağı indi, benim tarafıma dolanıp kapıyı açtı. Ellerimi kucağımda kavuşturmuş öylece duruyordum. Hiç sesini çıkarmadan kapıyı açık tuttu daha fazla oturmamın anlamı olmayacaktı dışarı çıktım eve doğru yürümeye başladım. Her gün defalarca aramış bazısına cevap vermiş bazısını duymazdan gelmiştim, yine de bıkmadan usanmadan aramıştı.

Kapıyı açtı içeri girip salona yürüdüm, ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Daha önce gelecektim. Mühendislerimin hastası olunca inşaatı bırakamadım, seni çok özledim Nur."

Ne olursa olsun söylemeliydim, yüzüme öyle bakıyordu ki içim yanıyordu. "Geldiğin iyi oldu bende seninle konuşmak istiyordum, telefonda söyleyemedim gelmeni bekliyordum."

Sözümü bitirmeme fırsat vermedi. "Mahide abladan annemle Nadide'nin geldiğini duydum, onlar yüzünden mi evden taşındın?"

"Onlarla alakası yok, uzun süredir taşınmayı düşünüyordum. Okuluma oldukça uzak, gidip gelirken zorlanıyordum. Hem evin sadece benim için açık kalması gereksizdi."

"Ben açık kalması hakkında herhangi bir söz söylemedim. Burasının bizim evimiz olduğunu defalarca tekrarladım. İnsan kendi evini terk eder mi? Sana git mi dediler, cevap ver Nur."

Ses tonu sertleşmeye başlamıştı.

"Niye ısrar ediyorsun? Başından beri üniversiteyi kazanırsam gideceğimi söyledim. Başarılı olamasaydım babamın yanına dönecektim"

Gözlerine bakamıyordum.

"Bana bak! Evlenmeye karar vermiştik, nasıl bir oyun oynuyorsun bana?"

İkimizde ayaktaydık, elini cebine soktu kolunu bana doğru uzattı, elini açtı. Yüzüğüm avucunda parlıyordu.

"Bunu almayı unutmuşsun."

Yüzüğümü görünce içim daha çok acımaya başladı, bir nefeste söylemeliydim yoksa yapamayacaktım.

"Ani verdiğim kararla evlenme teklifini kabul ettim. Üzgünüm gerçekten çok üzgünüm, yaptığım çocukluktu. Sen olgunsun benim hatamı mazur görebilirsin, telefonda defalarca söylemeyi düşündüm. Senin bana yaptıklarına karşılık, yüzünü görmeden söylemek istemedim."

Bir iki adım uzaklaşıp koltuğa oturdum, karşımda ayakta avucu açık duruyordu. Tekrar kalktım söyleyeceklerimle zaten yeterince küçülecektim.

"Neyi Nur, bana neyi söyleyemedin?"

"Ben çok üzgünüm evlenmek istemiyorum. Daha doğrusu evlenmeye hazır değilim."

Eli aşağı indi, yere düşen yüzük biraz yuvarlandıktan sonra durdu. Kalbimde o yüzükle birlikte yere düşmüş kristal cam gibi parçalara ayrılmıştı. Ağlamamalıydım şimdi zamanı değildi, sonra daha sonra ağlayacaktım.

"Hata mı yaptım, seni çok yalnız bıraktım. Bir daha gitmeyeceğim, gitsek de birlikte gider geliriz."

"Sen hata yapmadın, asıl hatayı yapan benim. Çok çabuk karar verdim, demiştim benim hayallerim var."

"Senin hayallerine engel olmam, evlendikten sonra da okuyabilirsin."

"Çok erken benim için çok erken Karhan, ilk heyecanla kabul ettim. Senin gibi tecrübeli erkeğin beni beğenmesinin verdiği gurur çok güzeldi. Ayrı kaldığımız zamanda düşünme imkânı buldum, evliliğin getireceği sorumluluğa hazır değilim."

"Başka biri mi var?"

"Asla yok, çok uzun yıllarca da olmayacak. Belki de hayatım da senden sonra bir erkek olmayacak. Ben evlenmek istemiyorum."

"Bana karşı olan davranışların, öpüşmelerimiz beni sevdiğini söylemen, yalan mıydı?"

"O anda hissettiklerim gerçek gelmişti ama değilmiş lütfen beni anla. Benim için yaptıklarını asla unutamam evine aldın, çok iyi davrandın. Sana minnet borcum var, ömrüm oldukça yaptıklarını hatırlayacağım."

"Bu kadar kolay mı bırakmak? Her anım seni düşünmekle geçti. Nur nelerden hoşlanır, acaba şimdi ne yapıyor? Nur uyudu mu ya da uyandı mı?"

"Çok üzgünüm telefonda söylemek istemedim, gelmeni bekledim."

Ah nasıl içim yanıyordu yüzü nasıl kararmıştı. Sevgilim gerçeği bilsen bana hak vereceksin belki de sen beni istemeyeceksin. Geçmişimin ağır yükünü senin omuzlarına da yüklemeye hakkım yok.

Sözlerim bitmişti kapıya doğru yürümeye başladım, birden sırtımdan sarıldı.

"Gitme Nur'um beni terk etme!"

Başını saçlarıma yaslamıştı. Bir an kendimi bırakmak, geri dönüp kollarına sığınmak ve gücünü hissetmek istedim. Ama olmaz, yapamazdım.

"Üzgünüm."

Vücuduma dolanmış kollarını çözdüm, geriye dönmedim, dönersem yüzünü görürsem dayanamayıp tekrar o kolların arasına gireceğimi biliyordum.

Kapıdan çıkar çıkmaz koşmaya başladım bir an önce uzaklaşmalıydım. Ama uzaklaşan sadece bedenimdi, ruhum ve kalbim onda kalmıştı...

Çok uzaklaşmadan babamı uyarmalıydım, ilk işinin babamı aramak olacağını biliyordum. "Baba Karhan telefon açarsa ne olur gerçeği anlatma."

"Ağlamadan anlat. Neler oluyor?"

"Yapamam baba, kendi yükümü onun omuzlarına yükleyemem, geçmişimin pisliğine onu sokamam, her an acaba biri öğrenecek mi düşüncesiyle yaşayamam."

"Sevmiyor musun sen bu çocuğu?"

"Sevgi yetmez baba, Dünya'nın ne kadar acımasız olduğunu biliyoruz. Eşini kabullenmeyen ailenden ayrıldın sen."

"Ben hiç pişman olmadım kızım."

"Herkes sen değil baba, buradan çekip gitmişsin kimseler seni tanımıyormuş. Ya Karhan? Onu tanımayan yok, okulumda bile övgüyle bahsediliyor. Nasıl onun temiz adına leke sürerim?"

"Niye gerçeği söyleyip seçeneği ona bırakmıyorsun?"

"Söyleyemem."

"Neden söyleyemediğini ben sana söyleyeyim, gerçeği öğrenirse seni bırakacağından tamamen vaz geçeceğinden korkuyorsun. Seni terk ediyorum sözünü ağzından duymak istemiyorsun, bencillik ediyorsun Nur. Sen onu terk ettiğinde için daha mı rahat etti? Şimdi kim bilir ne haldedir?"

"Haklısın baba onu geçmişimden korumakla bencillik ediyorum, onun beni terk etmesindense ben onu terk ediyorum. O benim onu terk etmeme dayanır ama ben dayanamam babacığım. Yeterince yük yok mu omuzlarımda? Daha on sekiz yaşındayım. Yaşıtlarım gülüp oynarken ben vaktinden evvel yaşlandım, ruhum yorgun babacığım."

"Belki Karhan yükünü paylaşırdı kızım."

"Bu benim kaderim, onun değil."

"Ah Nur ne diyeyim hakkında hayırlısı neyse o olsun demekten başka elimden gelen bir şey yok. Bana açarsa karar kızımın kısmet değilmiş diyeceğim."

"Öyle de, bir süre sonra beni hatırlamaz bile."

"Sen öyle diyorsan öyledir. Hadi yeter ağladığın, bende tek kalmayacaksın diye huzurluydum." Deyip telefonu kapattı.

Önüme gelen ilk taksiye bindim, kısa süre sonra evdeydim. Daha kimseler gelmemişti odama girip kapımı kilitledim, işte şimdi doyasıya ağlayabilirdim.



11. Bölüm

Kollarımın arasından su gibi kayıp gidivermişti, donmuştum. Gidişini seyretmiş arkasından tek adım dahi atamamıştım. Beni yeterince sevmemişti, benim onu sevdiğim gibi sevememişti.

Haftalardır farkındaydım benden gün be gün uzaklaştığının, nedenini hep uzak olmamıza bağlamıştım. Dönüşümde sevinçle kollarıma atılacağını sevgimizin devam edeceğini düşünmüştüm. Evlenince her şey kendiliğinden yoluna girecekti. Bu ne büyük acıydı! Gencecik bir kızın hayallerinin kurbanı olmuştum.

Aptal Karhan sen aptalsın oğlum, hiçbir kadına vermediğin yüzü verdin, boğacak kadar üzerine gittin. Haklı kız senden kaçmakta. Yok kesin bir erkek var, bir insanın bu kadar değişmesine imkân yok.

Eve gece yarısı gelmiştim karanlıktı, onsuz bu ev bomboş gelmişti. Odama gitmeden onun katına çıkmıştım, hiç burada yaşamamış gibiydi. Bomboş dört duvar.

Saat kaç olursa olsun gitmek, onu görmek istedim. Odama girdiğimde başucumda duran yüzüğü gördüm, işte o zaman haftalardır süren soğukluğunun nedenini anlamıştım, beni bırakmıştı. Uzun süre yüzük elimde yatağımın üzerinde oturdum.

Yol yorgunluğu galip gelmişti sabah uyandığımda yüzük hâlâ avucumun içindeydi. Belki bir ümit?

Okulunun kapısında beklemeye başladım, dersi olup olmadığını bile bilmiyordum. Saatler geçti onu ilk gördüğüm anda yine kalbim tekledi. Ben bu kızı çok seviyordum, beni gördü yüzündeki sevinç ifadesi yerini hemen hüzne bıraktı. Aldırmadım bu hüznü dakikalar içinde silebilirdim. Ne çok kendime güveniyormuşum?

Yüzük hâlâ yerdeydi, hayallerin bittiğinin karşılığı olan yüzük. Tekmemle savruldu gitti, içim acıyordu, her an daha fazla acı duyuyordum.

"İstediğin gibi olsun, sen hayallerine ben yoluma."

Dışarıya çıktım, hâlâ onun kokusuyla dolu olan arabama bindim. Amaçsızca sürüyor nereye gittiğimi kendim de bilmiyordum, tekerlekler hızlıca dönüyor kilometreler birbiri ardına geçip gidiyordu.

Sabaha karşı araba teklediğinde anca çevreme bakındım, nerede olduğumu bilmiyordum bile. Benzin göstergesi neredeyse sıfırlanmıştı, etrafta benzin alacak bir yerde görünmüyordu. Arabamdan aşağı indim. Sessiz oldukça sessiz yol, sağlı sollu ekili alanların uçsuz bucaksız görüntüsüne baktım. Değer miydi? Evet değerdi, bunca üzüntüye değerdi, yüreğimden kopan çığlık ağzımdan çıktı.

Bacaklarım kendiliğinden büküldü, sırtımı arabaya dayayıp oturdum. Yağmur hayır gözyaşı ikisi birden yağıyordu.

"Ben ağlamıyorum, erkekler ağlamaz."

Gökyüzüne bakıp bağırdım.

"Benden ne istedin Tanrım ne istedin de o kızı evime gönderdin, gönderdin de niye kalbime girmesine izin verdin?"

Kelimeler birbiri arkasına ağzımdan dökülüyor karşılığında hiçbir cevap alamıyordum. Öncesinde, sonrasında bir saniye aklından çıkmamıştı, onu istiyordum ne pahasına olursa olsun alacaktım. Kararlılıkla yerimden kalktım, istediği flört etmek miydi alasını yapacaktım. Evlen-

mek istemiyor muydu, varsın istemesindi her şekilde onu alacaktım. Kararsız kızı kadınım yapacak, eninde sonunda benim olmasını sağlayacaktım. O yüzüğün tekrardan parmağına takılması zor değildi, kendi ayaklarıyla gelecek, sonrasında eşim olacaktı. Başka yolu yoktu.

***

Odasına girdiğinden beri bir an gözlerini kapatmamıştı. Ne zaman kapatsa gözlerinin önüne Karhan'ın yüzünün hali geliyordu. Küçücük oda onu boğuyordu, her dakika her saniye duvarlar üzerine geliyordu. Birkaç kez odasından çıkmaya çalışmış, kızların konuşma seslerini duyunca vaz geçmişti. Onların sorularına cevap verecek durumda değildi olmayacaktı da. Kimseyle konuşmak, kimseye olanları anlatmak istemiyordu.

"Ah Karhan sana nasıl sarılmak istedim, nasıl istedim bir bilsen."

Yorganın altında fısıldadığı sözleri ondan başka kimse duymaz duyamazdı. Hıçkırık seslerini duymasınlar diye iyice yorganın altında büzüştü. Kollarını bedenine sardı, kendi kolları yerine Karhan'ın kollarının bedenini sarıp üzüntüsünü hafifletmesini ne çok isterdi. Saatler geçmedi, ruhunun acısı hiç dinmedi.

"Annem, güzel annem ne olur kızına yardım et! Unutsun gönlündeki sevdayı." Sessizce yakarışını kendinden başkası duymuyordu.

"Çık be kızım odadan, sabaha kadar ağlamandan fenalık geldi, aç şu kapıyı inan çilingir çağıracağım."

Kızların biri gidiyor, biri geliyordu.

"Rahat bırakın beni!"

"Olmaz efendim rahat bırakmak benim lügatimde yer almıyor, kalk kapıyı aç. Bak krep yaptık sen çok seversin."

"Canım istemiyor Şahika."

"Çağırın kızlar çilingiri, bu inatçı laf dinlemiyor."

Acısını bile yaşamasına izin vermiyorlardı, beyni karıncalanıyordu. Zorla yatağından kalktı anahtarı çevirdi, sırtını dönüp tekrar yatağına gitti.

Uyumaktan başka düşüncesi yoktu, sabaha kadar düşüncelerin içinde boğulması beyni gibi vücudunun da yıpranmasına neden olmuştu. Şahika yanına geldi yorganı üzerinden çekmek isteyince ona izin vermedi.

"Hadi tembellik etme çık şu yataktan. Ay kızım sen yanıyorsun!"

Ateşinin çıktığının farkında bile değildi, kızlar telaşlanmışlar ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Biri, "Nane limon kaynatalım." diyor öteki "O mideye iyi gelir, ateşe ne yapsın?" diye karşılık veriyordu.

"Nur aç gözlerini kalk doktora gidelim."

"Islak bez, sirkeli ıslak bez, annem öyle yapardı bir de ateş düşürücü verelim."

Kızlar konuşup duruyorlar, sesleri azalmaya başlıyordu. Nihayet karanlık gelip içine çekmişti. Keşke hiç uyanmasaydı üstü açılıyor gelen serinlik daha çok üşümesine sebep oluyordu, hayal meyal kızların panik dolu seslerini duyuyor, rahat bırakın diye bağırmak istiyordu.

Yattığı yerden havalandığını hissettiğinde panik içinde çığlık attığını sandı. Dudaklarının arasından çıkan mırıldanmadan öteye geçemedi, kuvvetli kollar kucaklamıştı Karhan... Karhan değildi onun gibi kokmuyordu başını boşluğa bıraktı.

"Ateşi var ama önemli değil ufak bir soğuk algınlığı... Bu sıralar da sinirlerini bozacak olay oldu mu hastamızın?"

"Günlerdir çok üzüntülüydü."

" Bence sinir boşalması yaşamış, birkaç gün onu üzecek olaylardan uzak durursa toparlanacaktır. Tahlilleri temiz."

Başımda mırıl mırıl konuşuyorlardı, dediklerinin birçoğunu anlamıyordum, ne istiyorlardı benden. Uyumaktan başka isteğim yoktu, Karhan'ı bir tek uyku unutturabilirdi.

***

Neredeydi bunlar? Sabahın köründen beri evlerinin camına bakıyordum evde kimse yok gibi görünüyordu. Bir kez daha görmek istiyordum aynı şehirde olup onu görememek beni mahvediyordu.

Dolaştığı kaldırımdan uzaklaştı, erken saatte uyanıp önünden geçenler camlardan bakanlar... Huzursuz olmaya başlamış olsa gerek açılan perde sayısı fazlalaşmıştı. Ağır adımlarla yürümeye başladı, biraz sonra yine gelecekti. Yakında ki mahalle bakkalı henüz açılıyordu, canı yemek istemese de midesi isyan etmek üzereydi. Biraz ekmek biraz peynir hazırlayıp hazırlayamayacağını sordu adama. İçecek alarak insanların şüphelenmeyeceği bir konum aradı, birkaç ağacın bir arada olduğu yer bu iş için oldukça uygundu. Isırdığı lokmalar ağzında büyüyor gibiydi birkaç lokmadan sonra yanına gelip yediğine bakan köpeğe verdi. Köpek keyifle ikramını kabullendi.

Hâlâ ses soluk yoktu, okul zamanı çoktan gelmişte geçmişti bile. Artık dayanamıyordu apartmana doğru yürüyecekken kapısında duran taksiden inenleri görünce geriye çekildi. İlk iki kız çıktı peşinden bir erkek, arabanın içine eğilip kolundan tutarak dışarı çıkardığı Nur'du. Adam kolunu Nur'un beline sardı, öteki koluna kızlardan biri girdi halsiz görünüyordu. Adımlarını zor atar gibiydi. Ne olmuştu, bu adam kimdi, onun olana nasıl sarılıyordu? Hırslandı yanlarına gitmek için hareketlendiğinde Nur'un erkek tarafından kucaklandığını görünce taş kesildi. Biliyordu hayatında erkek olduğunu biliyordu.

Nur niye bu kadar halsizdi, kucakta taşınacak kadar mecalsiz? Grup yukarı çıkarken adımlarını hızlandırdı onlara yetişmeli, ne olduğunu anlamalıydı.

Yetişemeden apartmanın kapısı kapanıverdi, zili çalsa mıydı? Ya onu görünce git derse. Vaz geçip geri döndü, yine de merakı üstün geliyordu telefonunu çıkardı. Bir kez sesini duymak bile yeterli gelecekti, iki kez çaldığında telefon açıldı. Yabancı bir kadın sesi "Alo,8" diyerek ce-

yapladı. Niye Nur açmamıştı telefonu, cevap veremeyecek kadar kötü müydü?

"Ben Nur'la görüşmek istemiştim."

"Nur şu anda konuşamaz."

"Hasta mı, neyi var?"

"Biraz hasta, sakinleştirici iğne yapıldığı için uykuya dalmak üzere, rahatsız etmek istemiyorum."

"Kötü mü? Hastalığı ciddi mi?"

"İki güne hiçbir şeyi kalmaz. Siz nesi oluyorsunuz?"

Eğer telefonunda kayıtlı olsaydım ismimi görmesi gerekirdi. Bu derece mi silmişti beni hayatından? Kızın sorusuna cevap vermeden telefonu kapadım, şimdilik burada işi bitmişti.

Arabasına doğru zor yürüdü, yukarı çıkıp kollarına alsa saçlarını okşasa çabuk iyileşir miydi? Sadece kendini kandırıyordu, telefonundan bile adını silen kız sarılmasını mı isteyecekti? Koltuğa oturdu bir süre başını direksiyona yasladı, ne olursa olsun bu kızdan bu hissettiklerinden, savaşmadan vazgeçmeyecekti. Arabayı çalıştırdı, içinde onun olmadığı eve doğru sürmeye başladı...

***

Uyku ile uyanıklık arasında bir yerlerde dolaşıyordu. Karhan'ın "Beni terk etme." diyen sesi hâlâ kulaklarında çınlıyor gibiydi.

"Çıldıracağım o kadar sakinleştiriciye rağmen uykusunda bile ağlıyor bu kız."

"Biraz rahat bırakalım zaten oda küçücük, nefes alsın."

"Sana da ne kadar teşekkür etsek azdır Metin, Hızır gibi imdadımıza yetiştin."

"Komşuluk ölmedi ya vazifemi yaptım."

"Sen de yorgun argın geldin bizim için koşturdun, gel kahve yapayım."

Nihayet odasından çıkmışlardı. Sessizlik bir an çevresini koza gibi sardı. Karhan yanında olsaydı kollarını ona sarsaydı hemen düzeleceğinden emindi. Aptal aptal Nur terk ettin sevdiğini, o çok istediğin kollar seni değil başkasını saracak artık. Düşünceler içinde huzursuzca uykunun karanlığına bıraktı kendini.

Sabah olduğunda hâlâ canı yataktan çıkmak istemiyordu. Çıkmasa ne yapacaktı? Bugün önemli dersi olduğunu hatırlayınca zorladı kendini, gitmek zorundaydı. Duş onu bekliyordu kızlar gitmişlerdi bile, saate baktı dersinin başlamasına çok kalmamıştı. Verilen ilaçlardan birer tane daha içti, başı hâlâ çok iyi değildi. Havlusunu alıp duşa girdi çabuk hareketlerle yıkandı oyalanmamalıydı. Ne giyseydi? O gittiğinden beri ne giydiği önemli olmuş muydu? Bundan sonra hiç önemli olmayacaktı.

Tam giyinmesini bitirmişken zil çaldı kesin kapıcı olmalıydı açtı gençten bir adam gülümseyerek ona bakıyordu.

"Nasıl oldun Nur?"

Bu adamı tanıyordu evet bu dünkü adamdı onu kolların da taşımış hatta eve kadar getirmişti. İsmi neydi?

"Ben Metin dün çok kötüydün ismimi hatırlamaman çok doğal, kızlar telefon açıp Nur'u dolaşır mısın dedikleri için geldim. Nasılsın?"

"Daha iyiyim dün sizi çok yordum teşekkür ederim."

"Önemli değil kahvaltı yaptın mı?"

"Vaktim yok derse geç kaldım, yoldan bir şeyler alırım. Daha otobüs bekleyeceğim."

"İlaçları da aç karnına almışsındır, hadi gidelim ben seni arabayla bırakırım."

"Gerek yok ben giderim."

"Aynada haline baktın mı sen? Çocuklaşma, yüzün bembeyaz. Yollar da yığılıp kalacaksın sizin okulun yakınlarına gideceğim zaten, yolumdan etmeyeceksin."

Böyle deyince kabullenmekten başka çare bulamadım. Otobüs bekleyip onca kalabalığın içine girmek beni fena yapacaktı. Daha dün Karhan'ın arabasına bindiği anları hatırlamak, içini fena etmişti. Yanındaki adam bir şeyler söylüyor ama onu duymuyordu.

"Nur beni dinliyor musun?" Dediğini duyup yüzüne baktı, adamın gözleri yola bakıyordu. Başını yine cama çevirdi sessizce akan gözyaşlarını görmemesi iyi olmuştu. Bir anda burnunun ucuna uzanan kâğıt mendil ile adamında ağladığının farkında olduğunu anladı. Zorla çıkan sesiyle teşekkür ederek mendili aldı.

"Neyin var Nur, anlatamayacağın kadar kötü bir şey mi?"

Yine sesini çıkaramadı. Ne diyecekti?

Deli gibi beni seven erkeği, benimde deli gibi sevdiğimi, terk ettim. Mecburdum çünkü geçmişimden korkuyordum mu diyecekti?

"Kesin aşk meseleleridir değil mi?"

Of ne çok ısrar ediyordu. Onun için yabancıydı, hastalandığında yardım etmesi içini dökmesi anlamına gelmiyordu.

"Belli konuşmayacaksın kendince haklısın, beni ne kadar tanıyorsun ki?"

İşte bu dediğinde haklıydı. Adam yolda durdu pastaneden aldığı poğaçalarla geri döndü. Meyve suyuyla birlikte eline tutuşturdu.

"Konuşmuyorsun acına saygı duyuyorum ama aldıklarımı yiyeceksin yoksa okula götürmem bitirene kadar başında beklerim."

Bir tanesini eline aldı yemiyor sadece minik ısırıklar alıyordu. Metin bunu görünce arabayı sağa çekip park etti.

"Elindekini ye hemen!"

Sesi otoriterdi, ilk kez baktım saçları kısacıktı, yüzü sert hatlıydı. Zorla yedim ikinciyi midem kaldırmayacaktı. Paketi tekrar kapatıp torpidonun üzerine bıraktım.

"Bir tane yedin ya, buna bile şükür etmek gerek. Kendine gel artık, ne için üzüldüysen geride bırak."

"Kolay olmuyor." Neredeyse fısıldadım, duymuştu.

"Ölüm harici her şeyin bir çaresi bulunur."

Teselli edici konuşuyordu ama sözleri tesir etmiyordu, edemezdi. Yaram hâlâ kanıyordu.

Konuşmadım söyleyecek sözüm yoktu, Metin de sustu. Görmeyen gözlerle arabanın camından dışarı bakıyordum, araba durunca bir an nerede olduğumuzu anlamadım.

"Okuluna geldik, seni içeri götürmemi ister misin?"

"Size de ağırlık oldum, teşekkür ederim."

"Seni dün taşıdım, bugün araba taşıdığından ağırlık olmadın. Hadi okuluna git düşüncelerinden bir an önce kurtulmaya bak. Hayat iyisiyle de kötüsüyle de devam ediyor."

Kapıyı açtım, hiç okula gitmeyi canım istemiyordu. Bugün evde kalmalı, acımı yatağımın içinde yaşamalıydım. Okula gelmekle hata etmiştim.

Ayaklarım zor yürüyordu, girişteki duvara yaslandım. Önümden geçen gençlerin konuşmaları, gülüşmeleri kulağıma uğultu gibi geliyordu.

"Nur iyi misin?"

Mehmet endişeli gözlerle bana bakıyordu.

"Dün iyiydin. Birden bire ne oldu sana?"

"Hafif bir soğuk algınlığı, bir an başım döner gibi oldu."

Kolumdan tuttu. "Hadi gel sana yardım edeyim, keşke gelmeseydin"

"Ders önemliydi kaçırmak istemedim."

"Ben notları alırdım. Ayşe öbür koluna da sen gir, bu kız bayılacak gibi."

"Abartma istersen geçti bile."

"Ben garantiye alayım, daha kahve sözün var. Zaten dün birden bire bırakıp gittin."

Onu göreli, onca acı veren konuşmanın üzerinden yirmi dört saat bile geçmemişti. Asırlardır bu acının içinde gibi hissediyordu kendini, Mehmet ile Ayşe'nin meraklı bakışları altında yaslandığı duvardan doğruldu, kolunu bırakmalarını sağladı.

"Gerçekten iyiyim."

Okula doğru yürümeye başladı, ikisi de yanında yürüyorlardı. Birden gözleri yaşardı senelerce arkadaşı olmadığını düşündü. Şimdi arkadaşları olsa da onu, gerçek onu bilmiyorlardı. Karhan'ın da gerçeği bilmediği gibi.

Biran önce toparlanmalıydı, geçmişinin kendisine yeterince eziyet ettiğini düşündü. İstediğini yapmış Karhan'ı kendi geçmişinden korumuştu, bitmiş gitmişti. Şimdi geleceğine bakmasının zamanıydı. Yürüyüşünü düzeltti adımlarını daha güvenli basmaya başladı. Elbet yüreğindeki bu yangın geçerdi. Geçmese de içindekileri kimse göremezdi.

12. Bölüm

Gece ilk uçağa binip Rusya'ya geri dönmüştü. Türkiye'ye sevinçle geri dönüşünü Rus Havaalanına üzüntüyle indiğinde bir kez daha hatırladı. Yol boyu nerede yanlış yaptığını düşünüp durmuş, Nur'un söylediklerinin üzerinden defalarca geçmişti. İkisinin de nefes almaya ihtiyacı vardı. Kendini o kadar öfkeli hissediyordu ki, acele ederek bir kez daha hata yapmaktan korkuyordu.

İnşaatın olduğu bölgeye gitmesi için telefon ederek çağırdığı araç, biraz beklemenin sonunda gelmiş olmasına karşın, bağırmaktan kendini alamadı. Adamlar uzaya araç gönderseler de, iki adımlık yere araç gönderemiyorlardı.

"Bekletmenizin nedeni ne?"

Şoför Karhan'ın sesindeki öfkeli tonu duyunca şaşkınlıkla baktı, her zaman anlayışlı olan adamın gözlerinden alev çıkıyor gibiydi. Telaşlandı düzgün cevap vermezse çok azar yiyecek gibi duruyordu.

"Suç benim değil efendim, mimar ve mühendis olacak öğrenciler şantiyeyi dolaşmaya geldiler, onların yanında durmam gerekti."

"Yine de bu beni bekletmeniz için bir neden değil. Senden başka adam kalmadı mı?"

"Üzgünüm hemen geldim."

"Bıktım zaten iki de bir öğrencileri şantiyeye doldurmalarından."

Birden sustu söylenmesine gerek olmadığını düşündü. Adamın suçu neydi? Siyasetçiler oy için hiçbir fırsatı kaçırmıyor, gençleri pohpohlayarak oy sayılarını artırmayı hedefliyorlardı.

Otele gitmek iyi fikirdi, adama gideceği yeri söyleyip daha sonra şantiyeyi dolaşacağını tembihledi. Şimdi o öğrenci kalabalığının içine girmeyi canı hiç istemiyordu Adam kapıda bırakıp tekrar şantiyeye geri dönmek için hareket etti.

Egemen otelin kapısından çıkıyordu.

"Hayırdır beni mi özledin, hani gelmeyecektin?"

"Öyle gerekti."

"Ne oldu Karhan kötü görünüyorsun."

"Kötüyüm hatta çok fazla kötüyüm."

"Evlenmek için gidiyorum dedin, yenge naz mı yapıyor."

"Naz yapsa dünden razıyım. Beni terk etti."

"Of... Ayaküstü konuşulmaz sen yemekte yememişsindir, gel kahvaltı edelim."

"Canım istemiyor."

Sözlerime aldırmadı sırtımdan itti. Otele girmedik o anda gelen taksilerden birine bindik, hava oldukça soğuktu. Sırf aramızdaki sessizliği bozmak için sordum.

"Senin kız ne oldu?"

Yüzü birden değişiverdi.

"Daha uykuda tek sevindirici haber, doktorların her an uyanabilir demesi. Bu arada Özgür'de çarpıldı."

"Nasıl?"

"Hale isimli bir kıza tutulmuş gibi İkide bir telefon açıp ondan bahsediyor."

"Çapkın Özgür de bizim takıma katıldı desene."

"Hem de çok fena halde, bodoslama daldı. Arkadaşım için seviniyorum Damla'ya çok üzülüyor, benim yüzümden oldu diye kendini kahrediyordu. Bu kız ona iyi gelmiş gibi. Kalbindeki karanlığı yok edecek."

"Hepimizin karanlıkları var. Yeterince sevgi görmeyen gruptayız, belki de bu yüzden kalbimizi farklı ritimde attıran ilk kadına vurulduk."

"Belki de dediğin doğrudur. Aslında belki kelimesini yanlış kullandım sözlerin doğru, hepimiz birbirimizi biliyoruz."

Küçük salaş lokanta gibi yerde taksi durdu, kabanımın yakasını kaldırdım üşümüştüm. Nur üşüyor muydu? Egemen önüme geçip kapıyı açtı, yaralı yürekler birbirini iyi anlıyordu. Arkadaşıma gülümsedim, bu gergin günlerimi atlatmama, ondan başka kim yardım edebilirdi.

İçerisi çok dolu değildi kocaman şöminenin önündeki masaya geçtik, alevler çılgınca dans ediyor gibiydi bir an alevlerin oyunlarına gözüm daldı. Bu görsel güzelliği benimle birlikte seyretmesini istediğimi düşündüm, ne inatçıydı. Beni sevmediğine inanamıyordum. Uzaklıktı bizi ayıran o yumuşacık öpücükleri, bakışları yalan olamazdı. Gelecek hayallerini hiç engellemeyeceğimi çok iyi biliyordu buna rağmen benden ayrılmayı seçmişti.

Sandalyesinde arkaya doğru yaslandı. Bir an düşüncelerine boş vererek çevresine baktı, aylardır Rusya'daydı ilk kez buraya geliyordu. Şantiye bölgesinden çıkmadan geçen onca zaman.

Oldukça eski yapının tahta kirişlerinin güzelliğini beğenerek baktı, eski görüntüsüne karşın her yer tertemizdi hele devasa büyüklükte şöminenin taş oymaları büyüleyiciydi. Yabancılar geçmiş mimarilerini özenle muhafaza ederken bizim mimarimiz gittikçe betonlaşıyor diye düşündü. Şimdi olmasa bile ileride kırsal kesimde ormanın içinde gönlüne göre ev yapacaktı. Aylar içinde Nur'la ge-

çireceği hayatı düşünmüş, yıllar sonrasının bile projesini kafasında oluşturmuştu. Tüm düşüncelerini Nur'a anlatacak, birlikte yaşayacakları hayatı yine birlikte oluşturacaklardı. Ne büyük aptallıktı yaptığı, bir saat sonrasının bile garantisi yokken o seneler sonrasının planlarını yapmış düşünürken çok keyif almıştı.

"Hey kendine gel daldın gittin."

"Mimarisi çok güzel."

"Ben de beğendim anlat dostum."

"Anlatacak ne var? Hayallerini bana tercih etti."

"O kadar genç bir kızın hayalleri neymiş, okumaksa istediği yerde okur. İş ise istediği yerde çalışır."

"Evliliğin sorumluluğunu alamazmış."

"Sen de buna inandın mı? Evlenince temizlik, ütü çamaşır gibi kadınların rutin işleriyle uğraşmayacak, evinde yardımcın olduğunu çok iyi bilmesine karşın sorumluluktan bahsetmesine insanın inanası gelmiyor."

"Bende inanmadım çok üzerine düştüm. Boğuldu biraz nefes alsın bakalım."

"Sen nefes almasını beklerken, başka biri çıkarsa?"

"İşte bu dediğin olmaz."

Neredeyse yüksek sesle bağırdığını fark edince sesini ayarlamaya çalıştı.

"O benim."

Egemen arkadaşının yüz ifadesinden, ses tonunun bir alçalıp bir yükselmesinden endişelenmiş, içinde fırtınalar koptuğunu anlamıştı. Benim hislerime ne kadar benziyor diye düşündü ama durumları aynı değildi. Damla uyandığında başka bir erkekle olmasını içi kan ağlayarak izlemek zorundaydı.

"Sakinleş dostum." garsona işaret etti Rus kızlarının güzelliğini bilmeyen yoktu onlara bakan garson kız oldukça güzel olmasına rağmen, ikisinin de ilgisini çek-

mediğinden olacak güler yüzle geldiği masada siparişleri beklerken oldukça surat asmıştı. Egemen kıkırtıları duyunca başını kaldırıp çevresine bakındı, birkaç garson kız masalarına bakarak gülüşüyorlardı. Kıza siparişlerini verip gönderdiler.

"Ne hallere düştük?" diyerek gülümsedi Egemen.

"Haklısın kendilerini önümüze atmaya çalışan kadınlar varken, biz bizi reddedenlerin peşindeyiz."

"Senin derdin bana, benim derdim sana uymuyor. Seninki sudan sebeple seni reddediyor, ben de sudan sebeplerle Damla'yı reddetmek zorundayım."

Büyükçe bir tepsi içinde minik tabaklara konmuş kahvaltılık çeşitleri geldi. Domuz eti kullanıldığı için et ürünleri istememişler sadece bildiklerini söylemişlerdi. Masaya dizilen çeşitlere baktı, onu gördüğünden beri bir lokma yememiş olsa da midesi gördüklerine tepki veriyordu. Egemen hemen tabağını tepeleme doldurdu.

"Hadi ye durma öyle, mideni kazıtıp gastrit olursan işte o zaman acının alasını görürsün."

Egemen haklıydı birkaç lokma yemek için resmen zorladı kendini, midesindeki acı biraz azalmıştı. Nur'un fikrini değiştiremezse işte o zaman sırf midesini değil kendini de kaybedeceğinin farkındaydı. Kahvaltı bitimi şantiyeye değil otele gitmeyi tercih etti. Öğrencilerle Anya uğraşırdı nasılsa, onları projenin içine sokmaya çalışan kendisi değil Anya'nın başkana yalakalık etmeye çalışan babasıydı.

Odasına girerken telefonunun sesine heyecanlandı. Nur vazgeçip onu arıyor olabilir miydi? Arayan numaraya baktı hayal kırıklığıyla, içinde tutmuş olduğu nefesini bıraktı.

***

"Efendim anne?"

"Oğlum Türkiye'ye gelip gitmişsin niye uğramadın?"

Annesinin gücenik ses tonunda konuşması içindeki öfkeyi hatırlattı.

"Evime gitmişsin"

"Gittim o küçük kızı gördüm, hata mı işledim? Kızgınsın."

"Anne bilerek yanına uğramadım, eğer gelseydim seni çok fazla karacağımdan korktum, zaten babamla sorunların var bir de ben üzerine varmak istemedim."

"Kötü bir şey yaptığımı düşünmüyorum, bir insan başka bir insana dayanarak yaşamamalı buna alışırsa kendi için iyi olmaz. Biliyorsun her zaman ihtiyacı olana hazır balık vermeyi değil, olta vermeyi tercih ederim. Böylece hayatları hakkında bilinçlenirler."

"Anne sana mı düştü karışmak?"

Birden sustu ses tonunun yükseldiğini fark ederek derin bir nefes aldı.

"Bak kırmamak için gelmedim diyorum, bir de yanında Nadide'yi alıp gitmişsin."

"Zaten Nadide'nin fikri, 'Zavallı kız o evde sığıntı gibi yaşıyor yardım etsek kendi hayatını kursa.' dedi. 'Benim söylemem yanlış anlaşılır siz söylerseniz alınmaz.' deyince hak verdim."

Annemin gerçekleri bilmesinin vakti gelmişte geçiyordu.

"Nur kim anne?"

"Bu ne biçim soru amcanın kızı."

"Nur benim âşık olduğum kız."

"Şaka yapıyorsun, Neslişah'a kızın gittiğini söylediğimde şaşırdı, 'Abimin sevdiği kız, nasıl gider?' deyince inanmamıştım."

"İnan anne inan, gelecekteki gelinini kibarca evden kovmuşsun."

"Kovduğumu o mu söyledi?"

"Nur sesini bile çıkarmadı, zaten beni terk etti."

"Terk mi etti? Benim yüzümden terk ettiyse çok üzülürüm."

Ne diyebilirdim? Annemin sesi duyduklarından sonra oldukça üzgün geliyordu onun gitmesi sadece durumu çabuklaştırmıştı. Veda ederek telefonu kapattım. Evlenme teklifini şaşkınlıkla kabullendiği andan itibaren, birliktelikleri için hep nedenler bahaneler öne sürmüş mümkün olduğunca uzak durmuştu. Hislerini saklamasının imkânı yoktu yanlış düşünmüyordu. Nur onu seviyordu severken ayrılığı seçmiş. Bahanesi de hayalleri olmuştu. Yatağa uzandı, uyumayalı yirmi dört saatten fazla olmuştu..

***

Dersi anlamıyordu, Karhan'ın *'Beni terk etme!'* sözleri beyninde saatin çarkları gibi devamlı dönüp duruyordu.

'Beni terk etme... Beni terk etme.'

"Dersle pek alakanız yok galiba. Bir soru soruyorsam cevabını isterim."

Hoca oldukça kızgın görünüyordu.

"Nur hasta hocam, sırf dersiniz önemli diye geldi."

Ben cevaplayamadan yan sıramdan Mehmet cevap vermişti. Hoca yüzüme baktı sert ifadesi yumuşamıştı.

"Hasta olduğunu bilmiyordum keşke gelmeseydin. Kim cevap verecek sorduğum soruya?" Sınıfa geri döndü, sinirle Mehmet'e baktım.

"Ne gerek var karışmana, hasta değilim bir an boş bulundum."

"Nasıl olduğunu görmüyorsun yüzün kireç gibi bembeyaz."

Nur başını tekrar öne eğdi, okula girerken verdiği kararı çabuk bozduğunu düşünerek kendine gelmeye çalışıyor hiç başarılı olamadığının üzüntüsüyle daha çok sinirleniyordu.

"Hocam izin verirseniz eve gitmek istiyorum."

Öğretmenin olumlu şekilde başını sallamasıyla kitaplarını çantasına geri koydu.

"Tek gidemezsen arkadaşlarından biri yanında gelsin."

"Yok Hocam hemen taksiye binerim biraz dinlenirsem eminim bir şeyim kalmayacak." Mehmet, Hoca'nın sözünü duyunca ayağa kalkmıştı. elimle omzundan tutup tekrar yerine oturmasını sağladım.

"Lütfen Mehmet gelmene gerek yok."

Çantamı omzuma takıp sınıftan çıktım, taksiye verecek fazla param yoktu otobüse doğru yürümeye başladım. Canım eve gitmek istemiyordu. Hava soğuk olsa da biraz yalnız kalacağım yerlere ihtiyacım vardı.

Farkına bile varmadan beynimin yönlendirmesiyle kendimi Yıldız Parkı'nın önünde buldum. Yeni anılar yaratabilecekken geçmişin anılarıyla avunmak zorundaydım. Bu soğukta burada kim oldurdu? Benim gibi birkaç dertli, yalnız kalabilecek yer arayan birkaç âşık. Kilolu bayanların keyif yürüyüşleri ve bu saatte bile sağlık koşusu yapanlar.

Parkın hafif meyilli yolunda yürüdükçe yapraklarını dökmüş ağaçların görüntüsü huzur veriyordu. Karhan işte bu ağacın altında amcasıyla konuşmuş evlenmek için iznini istemişti. Ağaca dayandı yerler ıslaktı, bacakları daha fazla onu taşımıyordu, oturdu. Dizlerini kendine doğru çekerek gözyaşlarının akmasına izin verdi.

"Hanımefendi, iyi misiniz?"

Koskoca parkta yine yalnız kalamamıştı. Ağaca tutunarak ayağa kalktı, adamla kadın endişeyle yüzüne bakıyorlardı.

"İyiyim teşekkür ederim."

Hâlâ endişeyle yüzüne bakan çifte sırtını dönüp yürümeye başladı. Havuzun olduğu yere gelince kenarına oturdu, yazın güzel olduğuna emin olduğu havuz şimdi yapraklarla kaplanmış, oldukça

bakımsız görünüyordu. Benim duygularım gibi kasvetli diye düşünürken telefonunun sesiyle irkildi...

"Neredesin sen, okulda aradım yoktun."

"Parktayım Şahika."

"Pes yani kızım, daha dün yatak döşek yatıyordun, bu havada iyice kötü olacaksın. Hemen eve dön!"

"Birazdan gelirim merak etme."

"Merak ediyorum, bak hepimiz evdeyiz senin erken çıktığını duyunca hemen geldik. Metin de burada, *'Neredeyse gidip alayım.'* diyor?"

"Gerek yok, otobüse binmek üzereyim."

Telefonu kapattım daha fazla ısrar etmelerini istemiyordum. Hava kararmaya başlamış trafik yoğunlaşmıştı. Zar zor yer bulduğum otobüste balık istifi gibi gidiyorduk. İneceğim durağa gelmiştim, kapıya doğru ilerledim insanların birden bire itmesiyle kendimi su birikintisinin içinde buldum. Bağıranlar olunca şoför durdu birkaç kişi inip beni suyun içinden kaldırdılar.

Bir şeyim olmadığı görünce tekrar bindiler, her yerim ıslanmış çamur içinde kalmıştım.

"Of Nur, of! Bu gidişle kendini öldüreceksin."

Şahika Metin'le birlikte tam karşımda duruyordu.

"Be-beni ittiler."

Dişlerim birbirine vuruyor, tüm vücudum titriyordu.

"İyi halt etmiş köpekler, insan kalmadı hayvanların arasında yaşıyoruz. Aslında yanlış sözler hayvanlara hakaret etmek istemedim. Vicdanlı insan kalmadı, hemen arabaya bin, zatürre olacaksın."

Şahika koluma girince artık itiraz edecek halim kalmadı, arabaya bindirdiler. Metin sırtından çıkardığı montu üzerime örttü, yine de ısınamıyordum. Şahika iyice sarıldı kendi sıcaklığıyla ısıtmaya çalışıyor arabanın fanı son hız çalışıyordu.

Eve varmadan telefon açıp yaptıkları çorbayı ısıtmalarını, ıhlamur kaynatmalarını söyleyen Şahika söylenip duruyordu.

"Zafer de meraktan çatladı. Ne vardı kızım hemen eve gelmedin. sen neden kendini düşünmüyorsun?"

"Yeter Şahika hepimizin böyle kendimizi kaybettiğimiz günler olur."

"Öyle deme Metin biz neciyiz burada? Arkadaşlık iyi gün olduğu kadar kötü günde de destek olmak değil midir? Anlıyoruz bir derdi olduğunu, paylaşmayıp acısını içine atarak kendini harap ediyor bu sersem kız."

"Üzerine varmayın kendini hazır hissettiğinde paylaşacaktır."

Arkadaşıma daha sıkı sarıldım, başımı boynuna yasladım bir eliyle saçlarımı okşuyordu.

"Pis kız beni de çamur içinde bıraktın."

Şahika söylenince çekilmeye çalıştım hemen daha sıkı sarıldı.

"Şaka yaptım, ay kardeşimi özlemişim ben. Gel daha sıkı sarılayım kız."

Daha eve varmadan titremesinin geçtiğini fark etti, sevgi dolu kolların sıcaklığı vücuduna ulaştığı gibi kalbine de ulaşmıştı. Eve girer girmez öteki kızların zorlamasıyla kendi bile nasıl olduğunu anlamadan sıcak banyoya sokulmuş, pijamaları giydirilmişti. Onlar banyodayken geride kalanlar masayı hazırlamışlar bekliyorlardı

"Sizi de beklettim öz..."

"Aaa yeter! Şimdi bayılacağım özür dileyip durma."

Zafer; "Sakın Nur bir kez daha özür dileme, sevgilimi ayıltana kadar canım çıkıyor." dediği an. Şahika ensesine tokat attı, çatalındaki domates dilimi Duygu'nun yüzüne yapışıverdi. Kahkahayla gülmeye başladım, onlarda gülüyordu ama ben kendimi durduramıyordum hemen masadan kalktım.

Uçlarda yaşıyordum bir an önce düzelmeliydim yüzümü buz gibi suyla defalarca yıkadım. Masaya geri geldim, hepsi yemeklerine başlamışlardı ses etmeden yerime oturdum, yüzlerine bakamıyordum. Ben gelince susmuşlardı.

"Ne zamandır komşumuzsun, ne iş yaptığını bile bilmiyoruz Metin.?

"Askerim."

"Vay ilk kez asker tanıdığım oldu. Rütben var mı?"

Zafer asker sözünü duyunca heyecanlanmıştı, her Türk erkeğinin bir gün gideceği yer baba ocağından sonra asker ocağıydı. Düşüncelerim onların sohbetiyle dağılıyordu.

"Üst teğmen"

"Karacı, havacı, denizci?"

"Jandarma üst teğmen Metin Altun."

"Komutanım okul bitince bana bir güzellik yaparsın herhalde, beni yanına al askerlik zamanıma çok fazla kalmadı."

"O dediğin eskidenmiş, şimdi bilgisayar ortamında yerleriniz belirleniyor."

"Yandım desene Komutanım, doğum yerim İstanbul kesin doğuya gönderilirim."

"Okulunu bitirmene daha var şimdiden düşünme ve bana komutanım deyip durma. Asker olunca dersin."

"Tamam Komutanım."

Metin ters bakınca Zafer,"Tamam, tamam kızma Metin." diyerek normal haline döndü.

Konuşmalar tekrar başlayınca sevinmiştim, yemek bitmişti kızlarla birlikte masayı toplamaya başladım. "Otur biz yaparız." sözlerine aldırmamıştım, kendimi oyalayacak meşgaleye ihtiyacım vardı. Kalabalık olunca mutfak çabucak toparlandı, kızlar son işlerle uğraşırken kahveleri hazırladım.

Onunla içtiğim kahveler... Tepsinin altına bakmam için söylediği sözler...

Seyrettiğimiz filmler...

Kollarına kıvrılışım...

Sıcaklığını kokusunu hissedişim.

Tanrım ben ne zaman onu içimden çıkarabilecektim, onsuzluk beni mahvediyordu! İşte yine burnumun direği sızlamaya başlamıştı. Kahveleri verdim zoraki içtiğim bir yudum sonrasında artık

oturamaz olduğumu fark ettim, içim yangın yeriydi. Beni avutmaya çalışan arkadaşlarımın da keyfini kaçırmaya hakkım yoktu.

Ayağa kalktım. "Kendimi çok yorgun hissediyorum, hepinize çok teşekkür ederim." Dedim. Fincanımı mutfak tezgâhına bırakıp odama yürüdüm, işte tekrar yalnızdım istediğim gibi, onsuz yapayalnız...



13. Bölüm

Uyandığımda hâlâ geceydi, kalbimdeki ağırlığı tekrar hissetmeye başladım. Boşu boşuna geri dönmüştüm, Egemen'in söyledikleri aklıma geldikçe boğulur gibi oluyordum. Yataktan kalktım oda oldukça sıcaktı, camı açmamla kapamam bir oldu. Rusya'nın adam öldüren soğukları başlamış, kar şimdiden yarım metreyi geçmişti. Kapalı camın ardından yağan karı izlemeye başladım.

Başka erkek... Sen nefes almasını beklerken ya başka erkek çıkarsa?

Sözler beynini oyuyor gibiydi. Olmaz, olamazdı Nur erkek peşinde dolaşan kızlar gibi değildi. Çekingenliği, içe kapanık oluşu engellerdi onu. Saatin geç oluşunu umursamadım.

"Neslişah"

"Of abi saat kaç?"

"Boş ver saatin kaç olduğunu. Sakın Nur'la bağlantını kesme, ne yapıyorsa bana bildirmeni istiyorum."

"Zaten kesmem o benim arkadaşım, annemin yaptığını duyunca çok üzüldüm ama kızma anneme. Nereden bilsin senin Nur'u sevdiğini?"

"Annemi bırak şimdi, dediğimi anladın mı? Her ne yapıyorsa ne diyorsa, kimlerle dolaşıyorsa bilmek zorundayım."

"Senin ajanın mı olacağım? Niye ayrıldığınızı bile bilmiyorum."

"O benden ayrılmayı seçti, ben ondan ayrılmış değilim, asla da ayrılmayacağım."

"Vallahi Nur'a teşekkür borçluyum, abim beni aramayacak bu kadar uzun konuşacak ve yardım isteyecek. Yeter ki sen böyle devam et, yapışırım yakasına bir an ayrılmam ondan."

"Aferin benim kardeşime, hadi uyu."

"Hah sanki uyku bıraktın da."

Yatağa geri döndüğünde ruhunun rahatladığını hissetti, iyi bir uyku vaktiydi. Günlerdir çektiği gönül azabından sonra bu uyku ona iyi gelecek, tekrar savaşması için güç verecekti.

***

Nur sabah kalkınca kendini çok daha iyi hissediyordu. Kızların uyanmadıklarını görünce onlara sürpriz yapmaya karar verdi. Evde ne varsa onlarla güzel kahvaltı sofrası hazırlarken zil çaldı, apartman görevlisi ısmarladığı ekmeği getirmiş olmalıydı. Zil ikinci defa çalınınca kızların homurtusunu duydu.

"Kim sabahın bu saatinde zır zır, hafta sonu be kardeşim bir rahat verin."

Odasından yarı kapalı gözlerle çıkan Şahika söylenmesine devam ederek kapıyı açtı. Tam arkasında duruyordum.

"Sürpriz!"

Gülerek bana sarılan kişi, ilk içimi yaksa da, sonra sevgiyle sarıldım.

"Hoş geldin Neslişah."

"Ah seni çok özledim, birlikte kahvaltı ederiz diye düşündüm. Haber vermeden geldim kızmadın değil mi?"

Gelmesine çok sevinmiştim ama evde tek yaşamıyordum. Çekingen gözlerle Şahika'ya baktım biraz kızgın gibi görünüyordu.

"Arkadaş gelmesine karşı değiliz de, bugün hafta sonu uykumuzdan ettin bizi ufaklık."

"Ben çok erken uyanınca Nur'u özlediğimi fark ettim. İbrahim abi elindekileri nereye bıraksın?"

İbrahim abinin yine eli kolu doluydu işte şimdi kızmıştım.

"Ne gerek vardı Neslişah? Ya sen İbrahim abi? Getirmemeni söylemiştim ihtiyacım yok."

"Vallahi kızım benim suçum yok, sabahın köründe Neslişah Hanım arayıp *'İlle beni Nur'a götür.'* deyince şu iki poşeti de Mahide ablan elime tutuşturdu. Yolda gelirken habersiz gidiyorum deyip Neslişah Hanım da alışveriş yaptı."

Adamcağız gerçekten üzgün duruyordu...

Seslere diğer kızlar da kalkmış, poşetleri içeri almışlardı bile. Şahika'nın yüzünde güller açıyordu.

"Ay ne iyi yaptın Neslişah, hadi gir kapının önünde dikilme, sizde gelin İbrahim abi."

"Yok ben gelemem, hanım kahvaltıya bekler."

Ne diyeceğimi şaşırmıştım İbrahim abi gülümseyerek veda etti, Neslişah çoktan içeri girmiş kızlarla poşetleri boşaltıyor, masaya gerekli ilaveleri yapıyordu. Şahika yanıma geldi.

"Kız Nur sana gelen misafirlere de hayranım, senin sayende midemiz bayram ediyor, her zaman gelsinler." sırtımı sıvazlayıp kızların yanına geçti.

Karhan, mutlaka bunlar Karhan'ın başının altından çıkmıştı, deli gibi onu merak ediyor yine de sormak istemiyordum. Neslişah'ın kızlarla konuşmasının bir kelimesini bile kaçırmak istemiyor, belki ondan bahseder diye dikkatle dinliyordum

Kahvaltı neşeli konuşmalarla sona ermiş kızlar dışarı çıkmak için hazırlanmaya gitmişlerdi. Hepsinin sevgilisi vardı.

Tabakları kurulamaya başladım.

"Niye abimden ayrıldın Nur?"

Neslişah'ın sesi daha kapanmayan yaramı daha çok kanattı.

"Öyle gerekiyordu."

Ya ellerime bakmayı ya da Neslişah'a bakmayı tercih edecektim. Yüzüne bakmazsam olayları daha çok irdeleyecek, ne halde olduğumu abisine yetiştirecekti.

"Başka biri mi var? Bak seni sorguya çekmiyorum, sen benim arkadaşımsın. Abimle ilişkinizin bitmesi seninle olan arkadaşlığımı bitireceğim anlamına gelmiyor, sadece merak ediyorum."

"Hiç kimse yok. Ayrıldım işte başka soru sormasan, yoksa o mu yolladı seni?"

"Bak şimdi kırıldım, evden ayrıldığından beri gelmeyi istiyordum. Seni özledim, zaten abim burada değil."

Merak etmekten kendimi alamıyordum istemeden sözler dudaklarımdan döküldü.

"Nerede ki?"

"Gelmiş yüzünü bile göremedik tekrar Rusya'ya dönmüş, telefon açınca ayrıldığınızı söyledi."

Dönmeyeceğim senin için geri geldim demişti, belki de böylesi çok daha iyi olacaktı her an onun kollarına koşup beni al gelinin yap demekten korkuyordum. Kızlar hazırlanıp dışarı çıktılar biz de salona geçtik, tam oturmuştuk kapı yine çaldı.

Benden evvel kapıya Neslişah koşturdu, açtı.

Ben; "Hoş geldin Metin." deyince kim olduğunu anlamak için bana baktı.

"Üst kat komşumuz ve arkadaşımız."

Açıklamamı yeterli görmüş olacak bir adım geri çekildi, yine de yanımda durmaya devam etti.

"Günaydın Nur nasıl olduğunu merak ettim."

"Bugün iyiyim gel içeri."

"İşlerim var akşama görüşürüz, erken gelebilirsem dışarıya çıkarız."

"Ben dışarı çıkmak istemiyorum."

"Gelince görüşürüz." Hemen gitti.

"Ne kaba adam bana bir selam bile vermedi. Kim bu?"

"Üst kat komşumuz."

"Özellikle niye seni merak etmiş, öteki kızları sormadı bile."

"Biraz rahatsızdım."

"Neyin var?"

"Hafif bir soğuk algınlığı geçti, gitti."

"Ne iş yapıyormuş bu adam kimmiş? Evli mi?"

"Teğmen olduğunu biliyorum evli değil. Niye sorup duruyorsun, adamın ne olduğundan bize ne?"

"Hiç. Seninle ilgilenince merak ettim. Benim yakışıklı abimi bırakıp, bu çirkin adamla olursan inan kahrımdan ölürüm."

Metin'e hiç alıcı gözle bakmamıştım, yine de Neslişah'ın söylediği gibi çirkin biri değildi. Abisini çok seven kızın sözlerine aldırmadım.

"Neslişah benim hiç kimseyle olmaya niyetim yok. Arkadaşımsan ikide bir Karhan'dan bahsetme lütfen!"

Desem de içim *-ondan daha fazla bahset-* diye çığlık atıyordu. Bir saat oturduktan sonra gitti. Kendimi oyalamalıydım, tek başıma dışarı çıkmayı canım istemiyordu.

***

Gün doğumundan beri Neslişah'ın telefonunu bekliyordum, ilk çalışta açtım...

"Abi Nur'un yanından şimdi çıktım".

"Nasıl iyi mi?"

"Biraz rahatsızmış ama merak etme şimdi iyi."

"Sık sık ziyaret et ve sakın elin boş gitme."

"Of abi söylemene bile gerek yok ama getirdiklerime çok kızdı."

"Kızsın, hiçbir şeyi eksik olmamalı çok zayıflamış."

"Ay kıyamazmış sevdiğine."

"Neler konuştunuz anlatsana."

"Önemli şeyler değil. Yalnız nasıl söylesem?"

"Çatlatırsın adamı söyle ne diyeceksen?"

"Üst kat komşuları Metin isminde biri teğmenmiş, oldukça yakışıklı ve Nur'la çok ilgileniyor haberin olsun."

Beynime kan sıçradığını hissettim "Nasıl ilgileniyor?"

"Sabah kapıyı çalıp nasıl olduğunu soracak kadar ilgili. Hatta akşamüzeri dışarı çıkarız hava alırsın dedi."

"Nur ne dedi?"

"İstemiyorum dedi. Adam ısrarla gelince ***'görüşürüz'*** *dedi gitti."*

"Sık sık ara ve buluş, evine git. Tamam mı güzelim? Şimdi kapatmam lazım, görüşürüz canım anneme selam söyle."

"Abi anneme selam söyle diyeceğine, arasana üzülüyor."

"Birkaç gün geçsin, bana sormadan hareket edip özelime karışmasına çok kızdım. Kırmak istemiyorum."

"Hep o Nadide cadısının dolduruşları. Ne inatçı kadınmış, ben bile onun ne mal olduğunu anladım annem anlamadı. Lafları istediği gibi çeviriyor ikiyüzlü."

Kardeşimle konuşmamı bitirip telefonu kapattım, aklımda Metin ismi dönüp duruyordu. Teğmen Metin, taksiden Nur'u çıkarırken gördüğüm adam olmalıydı. Yakışıklı genç adam benim olana yardım için olsa bile sarılmıştı, onun yerinde ben olmalıydım. Ah Nur, ah! Neden? NEDEN?

Kapım çalınınca, sanki gelenden hırsımı çıkarmak istercesine hırsla açtım Egemen'di. Arkamı dönüp yine yatağın üzerine uzandım.

*"Biraz daha **'Neden?'** diye bağırırsan millet başına toplanacaktı. Kalk şantiyeye gidelim."*

"İnşaat hızla ilerliyor, gelmeme gerek yok."

"O zaman niye buradasın? Geri dön sevdiğinin peşine düş."

"Aptal gibi oldum, bir an ne yapacağımı bilemedim."

"Hâlâ aptallığın devam ediyor, burası senin akıllanmana neden olmayacak. Ondan uzakta olunca daha çok delireceksin."

"Bana akıl verene bak."

"Haklısın ama benimki seninkiyle bir değil. Ben senin yerinde olacaktım tutardım kolundan, eh artık devamını sen getir."

Egemen'in sözleri kulağımda çınlamaya başladı, geri dönmekle aptallık etmiştim.

Uzunca süre kendine ihtiyaçları olmayacağını biliyordu. Duygularındaki gel gitlerden yorulmaya başladığını hissediyordu, yattığı yerden doğruldu ani kararla eli telefona uzandı.

"Türkiye'ye bilet istiyorum, kar fırtınası mı bekleniyor? Kahretsin! Yine de siz biletimi hazırlayın hava müsait olduğunda ilk uçakla dönmek istiyorum."

Telefonu kapattı, haber gelene kadar mahsur kaldığı ortadaydı. Bıkkınlıkla yataktan kalktı "Biraz bekle duş yapıp geliyorum, bu oda beni boğacak."

Egemen çevresine baktı, Karhan yatakta uyumamış kavga etmiş gibiydi.

Niye tüm zorluklar bizi buluyordu? Ben, Özgür ve Karhan hayatlarımız zorlukla geçmişti. Zor olduğundan kendimizi kolay ilişkilerin içine atmış, yine de mutlu ola-

mamıştık. Özgür için seviniyordum Hale adında kıza âşık olduğu sesinden bile belliydi. Hiç olmazsa içlerinden biri mutluluğu avuçlarının içine alabilmişti.

Camdan manzaraya baktım, bu ülkeyi sevmiyordum iş bitip bir an önce ülkeme dönmek istiyordum. Karhan devamlı gitmesini sağlamış bu arada kendi sevdiğinden uzak kalmıştı. Gelip gitmelerinin çoğundan Özgür'ün haberi bile olmamıştı. Damla'yı kıpırtısız yatarken görmek beni mahvetmişti Allah'a kaç kez 'Onun yerine benim canımı al.' diyerek yalvardığımı bilmiyordum.

"Hadi ben hazırım" diyen Karhan'ın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

***

Dışarı çıktık hava gerçekten çok berbattı gökyüzünün vaktinden evvel kararması, daha da berbat olacağını gösteriyordu. İnşaatın kapalı alanlarında çalışma yaptıklarından bu fırtına işlerini etkilemeyecekti.

Şantiye her zamanki gibi işçilerle doluydu birbirlerine bağıranların sesleri, çalışan iş makinelerinin uğultusunda kayboluyor yine de bu yüksek sesler kulaklarında patlıyordu.

Bir an düşüncelerinden sıyrıldı, şu an kaba inşaat halinde görünse de eseri ortaya çıkmak üzereydi, gülümseyerek bitmiş halini hayal etti. Muhteşem olacak bu proje daha da tanınmasını sağlayacaktı. Aslında tanınmak değildi istediği, görsel ve kullanış açısından mimari çizimlerinin kendinden sonra bile ayakta kalmasıydı.

Keşke Nur yanında olup onunla bu duygularını paylaşabilseydi.

"Uzunca süre gelmeyeceğini sanıyorduk." Diyen Anya'nın sesine döndü kadın tam arkasında duruyordu, şöyle bir baktı.

"Yine gideceğim hava muhalefeti nedeniyle kaldım."

"Niye döndün?"

"Sana açıklama yapmak zorunda mıyım?"

"Çok aksisin sadece merak ettiğimden sordum."

İş başladığından beri önünde ardında dolaşan bu kadından fenalık gelmişti. Bazı kadınlar dur nedir bilmez haldeydiler, önceden hoşuna giden bu durumdan artık midesi bulanıyordu. Hava birden kararda inanılmaz şekilde yağan kardan göz gözü görmüyordu.

"İçeri geçelim ofis sıcaktır hem havyarla votkam var, size ikram ederim."

Kabullenmekten başka çaremiz yoktu. Dışarıda çalışan adamlar bile kapalı yerlere geçmişlerdi. Ofise girince kendi masama doğru yürüdüm, koltuğuma otururak delice yağan karı seyretmeye başladım. Camda gördüğüm görüntü, yağan karı diliyle yakalamaya çalışırken gülen Nur'un görüntüsüydü.

Şirin kız benden başkasına yar etmem seni.

Bu ne biçim histi? Nur'u bedeninin parçası gibi hissetmek, o olmadan var olamayacağını düşünmek. Eski aşkları okumuş bu kadar olmaz diye defalarca düşünmüştü. Ferhat'ın Şirin için dağları delmesi. Mecnun'un Leyla için çöllere düşmesi bunun gibi birçok deli âşık, şarkılara filmlere romanlara konu olmuştu. Haklılarmış Nur için onlardan kat be kat fazlasını yapmaya raztyım diye düşünürken, Egemen'in "İçiyor musun?" sorusuyla hayal dünyamdan sıyrıldım.

"İstemiyorum, hele bu saatte!"

İçki kokusundan hoşlanmayan Nur'u vardı. Yanında olmasa bile onun sevmediği gibi kokmak istemiyordu.

"Haklısın."

Egemen koltuğunu yanına çekti ikisi de ayaklarını uzatarak camın kenarına dayadılar, kollarını kavuşturup aynı manzarayı izlemeye başladılar.

"Şimdi sıcacık tavşankanı Karadeniz çayı olsaydı da içseydik."

"Keşke olsaydı ülkemin gözünü seveyim."

***

Temizlik nihayet bitmişti, ben de yanı sıra bitmiştim. Elimde eldivenler, saçım kocaman bir tokayla tepemde toplanmış uzunca süredir tek başıma temizlik yapmanın yorgunluğuyla yerde oturuyordum. Her yer mis gibi kokuyordu birkaç saat olsun onu düşünmekten kurtulmuştum. Sehpaya tutunarak yerden kalktım duş yapıp üzerimi değiştirmeliydim, odama doğru yürürken kapı çaldı. Metin gelmişti halimi görünce yüzünde tebessüm oluştu.

"Daha yeni hastalıktan kurtuldun. Bu halin ne?"

"Bu benim kendimi tedavi etme şeklim."

Bir an düşündüm, şu an karşımdaki Karhan olsaydı beni böyle görmesini istemezdim. Metin'in görmesini umursamamıştım.

"İşim erken bitti kızlarda yok herhalde, dışarıya çıkalım. Yemek yeriz."

"Yoruldum Metin. Duş yapıp uzanayım diyordum."

"Hadi tek yemekten hoşlanmıyorum, uzağa gitmeyiz."

"Bir saate ihtiyacım var."

"Kabul bende üzerimi değişeyim, bir saat sonra kapındayım. Sakın vazgeçeyim deme!"

"Vazgeçmem hadi git."

Kapıyı gülümseyerek kapadım, geçmişi arkamda bırakmamın zamanı gelmişti. Metin iyi bir insandı. Telefonum çalınca elime aldım Neslişah arıyordu.

"Nur arkadaşlarımla yemeğe çıkıyoruz gelmek ister misin? Kızları da getirirsin ben ısmarlayacağım."

"Üzgünüm şimdi Metin'e söz verdim başka zaman seninle buluşuruz."

"Ya ek o adamı, bana gelin."

"Kızlar yok zaten, onlar gelince teklifini söylerim gün belirleriz."

"Tek başına mı gidiyorsunuz?"

"Evet Neslişah alt tarafı bir yemek. Niye böyle kinayeli konuşuyorsun arkadaşımla yiyeceğim. Basit bir yemeği niye sorun haline getiriyorsun?"

"Öf sadece sordum abimden ayrılır ayrılmaz başka erkeklerle dolaşmanı kıskandım."

"Metin önemli biri değil sadece arkadaş ve bana çok yardımcı oldu. Abinden ayrıldım diye hiç kimseyle görüşmemem mi gerekiyor?"

"Ya tamam hadi kızma, bazen çok patavatsız olduğumu bilirsin. Aklıma geleni pat diye söylerim. Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum bende seni seviyorum."

"Sadece seni değil ağabeyini de çok seviyorum." diye kapanan telefona bağırdım. Duşun altında gözyaşlarım yine akmaya başlamıştı.

Biraz olsun kendime gelmiştim, kotumun üzerine kırmızı kazağımı giydim, sersem sevgilim kırmızı hastasıydı aldıklarının çoğunluğu kırmızıydı. Hele alışveriş yaparken iç çamaşır bölümün de seçtikleri bugün bile yüzümün kızarmasına yetiyordu. Yerleştirirken kızlar gördüklerinde, *'Bizim kızın içinde seks bombası yatıyor herhalde...'* diyerek dalga geçerken ellerine aldıkları çamaşırlarımı nasıl geri alıp çekmeceye attığımı bilememiştim.

Yatağımın başucunda duran kocaman ayıyı kucağıma aldım.

" Ben yemek yiyip hemen geleceğim uslu dur olur mu?"

Kahverengi burnuna kocaman bir öpücük kondurdum. Geldiğimden beri ona sarılıp uyumak içimi ferahlatıyordu.

Vaktinde hazırlanmış olmalıydım kapıyı açtım, Metin merdivenlerden iniyordu.

"Dakik bir kadın, başımıza taş yağacak."

Gülümsedim, apartmanın kapısından çıkarken kızları gördük, onlarda akşam yemeği yememişlerdi hep birlikte gitmeye karar verdik.



14. Bölüm

Sansar Emin...

Yine vakitsiz zamanda koğuşun kapısı açılmıştı. Senelerin bıkkınlığıyla gardiyanın yanından içeri girene baktı. Enine boyuna pala bıyıklı adam, kolay lokma değildi. Ama o ne cüsseli adamlar görmüştü, çoğu fareden bile ödlek olurlardı. Yine de temkinli olmakta fayda vardı. Gelenler gidenler kader mahkûmları derlerdi kendilerine, içinden gülmek geldi. İsteyerek adam öldürenin neresi kader mahkûmuydu?

İki ranza ilerisinde yatan psikopat hâlâ gözünü korkutuyordu, para vermedi diye öz annesini babasını satırla doğramıştı. Ya yanındaki? Kendi kızını komşunun oğluna baktı diye öldüresiye dövmüş, dayağa dayanamayan ufacık kız sonunda can vermişti. Herif çok gururluydu hâlâ namusumu temizledim diyordu.

Ya kendi? Pisi pisine buradaydı; herife onca iş yapmış, yine de memnun edememişti. Parasını vermek istemeyince gözü dönmüş elindeki bıçakla saldırmıştı. Araya girenlerden birinin polis olduğunu nereden bilecekti? Sakatlamak için saldırmış ama olay aniden önüne çıkan polisin ölümüyle sonuçlanınca kendini dört duvar arasında buluvermişti.

Gardiyan adamı bıraktı gitti, herifçioğlu küçümser gözle bize bakıyordu. İlk kez buralara düştüğü belliydi. *'Bu seferki paralı çıksa.'* diye düşündü. Dört duvar arasında olsalar da rahat yaşamak için, ya güçlü olanların kıçını öpecektin ya da parası olanlarla bir şekilde bağlantı kuracaktın. Başka yolu yoktu, gelen herif fena görünmüyordu. Ayağa kalktı biraz dost görünmenin zararı olmazdı, bu

kuşlar kendinin ne mal olduğunu anlayana kadar ceplerini boşaltır sonra köşesine çekilirdi.

"Allah kurtarsın birader ben Emin. Sansar Emin derler. "

"Eyvallah Emin kardeş, bende Celal."

"Gel bakalım yamacıma. Ne ettin de bu mapus damlarına düştün?"

"Bir orospu kaçmaya çalıştı dayağıma dayanamadı. Hastanelik oldu, fahişe yememiş içmemiş uyanınca beni gammazlamış."

"Çok ceza vermemişlerdir sana, ben uzun sürelerdir buradayım."

"Yok ya bir sene verdiler ama Madam o kadar bile bırakmaz beni buralarda. Allah'tan ölmedi çıkar çıkmaz bulup geberteceğim o karıyı."

"Karı pezevenkliği mi yapıyordun?"

"Senin uzun süredir burada olduğun belli korumalık yapıyordum, şimdilerde bu ismi verdiler."

"Kibarlaşmış millet desene, bir isteğin olursa bana söylemen yeterli bu koğuşun sorumlusu benim. Cezamın bitmesine çok kalmadı. Ah karı deyince ne özlemişim be, tanıştırırsın üç beşiyle."

"Güzel karılar vardır bizim evde. Madam iyice incelemeden almaz her karıyı, şerefsizim hepsi ilik gibi."

"Karı olsun da, ister ilik ister değil. Çıkar çıkmaz seçmece yapacak halim yok sonra yaparız. Karısızlıktan öldüm burada. Hepsinin tadına bakmışsındır he. Anlatsan da gözümüz gönlümüz açılsa."

"Derler ya; terzi kendi söküğünü dikemezmiş. Bende karıların arasında kalınca istemez oldum. Ama bir karı vardı gönlüm nasıl yangındı ona, hâlâ gözümün önünden gitmez."

"Neredeydin?"

"Adana."

"Burada ne işin var?"

"Karı nasıl ettiyse İstanbul'a kaçmış izini sürdüm yakaladım. Döverken görmüşler, aynasızları çağırmışlar. Orospu şikayetçi olunca buradayım işte."

"Kısmetin yokmuş. Ha Adana dedin de aklıma geldi, Zeynep diye bir karı tanıyor musun? En son oraya gitti diye biliyorum."

"Zeynep tanımaz mıyım, demin bahsettiğim oydu. Yangındım sevdalıydım o karıya. Sen nereden tanıyordun?"

"Analığımın kızıydı kahpe. Güzel karıydı benimde içim giderdi. Gitti çulsuzun birine vardı."

"Yeter ulan susun artık! Sizin karı muhabbetinizi mi dinleyeceğiz?"

"Yapma be Süleyman ağa, kuruduk kaldık buralarda."

"Yatında zıbarın, dua edin Metin Teğmen burada değil. Yoksa bunca saat konuşamazdınız."

"Kim ola ki bu teğmen, ağanın ödünü patlatmış?"

"Bir senedir burada. Korkmak değil bizimkisi suçlu olmamıza bakmadan insan gibi davranır bizlere ama yanlış yapanı da asla affetmez. Geçenler de heriflerden biri parlak bir oğlanı hamamda sıkıştırmış. Vay vay vay yer misin yemez misin herifçioğlu ölüyordu neredeyse, askerler zor aldılar elinden. Bu yüzden ağamızın saygısını kazandı bizde ona uyuyoruz. Hadi uyuyalım artık sabah devam ederiz muhabbete. Zeynep hakkında soracaklarım var sana."

Ne karıydı tam tadına varacakken elin çulsuzuna kapılmış avuçlarının içinden kayıp gitmişti kocası olacak serseri pisipisine öldüğünde bayram yapmıştı, eninde sonunda tadına varacağım diye düşünürken çocuk peydahlamıştı.

Sonrasında olanlar benim suçum değil diye düşündü, heriflerin baskın yapıp saçlarından sürüyerek götürmelerine ses çıkaramamıştı. Kendi canı daha önemliydi, cezasının bitmesine az kalmıştı. Eh yerini de bellemişti bedava vermezse parasıyla hakkından gelirdi. Seneler sonra Zeynep'i halledeceğini bilmek keyfini yerine getirdi.



15. Bölüm

Bu havanın düzeleceği yok derken, çalan telefonum gece uçuşu için biletimin hazır olduğunu söyleyen görevli yanımda olsaydı kesin sarılırdım diye düşündüm. Bavulum zaten hazırdı. Egemen'in kapısını çaldım birlikte yemek için sözleşmiştik.

"Hayırdır yine bavulunu almışsın eline?"

"Haber geldi gece yarısı uçağım kalkıyor, seninle yemek yiyelim diye geldim."

"Ah sevindim şu iş bitse de bende ülkemize dönebilsem."

"Fazla kalmadı baharda biter."

"Ne yapıp edip sınırları zorlayacağım, buraya dayanamıyorum."

"Ben de öyle, Nur'la beni ayıran yermiş gibi geliyor. Yanında olsaydım ayrılmazdık."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Flört etmeyi düşünüyorum, duruma göre karar vereceğim tek bildiğim onu çok sevdiğim. Tekrar bana dönmesi için her yolu kullanacağım."

"Çok kararlısın yengemizin kaçarı yok."

"Olmayacak, zaten biliyorum beni sevdiğini. Telefonun çalıyor."

"Senin telefonun da çalıyor."

İkimizde telefonlarımızı açtık, birbirimize korkuyla bakıp ayağa fırladık. Duyduğumuz haber aynı olmalıydı. İki işçi kurulan iskelenin yıkılması sonucu ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılmışlardı.

Şantiyeye varmamız olayla ilgili verilen bilgi, polislerin gelmesi... Tutanak tutulması sabahı bulmuş uçağım çoktan kalkmıştı.

İşçi sendikası bizleri suçluyor dava açacaklarını söylüyorlardı. Yaralı olan iki işçiden biri ifade verene kadar suç bizim üzerimizde kalmış, yurt dışına çıkış yasağı verilmişti.

Öğlen tekrar otele geldim, öfkeden kudurmak üzereydim. Bir şeyler bana engel oluyor Nur'a ulaşmam zorlaşıyordu.

***

Dersler oldukça zorlaşmıştı, son sınavlar yaklaşmış evden okula okuldan eve gitmekten başka aktivite yapamaz olmuştuk. Ben şikâyetçi olmasam bile kızlar oldukça sıkılmış haldeydiler. Zafer resmen bizimle birlikte yaşıyor gibiydi. Metin işi gereği geceleri nöbetçi olarak kaldığından kızlar rahatsız olunca evinin anahtarını Zafer'e vermiş, uykusu geldiğinde kendi evinde kalmasını istemişti. Metin'in işinin içeriğini de öğrenmiştik hapishane de görev yapıyordu.

Neslişah neredeyse bizimle birlikte yaşar olmuş, çat kapı gelmeyi kendine adet edinmişti. Şikâyetçi değildim, o gelince Karhan gelmiş gibi seviniyordum.

"Bak yeter artık, her seferinde bir şeyler getirmekten vazgeç."

"Nedenmiş burası öğrenci evi tabii ki katkım olmalı, okulumun evine yakın olmasından çok memnunum."

"Ya annen bir şey demiyor mu?"

Aslında sormak istediğim Karhan'dı. Garip bir şekilde Neslişah abisinden hiç bahsetmiyor daha da çok merak etmeme neden oluyordu.

"Vallahi annem çok memnun, bari gittiğin yeri biliyorum. Huyun değişti, olgunlaştın deyip duruyor."

İlk zamanlarda iş yerinde sorun olduğunu Rusya'da kalması gerektiğini söylemiş ondan sonra ne olduğunu anlatmamıştı. Meraktan ölmek üzereydim.

***

Kasvetli havaya bakıyordum, yağmur yağıyordu. Onsuz geçen iki aya yakın zaman, nerdeyse bahar gelmişti. Sendika başımızı oldukça ağrıtmış, yüksek tazminat almak için mahkemeye başvurmuşlardı. Bugün mahkemenin son günüydü, işçilerden biri sarhoş olduklarını şakalaşırken düştüklerini söyleyince tazminattan kurtulmuştuk. Bina başka bir aksilik olmadan bitmiş iç mimarlara devretme zamanımız gelmişti. Birkaç kez daha gelecek, son kontrolleri yapacaktık.

"Şükürler olsun kurtuluyoruz bu lanet şehirden."

Sevinçle söylenen Egemen'e baktım, çok mutlu görünüyordu Damla uyanmıştı. Gidip bir an önce sevdiğini ayakta görmenin özlemi içindeydi. Özgür'ün aşk hayatı da yoluna girmiş Hale denen kızla nişanlanmaya kadar işi götürmüştü. Telefonla konuşurken "Bizi bekle geliyoruz" demiştik.

"Bir dakika bile bekleyemem zaten babasını çok zor ikna ettim." diyerek telefonu kapatmıştı.

Arkadaşımız adına çok sevinmiş, kendi aşklarımıza kavuşamamış olmanın üzüntüsü içimizi kötü yapmıştı.

Neslişah'ın her an Nur hakkında rapor vermesi içimi rahatlatıyordu. Beynimin içine kurt düşüren Metin'den

başka biriyle görüşmüyor, evden okula okuldan eve gelip gidiyordu. Zaman gelmişti, Metin kimse sevdiğime ne hissediyorsa geri çekilmeliydi. Gece uçuşu için biletimizi almıştık, bu sefer Dünya yıkılsa ülkeme gidecektim.

***

"Kızlar benim sınavlarımın bitmesine az kaldı ondan sonra özgürüm, biter bitmez de memleketime gideceğim. Sizler ne yapacaksınız?"

Benim gidecek yerim olmadığından kızların konuşmalarını dinliyordum, diyecek sözüm yoktu. Şahika kuş gibi cıvıldıyor neşesi sesine yansıyordu.

"Ya Zafer ne olacak?" Aklıma gelen soruyu [redacted] dimi alamadım.

"Ne mi olacak, şekerim tabii ki [redacted]le gelecek, Biliyorsunuz babasının suçsuzluğu anlaşıldı, ben onu [redacted] ailesiyle tanıştırdım şimdi da benim ailemle tanışacak."

"Çok erken değil mi, okulunuzu bitirmediniz?"

"O beni seviyor, ben onu seviyorum. Niye bekleyelim? Hem evlenir hem okuruz. Sen de gelsene, ailem çok sevinir."

Gülümsedim Karhan'ın istediği gibi hemen evlenseydik burada olmayacak, onun karısı olarak sevgdiğimi, hayatımı yaşayacaktım. Bazen çok istesen de olaylar umulduğu gibi olmuyordu, bunu yine en iyi bilenlerden biri bendim.

"İşe başlamayı düşünüyorum, şimdiden para biriktirmeliyim. Sizlerden bir sene sonra okulum bitecek, tek başıma kalınca bu evin masraflarını ödeyemem."

"Aman canım, daha dünya kadar zamanımız var. Okulu bitirince buralarda iş buluruz."

"Herhalde siz evlenince aynı evde oturacak değiliz."

"Neden olmasın? Evlensek de öğrenci olacağız. Hadi kalkın geç kalacağız yolda konuşuruz."

Okul her zamanki gibi kalabalıktı, tüm öğrenciler ders çalışma sevdasına düşmüşler, sınavlarını geçebilmek için birbirlerinden not kapmaya çalışıyorlardı. Havalar daha tam olarak ısınmasa da dışarıda oturmasını seviyordum. Mehmet gülerek yanıma geldi.

"Hadi kahve içelim."

"Vallahi Mehmet senin bu kahve içelim demenden fenalık geldi. Beni her gördüğünde niye kahve geliyor aklına?"

"Çok sevdiğimden desem ne dersin?"

Dikkatlice yüzüme bakıyor, ikili anlamda söylediği sözlere ne tepki vereceğimi anlamaya çalışıyordu.

"Ben fazla sevmem çarpıntı yapıyor bilesin."

"İşte ben de tam dediğini söylemek istedim, seni ne zaman görsem kalbim değişik çarpıyor."

"Ağır ol arkadaşım, kalp sorunun varsa doktora git. Bu genç yaşta üzülürüm sonra."

"Gerçekten üzülür müsün?"

"Of Mehmet gerçekten hasta olursan tabii üzülürüm ama lütfen benden başka bir beklentin olmasın. Seni sadece arkadaş gibi görüyorum daha fazlası değil."

Okulda, derslerde istemesem de çok yardımcı olmuştu, neşeliydi, konuşkandı ve kızlar etrafında pervane oluyor hepsine dostça yaklaşınca ümitlerini kesiyorlardı. Hiç kimseyi kırmadığından çevresi her an kalabalık oluyor, ondan ümidini kesen kızlar bile yanında dolaşıyorlardı. Suratını asar gibi oldu sonra yine gülümsedi.

"Belki sonra seversin." Kahkaha attı. "Bayılıyorum sinirlenince senin gözlerini kocaman açmana, sırf bunu görmek için bile her gün sana *'Sevgilim olur musun?'* diyebilirim."

"Çok beğeniyorsan söylemene gerek yok, seni her gördüğümde gözlerimi kocaman açar öyle bakarım. Hadi ders zamanı geldi."

"Şu sınavlar bitse de kurtulsak, yaz gelsin artık."

Kapıdan içeri girerken kolunu omzuma doladı itekledim, bu sefer yanağımı sıkmaya çalıştı. Elimdeki kitapla başına vurmaya ça-

lışınca kaçmaya başladı. Sınıfa koşarak peşinden girdim en arkada sıraya oturmuştu, kitabı kaldırdım elleriyle başını tuttu.

"Sessiz olun misafirimize ayıp oluyor."

Hocanın sesine doğru başımı çevirdim, kitap elimden kaydı gitti donup kalmıştım. Mehmet'in kolumdan çekmesiyle yanındaki boş sıraya nasıl oturduğumu bilemedim, kalbim kulaklarımda çarpıyor gibiydi.

"Arkadaşlar size daha önce bahsettiğim öğrencim, çoğunuz onu tanıyorsunuzdur Karhan Ertürk başarılı mimarlarımızdan. Daha dün gece gelmiş hatırımı kırmadı son projesinin gelişimini anlatmak için davetimi kabul etti, iyi dinleyin çok yararlanırsınız."

Ön sırada oturan kızların kıkırdamalarını duyuyordum.

"Vay be adama bak, yerim ben bunu hem de çıtır çıtır."

"Gel benim mimarım ol anam, her gece önce sil, sonra yine çiz beni."

Mehmet konuşmalarına dayanamamış olacak öne doğru eğilip kızlardan birinin omzuna dokundu.

"Çüş desem size yeterli olur mu? Yatak fantezilerinizi sonra konuşun."

Kızlar yine gülüştüler. Hocamızın elini masaya vurmasıyla nihayet susmuşlardı.

Tanrım nefes almalıydım, kendimi boğuluyor gibi hissediyordum. Ona koşmak kollarının arasına sığınmak, seni çok özledim diye bağırmak istiyordum. Kalkmamak için sıranın kenarlarına sıkıca tutundum bir anda yerimden fırlamam işten değildi.

Öğretmenimizle bir şeyler konuşuyordu, sonra sınıfa döndü.

"Selam arkadaşlar yıllar önce bende sizin oturduğunuz sıralardaydım. Okulumu bitirdim ve kurtlar dünyasına adım attım. Diplomanızı alır almaz hemen yüksek ücretlerle iş bulacağınızı düşünmeyin, bunun için sabır ve beceri gerekiyor. Her an kendinizi yenilemeli Dünya Mimarisini çok iyi takip edip incelemelisiniz. Dünya çapında tanınmanız için her gün yeni başlayan öğrenci gibi çok çalışmalı, şevkinizi asla kaybetmemelisiniz. Her mesleğin kendine göre zor-

lukları vardır, bıkmadan usanmadan çalışmalısınız. Size son olarak çizimini yaptığım Rusya'daki kültür merkezinin çizim anından, son görüntüsüne gelene kadar olan aşamalarını gösteren video görüntülerini getirdim. İzleyin fikirleriniz önemlidir."

Sınıf karartıldı büyük barkovizyon perdesi indi. Resimlere dikkat bile göstermiyordum, devamlı değişen ışığın altında gözlerim onu arıyor, bir tek onu görüyordum.

***

Tüm vücudum alarm halindeydi, ilk bahçede görmüş yanına gidip sarılmamak için kendimi zor engellemiştim. Yanındaki erkek arkadaşıyla şakalaşmasını öfkeyle, kıskançlıkla izlemiş, benden esirgediği kahkahalarını silmek istemiştim. Özlem vücudumu yakıp kavuruyordu, o serseri Nur'a dokunduğunda dayanamayacağımı anlamış ayaklarım kendiliğinden hareket etmişti. Son anda hocamın kolumu tutmasıyla nerdeyse zorla kendimi engellemiş, onlara tekrar baktığımda içeri girdiklerini görünce rahatlamıştım. Sakin olmalıydım dünkü çocuk değildim, fevri hareket edersem Nur'u tümden yitireceğimin bilincindeydim.

Adım adım onu tekrar kendime âşık edecek bu sefer kaçmasına izin vermeyecektim. Beni görünce donup kaldığını fark etmek hoşuma gitmişti, bu hâlâ etkilendiğinin göstergesiydi. Şu an bile bakışlarını hissedebiliyor, bundan da haz alıyordum.

İnatçı sevgilim benden asla kaçamayacaksın!

Video bitmek üzereydi ağır adımlarla sıraların arasında yürüdüm. Onun yanına geldim sırtımı duvara yaslayarak kollarımı sıkıca kavuşturdum, yoksa ona dokunmadan duramayacaktım.

***

Yanına gelmişti, tam yanında duvara yaslanmıştı. Tüm duyuları ona yoğunlaştı buna engel olamıyordu. Erkeksi kokusu çok geçmeden burun deliklerinden içeri sızdı, zevkle kabullendi içine nüfus etmesi için derin nefes aldı.

Görüntüler birbiri ardına geçiyor, inşaatın her safhası görüntüleniyordu. Muhteşem görünüşteki son resme gelindi, ışıklar tekrar yandı, sınıf alkışlamaya başladı. *'Teşekkür ederim.'* diyen sesini duydum. Tekrar ön tarafa yürüdü.

"Gördüğünüz gibi sadece çizmek değil, eserinizi meydana getirmek için başında olup denetlemeniz gerek. Ben bu binayı yaparken çok sevdiğim birini ihmal ettim, benden uzaklaşmasına neden oldum. Bu yüzden zamanınızı iyi ayarlamalı, özel hayatınızın işleriniz yüzünden mahvolmasına izin vermemelisiniz. İlginize teşekkür ederim arkadaşlar, sizlere iyi çalışmalar, dileğim her birinizin okulunuzu bitirip güzel eserler meydana getirebilmenizdir."

Ders saatimiz sona ermiş sınıftan hocayla birlikte çıkmıştı, yerimden kımıldayamıyordum. Kızların konuşmaları kulağıma geliyor ben sadece oturuyordum.

"Ne adam, kimi kaybetmiş acaba?"

"Bana gelsin teselli ederim."

"Sırf işi yüzünden bırakan kadın sevilmeyi hak etmiyor. Onunla bir gece için her şeyimi verirdim, ne şımarık kadınlar var. Böyle bir erkek bana âşık olacak, işi var diye bırakacağım. Aptalın önde gideniymiş."

"Kızın ne düşündüğünü, neden bıraktığını bilmeden konuşmayın. Belki o da onu çok seviyordur mecbur kalmıştır."

"Ne o bizim sessiz Nur, birden bağırmaya başladı. Mimarımızın sevgilisini tanıyor musun da bu kadar kesin konuşuyorsun?"

"Tanımıyorum, benimki sadece bir düşünce."

Kızlardan biri yere eğildi, doğruldu elinde küçük bir not kâğıdı vardı.

"Kimden düştü bu?"

Katlanmış olan kâğıdı açtı gülmeye başladı.

"Allah'ım aramız da hâlâ çocuk kalanlar var, şuna bakın kırmızı kalp resmi."

Notun içeriğini duyunca kalbim kanatlanır gibi oldu...

Elinden kâğıdı kaptım minicik kalp. Yüzüm birden kızarıverdi hâlâ beni seviyordu.

Mehmet elimden almaya çalıştı. "Ne o, kime yaptın bu kalbi?"

"Öylesine yapmıştım defterimin içinden düşmüş."

Aceleyle çantamı topladım. Onu bir kez daha görebilir miydim acaba? Sınıftan çıktım koridorda yoktu gitmiş olmalıydı. Birden çok üzüldüm, belki de böylesi daha iyi olmuştu bir kez daha görseydim dayanamayacak, her ne olursa olsun 'Al beni!' diyecektim.

"Niye sınıftan fırladın hemen?"

Mehmet yanı başımda duruyordu.

"Çıkmak istedim eve gideceğim."

"Ders var, ne eve gitmesi?"

"Evimde çalışırım sonra telefon eder notları senden alırım."

"Zaten başka türlü aradığın yok. O kalbi kimin için yaptın?"

Meraklı gözlerle yüzüme bakıyor cevabımı bekliyordu.

"Mehmet lütfen seninle aramızda çok güzel bir arkadaşlık kuruldu, bunu mahvedecek sözler söyleme. Arkadaşım olarak kal."

"Anlaşıldı boşa kürek çekme diyorsun, olsun be ne yapalım. Benimde kaderim bu, hangi kızdan hoşlansam arkadaş olalım diyor."

"Çok iyisin de ondan. Hem Ayşe'nin sana hiç arkadaş gibi baktığını sanmıyorum."

"Yok canım o kız çekingenliğinden gözünü yerden kaldırmıyor, bana bakmıyordur."

"Hep seni seyrederken görüyorum, bence konuşmaya çalış."

"Bakarız."

Yine kolunu omzuma atınca iteledim.

"Ben senin koltuk değneğin miyim? Git Ayşe'ye sarıl, bak nasıl üzüntüyle bakıyor."

Ayşe gerçekten üzgün görünüyordu. İki adım arkasında kızgın gözlerin sahibini görmem bir oldu.

Karhan.

Birden tüm insanlar, sesler yok oldu, bir tek o ve ben. Onu gördüğümü fark etmişti yüz ifadesi değişti, bakışları yumuşadı, yanına gitmeliydim.

Boynuna sarılan kadını görünce durdum. Gözlerini benden ayırdı boynuna sarılan kadına baktı, sonra tekrardan bana çevirdi bakışlarını. Kadının beline sarıldı binlerce diken vücuduma batıyor gibiydi. Bana o kalbi bırakıp nasıl başka bir kadına bu kadar rahat sarılabiliyordu? Kızların yanıma gelmesiyle içine düştüğüm durumdan kurtuldum, aralarına karıştım. Yanlarından geçerken ona tekrar bakmamak için sıkıca yanımdaki kızın koluna yapıştım.

"Sana ulaşmak ne zormuş hayatım, geleceğini babamdan duyunca çok sevindim."

Hayatım diyordu kadın, belli ki önceden tanışıyorlardı. Bu kadar sarmaş dolaş olduklarına göre samimiyet dereceleri fazla olmalıydı.

"Karhan Ertürk bizim gibi kızları ne yapsın? Sarılan kadına bak."

"Ya ben bu kadını görmüştüm, sanırım hocamızın kızı."

"Önceden tanışıyor olmalılar. Kadın neredeyse adamı bunca insanın içinde yere yatırıp üstüne çıkacak. Pes vallahi!"

Her söylenen söz yüreğime işliyor, içimi acıtıyordu. Arkama dönüp bakmamak için kendimi zorluyordum. Kızlar bahçede oturmaya karar verdiler, onlar banklara doğru yürürlerken ben çoktan okul dışına çıkmıştım. Bir an önce gitmek, uzaklaşmak istiyordum...

***

Geçmişimden gelen bir anı, çok sevdiğim Hocamın şımarık kızı. Eskiden sevdiğimi sandığım kadın, koşarak giden sevdamın yanından bile geçmiyordu. Boynuma dolanmış kollarını çözdüm. Ben bu yılışık kadın için mi kendimi üzmüştüm?

"Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Hâlâ şımarıktı. Kendini yirmi yaşında gibi görüyordu herhalde?

"Hiçbir şey hissetmediğimi söylesem kırılmazsın umarım. Ertan nasıl?"

"Boşandık, seneler geçti seni unutamadım. Hep kalbimdeydin babam geleceğini söyleyince çok sevindim. Bir yerlere gidelim konuşalım."

Beklentiyle yüzüme bakıyordu, kendinden ne kadar emindi.

"Kusura bakma sevdiğim biri var, üstelik oldukça kıskançtır. Senin boynuma böyle teklifsizce sarılmanı görseydi gözleriyle seni öldürebilirdi."

Nur'un bakışlarındaki ani öfke kıvılcımlarını görmek hoşuma gitmiş, sonrasındaki gölgeler içimi acıtmıştı. Özellikle gördüğünü bilerek, Seval'in beline sarılmış yanındaki o firlamanın ona sarılırken hissettiğim kıskançlığı, onunda hissetmesini istemiştim.

"Geri döndüm seni unutamadım diyorum, beni duymuyor musun?"

Kesin konuşmalı. Tekrar tuzağına düşeceğim umutlarını yok etmeliydim.

"Bu söyleyeceklerimi iyi dinle! Seni hiç sevmemişim, sana duyduğum hislerin aşkla uzaktan yakından alakası yokmuş. Babanı çok severim değer verdiğim insanlar arasındadır. Benden uzak dur!"

"Sevdiğin kadın Nadide mi? Demek emeline nihayet kavuştu."

"Nadide nereden aklına geldi, sevdiğim o değil."

Nadide her olayda karşıma çıkıyordu.

"Ben hiçbir zaman senden ayrılmak istemedim. Nadide onunla birlikte olduğunu söyleyince kıskançlığımdan Ertan'ın teklifini kabullendim, gerçeği öğrendiğimde çok geçti evlenmiştim. Her şey o Nadide cadısının yüzünden oldu."

Doğru söylediği yüzünden belli oluyordu. Nur'un da evden uzaklaşmasına o neden olmuştu.

***

"Seval seninle sevgili olmadan evvel iyi arkadaştık, aramızda ne olduysa geçti gitti... Mutlu olacağın erkeği bulmanı isterim"

"Hiç ümit vermeyecek misin?"

"İmkânsız dediğin. Nur'u o kadar çok seviyorum ki, başka bir kadını asla düşünemem."

"Lütfen Karhan pişmanım sadece söylemen yeterli, ben seninle birlikte olmak istiyorum. O kadını sana unutturacağımdan eminim"

"İşte şimdi seninle arkadaş olarak devam edebileceğimiz ilişki ihtimalini de bitirdin. Bu dakikadan itibaren ne sen beni gör... Ne de ben seni."

Nefretlik kadınlar. Nur'u tanımasaydım bunun gibi ar damarı çatlamış kadınlarla olmaya devam edeceğimin düşüncesi, midemi bulandırdı. Gözlerim onu arıyordu daha dersleri bitmemişti dışarıda bekleyip konuşmak için fırsat yaratmalıydım. Hoca'mın tekrar yanıma gelmesiyle düşüncemi ertelemek zorunda kaldım.

"Karhan yemek için rezervasyon yaptırdım birlikte olalım."

"Ben katılamayacağım işlerim var. Başka zamana ertelesek?"

"Sırf senin için yer ayırttım. Esas sen işlerini ertele. Öğretmenini kırmazsın herhalde?"

Seval babasının koluna girdi.

"Karhan seni çok sever, tabii ki davetimizi kabul eder."

Yemek işinin onun başının altından çıktığını anlamıştım.

Birlikte dışarı çıktığı grup tekrar sınıflarına girmek için geliyorlardı, aralarında yoktu. İkide bir Nur'a sarılan çocuk da aralarındaydı. Sınıfın kapısından başka bir kız çıktı.

"Çocuklar Nur nerede?"

"Eve gideceğim dedi."

"Of eve götürmesi için ona kitaplarımı verecektim."

"Çoktan gitti."

Gitmişti, daha doğrusu ondan kaçmıştı. Dışarıya göstermediği sevinç içinde dolaştı, hâlâ ondan etkileniyordu. Kaç bakalım nereye kadar kaçacaksın? Hocasının yemek davetini kabul etmemesi için neden kalmamıştı.

"Gidebiliriz çok vaktim yok hocam."

Adam kızının yüzüne baktı, babasının Seval'in tekrar bana dönmek istediğinden haberi olmalıydı. Bir an önce hocamın beklentilerinin boş olacağını söylemeliydim.

"Hocam evleneceğimi size söylemedim."

Yüz ifadesi değişti.

"Ya öyle mi tebrik ederim. Ne zaman nişanlandın hiç söylemedin."

"Rusya işinden önce evlenmeye karar verdik, nişanlım yabancınız değil."

"Kim?"

"Öğrencilerinizden biri."

"Öğrencilerimden biri mi?"

"Nur Ertürk."

Adamın şaşkınlığı yüzüne yayıldı. "O sessiz sakin Nur Ertürk mü senin nişanlın?"

Gülümsememe engel olmadım. "Evet, hocam en beğendiğim özelliklerini saydınız." Ah bilselerdi dediğim dedik inatçının teki olduğunu.

"Soy ismi dikkatimi çektiğinden ve çok çalışkan olmasından hatırlıyorum o kızı. Akraban mı oluyor ki, soy isimleriniz aynı?"

"Kan bağımız yok, büyük amcamın evlat edindiği kız." Baba kız oldukça bozulmuşlardı ama umurumda değillerdi. Böylece ikisi de benden umutlarını keserlerdi.

"İyi o zaman nişanlını çağır birlikte yemek yiyelim."

İşte şimdi baltayı taşa vurmuştuk. "Başının ağrıdığını eve gideceğini söyledi, bu seferlik birlikte yiyelim bir daha ki sefer misafirimiz olursunuz hep birlikte yemeğe çıkarız."

Bu gece rahat ol sevgilim, beni düşünerek uyu yeni gün sürprizlerle gelecek. O inadını kıracağım senin.

Kendinden emindi. Tekrar âşık olmasını sağlayacak, bırakıp gittiği yüzüğünü tekrar parmağına takacaktı. Arabasına doğru yürüdü kapıları açtı hocası yanına oturdu. Seval duyduklarını hazmetmeye çalışıyor olsa gerek, oldukça asık suratla arka koltuğa geçti sesi çıkmıyordu.

***

"Nur uyan!"

"Ne var bugün dersim geç başlıyor bırakın uyuyayım."

Sabah gün ağarırken uyuyabilmiştim, göz görmezse gönül katlanır sözüne bir kez daha inanmış Karhan'ı görünce içimde biriken özlemin büyüklüğüne inanamamıştım. Nasıl seviyordum onu, sevgim daha da büyümüştü.

"Kızım kalk sana kocaman bir buket çiçek gelmiş."

"Dalga geçiyorsunuz. Bana kim çiçek yollar?"

"Ben bilmem imzan gerekli."

Yataktan kalktım kapıdaki adam ismimi sorarak elindeki bir kucak dolusu gülü bana uzattı. İmzamı atarak kapıyı kapadım, çiçeklerin üzerine iliştirilmiş minik zarfı benden önce Şahika aldı.

"Üzerinde isim yazmıyor."

Elime verdi açtım, biliyordum oydu.

"Ne yazıyor söylesene."

"Hiçbir şey ve çok şey..."

"Bu ne biçim açıklama? Ver bakayım şunu."

Kucağımda güllerle odama yürüdüm, küçük notta minicik kırmızı bir kalp vardı. Telefonum çalınca yüreğim hopladı, telaşla arayan numaraya baktım. Neslişah olduğunu görünce rahatladım.

"Bu akşam doğum günüm, parti yapacağım unutma diye aradım, tüm arkadaşların da davetli."

"Ben gelemem."

"Asla gelemem sözünü kabul etmiyorum."

"Abinin geldiğini biliyorsun herhalde?"

"Olsun ne varmış? Onca zaman birlikte yaşadınız bir merhabanız da olmayacak mı? Adresi mesaj olarak atıyorum, mutlaka bekliyorum gelmezsen sana küserim."

Neslişah haksız değildi, çok iyiliğini de görmüştüm. Ayrılmış olmam görüşmeyi bitirmem anlamına gelmiyordu. Üzerimi giyinerek odamdan çıktım, gülleri vazoya koyup Şahika'nın masanın üzerine bırakmış olduğu notu aldım. Çantamı açarak dünkü notun yanına koydum, kızlar da hazırdı hep birlikte evden çıktık.

"Gece Neslişah'ın doğum gününü unutmayın sakın!"

"Unutur muyuz hiç? Okuldan çıkar çıkmaz eve gelir hazırlanırız."

"Günaydın hanımlar."

" Günaydın Metin akşama nöbetçi değilsen doğum günü partisine davet edildik, üç kıza bir erkek az. Sende gelirsen biraz denge sağlanır."

"Kimin partisi?"

"Neslişah parti veriyor."

"Davet edilmediğim yerde ne işim var?"

"Erkek arkadaşlarınızla gelebilirsiniz dedi, sende bizim arkadaşımızsın. Tek söz daha etme, akşam buluşuruz. Nur benim çalıştığım kahveci eleman arıyordu, seni söyledim gelsin dediler."

"Çok sevindim yarın görüşmeye gelirim."

"Seni zaten tanıyorlar, hemen başlasın dediler."

İş olayını hallettiğime sevinmiştim, paramı idare etmekten fenalık gelmişti. Karhan'ın evindeyken hiç masrafım olmuyordu, ayrı eve çıkınca oldukça zorlanıyordum. Bu iş nefes almamı sağlayacaktı.

***

Akşam olmak bilmiyordu, ikide bir çantamı açıyor minik kalplere bakıyordum. Ders aralarında bile dışarı çıkmamış, boşalan sınıfta otururak defalarca onu tekrardan yaşamıştım. Olmuyordu, onu düşünmeden bir anım geçmiyordu. Gözlerimi kapadım sanki karşımda duruyor gibiydi. Saçları biraz uzamış daha da yakışıklı olmuştu. Hem onu görmek istiyor, görünce de ne yapacağımı bilememekten korkuyordum.

"Ne o, gece beşik mi salladın?"

Sözüne gözlerimi açıp yerimde doğruldum. "Gece uyuyamadım Mehmet."

"Neyin var senin? Kabul ediyorum her zaman içine kapanık bir tip oldun ama dünden beri çok daha acayip davranıyorsun. Sorunların mı var? Varsa söyle birlikte çözelim."

"Önemli değil uykusuzum diyorum."

"Çocuk kandırır gibi konuşma. İlk sana kahve teklif ettiğim günü unutmadım, beni öylece bırakıp gittiğin adam da aklımda."

"Mehmet bu konuyu seninle konuşmak istemiyorum."

"Neden konuşmak istemiyorsun? Sana olan ilgimi açıkladığım için mi? Yapma Nur her şeyden önce sen benim arkadaşımsın, üzüntünü görmemek mümkün değil. O adamı sevdiğin gün gibi ortada. Karhan Ertürk benim asla rekabet edemeyeceğim biri."

"Niye kendini küçümsüyorsun?"

"Kendimi küçümsemek değil, senin onu sevdiğin o kadar belli ki! Sevgiyle başa çıkamam işte bu yüzden, anlat derdini Mehmet abine."

"Şaşkın ne abisi aynı yaştayız."

"Olsun şu anda senin konuşmaya ihtiyacın var, bende seni dinleyeceğim."

"Konuşmak istediğimi kim söylemiş?"

"Konuş artık Nur, içindekileri dök rahatlarsın."

Bir an *'Her şeyi anlatsam mı?'* diye düşündü. Ne söyleyecekti, ayrılmasına ne mazeret gösterecekti? Tüm gerçeği söylemeden onu kim anlardı ki? Kızlar kaç kez konuşması için baskı yapmışlar, hayallerim için diyerek Karhan'a söylediği mazereti onlara da söylemişti. Tek dedikleri *'Sen aptalsın.'* olmuştu. Mehmet'in hâlâ beklentiyle yüzüne baktığını görünce gülmekten kendini alamadı.

"Boşuna bekleme anlatmayacağım. Ne ben derdimi tam olarak anlatabilirim ne de sen bir çözüm bulabilirsin."

Mehmet itiraz eder gibi sıramın üstüne ellerini vurduğu anda, ders için gelenler yüzünden tekrar yerine oturmak zorunda kaldı. Rahatlamıştım.

Ders bitimi aceleyle sınıftan çıktım, Mehmet'in sorularına daha fazla cevap veremeyecektim.

"Selam, sen Nur olmalısın."

Karhan'ın sarıldığı kadın gülümseyerek bana bakıyordu.

"Benim. Siz kimsiniz?" diye cevap verince yüzünde hoşnutsuz bir ifade oluştu.

"Şekerim sen beni tanımazsın da, Karhan'ın benden bahsetmemesine inanamadım."

"Neden sizden bahsetmesi mi gerekiyordu?"

"Ben olsam, nişanlandığım adamın geçmişini merak eder sorardım."

Kalbim kuş olup uçtu, beni nişanlısı olarak söylemiş olmalıydı... Belki de eski sevgilisinden kurtulmak için nişanlım demiş olabilirdi...

"Beni ilgilendirmiyor müsaadenizle gitmem gerek."

Allahtan kızlar gelmişti benim huzursuzluğumu hissetmişlerdi hemen koluma girdiler. "Hadi Neslişah'ın partisine geç kalacağız."

"Hoşça kalın."

Arkadaşlarımla yürümeye başladım, kadın arkamdan baka kalmıştı...

***

Seval'den...

Bu ufak kıza Karhan'ı zor bırakırdım. Düşmanla iş birliği yapmanın zamanı gelmişti, bu da bir telefona bakardı.

"Nadide seni hayırsız, niye hiç aramadın beni? Aman canım geçmişte olanların hiçbir önemi yok. Bugün Neslişah'ın doğum günü diye hatırlıyorum biliyorsun o ufak kızı çok severdim. Gerçi hâlâ severim. Ben ona hediye almak, doğum gününü kutlayarak onu unutmadığımı göstermek istiyorum. Nasıl ulaşabilirim? Aaa parti mi veriyor, nerede? Tamam, şekerim bende gelirim eskilerden kaynatır hem de eğleniriz. Benim geleceğimi söyleme sürpriz olsun. Kocam çok iyi, hâlâ aşkımız devam ediyor. Oldu görüşürüz akşama."

Evet ilk adımı atmıştım, savaşmadan Karhan'ı ufak bir kıza teslim etmeyecektim. Daha evlenmemişlerdi, nişanı bozmak kolaydı. Şimdiki zaman da evlilikleri bile bozmak çok kolay oluyordu, kendi evliliği gibi. Herif utanmadan onu aldatmıştı. Artık ondan bıktığını, evdeki yataktaki sevgilisinin yanında yatarken söylemişti. Bol paraya alışmıştı babasının öğretmen maaşıyla idare etmesine imkân yoktu. Herif onunda aldattığının resimleri olduğunu söylemiş beş kuruş nafaka vermeyeceğini defolup gitmesini söylemişti. Karhan'ı mutlaka geri kazanmalıydı, eski kocası kadar olmasa da çok rahat geçindirebilecek imkânlara sahipti.

Kel göbekli kocasının yanında Karhan mükemmeldi. Bu gece güzel, çok güzel olmalıydı. Yeneceği sadece o küçük yosma değil, çıngıraklı yılan Nadide'nin de yenilmesi gerekiyordu. Odasından çıkan babasının yanına gidip gece geç kalacağını söyledi. Babası nereye gideceğini sorunca bıkkınlıkla cevap verdi.

"Neslişah'ın partisine gideceğim."

"Kızım gel bu sevdadan vazgeç, Karhan nişanlanmış."

"Sadece nişan baba, evlilikler bozuluyor da nişan niye bozulmasın? Lütfen bana karışma çocukluğum çoktan geride kaldı. Geleceğim için çaba gösterdiğimi anlaman gerek."

"Kızım Yusuf seni görmüş beğenmiş biliyorsun, o da eşinden ayrılmıştı. *'Kızınızla niyetim ciddi .'* dedi, senin evliliğe hazır olup olmadığını sordu."

"Hah güldürme beni baba, o çulsuz öğretmenle mi evleneceğim? Aldığı maaş benim kuaför parama yetmez. Rahata alıştım tekrar eski günlere dönemem. Karhan'ı her zaman sevdim o da beni severdi, yine sevmesini sağlayacağım."

Kararlıydım bu sefer hiç kimse bana engel olamayacaktı. Savaş boyalarımı kuşanmak için ilk gideceğim yer güzellik uzmanı olmalıydı Karhan'ı bu gece tekrar elde edecektim.



16. Bölüm

Kızlar gideceğimiz yerin lüks olduğunu görünce telaşa düşmüşler ille kuaföre gidelim diye tutturmuşlardı. İstanbul'a ilk geldiğimde kırpık olan saçlarımı düzelttirdiğim an geldi aklıma. Ne çok zaman geçmişti.

"Hanımefendi sizin ne olacaktı?"

"Hiçbir şey istemiyorum, arkadaşların yanında geldim."

"Siz dinlemeyin onu fön çekin."

"Ben memnunum saçlarımdan."

"Nur kendine gelsen artık! Aşkından yataklara düştüğün adamda orada olacak, belli ki hâlâ seni istiyor. Sabahki çiçek bana değil sana geldi."

Karhan ne yapmak istiyordu? Gittiğinden beri bir kez bile aramamışken birden bire gelip hayatını alt üst etmişti. Ya okuldaki kadın neden önüne çıkıp sanki Karhan'la arasında bir şeyler varmış gibi onu sorguya çekmeye çalışmıştı? Kimdi bu kadın, geçmişten biri olduğu belliydi. Onu da öpmüş müydü, ona da dokunmuş muydu, onu da sevmiş miydi? Acıyla gözlerini kapattı, koskoca İstanbul o geldiğinde küçülmüştü. Aynı havayı solumak ya da ona dokunacağını bilerek dokunamamaktan dolayı nefes alamamak.

Elimi boynuma götürdüm, içinde öyle bir yumru vardı ki ne aşağı iniyor ne yukarı çıkıyordu. Saçını yapmaya çalışan kuaför son düzeltmelerini yaparak geri çekildi.

"Beğendiniz mi?"

Nasıl olduğunun farkında bile değildim, kocaman aynaya bakıyor kendimi değil Karhan'ın güzel gözlerini görüyordum. Kuaför tekrar sorunca sadece başımı sallayabildim, ayağa kalkıp işleri biten arkadaşlarımla dışarı çıkıp taksiye bindik. Kızlar konuşup duruyorlardı, bir an her şeye boş vermek istedim. Yetmez miydi? Yetmemiş miydi bunca senedir çektiklerim? Yine de onların gülüşmelerine katılmak içimden gelmedi.

Eve geldik, hepimiz kendi odalarımıza girdik, dolabımdan öylesine bir elbise seçtim.

"Nur çorabın var mı? Benimki kaçmış."

"Çekmecede var Duygu, ikinci çekmecede."

"Sen bununu giyeceksin?"

"Ne varmış, elbise işte."

"Kızlar çabuk koşun bu kız yine kendini şaşırttı, giydiği elbiseye bakın."

Diğerleri de odama girdi, zaten küçücük olan odada adım atacak yer kalmamıştı. Sevinç neredeyse dolabımın içinde savaş vermeye başladı.

"Ya bunların hepsi kışlık..."

"Yürü benim odama, geçen gün aldığım elbise dar gelmişti. Geri götürecektim, sana uyar."

"O elbiseyi asla bana giydiremezsiniz."

"Öyle bir giyersin ki, haberin bile olmaz yakalayın kollarından."

Bir anda üzerindeki elbise çıkarılmış, iç çamaşırlarını gören Şahika neredeyse çığlık atmıştı. "Kızlar o seksi çamaşırlarını bulun hemen."

Kızlar Şahika'nın emirleri doğrultusunda hareket edince, beni soymalarına izin vermedim. "Ben giyinirim. Ne gerek var bunlara?"

"Kızım kadının seksiliği iç çamaşırlarından başlar, içinde dışın gibi güzel olmalı ki, kendinden emin olasın. Hadi çok konuşma da giy şunları, yoksa kıskançlığımdan çatlayacağım. Tanrım memelere bak, bele bak, kalçalara bak! Kız Nur hemcinsim olmasaydın kesin

sana abayı yakmıştım. Karhan denen adam ağzının tadını iyi biliyor olmalı, ondan senden ayrılamıyor. Bu iç çamaşırına jartiyer yakışır, takımdı bu görünce bayılmıştım. Neredeydi bunun çorapları, hah buldum."

Gardırobun köşesinde çamaşırlarımı değiştim, elimden tuttukları gibi Şahika'nın odasına getirildim. Yatağının üzerinde duran narçiçeği rengindeki elbiseyi eline aldı bana uzattı.

"Hadi bunu giy üzerinde görelim."

"Sen ne giyeceksin? Niye elbiseni bana veriyorsun? Hem geçen gün aldığın elbise bu değildi."

"Öf Nur her şeyi sorgulayıp durma huyundan fenalık geldi. Biraz evvel dedim ya, bana dar gelen elbisem var diye. Hadi uzatma da giy şunu, Sevinç sende bu elbiseye uyan ayakkabıları getir. Dur elbiseyi giymeden şu makyaj işini de halledelim."

Kızlar etrafımda fırtına gibi dolaşıyorlardı, hareketlerinden sersemlemiştim. Duygu telefonumu elime verince açtım, Neslişah'tı:

"Nur sen erken gel, hazırlanmama yardım edersin oteldeyim oda tuttum. Adını söylemen yeterli yanıma çıkaracaklar."

"Kızlarla birlikte geliriz."

"Ay çabuk ol, elim ayağım birbirine dolanıyor. Kuaför gelecekti gelmedi çıldıracağım bekliyorum. Kapı çalınıyor."

Telefonu kapatınca kızlara baktım, hepsi yarım yamalak giyinmişlerdi.

"Hadi çabuk hazırlanın da gidelim."

"Hepimizin birden gitmesine ne gerek var? Hem çok iyi oldu Metin'in arabasına altımız birden sığamazdık. Duygu taksi çağır hemen. Şu ruju da sürelim, çantana at bir kadın ruju yanında olmalı, ne olur ne olmaz. Tazelemek gerekir değil mi kızlar?"

Gülüşüp duruyorlardı. Ne olduğumu bilemeden hazırlanmış, taksinin içine binmiştim. Yukarı baktım kızlar peşimden el sallıyorlardı.

"Geç kalmayın." diye bağırdım.

***

Trafik oldukça yoğundu, yolda Neslişah arayıp nerede kaldığımı tekrar sordu. Gelmek üzere olduğumu söyleyince beklediğini söyledi. Doğum gününün olacağı otele nihayet gelebilmiştim, resepsiyoniste ismimi söyleyince komi beni asansöre yönlendirdi. Oda numaralarına bakarak koridorda ilerledim, odayı bulmuştum kapı aralıktı yine de çaldım. Ses çıkmayınca kapıyı ittim.

"Hoş geldin."

Nefesimin kesildiğini hissettim, Karhan karşımdaydı.

"Ben Neslişah için gelmiştim." diye şaşkınlıkla mırıldandım.

"Benim için gelmediğini biliyorum ama ben senin için buradayım."

"Karhan biz ayrıldık."

Kapının önünde donup kalmıştım, yanıma geldi beni biraz öne çekerek kapıyı kapattı.

"Sen benden ayrıldın, ben sadece sana nefes alman için süre verdim."

"Yapma Karhan bizim ilişkimiz yürümez."

"Bu sözü sen diyorsun, ben değil. Denemeden nasıl bilebilirsin?"

Sesi yumuşacıktı içime işliyordu, kolumu tuttuğu elini çekmemişti tenim alev gibi yanıyordu. Kolumu okşayarak elimi tuttu.

"Seni çok özledim. Ya sen beni özlemedin mi?"

"Yanlış."

"Ne yanlış seni özlemem mi yanlış, seni sevmem mi yanlış? Bu dudakların tadını duymak istemem mi yanlış, teninin kokusunda kaybolmak, bedeninin sıcaklığında kendimi kaybetmek istemem mi yanlış? Hangi duygum yanlış? Sana baktığımda benim seni sevdiğim kadar beni sevdiğini söyleyen gözlerinin ifadesi mi yanlış? Bilmez misin bu güzel pembe dudaklar yalan söyler ama gözler söyleyemez."

Kolunu belime kaydırdı sıkıca kendine doğru çekti, kollarında kaybolmuş gibiydim. Beynim itiraz etse de vücudum bedenini zevkle kabullendi. Dudaklarının tadını özlemiştim kollarım kendiliğinden boynuna dolandı, parmaklarım saçlarının arasına girdi. Gözlerindeki arzuyu görmek bir anda tüm kaygılarımı unutturdu. Vücudum "Karhan!" diye çığlık atıyor, onun dokunuşlarının özlemiyle yanıyordu. İhtirasım düşüncelerimin üzerini örtmüştü. Şimdi değil sonra düşünürdüm.

***

"Tanrım nasıl özlemişim seni."

Kollarımın arasında titreyen vücudu iyice kendime çektim, bu kız benim için yaratılmıştı. Karşı çıkmıyor kendini kollarımın arasına bırakıyordu. Güzel boynunu kokusunu içime çekerek öptüm, saçlarımdan çekti dudaklarıma ulaşmak ister gibiydi. Daha değildi. Minik öpücüklerle boynunu, gerdanını, elbisenin izin verdiği her yerini kokladım öptüm. Nefesi hızlanmış güzel dudakları duyduğu hazdan aralanmıştı, işte tam zamanıydı. Ayların verdiği özlemle yumuşacık dudaklarını kavradım, tadı hatırladığım gibiydi.

***

Aklımı başımdan alıyordu sert dudaklarının altında dudaklarımın onun istediği gibi açılmasına engel bile olamıyordum. Çok özlemiştim, ihtiras tüm vücuduma yayıldı elleri kalçalarıma gitti umursamadım. Eteğimin kıyısından bacaklarımı okşuyor tenime değen parmakları daha fazlası diyordu. Ağzının ıslaklığı, tadı, dilinin hareketleri beni kendimden geçirmişti. Birden dudaklarımı bıraktı. İtirazla başını tekrar kendime çektim. Gözlerimin içine bakıyor, bacaklarıma yumuşakça dokunuyordu.

"Beni sevmediğini söyleyebilir misin?"

Başımı omzuna yasladım.

"Seni sevmiyorum." diye fısıldadım, elleri daha yukarı çıktı. Bacaklarımın iç kısmını okşuyor, sınıra gidip geliyordu.

"Beni sevmiyor musun?"

"Sevmiyorum."

Başımı geriye attım boynumda diliyle yol çizdi, eli sınırı geçmişti.

"Benim için hazırsın, vücudun beni sevdiğini söylüyor söyle Nur'um"

"Seni sevmiyorum."

Parmakları iç çamaşırımın üstündeydi daha önce hiç hissetmediğim duygular içimde doluyor, düşmemek için omuzlarına daha çok tutunuyordum. Saçlarından tuttum dudaklarını hissetmeli, elinin oyunlarının verdiği inanılmaz hazzı dengelemeliydim.

"Söyle beni sevmediğini söyle." Dudaklarıma fısıldadı... Aramızda milim yoktu, içimde volkan kaynıyor parmaklarının verdiği inanılmaz duygular vücuduma yayılıyordu. Yanıyordum.

"Söyle sonra da senin istediğini zevkle yerine getireyim."

Dayanamayacaktım nefesim kesiliyordu.

"Seni seviyorum... Seni seviyorum"

Ağzımdan çıkan sözcükleri kulağım duyduğunda kollarında kaybolmuştum. Kaçmak için çok geçti artık, kaçmakta istemiyordum.

"İşte bebeğim ne kolaymış değil mi, beni sevmediğine asla inanmadım. Senin gibi bir kız gerçekten sevmeseydi bu yaptıklarıma asla izin vermezdi."

"Çok konuşuyorsun."

Öyle güzel öptü ki, yer sarsılıyor sandım. Kollarını vücuduma sıkıca doladı, başını başıma yasladı yangın hâlâ devam ediyordu. Yatağın üzerine oturdu kucağındaydım, hâlâ kollarımı boynundan çekememiştim.

"Şimdi söyle bana, niye bu kadar acı çektik?"

İncinmiş bir sesle sorunca, omzuna dayamış olduğum başımı kaldırdım yüzüne baktım. Gözleri acıyla bakıyordu. Kucağından kalkmak istedim, nasıl anlatırdım ki? Kollarını daha da çok sıktı.

"Artık kaçmana izin vermem bana güven Nur'um. Benden uzaklaşma nedenin neyse dinlemeye hazırım."

"Benden nefret edeceksin, beni istemeyecek, sevmeyeceksin."

"Bu dünyadaki hiçbir neden seni sevmekten vazgeçiremez beni. Aşkıma güven, bana güven."

Dedikleri ne güzeldi, onu hissetmek aşkını bilmek. Söylemeliydim bilmeye hakkı vardı eğer beni istemezse bu kapıdan çeker giderdim.

"Beni öp sonra söyleyeceğim."

Belki bu son öpüşü olacaktı, kendimi iyice açtım tadını damarlarıma nakşetmek istiyor, beni bırakırsa bu izin ömrüm boyunca vücudumda kazılı kalmasını istiyordum. Başını avuçlarımın içine almak için kucağında doğruldum, gülen ihtiraslı gözlerle bana bakıyordu utanmıyordum. Aşkım için son çırpınışlarımdı.

Bacaklarımı ayırıp kucağına iyice yerleşerek başını tuttum.

"Bana bakmanı istiyorum, öperken beni iyice görmeni istiyorum."

Dudaklarına uzandım kalçalarımı kavradı, kendine daha da çok yaklaştırdı. Tüm sevgimi, aşkımı dudaklarına bıraktım. Kendimi geri çektim hâlâ bana bakıyordu.

"Anlat artık yoksa daha fazla dayanamayacağım."

"Anlatacaklarım için beni bırakman gerekiyor."

"Olmaz ne söyleyeceksen kollarımda söylemen gerek."

"Sonra bırakırsan dayanamam Karhan."

"Devam et."

"Anlatacaklarım uzun, hiç olmazsa ayağa kalkayım."

Sessizce kollarını açtı, ayağa kalktım o da benimle beraber kalktı. Tam önümde durdu beklentiyle yüzüme bakıyordu. Sehpanın

üzerinde su dolu bardağı görünce uzanıp aldım, bir yudum içtim bardağı elimden alarak o da suyu yudumladı aynı yere bıraktı.

Elimden tuttu koltuğa oturmamı sağladı, titrediğimi hissetmiş olmalıydı. Yine sinir boşalması yaşayacağımdan korktum. Beni yönlendirmesine izin verdim, karşımdaki koltuğa geçip oturdu.

"Konuşmam bittiğinde senden tek bir şey istiyorum bunun sözünü bana vermelisin."

"Ne olduğunu söyle."

"Konuşmam bittiğinde beni istemezsen sus. Hiçbir şey söyleme bir tek kelime etme, seni anlarım. Hayatından sessizce çıkar giderim. Eğer herhangi bir söz söylersen dağılırım, bir daha da toparlanamam. Bunu benim için yapar mısın?"

"Söz veriyorum."

Gerçekler, hayatımın utanç verici yıllarını anlatmak çok zordu. Hele onu kaybedeceğimi bilerek açıklama yapmak çok daha zordu. Bir şekilde anlatmalıydım, ellerimi kucağımda birleştirdim sanki bana güç verecekmiş gibi parmaklarımı birbirine geçirdim. Şu an kendimden başka desteğim yoktu. Derin bir nefes aldım, Karhan'ın yüzüne bakamıyordum, bakmalı anlattıklarım karşısında vereceği tepkiyi an be an yaşamalıydım. Başımı kaldırdım gözlerinin içine baktım.

"Anlat Nur'um."

"Benim annem ve babam birbirlerine âşık olarak evlenmişler fakirlermiş ama birbirlerini çok sevmişler. Ben annemin karnındayken babam arkadaş kavgasını ayırmaya çalışırken ölmüş zaten buraya kadarını biliyorsun. Asıl bilmediğin bundan sonrası... Annem tekrardan annesinin evine dönmüş, anneannem ilk eşi ölünce, ikinci eşiyle sadece yokluktan evlenmiş. İkinci eşi de ölmüş, bu adamın serseri bir oğlu varmış. Esrarkeş, sarhoş. Kumar borcu olduğu adamlar bir gece evi basmışlar, annemi o adamın borçları yüzünden almışlar geneleve satmışlar. Senelerce annemi görmedim, anneannem ölünce yanına gitmek zorunda kaldığımda o kötü evde olduğunu öğrendim. Annem kız gibi görünmememi istemedi, saçlarımı

kısacık kesti, erkek gibi giydirdi. Bir seneyi geçkin o evde yaşadım, saf deli rolü yaptım.

Sonra annem hastalandı. Muhittin babam annemin doktoruydu. Annem bana sahip çıkması için yalvardı sonra da öldü. Mezarlıktan çıkarken evde çalışan adam bavulumu önüme koydu, evin sahibinin geri zekâlı çocuğa bakmak istemediğini söyledi tek başıma kalmıştım. Bavulumu elime aldım, nereye gideceğimi nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Muhittin babam *'Benimle gel.'* dedi evine götürdü. Zekâ özürlü olmadığımı anlamıştı, uzun süre erkek gibi devam ettim. Bir gün benim kız olduğumu bildiğini, saklanmam için gerçeği söylemediğini belirtti. Orada kalmam tehlikeliydi, beni okutmak istiyordu. İşte böylece senin evine geldim. Seni sevdim, çok sevdim ama ben fahişenin kızıydım. Öğrenmenden çok korktum daha da ilerisinden korktum. Öğrenildiğinde çevren benim yüzümden senin de utanmana neden olacaklardı, bu yüzden senden uzaklaştım. Benim hikâyem bu kadar."

Yüz ifadesi hiç değişmemişti, bakışlarımı kucağımdaki ellerime indirdim.

Yüzüne bakamıyordum, kınayan bakışlarını görmek istemiyordum, sesi çıkmıyordu. Başımı kaldırmak istemedim, yerimden kalktım. Yatağın üzerinden çantamı aldım korktuğum başıma gelmişti, kalbim yanıyordu. Kapı ne kadar uzak geliyordu, bir an önce çıkmalıydım bu odadan.

"Aptal kız! İstediğin gibi, hiç konuşmayıp birkaç gün senin üzüntüden kahrolmanı izlemek isterdim ama sana kıyamam." Konuşmuştu elim kapının kolunda kaldım.

"Bu nedenle mi beni bıraktın? Bu saçma sapan sebepten mi aylarca acı çektik?"

Sesi tam arkamdan geliyordu, nefesini hissedebiliyordum. Kalbimin çırpınışı inanılmazdı kolumdan tutup birden çevirdi, kollarının arasına aldı. Artık gözyaşlarımı tutacak halim kalmamıştı.

"Sen, sen beni hâlâ seviyor musun, anlattıklarıma rağmen beni seviyor musun?"

"Ben, seni hâlâ çok seviyorum, hatta eskisinden de fazla seviyorum. Sadece çok kırgınım, aşkıma inanmadığın, bana güvenmediğin için kızgınım."

"Özür dilerim çok korktum, kendim için değil senin için çok korktum."

"Bir kez daha benden herhangi bir olayı saklarsan, işte o zaman korkunun alasını tattıracağım sana. Her gün öldüm sensiz. Seni çok seviyorum."

"Bende seni çok seviyorum."

***

Bu küçük kız neler çekmişti, hiçbirini anlayamamış benden ayrılma nedeninin bu kadar derin olduğunu bilememiştim. Kollarımın arasına aldım, neler gelmişti başına, hatta neler gelebilirdi? Teşekkür ederim Allah'ım sevdiğimi kayırmış bana göndermişsin. Hâlâ yaşlarla parlayan gözlerinden öptüm, sonra çok sonra yaşadığı hayatın ayrıntılarını en ince detayına kadar öğrenecektim. Şimdi tek bir kişinin, insan denen yaratığın ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

"O herif, anneni o duruma düşüren, senin bunca acıyı çekmene neden olan herif nerede?"

"Hapisteymiş adam öldürmüş."

"Umarım hapisten çıkmadan ölür geberir yoksa ben onu öldürürüm."

Kollarımın arasındaydı nihayet benimdi, küçük yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Seni sevdiğimi defalarca söyleyebilirim, benim için bu anlattıkların çok önemli. Acı çektiğini düşünmek beni mahvetti ama eşim olmana kesinlikle engel değil, tekrar soruyorum. Nur'um benimle evlenir misin eşim olmak ister misin?"

***

"Çok hem de çok isterim."

Öpücükle mühürlendi sözlerimiz kalbim bu sefer mutlulukla çarpıyor. Karhan'a duyduğum sevgi daha da büyüyordu.

Oda kapısı çalınınca ayrılmak zorunda kaldık, söylenerek kapıyı açtı. Neslişah, meraklı gözlerle bize bakıyordu.

"Ne olduğunu sorsam, neredeyse çatlayacağım. Abi cevap verin,"

***

Sevdiğimin beline sarıldım başını sevgiyle omzuma yasladı.

"Barışmamızın en güzel yerinde geldin."

Neslişah dışarı çıkıp bağırdı. "Allah be, yaşasın kızlar gelin barışmışlar."

Odanın içi bir anda kızlarla dolmuş, sevdiğimi kollarımdan çekip almışlardı. Hepsi Nur'a sarılıyor kutluyorlardı... Nur'umun yüzü gülüyordu bu mutluluğunun sürmesi için hayatımı verebilirdim.

Kızlar gülüşerek Nur'a sarıldı, şaşkınlıkla, "Sizde bu işin içindeydiniz." diye mırıldandı.

"Kötümü yapmışız, bak yüzün gülüyor."

"Hepinize çok teşekkür ederim."

Der demez kızların kollarından çektim. "Kusura bakmayın hanımlar uzunca süredir bu inatçı kıza hasretim, yaptıklarınızı asla unutmayacağım."

"Abi millet pastamı kesmem için bekliyor, hadi aşağı inelim."

"Bu küçük hanım yüzüğünü tekrardan takmadan inemeyiz."

"Hadi tak, bekletmeyelim misafirleri."

***

Karhan'ın yüzüne baktım elinde yüzüğüm parlıyordu.

"Bu kadar emin miydin benden?"

"Kendimden çok seni sevdiğimden emindim. Aşkın bitmiş olsa da tekrardan âşık etmek için ne mümkünse yapacaktım."

"Benden vazgeçmediğin için çok mutluyum."

***

"Asla vazgeçmezdim! Dünya durana kadar da vazgeçmeyeceğim."

Yüzüğüm yine sevdiğimin parmağında parlıyordu.

"Bir daha bu, parmaktan çıkmasın."

"Asla çıkmayacak, yüzük sadece bir sembol sen benim kalbime kazılısın."

"Sende benim ömrüme yazılısın."

***

Otel odasının kapısından hep birlikte çıktık, çok mutluydum. Karhan elini uzattı. İlk kez bu kadar rahattım, sevgiyle elimi avucuna bıraktım. Teslimiyetimi anlamıştı gülümsedi, parmaklarımı sıkıca kavradı.

"Telefonumu oda da unuttum bir dakika bekle beni, sakın kaybolayım deme."

"Asla kaybolmayacağım, hatta yerimden bir santim bile kımıldamayacağım."

Ellerimi önümde kavuşturdum, elimdeki sıcaklığının gitmesini istemiyordum. Biraz evvel yaptıkları aklıma geldi, hâlâ vücudum ürperiyordu.

"Kızım rujunu sür, saçını düzelt. Adam dağıtmış seni."

"Ya utandırıyorsun Şahika."

"Utanacak ne varmış? Benim Zafer'im nerede, canım dağılmak istedi."

Kızlar kıkırdamaya başladılar.

"Yuh Şahika, olanı var olmayanı var. Nispet mi yapıyorsun? Bu gariplerin canı çeker mi diye hiç düşünmüyorsun."

"Güzel arkadaşlarım Duygu'm, Sevinç'im açın gözünüzü, sizi dağıtacak adamları bulun."

"Ah nerede! Dağıtacak adam bulmak kolay da, dağıldıktan sonra yanımız da kalacak adam bulmak zor. Sizinkiler garanti, dağılın istediğiniz kadar, bizde iç çekip duralım."

Kızların konuşmalarını gülerek dinliyordum, Karhan odadan çıkıp bana doğru yürürken beğeniyle erkeğimi süzdüm. Bir gram fazlası olmayan vücudu, yakışıklı yüzü ve her şeyden önce beni seven kalbi olan adam. Aramızdaki son iki üç adımı ben ona doğru yürüyerek kapattım, kollarına alıp saçlarımdan öptü.

"Seni seviyorum." diye fısıldadım, bu sözü rahatça söylemeyi ne çok istemiştim. Şimdi ağzımdan kolaylıkla çıkıyordu.

"Bende seni çok seviyorum."

Elimden tuttu. Kızlar çoktan asansöre binmişlerdi, arkalarından girince bir şekilde öne doğru çekilip bizi arkaya bıraktılar. Bu kızları seviyordum. Karhan beni önüne çekti belime sarıldı, sırtımda onun sıcaklığını, kollarının sahiplenici tavırlarını hissetmekten mutluydum.

"Bu oyunu nasıl hazırladığınızı anlatın."

"Daha sonra arkadaşım, şimdi doğum günü kutlayalım."

Şahika kızlarla birlikte kıkırdayarak asansörden dışarı çıktı. Adımımı oldukça kalabalık görünen salona atarken, birden buz kestim.

"Ne oldu canım niye durdun?"

"Annenler, arkadaşların vardır, ben korktum. İkimizi bir arada görürlerse ne derler?"

"Kimin ne diyeceği umurumda olmaz ve sen benim nişanlımsın. en kısa sürede eşim olacaksın. Bu yüzden kimseden korkmamalısın. Hadi tut elimi tüm millet görsün birlikteliğimizi."

"Biraz nefes alayım, bunca insan gözümü korkutuyor."

"Nur sen bu kadar cesaretsiz misin, kimden neden korkuyorsun? Ben her zaman yanında olacağım."

Başımı kaldırdım. Evet, ben neden korkuyordum, kaybedecek neyim vardı? Hayatta en çok istediğim kişinin aşkına sahiptim.

"Haklısın korkmamalıyım, yanımda sen varsın."

Koluna girdim, güvenli adımlarla içeri yürüdüm. Biraz bacaklarım sinirden titrer gibi olsa da Neslişah'ın, diğer kızların gülümsemelerini görünce içim daha rahatladı. Benimde dostlarım vardı, birlikte içeri girdiğimizi görenler Karhan'ın koluna bakıyorlar, birbirlerine bir şeyler söylüyorlardı. Kasıldığımı fark etmiş olsa gerek, öteki eliyle de elimi kavradı.

"Sakin ol sevgilim o güzel yüzünü kaldır. Ben seninim sende benim, tek gerçeğimiz bu olsun."

"Sevgili misafirlerim beni dinler misiniz?"

Neslişah sahneye çıkmış mikrofona vurarak insanların dikkatini çekmeye çalışıyordu. "Nihayet ilginizi çekebildim, merak etmeyin şarkı veya şiir okumayacağım. Komiklikte yapmayı düşünmüyorum, bu yüzden rahat bir nefes alabilirsiniz. Söylemek istediğim bu gece benim doğum günüm olduğu kadar, abimin de çok mutlu olduğu gün olmasından dolayı neşem çok daha fazla. Pastamı kesip eğlenceye başlamadan evvel abimin de sizlere güzel haberleri var. Abi gel güzel haberini paylaş."

Şaşkınlıkla Karhan'ın yüzüne baktım.

"Şimdi olmaz yapma."

Yürümeye çoktan başlamıştı, elimden çekerek sahneye çıkarttı. Utancımdan ne yapacağımı şaşırmıştım.

"Sevgili dostlar, benim de size haberlerim var. Mutluluğumun şahidi olmanızı istiyorum. Bu güzel kadın Nur Ertürk, nihayet evlenme teklifimi kabul etti. En kısa sürede evleneceğimizin nişanı olarak yüzüğümü parmağına taktı. Ben çok mutluyum, sizleri de mutluluğuma ortak etmek istedim. "

Salon birden sessizleşti. "Tebrikler arkadaşım çok mutlu olun." diyen Şahika alkışlamaya başlayınca tüm konuklar ona katıldı.

Karhan bana sarılarak alnımdan öptü, yüzümü avuçlarının içine aldı.

"Seni seviyorum Nur'um."

Sesini biraz daha yükseltti.

"Şimdi eğlenceye devam, hem kardeşimin hem de benim bu mutlu günümüzü kutlayalım."

Tekrar elimden tuttu sahneden indik bir bulutun içinde gibiydim sürükleniyordum, Tanıdığım tanımadığım kişilerin tebriklerine cevap veriyor ya da verdiğimi sanıyordum.

"Tebrik ederiz, ailen olarak nişanını burada duymak oldukça ilginç oldu."

Kalbim hopladı annesiyle babası karşımızda duruyordu.

"Teşekkür ederim böyle olması gerekiyordu."

Karhan'ın sesi soğuktu.

"Neden? Beni bırak annene de mi söylemek zor geldi?"

Eliyle öylesine beni gösterdi. Bir an kendimi değersiz hissettim...

"Bu kadını tanıştırmadın... Hangisi değersiz, annen mi bu kadın mı?"

Babasının sözlerinin ağırlığının verdiği öfkeyi, Karhan'ın yüzünde, elimi tutuşunun verdiği ani sıkmayla hissetmemek mümkün değildi.

"İki kadın da benim için çok değerli, annem biraz olsa da biliyordu. Ama sen her zamanki gibi mutluluğumu bozamayacaksın. Değer verene değer gösterilir, karşında çocuk yok artık! Sözlerine

dikkat et, babam olman her yaptığını kabulleneceğim anlamına gelmiyor. Seninle olan bağlarımı çoktan kopardım bunu sende, bende biliyoruz, çekil önümden hayatıma müdahale etme. Kendi yaptıklarını düşün, eşini çok düşünen erkek numaraların bana sökmüyor."

Karhan'ın annesi uzanarak yanağımdan öpünce şaşırdım.

"Ben oğlumun Nur'u sevdiğini çoktan beri biliyordum, bu yüzden içim rahat. Tebrik ederim mutlu olmanızı dilerim."

Babası bozulmuştu hemen yanımızdan uzaklaştı.

"Teşekkür ederim anne mutlu olacağım."

"Nur seninle ilk karşılaşmamız hoş olmadı ama o zaman oğlumun seni sevdiğini bilmiyordum. Nadide senin yardıma ihtiyacın olduğunu söyleyince, ne bileyim?"

"Lütfen üzülmeyin sözleriniz de haklıydınız."

"Muhittin evlat edindiğine göre öksüz olmalısın. Başın sağ olsun genç yaşta ailenin ölmüş olmasına çok üzüldüm. Annen baban ne iş yaparlardı?"

Dona kalmıştım biliyordum böyle sorularla karşılaşacağımı. Ne cevap verecektim? Kadın beklentiyle yüzüme bakıyordu.

"Ben."

Karhan avucunda duran elimi sıktı...

"Anne bunları konuşmanın zamanı değil ve anne babası ölmüş. Daha neyi soruyorsun?"

"Sadece tanımak istedim oğlum."

"Benim eşim olarak tanı. Muhittin amcamın kızı olarak bilmen yeterli, bir ara hep birlikte yemek yeriz. Müsaadenle müstakbel eşimle dans etmek istiyorum."

***

Seval'den...

Küçük kıza bak sen, müstakbel kayınvalidesiyle sohbet ediyor. Karhan'ın koluna yapışmış bırakmıyordu.

"Senin için çok üzüldüm Nadide, Karhan'ı kaybettin."

İçimden kahkahalar atıyorken, yüzüme üzüntülü ifade vermek zor oluyordu. Nadide neredeyse morarmış haldeydi, elindeki kadehi kıracak gibi sıkıyordu. Şarabı sinirle bir yudumda içti.

"Üzülme Sevalciğim, beni en iyi tanıyanlardan biri de sensin. Kolay vazgeçmediğimi çok iyi bilirsin."

"Bilmez miyim şekerim, melek yüzünün altında canavar yaşıyor." Of açık vermemeliydim. "Dilerim kavuşursun Karhan'a." Üzüntülü bir tavırla yavaşça kolunu tuttum. "Yardım istersen her zaman hazır olduğumu bil."

İnanmaz gözlerle yüzüme baktı. "Şaşırma canikom ben kocamla çok mutluyum para içinde yüzüyorum. Kısaca Karhan'la aramıza girmek için çevirdiğin dolaplar artık umurumda değil. Bu yüzden eskiden çok iyi arkadaşım olan senin, sevdiğine kavuşmanı isterim. Neredeyse otuz yaşına geldin, sırf Karhan'ı elde edebilmek uğruna başka erkeklere bakmadın. Karhan senin hakkın... Bu ne olduğunu, kim olduğunu bilmediğimiz kızın aramızda işi yok."

"Biliyorum seni de bu yüzden kolaylıkla başımdan atmıştım, alt tarafı öğretmen kızıydın benimle boy ölçüşemezdin."

"Ah Nadide çok haklısın, kocamın yaşattığı hayatın zevkine varınca sana hak veriyorum. İşte kimin ne olacağı belli olmuyor şimdi senden çok daha fazla lüks içinde yaşıyorum. Neler yapacaksın bana da anlat."

"Her şeyin zamanı var."

"Tatlım, bence çok bekleme baksana Karhan'ın haline? Sırılsıklam âşık olmuş."

Pistte dans ediyorlardı içim kıskançlıktan kavruluyordu, o kollarda ben olmalıydım.

Nadide yılan gibi gözlerini kıstı ."Haklısın" diye mırıldandığında içim sevinçle doldu. Nadide onları ayırmak için düşünmeye başlamıştı, beyninde dolaşan yılanları görüyor gibiydim. Ayırdığında Karhan'ı teselli etmek için yanı başında olan ben olacaktım. Şarabımı keyifle yudumladım...

***

Kollarımda özlemini çektiğim vücudun sıcaklığını yaşıyordum, kimse keyfimi kaçıramayacaktı.

"Yüzüme bak." Deyince başını kaldırdı gözleri hüzünlüydü yine.

"Sakın canını sıkma bu gece en mutlu günümüz."

"Sende gördün işte çekincelerim, bunlar olduğundan sensizliği tercih edip kendimi mutsuzluğa mahkûm ettim."

"Umurumda değil kimin ne söylediği, neyi merak ettiği. Senin hatan olmayan olaylar için kendini üzmemelisin. Söz ver bana geçmişi düşünme, biz yeni yaşam kuracağız."

"Söz veriyorum, sen gerçeği bilip beni hâlâ sevdiğini söylediğine göre başkalarının öğrenmesinden korkmayacağım."

"Sakın korkma, korkularının mutluluğumuzu engellemesine izin verme."

***

Müzik bitmişti arkadaşlarımızın olduğu masaya doğru yürüdük. Zafer ve Metin ayağa kalktılar.

"Size nişanlımı tanıtmak istiyorum Karhan Ertürk. Kızları zaten tanıyorsun, Zafer, Şahika'nın nişanlısı, üst kat komşumuz ve arkadaşımız Metin."

Karhan elini uzatıp ikisiyle de tokalaştı, gözleri Metin'in üzerinde çok daha fazla durdu. Metin de aynı şekilde ona baktı, yerlerimize oturunca tatsız bakışmaları son buldu, sevindim.

Karhan kolunu omzuma attı kulağıma eğildi.

"Gidelim mi artık bunca zamandır seni özlüyorum, bu kalabalığı değil."

"Kardeşinin doğum günü ayıp olmaz mı?"

"Anlayışla karşılayacaktır."

Ayağa kalktım daha fazla kalmamıza gerek yoktu.

" Lütfen... Sizler eğlencenize devam edin biz çıkıyoruz."

Arkadaşlarıma gülümsedim, ben de Karhan'la yalnız olmak istiyordum. Şahika son anda yine ruj sürer gibi yapınca kıkırdadım yüzüme ateş basmıştı. Diğer kızlar da kıkırdayınca erkekler şaşkınlıkla yüzümüze baktılar. Hemen Karhan'ın kolundan çektim, masadan uzaklaşınca rahatladım.

Kapıdan çıkmak üzereydik Neslişah gittiğimizi fark edip uzaktan öpücük yolladı.

"Tebrikler dostum."

Nadir yine ayakta zor duruyordu.

"Sağ ol Nadir bakıyorum yine sınırı geçmişsin"

"Boş ver be arkadaşım atın ölümü arpadan olsun. Tebrik ederim Nur, içimizdeki en iyi adamı kaptın."

Teşekkür bile edemeden masanın üzerine yığıldı. Nadide masaya yığılmış abisine değil çatılmış kaşlarla, bize bakıyordu.

"Bende tebrik ederim ne yaptın ne ettin Karhan'ı elde ettin. Tabii aynı evde yaşayınca bazı şeyleri rahatlıkla elde etmiştir."

Masaya aniden yığılan arkadaşının yere düşmemesi için doğrultmaya çalışan Karhan, birden doğruldu, gözleri öfkeyle bakıyordu.

"Bana bak Nadide ağzını topla, bir kez daha Nur'u rencide edecek bir sözün bir davranışın olursa geçmişi bir kalemde silerim. Sana katlanıyorsam arkadaşımın kardeşi olduğundandır, sakın buna başka anlamlar yüklemeye çalışma. Yaptıklarının hepsinden haberim var bizden uzak dur! Sakın sakın bize bulaşma canını o kadar kötü yakarım ki ne olduğunu bilemezsin. Bizimle uğraşacağına abine bak. Hadi gidelim sevgilim."

"Ben ne dedim ki bu kadar sinirlendin Karhan?"

O incecik kaşlarını kaldırmış yüzüne çocuksu bir masumiyet ifadesi kondurmuştu. Tam arkasında duran, en az Nadide gibi masum bir ifadeyle bizi izleyen Seval, elindeki kadehi gülümseyerek kaldırdı.

Kadının pişkin tavırlarına gülesim geldi. Bir insan bu kadar ikiyüzlü olabilirdi. Karhan dediklerini umursamadı belime sarıldı. Dışarı çıktığımız an kahkahalarımı daha fazla tutamadım.

"Yaşamak zorunda olduğum evde bile bu tür kadınlara rastlıyordum. Bu ne ikiyüzlülük inanamıyorum."

"Uzun süre önce sana dışarıda çok daha kötü niyetli kadınların olduğunu söylemiştim."

"Niye bilerek katlanıyorsun?"

"Nadir'i çok severim içki içmediği zamanlar iyidir, bu sıralarda neyi olduğunu anlayamıyorum. Senin derdine düştüm kimseleri gözüm görmedi. Şimdi küçük hanım heba ettiğin günlerimizin acısını, senden çıkarma niyetindeyim."

Haklıydı ne diyebilirdim? Korkularım, onca zamanı üzülerek geçirmemize neden olmuştu. Önüne geçip durdum, kollarımı beline sardım karşılığında bana sevgiyle sarıldı.

"Keşke sözünün, ne kötü olduğunu bu sayede anladım, keşke söyleseydim, keşke korkmasaydım, keşke..."

"Geçti artık bebeğim, keşkeler geride kaldı. Bana güven, aşkıma güven. Seni çok sevdiğime güven istediğim bu."

"Teşekkür ederim beni sevdiğin, seni sevmeme izin verdiğin için."

"Şaşkın kız bu benim elimde miydi? Kalbime giriverdin sana sonsuza kadar izin veriyorum, beni hep sev olur mu?"

Dudaklarımız minicik bir öpüşle birleşti başını omzuma yasladı. Üzüntüler geride kalmıştı.

***

"Yarın nikâh başvurumuzu yapalım mı, yoksa yine erken mi diyeceksin?" Sorumun cevabını beklerken yüreğimi bir el sıkıyor gibiydi, tekrar beni bekle demesine katlanabileceğimi sanmıyordum, yüzüme baktı.

"Hayır demeyeceğim."

Nihayet istediğim, beklediğim cevabı güzel dudaklarından almıştım.

"Gel biraz yürüyelim."

"Yanlış anlamazsan ayakkabılar ayaklarımı mahvetti, eve gitsek."

"Hangi eve?"

"Şimdiki evime kızlar gelene kadar otururuz."

"Evimize gelmeyecek misin?"

"Hayır canım, nikâhımız olana kadar gelmeyeceğim."

"Çekmeye devam desene şuna."

"Kısacık süre, her gün birlikte oluruz, sınavlarım bitmek üzere."

"Düğünümüz nerede olsun istersin?"

"Düğüne gerek yok. Bakma öyle biliyorsun hiç kimsem yok."

"Ben varım ya."

"Karhan dediğimi anladın, yapacağın düğünün küçük olmayacağını biliyorum ve benim ailem olmadığından kendimi çok mutsuz hissederim. Sadece nikâh olsa? "

"Sen nasıl istersen öyle olacak, yeter ki evlenelim."

Arabasının kapısını açtı binerken sıyrılan eteklerimden görünen bacaklarıma beğeniyle baktı.

"Bu kadar kısa olacağını düşünemedim."

"Beni yine kandırdın elbiseyi sen gönderdin."

"Artık önemi var mı?"

"Yok teşekkür ederim çok beğendim, bir gün bende karşılığını verebilmek isterim."

"Bana verecek tek karşılığın evimi neşelendirmek, gecelerimi doldurmak olsun."

"Gecelerini doldurmak?"

Aslında anlamıştım yine de konuşmasını istiyordum, elini uzatıp yanağımı okşadı.

"Sen akıllı kızsın ne dediğimi anladın, seni yatağımda istiyorum bu güzel vücudunun açılmasını sana sahip olmayı, senin de bana sahip olmanı istiyorum. Kadınım olmanı ne çok istediğimi bilemezsin."

Yola çıkmıştık hâlâ sözlerinin etkisi altındaydım, arabayı kullanırken bir yandan elimi tutmuş olması hoşuma gidiyordu. Eve geldik ellerimizin kısa sürelide ayrılacak olmasından üzüldüm. Park edip yanıma geldi, içeri girdiğimizde eli sırtımdaydı, değdiği yer kor gibi yanıyordu... Resmen titriyordum anahtarı bulamıyordum, çantamı elimden aldı kapıyı açar açmaz kollarındaydım.

Sırtımı kapıya sertçe yasladı ciğerlerimdeki hava dışarı çıktı, kıkırdadım. Eliyle çenemi tutunca yüzünü görmek istedim ışığa uzandım, hol bir anda aydınlandı yeşil gözlerinin rengi koyulaşmıştı. Hafifçe gülümsedim bu kadar tecrübeli erkeğin benden etkilenmesinin hazzını yaşıyordum.

"Sen gül, beni ne hale getirdiğinin farkında olmana sevindim."

"Kapılar özelimiz oldu."

"Sadece kapılar değil bu dünyada ki her yer bizim özelimiz olacak."

Karhan kulağımın tam altından öpüp adımı fısıldadı. Sözünü bile bitirmeden kollarımı sıkıca boynuna doladım. Midem öpüşünün ateşine bile aldırmamış, aniden guruldamıştı. Elini midemin üzerine koydu okşadı.

"Yemek yemedin mi?"

"Seni göreceğim için çok heyecanlıydım."

"Hadi söylenip duruyor doyuralım seni, hem zayıflamışsın zaten."

Tekrar dudaklarıma yöneldi kısa ama etkili öpücüğüyle yer yine sarsılmaya başladı, öpüşü öyle güzeldi ki şu anda midem umurumda değildi. Sanki kendiliğinden vücudum ona yöneliyor gibiydi. Sakinleştirmek ister gibi sırtımı okşadı.

Ayrılmak istemezmiş gibi elini belimden çekmiyordu birlikte mutfağa gittik. Buzdolabını açtım ağzına kadar değişik yiyeceklerle doluydu.

"Beni bırakmayı hiç düşünmedin değil mi?"

"Asla düşünmedim ilk birkaç gün bocaladım sensizliği düşünemiyordum."

"Neslişah'ı kullanarak bana ulaştın."

"Evet aynen dediğin gibi oldu, üzülerek söylüyorum kardeşimi kullandım senin attığın her adımdan aldığın her nefesten haberim oldu. Yoksa dayanamazdım."

"Ne yediğimden de haberin olmalı ki, hem İbrahim abi hem de Neslişah yiyeceğimizden daha fazla erzakla geldiler."

Yüzüne baktım sıcacık gülümsüyordu sesini çıkarmadı, yanına gittim yanağından öptüm. "Teşekkür ederim hep iyiliğimi düşündün. Ya ben ne yaptım?"

"Şişşt güzel gözlerinde hüzün görmek istemiyorum, hayallerimiz gerçek oldu birlikteyiz, yaşadıkların kolay değil korkmuş olduğunu çok daha iyi anlıyorum. Geçti gitti düşünme artık. Bak benimde midem isyan etmeye başladı. Ne var dolapta?"

"Ne yok ki! Köfte var salçalı köfte, ben yapmıştım. Isıtsam yer misin?"

Başını sallayınca ısınması için ocağın üzerine koydum. Salata yapmak için malzemeleri çıkarttım.

"Hemen üzerimi değişsem elbisem lekelenir diye korkuyorum."

"Lekelenirse yenisini alırız."

"Olsun bu elbise benim için her zaman özel olacak."

"Çabuk gel, aklıma kötü şeyler gelmeden burada ol."

Kotumun üzerine penye tişört giydim. Mutfağa geri geldiğimde Karhan'da ceketini çıkarmış gömleğinin kollarını kıvırmış, salatayı yapmaya çalışıyordu. Doğramaya çalıştığı domatesleri görünce gülmekten kendimi alamadım, doğramıyor resmen katlediyordu.

"Beceriksiz seni, kim der ki o kadar ince çizim yaparak şaheserler yaratan ünlü mimarımız bir domatesi doğrayamıyor?"

Mahcup gözlerle yüzüme baktı.

"Suç benim değil, domates ve bıçağın."

"Eminim suç onlardadır çekil domatesler salça olmadan kurtarayım."

Kalçamla hafifçe yana ittim elinden bıçağı aldım, arkama geçti elimin üzerinden tuttu.

"Bana nasıl kestiğini göstermelisin."

Nefesi kulağımdaydı, göğsünün sıcaklığını boylu boyunca sırtımda hissediyordum. Yutkundum boynuma öpücük kondurunca, Karhan'ın parçaladığı domatesi ezdim.

"Of bak ne yaptırdın bana?"

"Nasılmış Küçük Hanım? Bende doğrarken, yanına gelmemek için hırsımı bu zavallıdan çıkarırken parçalandı."

"Rahat bırakmazsan salatamız olmayacak."

"Varsın olmasın seni çok özledim Nur'um, kokunu, gülüşünü, konuşmanı her şeyini özledim."

Kollarında geri döndüm başımı göğsüne yasladım.

"Bende seni çok çok özledim."

Sıkıca sarıldı sanki içine sokmak ister gibi.

Parmağının ucuyla çenemi kaldırdı, gözleri alev alevdi.

"Nasıl bir şeysin, sana hissettiklerim nasıl bir şey? Sensiz dünya var olmayacakmış gibi. Beni kendine öyle âşık ettin ki, sensizlik ölüm gibi geldi."

"Ben de çok kötü oldum, her anım seni düşünmekle geçti."

"Metin denen adamla ne kadar samimisin? Birde okuldaki çocukla?"

"Senden ayrıldığım gün çok kötü oldum, hastanelik olacak kadar kötü. Kendimde değilmişim, taşınmama Metin yardım etmiş. Saygılı, efendi sadece arkadaş ve iyi bir komşu. Okuldaki Mehmet biraz sulu hareketleri olsa da, o da hep yardımcı olanlardan."

"Sadece arkadaş olarak kalsınlar, Metin'in bakışları sertti. Sana ilgi duyuyor gibi."

"Kadınlar hisseder, inan sadece arkadaşız ve sertliği asker olmasından olabilir."

"İyi öyle olsun bakalım asla ama asla seni kimseye kaptırmaya niyetim yok, benimsin her zaman da benim olarak kalacaksın. Bu arada fark etmediğimi zannetme tişörtüm benden daha çok sana yakışmış"

Gülümsedim "Seni kalbimde hiç bırakmadım her an yanımda olmanı istedim"

"Kısa süre sonra bu bez parçası değil ben örteceğim vücudunu" Sözlerinin güzelliği içimi her an daha fazla ısıtıyordu, bu arada yemek ısınma aşamasını geçmiş benim gibi kaynıyordu. Kapattım, masayı hazırladım, tabaklara servis ettim. Birkaç lokmadan sonra yüzüm kızarmaya başlamıştı, çatalımı bıraktım yemek yemiyor beni seyrediyordu.

"Ya sen böyle baktıkça lokmalar boğazıma diziliyor."

"Ne yapayım bakmadan duramıyorum, birlikte olduğumuza hâlâ inanamıyorum."

"Ben kabul etmeseydim ne yapacaktın?"

"Tüm cazibemi üzerinde kullanmaya niyetliydim, kollarımda eriyordun."

"Ne kadar ileri giderdin?"

"Yalan söylemeyeceğim, bana karşı olan zaafını sonuna kadar kullanmaya niyetliydim. Benimle evlenmen için sınırlarını acımasızca kullanabilirdim. Seni ne kadar çok sevdiğimi, eşim olmanı ne kadar çok istediğimi anla işte. Hayatım boyunca hiçbir kadını zorlamadım ama seni zorlayabilirdim ve bundan da asla pişmanlık duymazdım."

"Zorlamana gerek kalmadığını birlikte gördük, otel odasında senin olabilirdim."

"Biliyorum senin de bana karşılık vermen, beni engelledi yoksa ikimizin de işi zor olacaktı."

Konuşurken yemeğimizde bitmişti, kızlarda gelmek üzere olmalılardı. Karhan ceketini giydi, sanki yine yok olacakmış gibi beline sarıldım. Başımın üzerinden öptü.

"Benimle evimize gel Nur, sensizliğe daha fazla katlanamayacağım. Seni hiçbir şekilde zorlamaya niyetim yok sadece birlikte olmak istiyorum."

Yüzüne baktım kollarından ayrıldım, elleri iki yanına düştü, kapıyı açtı.

"İki dakika bekle çantamı alayım."

Durdu geri döndü yüzündeki gülümseme inanılmazdı, sırf bu gülümsemeyi görmek için Dünya'nın öteki ucuna giderdim.

Kızlara Karhan'la olacağımı, beni merak etmemelerini yazdım. Çantamı aldım yerim Karhan'ın yanıydı.

Elini uzattı...

Elimi uzattım üzerine sıcacık bir öpücük kondurdu. Henüz olmasa bile, kapattığım kapıya veda eder gibi son kez baktım. Geçmişimi bu kapanan kapı gibi geride bırakarak, geleceğim olan Karhan'ın elini sıkıca tuttum.



17. Bölüm

Aylardan sonra geldiğim ev içimi sıcacık yapmıştı, ilk geldiğimde bu evi çok sevmiştim. Artık hiç ayrılmayacak, sahibinin eşi olacaktım.

"Eve ne çok yakıştığını bir bilsen Nur'um."

Gülmekten kendimi alamadım.

" Ben eşya mıyım eve yakışayım?"

Ellerini cebine sokup kapattığı kapıya dayandı öyle bir bakışı vardı ki, tüm vücudum karıncalanıyordu. Gözleriyle öper gibiydi.

"Onu demek istemediğimi bal gibi biliyorsun küçük hanım, bu ev sen geldikten sonra can kazandı, gittiğin de canını kaybetti. Yine ruhsuz taş yığınına döndü. Sen buraya, bu eve ve bana aitsin. Sen varsan can buluyoruz, sen yoksan ölüyüz."

Öyle güzel yüreğime dokunan sözler söylüyordu ki! Karhan gibi bir erkeğin beni bu kadar çok sevmesine inanamıyordum. Yüzümdeki inanamaz ifadeyi fark ettiğinden olsa gerek yanıma geldi, öne düşen saçlarımı parmaklarıyla geriye itti.

"İnan bana Nur'um sözlerimden asla şüphe etme, yüreğini sök desen söker eline veririm. Beni nasıl kendine bağladınsa, her saniyem seni düşünmekle geçiyor."

Utanmıştım ellerimle yanaklarımı tuttum, kızardığımı hissediyordum. Uzanıp ellerimi çekti, kızardığından emin olduğum yanaklarımdan öptü.

"Gel karnın acıkmıştır senin."

Ben değişik hisler içinde yanarken ani gelen bu sözler soğuk duş etkisi yapınca rahatladım.

"Daha yeni yemek yedik. Nedir senin bu beni doyurma merakın anlamadım?"

"Anlamayacak ne var? Son zamanlarda hiç tartıldın mı sen? Kilo vermişsin, birkaç kilo daha versen kuvvetli bir rüzgârda uçarsın."

"O zaman sıkı sıkı sana sarılırım."

"Ben yanında olurum olmam, seni garantiye alıp birkaç kilo şişmanlatmalıyım."

Gerçekten dediğini yaptı, istemem desem de dolaptan çıkardığı bal kaymağı ekmeğe sürüp yedirmeye başladı.

"Yeter şeker komasına gireceğim, çok şişmanlarsam görürsün gününü."

"Ben seni her halinle severim, çok kilo alırsan birlikte spor yapar veririz."

"İlk önce şişmanlat sonra da zayıflatmaya çalış, kararında yersem dengeli kilo alırım. Bu lokma son olsun ne olur Karhan."

Gerçekten midem bulanmaya başlamıştı, yüzümü ekşitince son lokmayı kendi ağzına attı.

"Ah Nur'um ne çok özlemişim seni."

"Babama ne diyeceğiz şaşıracak."

"Hemen gelmesini tabii ki, yarın nikâh işlemlerine başlıyoruz ve en kısa süre de evlenmeliyiz. Bir daha seni kaybedemem."

"Kaybetmeyeceksin, senden ayrılma nedenim geçmişimin korkusuydu, şimdi sorunumuz kalmadığına göre hiçbir yere gitmem."

"Yarın hem amcama telefon açar, hem de üzerine yeni kıyafet alırız. Arkadaşımın düğünü var."

"Her zaman bana kıyafet almanı istemiyorum, doğum günü için giydiğim elbiseyi giyerim."

"Sana almak istediklerimin yanında elbise hiç kalır. İnat etme yine, benim neyim varsa bundan sonra senindir."

"Bana iş bulsak, çalışırsam hem okulum için iyi olur hem de kendi paramı kendim kazanırım."

Ben konuştukça Karhan'ın yüzü asılıyordu. Beni anlamalıydı.

"Kocan olacağım, niye bu kadar sorun yapıyorsun durumum iyi olmasa söylediklerin anlaşılır. Allah'a şükür kazancım çok iyi, geçmişten gelen mirasım da var."

"Para konusunu sevmiyorum, eşimin ne kazandığı değil benim ne kazandığım bana daha önemli geliyor. Hadi kırma beni Karhan, çalışırsam çok daha güvenli hissedeceğim kendimi."

"Olur, düğünümüzden sonra sana ne iş bulabileceğimize bakarız."

"Gerçi işim hazırdı."

"Ne işiymiş o?"

"Kahve servisi."

Karhan 'Asla olmaz!' diye bağırınca gülmeye başladım.

"Tabii olmaz, yani seninle evlendiğim için olmaz, şaka yaptım."

"Kahve servisi yapanlara bir sözüm yok, hepsi emek veriyor. Çok kahve satmak istiyorsan kahveci dükkânı açalım sana."

"Ben mimar olacağım dükkâna gerek yok."

"Yanımda çalışacaksın başkalarının yanında çalışmana asla izin vermem."

"Ya mimar olmasaydın ne olacaktı beyefendi, o zaman çalışmama izin vermeyecek miydin?"

"Sana mimarlık bürosu açardım olur biterdi."

"Her soruya bir cevabın var değil mi?"

"Seninle ilgili her soruya cevap bulabilirim, başkalarının yanında çalışmayacaksın. Ofis açabilecek durumumuz var olmasaydı düşünürdük bir çözüm çaresini. Esniyorsun hadi yatalım."

"Yatalım mı?" Doğru mu duymuştum yatalım mı demişti bana?

Karhan kahkahayla gülüyordu.

"Yüzünün aldığı şekli bir görebilseydin Nur, seni çok seviyorum. Hadi odana."

"Yo ben de birlikte yatarız diye düşünüyordum."

"Sahi mi?"

"Şimdi de sen bak yüzünün ifadesine, ayna biraz ileride ben de seni seviyorum. İyi geceler renkli rüyalar."

"Seni cadı... " diyerek üzerime yürüyünce kıkırdayarak merdivenlere koşmaya başladım.

"Ben sana koşma demiyor muyum?"

Yine arkamdan bağırıyordu bu adam değişmeyecekti, zaten değişmesini istemiyordum.

Yakalandım kollarını, belime sardı.

"İyi geceler dilemeden kaçmak var mı?"

"İyi geceler."

"Hani öpücüğüm?"

Yanağına uzandım dudaklarıyla karşıladı beni, öpücük uzadıkça kendimi kaybediyordum. Ayrıldığında gözlerimi açamamıştım parmak uçlarıyla dudaklarımı okşadı.

"İyi geceler meleğim."

Odama nasıl girdiğimi bilemedim. Gecenin yorgunluğundan vücudumdaki uyanıştan bir ılık duş kurtarırdı beni. Dolabı açtım havlulardan birini aldım, çantama aceleyle sıkıştırdığım geceliğimi, iç çamaşırımı alarak banyoya girdim. Gecenin yorgunluğu, yüzümdeki makyaj, geçmişinin kara gölgesi akan suyla birlikte gitmişti. Kendimi çok mutlu hissediyordum, içim içime sığmıyor gibiydi.

Yatağımın yumuşaklığını özlemiştim, saçlarımı tam kurutmadan mis gibi kokan yatağa uzandım. Birden nasıl hayatım değişivermişti? Boşuna korkmuş, boşuna bunca üzüntüyü çekmiştim.

Ah annem ruhun huzur bulsun, kızın çok mutlu. Duyuyor muydu acaba beni? Duymasını diledim, kızının mutlu olduğunu bilmeye hakkı vardı. Yastığıma gömüldüm uyku tutmuyordu, geçen saatlerdeki olaylar gözümün önünden geçip gidiyordu. Henüz gözlerimi kapamıştım kapım yavaşça açıldı, kalbim güm güm kulaklarımda vuruyordu. Karhan yatağımın başında durdu, gözlerimi açmadım beni seyrettiğini biliyordum, tüm vücudumu ateşler sarmıştı.

Uzaklaştı azıcık gözlerimi araladım, yatağımın karşısındaki koltuğa oturup başını arkaya yasladı, hâlâ bana bakıyordu. Nefesimi düzenlemeye çalıştım.

"Hadi uyu, Nur'um"

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum, uyumadığımı anlamıştı.

"Bana böyle bakarken, nasıl uyumamı beklersin?"

"Hâlâ yanımda evde olduğuna inanamıyorum rüya gibisin, seni görmek istedim."

"Gördün inandın mı? Hadi odana git sabaha çok kalmadı."

"Bırak burada kalayım, gözlerini kapat."

"Koltukta boynun ağrıyacak."

"Ağrımaz."

Biraz daha öne kayarak bacaklarını uzattı, koltuğa iyice yerleşti.

Beni özlediği kadar ben de onu özlemiştim, bir cesaret "Yanıma uzan." diyebildim, yüzüm kızarmıştı hissediyordum. Oda yarı karanlık olduğundan nasılsa Karhan utancımın kanıtını göremezdi. En ufak duygusallıkta şu kızarma huyundan vazgeçsem iyi olacaktı.

"Olmaz sana o kadar yangınım ki, rahat durabileceğimi sanmıyorum."

İşte bu sözler karşısında çok daha fazla kızardığımdan emindim.

"Ben sana güveniyorum pikenin altındayım, sen üzerine yatarsan sorun olacağını sanmıyorum."

İstese beni kolaylıkla elde edebilecekken kendinden bile korumak istemesi hoşuma gitmişti. Teklifimi yeniledim. Yatağa yatıp yüzünü bana döndü. Bir eli başının altındaydı öteki eliyle saçlarımı okşamaya başladı.

"Uyu desem uyur musun?"

"Şu anda değil, hadi sen uyu."

"Gözlerimi kapatınca yok olacakmışsın gibi geliyor."

"Sarıl bana. Sıkıca sarıl hiçbir yere gitmediğimi, kaybolmadığımı hisset."

Pikeyi çekiştirdim üzerimize örtüp kollarının arasına girdim, başımı göğsüne yasladım. Kalp atışlarını duyuyordum dayanamayıp göğsünü tam kalbinin üstünü öptüm.

"Duyuyorsun değil mi? Kalbim nasıl çarpıyor?"

Biraz yukarı kaydım, oda loş olsa da yüzünü görmeye ihtiyacım vardı.

"Benimde kalbim aynı şekilde atıyor."

Saçlarımı okşamaya devam ediyordu.

"Hatırlıyor musun ilk geldiğim günü?"

"Seninle ilgili hiçbir anı unutmuş değilim, kırpık saçlı sevgilim benim, o halinle bile çok şirindin."

"Ya çok çirkindim."

"Hiç değil sadece biçimsizdi saçların."

"Karhan."

"Söyle."

"Hani o kadınlar, telefonla konuştukların?"

"Ne olmuş onlara?"

"Hâlâ..."

"Sana tutulduğum andan beri hiçbiri hayatımda kalmadı."

"Çok kadın tanıdın mı?"

"Nur'um erkeğin geçmişi sorulmaz, eski Karhan öldü yeni Karhan seninle doğdu. Sesini duyduğun kalbim hiç böyle atmadı. Yeterli mi bu cevap?"

"Bir de şey..."

"Sor. Geçmişimdeki kadınlar hakkında bu son sorun olsun."

"O öğretmenin kızı Seval ve Nadide."

"Seval ile okulun ilk senesi tanıştım yaş on sekiz on dokuz. İlk heyecanlar, okulun en güzel kızlarından biriydi. Ona âşık olduğumu sandım seni tanıdıktan sonra aşkın, ona duyduğum hislerle uzaktan yakından alakası olmadığını anladım. Babasının forsunu çok iyi kullanırdı, havai ve şımarıktı. Öyle sürdü ilişkimiz.

Okulun bittiği sene birden beni bıraktı, çok zengin bir adamla evlendi hayatımdan çekildi gitti. Ona âşık olduğumu sandığım için üzüldüm fazlasıyla dağıttım. Seneler sonra gördüm, hiçbir hissim yoktu kızgınlık veya öfke hiçbir şey. Sen beni bıraktığın zaman hissettiklerimin yanından bile geçmedi. Nadide takıntılıdır, çocukluğundan beri peşimdedir, Nadir dostum olduğundan hareketlerini görmezden geldim. Birçok kere kendini resmen önüme attı reddettim."

"Güzel bir kadın birçok kadınla birlikte olmuşken niye onu reddettin."

"İlk önce o dostumun kardeşi, en önemlisi de ona karşı hiçbir hissim oluşmadı. Düşünmedim bile. Soruların bitti mi Küçük Hanım?"

"Bitti."

"Şimdi sıra ben de... Ya senin hoşlandığın sevdiğin erkek oldu mu?"

"Oldu dersem ne yapacaksın?"

"Onu öldüreceğim." Deyip burnumu sıktı.

Kıkırdadım.

"İlk sevdiğim sen oldun, cinayet işlemene gerek yok."

"Ya o asker?"

Bu sefer sesi çok ciddiydi, çenesini okşadım çıkan sakalları elime geliyordu.

"Dedim ya o dost, gerçekten sadece arkadaş."

"Öyle de kalsın. Ya da her şeyin ben olurum; arkadaşın, dostun, sevgilin, kocan."

Gülümsedim, parmaklarını dudaklarımda hissettim.

"Gülümsüyorsun."

Dudaklarımı okşayan parmaklarını tuttum.

"Bir seni sevdim Karhan."

"İşte bende ondan korkuyorum ya, başka birini benden daha çok sevecek olursan?"

"İki cihan bir araya gelse bu dediğin olmaz, arkadaşlarım olacak. Okuduğuma ve ileride çalışacağıma göre etrafımda erkekler olacaktır ve kendimi korumasını iyi bilirim."

"Erkek kılığına girerek kendini korumuşsun ama şimdi öyle değil, çok güzel kadınsın Nur. Sana bakan her erkeği kıskanıyorum."

"Ama ben seni seviyorum, kıskanç adam. Bu sözümü hiç unutmazsan, kıskanmazsın."

"Annen çok akıllıymış."

"Anacığımın aklı kendini kurtarmaya yeterli gelmedi. Çok çekti."

"Üzgünüm, seni çok daha öncesinde tanımak isterdim."

"O kadar farklı çevrelerde büyümüşüz ki, bu dediğin imkânsız."

"Amcam iyi ki anneni tanımış, iyi ki seni evlat edinmiş. Hayatımın sonuna kadar ona minnettar olacağım."

"Ben de. Muhittin babam olmasaydı ne halde olurdum bilemiyorum, seni de tanıyamazdım."

"Kader dedikleri bu olsa gerek bizi birleştirdi. Nasıl fark edilmedin? Geldiğinde oldukça gelişkin görünüyordun?"

Elinin durduğu yeri fark ettiğim de neyi kastettiğini anladım. Göğüslerime çok yakın duruyordu parmakları. Hiç rahatsız olmadım biraz daha yukarı çıksa ne olurdu, nefesim düzensizleşmeye çoktan başlamıştı.

"İma ettiğin yerlerimi annem sıkıca sarıyordu, oldukça bol kıyafetleri, üst üste giyiyordum." Parmakları milim milim ilerliyordu tepkimi bekler gibiydi. Kımıldamadım elimi göğsüne, oradan saçlarına götürdüm.

"Saçlarının bu halini çok beğendim."

"Of Nur kalkmalıyım yoksa dayanacak halim kalmadı."

"Biraz dayanmasan ne olur?"

"İşte bu olur."

Eli göğsümü kavradı yüreğim yangın yerine döndü, daha fazlasını ister gibi belim ona doğru kavislendi, elini çekip geceliğimin

yakasından içeri soktu. İç çamaşır giyinmemiştim çıplak tenime değen eller, dudaklarıma değen dudaklar...

Büyü gibiydi, her an çok daha fazla tadıyor okşuyor, dokunduğu her yerim çok daha fazla yanmaya başlıyordu. Çizgiyi çoktan aşmıştım, tişörtünün altına ellerimi soktum, sırt kasları avuçlarımın içinde hareket ediyordu. Bir an dudaklarımdan çekildi, tişörtünü başından bir hamlede çıkardı. Geceliğim çoktan yarı belime kadar aşağı inmiş, tüm kumaş karnım da toplanmıştı. Etajerin üstündeki gece lambasına uzandı, oda loş ışıkla aydınlandı.

"Yo!" diye itiraz ettim.

"Seni görmek istiyorum." diye fısıldadı.

Görüyordu zaten gözleri göğüslerimde, vücudumda dolaşıyor kor gibi yakıyordu.

Elini geceliğime götürdü izin ister gibi bakıyordu kalçamı kaldırdım, çıkarıp attı. Dudakları boynumda, elleri her yerimdeydi. Her busede daha çok aşağı indi. Öptüğü yerleri yakıp da geçiyordu, dudakları göğsümü kavradığında ilk kez duyduğum hislerle gırtlağımdan gelen sese engel olamadım.

Sesimi duymuştu diğer göğsümü elinle sıkıca, avuçlarken göğüs ucum ağzının içinde sertleşiyor aldığım zevk daha da çok büyüyordu.

"Durmalıyım, durmalıyız."

***

Daha fazla devam edemezdim tadı inanılmazdı, tecrübesizdi ben durmalıydım.

"Durma Karhan senin olmak istiyorum."

Sesi duyduğu hislerden boğuklaşmıştı, bedenimin altında kıvranıyordu. Kısa süre sonra benim olacaksa da her genç kızın hayali olan saflığını bu gece almak istemiyordum. Cehennem ateşiyle yansam, vücudum isyan etse de ilk önce gelinim olmalıydı. Dudaklarına uzandım alev

gibiydi elim çoktan küçük kumaş parçasını çıkarmış kadınlığına dokunduğumda, kıvranışının zevkine varmaya başlamıştım.

Bacaklarını araladı elim daha cüretli olmuş, yumuşaklığını sıcaklığını okşuyor hislerinin yoğunluğuyla kokusuyla kendimi kaybediyordum. Onu tatmalıydım, karnından aşağı indim zaman itiraz eder gibi mırıldandı, omuzlarımla zevkin merkezini daha çok açtım çok güzeldi tertemiz. Elimin yerini çoktan dudaklarım almış lezzetinden başım dönmeye başlamıştı... Saçlarımdan yakaladı uzaklaştırmaya çalışır gibi olduğunda dokunduğum yerle kendini bıraktı.

"Bu ne yanıyorum?"

"Bırak sevgilim bırak kendini."

***

Kasılıyor, vücudumdan alevler çıkıyor gibi oluyordum. Canım acıyor bu alevler sönmezse içinde kaybolacağım gibi hissediyordum. Yıldırım gibi gelen haz beni gafil avlamıştı, kasılmalar yoğunlaştı. Yoğunlaştı ne dediğimi, ne yaptığımı bilemez haldeydim, tek bildiğim Karhan'ın ağzının verdiği inanılmaz hislerdi. Bir an göğe güneşe dokunduğumu sandım güneş Karhan'dı. Rahatlamanın verdiği artçı kasılmalar hâlâ vücudumda devam ederken Karhan kollarında beni avutuyordu. Onun ne halde olduğunu hissetmemem mümkün değildi.

Zevk bitmiş yerine utanç gelmişti.

"Sen?" diye çekinerek sordum.

Yüzümü boynundan kaldıramıyor yüzüne bakamıyordum.

"Senin aldığın zevk bana yetti, evlenmemize çok az kaldı. Yarın yani bugün en kısa zaman neyse gün almak için araya adamlar sokacağım, gerekirse özel izin çıkartacağım. Utanma sakın hele benden hiç utanma, sana zevk verdiğimi bilmek beni gururlandırdı."

"Çok güzeldi böylesi hislerin varlığından haberim yoktu. Cahil değilim kitaplarda cinsellikle ilgili yazılar okusam da, gerçeğiyle hiç alakası yokmuş onu anladım."

"Hadi uyu bebeğim, günün aydınlanmasına az kaldı. Biraz dinlenip nikâhımız için koşturmalara başlayalım."

***

Sabah sevdiğimin kollarında uyandım, uyuyordu. Saçları dağılmıştı, biraz yukarı çıkarak yüzüne minik öpücükler bıraktım. Gözlerini açmadan belimden kavradığı gibi üzerine çekti, başımı göğsüne yasladı.

"Biraz daha uyu ve kıpırdama."

Sertliğini tüm haşmetiyle hissediyordum.

"Sen biraz daha uyuyacak olursan, hissettiğim şey kırılma noktasına gelmiş olacak. Hadi kalk nikâh günümüzü alalım."

"Dediğin doğru çabuk gidelim, yoksa dayanamayacağım."

Ayağa kalkınca beğeniyle vücudunu süzdüm, güzel erkekti. Kocam olacaktı, yine vücudumda sızlamalar başladı, çarşafa sarılarak ayağa kalkmaya çalıştım. Halime gülüyordu ayağım pikeye dolandı, tutmasaydı yere kapaklanmam işten değildi.

"Görmediğim, tatmadığım yerin yok utangaç olma, çok güzelsin hatta harikasın. Kıvrımlarına bayılıyorum."

Beni beğeniyor, her şeyden evvel seviyordu. Yine de çarşafı üzerimden bırakamadım, dün gece delilik anıydı. Uzunca süre çektiğim üzüntünün sevince dönmüş haliydi, bu sabah o kadar cesaretli değildim, banyoya girdim. Çıkınca Karhan odada yoktu giyinmek için kendi odasına gitmiş olmalıydı. Hemen yatağı düzelttim. Böyle savaştan çıkmış gibi bırakacak olursam Mahide abla neler olduğunu anlardı.

Merdivenlerden indim Karhan odasından çıkıyordu beni görünce gülümsedi, yanıma geldi elimi sıkıca tuttu.

"Karhan artık abartıyorsun bir alt kata ineceğiz, uzun yol yürümüyoruz."

"Olsun keyif bizim değil mi, istediğim zaman tutarım."

Mahide abla masa hazırlıyordu ses duyunca başını kaldırdı, beni görünce ilk şaşkınlık sonra, sevinç yaşadı.

"Geldin mi, döndün mü, barıştınız mı?"

Koşarak boynuna sarıldım. "Geldim, döndüm ve barıştık Mahide ablacığım."

"Ah çok sevindim, Karhan Bey üzüntüsünden hasta olacak diye çok üzülüyordum. Ya sana ne demeli? Haberlerini almadığımı sanma, sen de hastalanmışsın."

"Bugün nikâh tarihimizi almaya gidiyoruz."

"Çok sevindim, kimsesiz olduğunu biliyorum yardım istersen yanındayım. Affedersin hanımım olacağına göre daha resmi konuşmalıyım."

"Böyle yaparsan beni çok üzersin, eskisi gibi devam edelim lütfen Mahide abla."

Mahide abla sevgiyle baktı. Evin beyinin hanımı olmakla geçmişimi asla unutmayacaktım.

"Yadigâr nerelerde, çok kez aradım dönmedi."

Bakışları salonu taradı. Karhan, İbrahim abiyle konuşuyordu. Sesini yavaşlatarak daha çok yanıma yanaştı.

"Ah Nur, durum berbat!"

"Ne oldu hasta mı?"

"İnan hasta olsa sevinecek hale geldim, ne laftan anlıyor ne de sözden. İlle ayrı eve çıkacağım, işime çok uzak burası dedi durdu, işi de iş olsa bari. Bunlardan vaz geçtim o serseri oğlanla hâlâ birlikte, ne desem olmuyor. Bir de sen konuşsan önceden iyi geçinirdiniz."

"Beni hiç arayıp sormadı, bir kez bile nasılsın demedi. Acaba Karhan mı konuşsa, benden çok onu dinler herhalde."

"İlk sen bir konuş yaşınız yakın, bir hal çaresi bulamazsak Karhan Bey'e söyleriz. Bu kız düzeldi düzeldi, düzelmedi babasını katil edecek."

"Üzülme ablacığım düzelir elbet."

"Aynı yaştasınız be kızım. Sen nasılsın Yadigâr nasıl?"

Bir söz söyleyemedim elini okşadım, bilseydi benim neler çektiğimi bu sözleri söyler miydi? Ben hataları, günahları, pisliğin alasını küçücük yaşta görmüştüm. Anne kucağında büyüyen çocukların çoğunluğu, dışarının tehlikelerinden uzak tutulduklarından, kötülükleri iş işten geçtikten sonra fark ediyorlardı.

Masaya oturduk biraz kahvaltı ettikten sonra dışarı çıktık, arabayı Karhan almıştı.

"Neyin var?" diye sorunca yüzümü astığımı fark ettim, gülümsedim.

"Mutluyum, çok mutluyum."

"Hiç öyle durmuyordun?"

"Bir sürü hazırlık gerek, neyin ne olduğunu bilmiyorum."

"Annemin yardımını ister misin? Neslişah da yanında olur ne dersin?"

"Niye olmasın?" Bilgili birine gerçekten ihtiyacım vardı, nikâh tarihimizi aldık. Karhan'ın birkaç yetkili kişiye telefon açması olayları hızlandırmıştı.

Bende babama telefon açtım olanları anlattım.

"En iyi kararı vermişsin işte şimdi içim rahatladı, gözüm arkada kalmayacak. Kimin yeğeni, sevdiğini bırakmadı. Kızım biz Ertürkler sevdik mi bir kez severiz."

"Babacığım nikâhıma geleceksin değil mi? Biliyorsun senden başka kimsem yok."

"Gelemem kızım buradan çıkmayacağıma yeminliyim, siz düğün resimlerinizi yollarsınız, sakın unutmayın."

"Unutmam baba. Niye internet kullanmıyorsun?"

"Ben eski kafalı adamın, internet dediğin beni bozar, fotoğraflarınızı yollarsınız."

"Gelinlik almak için Belkıs Hanım ile buluşacağız. Gerçi gelip gelmeyeceğini bilmiyorum, Karhan telefonla konuşuyor."

"Gelir herhalde Belkıs iyidir, abim gibi katı kuralları olan biri değildir. Ah en ufağımızı görseydin?"

"Bir kardeşin daha mı var?"

"Vardı, gencecik yaşında saçma sapan denecek bir deniz kazasında öldü Mustafa."

"Çok üzüldüm başın sağ olsun."

"Uzun süre oldu kızım, ver bakayım şu yeğenimi."

Telefonu Karhan'a uzattım, omuzlarıma sarıldı, beni kendine çekti.

Karhan konuşmaları duymam için hoparlörü açmıştı. "Aldım kızını sonunda."

"Nihayet yeğenim, çok bile bekledin."

"Amca geçmişi biliyorum, sevdiğimi koruduğun için bin kez, milyon kez minnettarım sana."

"Kızımı çok mutlu et, eğer canını yakarsan, sağsam gelir boğazına yapışırım. Eğer ölmüşsem hortlar gelirim haberin olsun."

"Mutlu olacağız amca, düğünümüze geliyorsun değil mi?"

"Nur'la konuştum o anlatır. Mutluluklar diliyorum çocuklarım, çok mutlu olun."

Babam telefonu kapatmıştı. Gelmeyecekti.

"Annen ne dedi?"

"Geleceğini söyledi, çok sevindi."

"Karhan yine ailem hakkında sorular sorarsa, ben ne cevap vereceğim?"

"Korkma ben hep yanınızda olacağım."

İşte şimdi rahatlamıştım başımı sevgiyle omzuna yasladım, belimi okşadı. Annesiyle buluşmak için yola çıktık...



18. Bölüm

Belkıs Hanım'dan...

"Anne abimle konuştun mu?"

"Evleniyorlarmış, nikâh tarihi alacaklarmış."

"Ne güzel. Ben çok sevindim, Nur çok iyi biri. Senin yüzün niye asık?"

"Çok acele değil mi, sanki yangından mal kaçırır gibi? Kız hamile olmasın?"

"Of anne mantıklı düşün, abim kaç aydır yurt dışındaydı daha yeni geldi. Önceden hamile kalsaydı, şimdiye kadar karnı şişmiş olurdu"

"Niye bu kadar acele ediyorlar o zaman?"

"Birbirlerini sevdiklerinden olmasın? Ah aşk, bu aşk... Ben ne zaman âşık olacağım acaba?"

"Acelen ne, hem daha yaşın kaç?"

"Hah dediğin sözlere bak, neredeyse benim yaşımdayken abimi doğurmuşsun. Anne babama nasıl âşık olduğunu anlatsana?"

"Âşık olmak mı? Sen ne biçim konuşuyorsun benimle? Biz annemize hiç böyle sorular soramazdık, saçmalamayı bırak da git hemen giyin. Abin *'Geç kalmayın!'* diye elli kez tembih etti."

"Ya niyeymiş? Sen benim annemsin, kalkıp yan evin annesine mi sorayım?"

Aksileşen Neslişah söylenmeye devam ederek odasına gitti. Çok gençti aşkı erkekleri merak ettiğini biliyordum, benim yaptığım

gibi erkenden evlenmek zorunda kalmamalıydı. Ses duyunca başımı kaldırdım, Nejat öfkeli gözlerle bana bakıyordu. Zaten hiçbir zaman güler yüzlü olmamıştı.

Kızıma cevap vermek ne kolay olurdu, babasına âşık olsaydım. Aşkımı on sekiz yaşında bulmuş kaybetmiştim. Kısacık süren yaz aşkım, tüm hayatımı değiştirmişti.

"Kızına cevap veremedin değil mi? Veremezsin de zaten, beni hiç sevmedin."

"Lütfen Nejat senelerdir aynı sözleri dinleyip duruyorum, benimle bilerek evlendin, hatta ısrar ettin."

"Seni ondan önce sevdim ama sen ne yaptın? Beni reddettin, bu yetmiyormuş gibi ondan piç peydahladın."

"Ağzını topla çocuğumun babası belli. Oğlun olarak kabullenemesen de, o senin öz be öz kardeşinin çocuğu. Oğlumun damarlarında senin de kanın dolaşıyor."

"Hiçbir zaman kabullenmedim, kabullenmeyeceğim. Mustafa benim seni sevdiğimi bile bile elimden aldı. Öyle kardeş olmaz olsun."

"Ben onu sevdim, sana hiç yüz vermedim."

"O olmasaydı beni severdin, sana hep iyi davrandım, bunca senedir bir kez olsun sevgi görmedim."

"Sevgi görmek mi? Sevgi göstermek mi? İyi davranmak mı? Yıllardır bana kötü kadın muamelesi yaptın, hakaret üstüne hakaret ettin. Gideyim dedim izin vermedin, ya bana zorla yaptıkların?"

"Hakkım olanı aldım, sen benim karımsın."

"Zorla aldığından kızım doğmasaydı, seni çoktan bırakmıştım. Oğlumu hep hırpaladın."

"Mustafa ölmüştü buna rağmen bana sevgi göstermedin, ilk günden beni reddettin eğer biraz olsun karım gibi davransaydın belki Karhan'ı kabullenebilirdim. Bu yaşananlar da senin de suçun var."

"Kaçıncı kez konuşuyoruz bunları, kız geliyor biz çıkıyoruz. Seni ilgilendirmese de Karhan evleniyor."

"Bana ne?"

"İşte bu yüzden sana hiç ısınamadım, çocuğuma baba değil hiç olmazsa amca olabilseydin belki güzellikle eşin olmayı kabullenebilirdim."

"Mustafa kadar beni de sever miydin?"

"Mustafa'yı çok sevdim ama kısacık sürdü aşkımız. Belki hoyratlığın devam etmeseydi seninle geçinebilir, hayat arkadaşı olabilirdik. Sen hayat arkadaşım bile olmayı istemedin, iki yabancıyız Nejat, bu saatten sonra da asla seni sevemem. Yüz kez söyledim daha genç sayılırsın, seni seven bir kadın bulabilirsin. Beni bırak ikimiz de kendi hayatlarımızı yaşayalım."

"Asla seni bırakmam, beni attığın cehennemin içinde sende yaşayacaksın yoksa oğluna tüm gerçeği anlatır, seni de perişan ederim."

"Artık senden korkmuyorum. Önceleri oğlum için, aslında babanın ısrarı sonucu sana katlanıyordum. Sonra oğlum babasız kaldı, kızım da babasız kalmasın dedim. Kızım büyüdü bu tehditlerin umurumda değil, sen anlatmadan gerçeği ben anlatacağım oğluma."

"Ya kızına da anlatacak mısın?"

"Gerekirse ona da anlatırım beni mecbur bırakma, Mustafa'yı sevdiğim, çocuğunu doğurduğum için hiç pişman olmadım."

Bu tokata hazır değildim, birden kendimi yerde buldum, kızımın çığlığını duyunca ayağa kalktım.

"Nasıl vurursun anneme?"

Bu adamın yaptıkları artık canıma tak etmişti.

"Bu iş burada bitti Nejat Efendi, bundan sonra avukatımla görüşeceksin."

Odama çıktım, kızım peşimden gelmişti ağlıyordu, şu anda onu teselli edecek bile halim yoktu. Dolaptan kıyafetlerimi çıkarıp yatağın üzerine fırlattım, bunca senedir çektiklerime bir son vermenin zamanı çoktan gelmişte geçiyordu.

"Şimdi ne yapacağız anne, babamdan ayrılacak mısın?"

"Üzgünüm kızım ayrılacağım, büyüdün artık seçim özgürlüğün var. İster benimle gel istersen burada kal"

"Tabii ki seninle geleceğim. Nereye gideceğiz abime mi?"

"Evimiz hazır, geçen olaydan sonra hazırlatmıştım, okuluna da abine de yakın."

Bu sinirle kıyafet toplayamayacaktım. Hizmetçileri çağırdım ne kadar bavul bulabiliyorlarsa eşyalarımızın toplanmasını istedim. Biz çıkmalıydık oğlum bekliyordu.

"Ağabeyime söyleyecek misin evden ayrılacağımızı?"

"Bugün olmaz sende hiç açık verme, onun mutlu günü bizim yüzümüzden mahvolmamalı."

"Hiçbir şey söylemem. Yüzüne kapatıcı sürelim kızardı, abim fark eder."

Kızıma sıkıca sarıldım, onun kızı olsa da benim yavrumdu. Hazırlanıp senelerce mutsuz olduğum bu evden dışarı çıktığım an, içim rahatlamıştı. İşte şimdi doyasıya sevdiğimin anılarıyla yaşayabilirdim. Çağırttığımız taksiye bindik. Kızım sessizdi, kavgamızı söylenenleri duyduğunu biliyordum.

Bana dönerek Nejat'ın vurduğu yere parmak uçlarıyla hafifçe dokundu.

"Anne olanları bana anlatmayacak mısın?"

Cevapları öğrenmek hakkıydı, konuşmaları duymuş tam olarak anlayamamıştı.

"Şimdi zamanı değil yavrum, anlatırken abinin de yanımda olmasını istiyorum. Şimdiye kadar sırf senin için sustum, aile olalım dedim ama olmadı."

Neslişah bir an yüzüme baktı sonra anlayışlı bir ifadeyle sözlerimi kabullendi.

"Tamam, anneciğim ben beklerim üzülme artık."

Uzanıp yanağından öptüm, kızım çocukluktan çıkmış olgunlaşmaya başlamıştı. Uzun süredir bu değişiminin farkındaydım, Nur'la arkadaş olması şımarık huylarını değiştirmişti. Nur denen genç kadın iki çocuğuma da iyi gelmişti, Nadide'nin dolduruşuyla Nur'a o sert sözleri söylediğim için çoktan pişman olmuştum.



19. Bölüm

Karhan'la merkezdeki kafelerden birine oturup, annesiyle Neslişah'ın gelmesini beklemeye başladık. Zaman ilerledikçe Karhan söylenmeye başladı...

"Acele gelin dedim, kaç saat oldu."

"Gelirler, niye bu kadar sorun ediyorsun?"

"Vaktimiz az, her şeyin senin istediğin gibi olmasını istiyorum. Beğenmediğin gelinliği giymek zorunda kalmamalısın, seçmen için zaman gerek."

"Buluruz eskisi gibi diktirmek için beklemek gerekmiyor, çok güzel gelinlikler hazır şekilde satılıyor."

"Balayına nereye gitmek istersin?"

"Vaktimiz yok, son sınavlara çalışmam gerek."

"Of unuttum benim okullu karım olacak, sınavlarından sonra gideriz. Rusya'ya gider ön balayımızı orada yapar, sonra gezeriz ister misin?"

"Çok güzel olur."

"Pasaport işlemlerine de başlayalım yurtdışında çok iş yapıyorum, sen de eşim olduğun için vizelerini kolay alırız."

"Karhan eve gidip eşyalarımı toplamam gerek."

"Birlikte gider toplarız."

"Bu kadar çabuk evlenmemize kızlar şaşıracak."

Garson yanında ufak kurabiyelerle çaylarımızı getirdi, heyecandan canım hiçbir şey yemek istemiyordu. Tabağı Karhan'ın önüne doğru ittim.

"Nur beni kızdırıyorsun, boş çay içme."

"Sanki midem tıka basa dolu gibi heyecanlıyım."

"Ne var heyecanlanacak?"

"Ne mi var? Biz evleniyoruz, ben gelin olacağım, sen hâlâ ne var diyorsun."

"Korkuyor musun, yine çok mu zorladım seni?"

Meraklı, bir o kadar da endişeli bakıyordu.

"Hayır, seninle evleneceğim için değil, gelin olacağım için heyecanım. Her gün gelin olmuyorum herhalde!"

Oflayarak arkama yaslandım, yerinden kalkıp yanıma oturdu, elindeki kurabiyeyi ağzıma uzattı. Yüzünde hafif tebessüm oluştu.

"İşte tam bu yüzden, yemek yemeli provaların ortasında düşüp bayılmamalısın, gerçi seni kollarımın arasına almak çok hoşuma gitse de, bayılmana dayanamam."

"Gel biz bu gelinlik işinden vazgeçelim, gidelim birer imza atalım olsun bitsin."

"Her genç kızın hayali olan gelinlik giymekten sırf hemen yatağa girmek için vazgeçiyorsun. Beni arzulamandan çok memnun olsam da senin gibi utangaç bir kızın bu kadar acele etmesine inanamıyorum."

"Yaaaaaaaaa onu mu dedim, dalga geçme benimle, sen ne kadar rahatsın."

"Hadi ye bebeğim, sen gelin olacaksın ben de damat, senin kadar bende heyecan yapıyorum. Ama benim heyecanım damat olacağımdan değil, imzalarımızı attıktan sonra gelecek saatlerde seni kollarımın arasına alacak olmanın heyecanı. Şu anda seni nasıl öpmek istediğimi bir bilsen, dün gecenin tadı damağımda kaldı."

Gecenin anıları hâlâ çok tazeydi, birden sıcaklık geçti bedenimden.

"Of Karhan."

Gülümsemesi genişledi, o anları hatırladığımı anlamıştı.

"Hangisi daha heyecanlı gelinlik giymek mi, yoksa sevişecek olmamız mı?"

Hâlâ parmakları arasında tuttuğu kurabiyeye uzandım, ağzıma verip parmaklarıyla dudaklarımı okşadı, vücudumdaki sıcaklık oranı artmış ama cevap vermekten kurtulmuştum.

***

Nihayet gelmişlerdi.

"Nerede kaldınız vaktimiz az, çabuk gelin demiştim."

Karhan'ın söylenmeye devam edeceği belliydi, kolunu sıktım. Belkıs Hanım gelmişti bu da beni kabullendiğinin göstergesiydi.

"Geldiler ya biraz sakin ol." diye fısıldadım.

"Geldik oğlum ikinizi de tebrik ederim, ayrıca davet etmenize çok sevindim. Tek oğlumun düğün hazırlıklarında yanınızda olmak beni duygulandırdı."

Karhan'ın annesinin yanına gittim.

"Benim ailem olmadığını biliyorsunuz, sizin yardımınıza gerçekten ihtiyacım var."

İlk gördüğüm gibi sert bakmıyordu.

"Ne isterseniz yardıma hazırım." Sevecenlikle kolumu okşayınca içim birden rahatladı.

"Gelinlik."

"Geçenlerde arkadaşımın kızı evlendi gelinliği çok güzeldi, hemen açıp nereden aldıklarını sorayım."

"Anne çok vaktimiz yok hazır alacağız."

"Günü ne zamana aldınız oğlum?"

"Bir hafta sonra bugün!"

"Düğün olmayacak mı?"

"Nur istemedi, birkaç arkadaşımızla nikâhımız olacak, sonrası yemeğe gideceğiz."

"Düğünüz olmasını çok isterdim, madem bu kadar acele ediyorsunuz daha ileride büyük bir parti yapar evliliğinizi kutlarız."

"İşte bu dediğin olur, hadi acele edelim. Gelinlik yanında Nur'a kıyafet gerek, Özgür'ün düğününe gideceğiz."

Bu andan sonra olanları hayal meyal hatırlıyordum, o kadar seri hareket ediyorduk ki kaç gelinlik giydim, kaç elbise çıkardım şaşırmış kalmıştım. Kayınvalidem tecrübesini konuşturarak, gelinlik provalarında Karhan'ı dışarı kovalamış itirazlarına aldırmamıştı.

Nihayet bedenime yakışan gelinliği ve elbiseyi bulmuş kuaför randevusuna kadar ayarlanmıştı.

Bu alınanların yanında ayakkabılar, çeşitli iç çamaşırları ilave olunca itiraz etsem de kayınvalidem; "Gelin alışverişi yapıyoruz, bunlar benim sana hediyem." demişti.

Karhan'ın onayı için yüzüne bakınca ne demek istediğimi anlamış, gülümseyerek başını sallamış benimde uyum sağlamaktan başka çarem kalmamıştı. Karhan'ı bir ara gözden kaybettim, tekrar gördüğümde satış elemanının eline birkaç parça daha iç çamaşırı tutuşturuyordu. Seçtiklerini görünce yüzüm kızardı.

"Karhan seni öldüreceğim, hem de annenin yanında aldıklarına bak!"

"Canım bunları giyinince nasıl görüneceğini merak ettiğimden alıyorum, yoksa başka bir niyetim yok."

"Kesin yoktur beni utandırmaya bayılıyorsun. Ay bu file, ben bunu nasıl giyer çıkartırım?"

"Üzülme bebeğim giymesi zor olsa da çıkartırken parçalarız."

"Ya sen benimle dalga geçiyorsun?"

"Kızarmana bayılıyorum."

"İlk alışveriş yaptığımız zaman da aynı şeyleri yapmıştın utandırmıştın beni."

"Anlaşıldı gidiyorum, kendin seç. Yeter ki güzel yüzün asılmasın."

Karhan yanımdan uzaklaşır uzaklaşmaz file olanı alıverdim, madem beğenmişti karşı çıkmamın anlamı yoktu. Bu nasıl parçalanırdı acaba?

Alışverişimiz bitmişti aldıklarımızı bagaja yerleştirdik, gelinliğim özel olarak eve teslim edilecekti. Hep birlikte yemeğe gitmeye karar verdik.

***

Annem bugün değişikti, arabaya doğru yürürken Nur'la annem öne geçince fırsatı yakaladım. İkisinin anlaşabilmesi hoşuma gidiyordu.

" Neslişah."

"Efendim abi."

"Sizin neyiniz var? Annem aşırı gergin görünüyor, ya sen çok mutsuz duruyorsun."

"Önemli değil her zamanki olaylar işte."

"Yine kavga mı ettiler?"

"Aman boş ver bugün senin günün abi, her an olan tartışmalar için üzülmene gerek yok."

"Keşke o adamdan ayrılsa. Niye hâlâ inatla yürümeyen evliliği devam ettirmeye çalışıyor anlamıyorum, boşansalar daha mutlu olacaklar."

"Bence de iyi olacak."

"Bilmediğim olaylar mı var? Sen hiç böyle konuşmazdın."

"Aman abi amma abartıyorsun? Hadi karnım açlıktan zil çalıyor."

Koşarak annemlerin yanına gitti, kız kardeşimin gülümsemesi zorlamaydı. En kısa zamanda babam olacak adamla konuşmalı, annemle kız kardeşimin mutsuzluğuna çare bulmalıydım.

***

Belkıs Hanım az konuşuyordu, çoğu zaman gözleri boşluğa dalıp gidiyordu, her zaman çok konuşan Neslişah bile bugün oldukça sessizdi. Beni istemediklerinden bu halde olduklarını düşünmek istemiyordum, yanımda oturan Karhan elimi tutunca denizde boğulmakta olan insan gibi sıkıca eline yapıştım. Ne oluyor der gibi yüzüme baktı. Masadaki suskunluktan o da huzursuz olmuştu.

"Anne..."

Sözünü bitiremeden Belkıs Hanım'ın telefonu çaldı, kadın özür dileyerek telefonu açtı, kiminle konuştuğunu duyunca bu sefer keyfim iyice kaçtı.

"Gelemem Nadide. Karhan'la yemekteyiz, düğün alışverişi yaptık. Birkaç gün sonra evleniyorlar."

"..."

"Kendi kararları ben niye karışayım, zamanı gençler belirler bana laf söylemek düşmez."

"..."

"Annesi olduğumun farkındayım, sen niye bu kadar fevri davranıyorsun?"

"..."

"Sen, oğlumun evliliğine karışma hakkını nereden buluyorsun? Sakinleşince arar ya özür dilersin ya da bir daha beni arama."

Telefonu kapattı, kadıncağız iyice sinirlenmişti.

"Bu kız da yetti artık, Karhan için bana yanaştığını anlamıyorum sanıyor."

Sanki beni yeni fark eder gibi üzüntüyle baktı. "Nur sakın üzülme aile dostumuzun kızı olduğu için katlanıyordum. Oğlum eş olarak seni seçti, sevdiği kadınla olması beni çok mutlu ediyor."

Neslişah gülmeye başladı. "Ben sana demedim mi Nur, abim Nadide'yi seçecek diye annemin ödü kopuyordu."

Belkıs Hanım da gülmeye başladı. "Gerçekten korkuyordum, bu kız Karhan'ı elde edebilmek uğruna her şeyi göze alır. Gözünü açık tut Nur, ben her zaman sana destek vereceğim, seni üzmeye hırpalamaya çalışacaktır. Yardıma ihtiyacın olduğunda beni aramaktan çekinme."

Belkıs Hanım gülümsedi, masadaki soğukluk kalkmış birbirimizle daha samimi olarak konuşmaya başlamıştık. Yemeğimiz bitmişti.

***

Karhan "Anne sizi eve bırakayım." dediğinde Belkıs Hanım gerilmişti.

"Biz gideriz oğlum, sen zahmet etme."

"Annemi, kardeşimi götürmek ne zamandan beri zahmet oluyor, hadi binin götüreyim."

Neslişah söze girdi. "Siz gidin annemle birlikte Mehtap ablaya söz vermiştik akşam çayına bekleniyoruz, geç bile kaldık."

"Bırakayım."

Israr ettim annem kaçamak gözlerle Neslişah'a bakıyordu, bir şeyler dönüyordu anlayamıyordum.

"Of abi gidin işte, senin evinle ters yönde oturuyorlar. Bu trafikte ne gerek var?"

Yoldan geçen boş taksiyi durdurdum. "Tamam, ısrar etmiyorum binin."

Onları göndermiştim, aklımda birlikte gitmişti. Nur'a baktım o da bir şeyler döndüğünü anlamış olsa gerek yüzüme endişeyle bakıyordu.

"Eşyalarını almaya gitmek ister misin?"

"Acelem yok yarın gideriz, hadi film alalım seyredelim ama Fransız filmi olmasın."

"Sen seçersin nasılsa uyuyacaksın."

"En son filimde sen uyumuştun."

"Uyumamıştım numara yaptım."

***

Gülüşerek arabaya bindik, Karhan'ın devamlı film aldığı yere gittik. Bana hiç karışmadı aldığım filme müdahale etmedi. Dalgındı, aklını annesiyle kardeşine taktığını biliyordum. Bende fazla oyalanmadım, romantik filmler standından önüme gelen filmi aldım. Telefonla konuşuyordu, ücreti ödeyip yanına gittim. Tahmin ettiğim gibi annesiyle konuşuyordu, ben yanına gidince telefonu kapattı.

"Gidecekleri yere varmışlar mı?"

"Varmışlar."

Tek kelimelik cevap vermesi canının hâlâ sıkkın olduğunun göstergesiydi. Eve kısa süre sonra vardık. Üstümüzü değişmeye odalarımıza çıktık, duvara asılmış gelinliğimi gördüm. Yüzümde gülücükler oluştu, hemen korumasının fermuarını açtım. İnanamıyordum gelin olacaktım. Gerçekti, çekinerek dokundum. Saten ve dantelin güzel dokusunu hissettim. Tam altında duran ayakkabı kutusunu açtım, oldukça yüksek gelin ayakkabıları. Bayram çocuğu gibi ayakkabılarıma sarıldım. Karhan'ın sesi daldığım hayal dünyasından çıkmamı sağladı, aceleyle ayakkabıları kutusuna bıraktım. Üstümü değiştirip aşağı indim.

Karhan filmi hazırlamıştı.

"İçecek bir şeyler ister misin?" diye sordum.

İstemediğini söyleyince, kendime bir bardak buzlu su aldım. Belki Karhan da içmek ister diye kocaman bir bardak da ona hazırladım.

Koltuğa geçtik bacaklarımı altıma alıp kolunun altına sığındım. Öne doğru kaykılıp beni göğsüne daha çok çekti. Film başlamıştı.

"A bu Kore filmiymiş."

"Kore filmi sever misin?"

"Birkaç dizi seyretmiştim, ilk kez Kore yapımı film seyredeceğim, adına bile bakmadım. Ya sen hiç seyrettin mi?"

"Uzak doğu filmlerini severim, özellikle karate filmlerini. Gençken çok seyrederdim sanki seyredince onlar gibi karate yapabileceğimi sanırdım. Bakalım bunun konusu neymiş?"

Kabını eline aldı yüzünde hınzır gülümseme oluşunca, geri alıp tanıtımını okudum. Elimi yüzüme götürdüm kızarıyor muydum ne?

"Seyretmesek mi?"

Çekinerek sordum yüzüne bakabilmiş değildim, kıkırdadı.

"Yok biraz seyredelim bakalım, nasılmış merak ettim."

Sesi gülmelerini saklar gibiydi keyfi yerine gelmişti olur anlamında başımı salladım, film ilerledikçe ateşler basıyor, yüzüm daha çok kızarıyordu, oldukça açık sahneler vardı. Elimdeki buzlu suyu çoktan bitirmiştim, ona getirdiğim suya uzandım elimden kapıverdi.

"Benim de ihtiyacım var, hem de senden daha fazla."

Suyu hemen içip birazını da yüzüne sürünce bu sefer ben kıkırdadım. Filmi kapattı.

"Durum iyiye gitmiyor güzelim, bendeki ateş harlamaya başladı. Daha fazla seyredersek nikâh günümüzü zor beklerim. Hadi yatağına."

"Sen uyumayacak mısın?"

"Belki biraz sonra." Vakit oldukça geç olmuştu, dün geceki gibi odama gelmeyecek miydi?

"Şey ben..."

"Ne var güzelim söyle."

"Dün gece geldin, bu gece de gelecek misin?"

Elini uzatıp yanağımı okşayarak, yüzümü yukarı kaldırdı.

"Bu gece olmaz, gelirsem kendime hâkim olamam evliliğimize sayılı günler kaldı. Çok yakında sana kavuşmanın hayali içinde kavruluyorum, hadi odana git güzelim. İyi uykular."

"Ya sen hemen uyuyacak mısın?"

Gülümsedi. Sırtımı çevirip beni merdivenlere doğru itti, geriye dönüp baktım odasına giriyordu. Beni bir kez bile öpmemişti hain.

Uyku tutmuyordu, işte uyuyamıyordum. Dön sağa, dön sola... O benim odama gelmiyorsa ben onun odasına gidebilirdim. Dün gece teklifsizce o gelmişti.

Pofuduk terliklerimi ayağıma geçirdim sessizce merdivenleri indim. Oda kapısının önüne geldim, kalbim deli gibi çırpınıyordu, derin bir nefes aldım. Kapısını ses çıkarmadan açtım. Yatak bozulmamış halde duruyordu. Neredeydi bu adam?

Alt katta karanlıktı, mutfağın camından baktım. Ağaçlar içinde loş ışıklar görünüyordu, nerede olduğunu anlamıştım. Hızla bahçeye çıkıp havuza doğru ilerledim, ağaçların arkasına saklandım. Henüz gelmiş olmalıydı soyunuyordu. Gömleği, ayakkabıları, çorapları, pantolonu ve bir çırpıda çıkardığı iç çamaşırı, elimle gözlerimi kapadım. Ben ne yapıyordum niye gözlerimi kapatıyordum? İki üç gün sonra kocam olacaktı. Dün gece karanlıkta görmediğim vücuduna merakla baktım. Kanım hızla kaynama noktasına geldi, kendini suya bıraktı hızlı kulaçlarla yüzüyordu. Havuzun kenarına geldim, beni daha fark etmemişti. Üzerimdeki geceliği çıkartarak şezlongun üzerine fırlattım. Sona kalan minicik iç çamaşırımı çıkarmaya cesaretim var mıydı?

Neden olmasın dün gece her yerimi görüp dokunup, öpmüştü. Saklanmamın gereği yoktu. Elimi iç çamaşırıma götürdüğüm an cesaretim uçuverdi. Başımı kaldırdım beni seyrediyordu.

"Nur."

"Karhan."

"Ateşle oynadığının farkında mısın?"

"Evet.".

Son parçayı çıkarıp kendimi suya bıraktım, iki kulaçta yanımdaydı. Gözlerimin içine baktı, elini uzatıp yüzüme dokunacakken geri çekti.

"Kalırsan dayanamam, bunu biliyorsun değil mi?" Sesi boğuktu...

Yanına indirdiği elini tuttum, kuvvetine ihtiyacım vardı.

"Ben korkuyorum." Neredeyse fısıldadım.

Şaşırmıştı. "Neden? Neden korkuyorsun?"

"Şeyden... İşte anla ya, ben..."

"Söyle güzelim."

"Canımın çok yanacağından korkuyorum, ilk gece hakkında kızlarla konuşurken her kafadan bir laf çıkmıştı. Duyduklarını anlatmışlardı, aklıma gelince korkum fazlalaşıyor."

"Sana acımayacak diye söz veremem, mümkün değil. Biraz acı olabilir, seni hazırlamaya çalışacağım. Bana güveniyor musun?"

"Evet ve beklemek istemiyorum, strese dayanamayacağım."

"Sen böyle diyorsan Nur'um emrine amadeyim. Sırf odana gelmemek için kendimi buralara attım, gel sakinleş biraz yüzelim."

Bu andan sonra olanlar, hayatımda duymadığım hazların için de yüzmemi sağladı. Çok anlayışlıydı korktuğum gibi olmamış, ilk acı anında kendimi kasınca her şeye yeniden başlayarak bir anda kendinin olmamı sağlamıştı. Dün geceki gibi yakıcı duygular yoktu. Kollarında kıvrıldım, saçımı okşarken ben çoktan uykuya dalmıştım.

Sabah kollarının arasında uyandım. Karhan gece bir ara kalkmış, bacaklarımın arasını ılık suyla ıslattığı bezle silmişti, mızıldandığımı zar zor hatırlıyordum.

Sadece "Acın geçecek." sözünü duymuş tekrar yanıma yatınca, güvenle koynuna sokulmuştum.

Banyoya gittim, aynaya baktım. Yüzümdeki mutluluk ifadesinden başka hiçbir değişiklik yoktu, duş alıp tekrar yatağa döndüm. Uyuyordu yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. İlk gülümsedi sonra gözlerini açtı. Belimden kavrayarak beni vücudunun altına hapsetti.

"Kendini iyi hissediyor musun, acın var mı?"

"Yok çok iyiyim."

"Sevindim şimdi sana zevki tattıracağım."

Sözlerinde ne kadar ciddi olduğunu defalarca kanıtladı, en son sevişmemizde ter içinde nefes nefese yatağa yığılmıştık.

"Seni çok seviyorum Karhan."

"Benim seni sevdiğimden daha çok sevemezsin kadınım."

Kollarını sıkıca bedenime doladı, birbirimizin olmanın verdiği huzurla, bedenlerimizin rahatlamasıyla tekrar uykuya daldık.

***

"Hadi kalk uykucu sevgilim, kurt gibi acıktım."

Ne kadar güzel, ne kadar narindi. Çarşaf yarı beline kadar sıyrılmış, sırtının tüm güzelliği ortaya çıkmıştı, çarşafı üzerinden çektim. Çok güzeldi benim kadınımdı, vücudumda tekrar hareketlenme olunca kendimi zorla da olsa frenledim, çok yorulmuştu. Biraz nefes almalı vücudundaki değişime alışmalıydı. İstemeden olsa da duyduğu acı, yüreğimi yakmış cinsellikten korkacak diye üzülmüştüm.

İlk birleşmemizde acıyı değil, zevki hatırlamalıydı. İlerleyen saatlerde acısı zevke dönüşmüş, benim de içim rahatlamıştı. Sırtına dayanamayıp öpücük kondurdum.

"Günaydın." diyerek güzel gözlerini açtı, sırt üstü döndü.

İşte şimdi güzelliğini gözlerimin önüne sunmuştu. Kadın güzelliğinin nadir örneklerinden olan vücudunu beğeniyle seyrettim. Bu kız kusursuzdu ve nihayet benimdi. kendini seyrettiğimi görünce çıplaklığının farkına varıp, birden yüz üstü döndü.

"Nur'um inan ön görünüşün kadar, arka görünüşünde muhteşem. Kalçalarının güzelliği beni raydan çıkarmak üzere."

Kıkırdadı. Elimi kalçalarının yuvarlaklarında gezdirdim.

"Saklanmaya çalışma benden, vücudunun görmediğim yeri kalmadı."

"Görmediğin bir sürü yerim var."

"Neresiymiş oralar göster bakayım."

Tekrar bedenini çevirdi dudaklarını gösterdi, öpüşmekten kızarmış dudaklarını öne doğru çıkardı.

"Başka?"

Eli boynuna, göğsüne indi.

"Başka?"

Kendini okşaması beni mahvediyordu, eli karnına bacaklarına doğru yol aldı.

"Ben defalarca bu güzelliklerin üzerinden geçtiğimi hatırlıyorum."

Kıkırdadı.

"Sende unutkanlık başlamış olmalı, gösterdiğim yerlere hiç dokunmadın."

Kollarını yakaladım, güzel bedeni tam teslimiyetle hareketsiz duruyordu.

"Seni şımarık bana yaşlı mı diyorsun?"

"Bilmem unutkan olan sensin."

Midesinden gelen açlık sesine güldüm, karnını öptüm. Bu kızın teni misk kokuyordu. Derin nefes alıp kokusunu içime hapsettim.

"Hadi kalkalım sevgilim, miden guruldamaya başlamış. Önce karnını doyuralım sonra ruhunu doyurmak için isteklerini büyük bir zevkle yerine getireceğim."

***

Banyomuzu yaparak, giyinerek mutfağa indik. Bu sefer gerçekten çok acıkmıştım. Mahide abla kahvaltı masasını hazırlamış, mis gibi börek kokuları mutfağı doldurmuştu. Aç kurtlar gibi böreklere

resmen saldırdım. Karhan benden beter haldeydi gülüşerek birbirimize baktık. Sevişmek vücudun tüm enerjisini alıyor, devam etmek için beslenmek gerekiyordu.

"Eşyalarımı, kitaplarımı almaya eve gidelim."

"Kahvaltı bitince çıkalım. Bu gece Özgür'ün düğününe gideceğiz, arkadaşlarımla tanışmanı istiyorum."

"O zaman acele edelim, neredeyse öğlen olmuş."

Kızlarla telefon açtım, aniden gidip onları uygunsuz durumda bırakmak istemiyordum. Çoğu zaman tatil günlerinde evin altı üstüne gelmiş, kıyafetlerimiz bir acayip olurdu. Son hız dağıtır sonra birlikte toplardık.

Eve geldiğim, kapıyı anahtarla mı açsam, zili mi çalsam bilemedim. Burası artık benim evim değildi, zile bastım. Kapıyı açan Şahika oldu, diğer kızlar da arkasındaydı.

"Aman da aman, kaçak nihayet evin yolunu buldu, kızım anahtarın yanında değil mi kapıyı çalıyorsun."

"Karhan ile birlikte eşyalarımı almaya geldik."

"Ay bizden ayrılıyor musun?"

"Evleniyoruz."

"Girin girin içeri, ne zaman söylesene."

"Dört gün sonra."

"Allah'ım bu kadar çabuk. Ay nasıl hazırlanırız düğüne?"

İçeri salona geçmiştik ortalık topluydu.

Sevinç kulağıma eğilerek; "İyi ki telefon ettin, ortalık savaş alanı gibiydi."

Karhan; "Nur düğün istemedi, nikâh yapıp gece hep birlikte yemeğe gideceğiz." dedi.

Şahika üzüntülü gözlerle bana baktı.

"Ya gelinliğin ne olacak? Gelinlikte giymeyeceğim demeyesin Nur."

"Dün nikâh tarihimizi alınca gelinliğimi de aldık, evde hazır duruyor."

Arkadaşlarım rahatlamıştı, üçü birden gülmeye başladılar. Sevgi hemen, oturmaktan çok hoşlandığımız başköşedeki koltuğa Karhan'ı oturttu. Müstakbel eşime özen gösteriyor olmaları benim de hoşuma gitmişti. Karhan arkadaşlarıma güler yüzlü, samimi davranıyordu. Benim sevdiğim insanları kabullenmesi içimi rahatlatmıştı.

Kızlar kahve yaptılar, Şahika kıpır kıpırdı.

"Karhan eniştemiz olacağın için bu evin yabancısı sayılmazsın. Sen kahveni içerken biz Nur'un eşyalarını toplayalım."

Koluma yapışarak beni koltuktan kaldırdı. Diğer kızlar da peşimize takıldılar odama resmen atıldım, kapıyı sıkıca kapatıp karşıma geçtiler.

"Söyle bakalım Küçük Hanım bugün çok değişik görünüyorsun nedeni ne?"

" Yo aynıyım, ne değişikliğiymiş?"

"Kızım biz kaçın kurasıyız? Solgun Nur gitmiş parlayan Nur gelmiş. Bak gerçeği söyle seviştiniz değil mi?"

"Yok canım ne sevişmesi?"

Kızlar kıkırdayıp duruyorlardı, yatağın üzerine itip hepsi birden beni gıdıklamaya başladılar. Neredeyse gülmekten katılmak üzereydim.

"Doğruyu söyle seni seksi şempanze, buldun güzel adamı yatırdın değil mi?"

"Yaaaa öldüreceksiniz beni."

"Gerçeği söyle kurtul."

Ellerimle yüzümü kapattım kaçışım yoktu, öyle veya böyle cevabı ağzımdan alacaklardı. Uzatmadan söylemek en iyisiydi.

"Evetttt."

Sevgi; "İşte bu be, ışıldıyorsun kızım. Vücudun, yüzün ben zevk sarhoşuyum diye bağırıyor. Nasıldı anlatsana?" diyerek yatağa uzandı, başının altına elini koyup meraklı gözlerle bana baktı.

Enikonu benden açıklama yapmamı istiyorlardı.

"Pes artık asla anlatmam."

"Birazcık anlat bari hı?"

Duygu yüzüme bakıyor, anlatmamı bekliyordu.

"Sadece çok güzel derim, başka bir söz ağzımdan alamazsınız."

Şahika; "Kız Nur göründüğü gibi haşmetli mi bu adam?"

Başta ne demek istediğini anlamadım, anladığımda yüzüm pancar olmuştu.

"Sen benimkinin haşmetini bırak, kendininkinin haşmetine bak." Diye cevap verdim.

Hep birlikte gülmeye başladık.

Hızla toparlandım Karhan sıkılmış olmalıydı.

"Kızlar depozitom kalsın."

"Olmaz geri iade ederiz."

"Kabul edin lütfen, yerime birini bulana kadar zorlanmanızı istemiyorum."

"Kirayı bir türlü hallederiz de, o erzak poşetlerine yanarım."

"Ben sizleri asla bırakmam ve dediğim gibi parayı geri istemiyorum."

Kızlarla sarıldık, hınzır Şahika; " Gelin olmuş gidiyorsun bize veda ediyorsun." şarkısını söylemeye başlayınca sevinçle karışık hüzün hissederek gözyaşlarıyla ağlamaya başladık. Kapı kısa tıklatmayla açıldı, Karhan endişeyle yüzüme baktı, ağladığımızı görmüş şaşırmıştı.

"Niye ağlıyorsunuz?"

Şahika; " Evleniyorsunuz ya ondan ağlıyoruz."

Karhan tüm ciddiyetiyle; "Evlenmemiz bu kadar üzücü mü?" diye sordu.

Elinin tersiyle gözlerini silen Şahika; "Biz kız eviyiz herhalde, hem sevinir hem üzülürüz. Yani hem ağlarım hem giderim şarkısını söyleriz."

Karhan kahkahayla gülmeye başladı. "Siz kadın milleti bir âlemsiniz. Kapınız çalıyor duymuyorsunuz?"

"Açsaydın enişte, burası artık senin de evin sayılır, kızımızı alıp gitsen de, biz seni bağrımıza basarız."

Kızlar odadan çıkınca Karhan yanıma gelip sarıldı, gözlerimden öptü.

" Gözlerine yazık ağlamışsın, kıyamam sana."

"Kızlar ağlayınca ben de dayanamadım, aylardır bana arkadaştan ziyade kardeş oldular."

"Onlardan ayrılmıyorsun, sadece evini değiştiriyorsun. Bundan sonra komşuculuk oynarsınız."

" Eşyalarımı topladım istediğin zaman gidebiliriz."

"Sen ne zaman istersen gideriz."

Bavullarımı alıp kapının yanına bıraktık, Metin ile Zafer gelmişlerdi, bizi görünce şaşırdılar. "Ne o kim gidiyor?"

Metin'in sorusuna "Ben gidiyorum." diyerek cevap verdim.

Karhan sessizce duruyordu.

"Neden evden ayrılıyorsun?"

"Evleniyorum da ondan."

Metın bana baktı. "İyi düşündün mü?"

Karhan kolumu tutarak beni yanına çekti.

"Ne o arkadaşım seni rahatsız eden bir durumu var?"

Sesi buz gibiydi.

"Bu kız senin yüzünden çok acı çekti, ani karar vererek mutsuz olmasını istemem."

Karhan'ın ses tonuyla cevabını vermişti. İki erkeğin arasına girdim.

"Metin ayrılmamızın suçlusu bendim, Karhan benden hiç vazgeçmedi." Desem de ok yaydan çıkmıştı.

"Nur seni neden bu kadar ilgilendiriyor?"

"İma etmek istediğini anladım ama yanlış düşüncedesin. Nur kimsesiz, bizler onun ailesi olduk, kız kardeşimi korumak benim görevim."

"Nur kimsesiz değil ben varım, iyi niyetli düşündüğünü ummak istiyorum. Nur'u hiçbir şekilde bırakmaya ne niyetim ne de isteğim var. Dediğin gibi kardeş olarak kabullenebilirim, başka bir niyetle asla kabullenmem."

"Başka niyetimin olmadığını söyledim, ama Nur ailesiz, kimsesiz değil artık. Arkasında bizler varız, kardeşimize iyi bak üzme sakın!"

Yüz ifadeleri biraz olsun düzelince içim rahatladı. Sevgi Metin'in koluna girerek salona çekti, bende Karhan'ı iteledim, yüzüme baktı bakışları oldukça sertti.

"Yüzünün ifadesini değiştir sevgilim, daha evlenmediğimizi hatırlatırım."

"Ne demek bu?"

Salona çekmekten vazgeçip mutfağa soktum.

"Karhan ben öyle insanlar gördüm ki, hep asık suratlı kötülükle bakan kişilerdi. Sen onlardan olma sakın, istediğim tek duygu sevecenlik. Eşimden korkmak, çekinmek istemiyorum. Her an ne yaparsam bana kızar diye diken üzerinde olmak istemiyorum, bu gibi duyguları kesintisiz yaşadım insanı mahvediyor."

"Kızgınlığımın sana olmadığını biliyorsun, başka bir erkeğin benim olana sahip çıkmaya çalışması beni sinirlendiren."

"İyilikle konuştu, kötü niyeti yok."

"Ah bebeğim sen erkekleri bilmezsin, elimi çabuk tutmasaydım çok geçmez o asker, sana kur yapmaya başlardı."

"Ya Karhan lütfen, ben hiç hissetmedim hep abi, arkadaş gibi yaklaştı bana."

"Öyle olsun bakalım. Artık evimize gidelim."

"Kahvelerimizi içip gidelim mi?"

"Tamam ama o adamla eskisi gibi samimi olmayacağına söz verirsen olur."

"Kendine mi, bana mı güvenmiyorsun?"

"Bu güven meselesi değil, seni o kadar çok seviyorum ki. Arkadaşça bile olsa hiçbir erkekle paylaşamam."

"Paylaşmayacaksın ben seninim. Tek senin olarak kalacağım, hadi canım gülsün şu yüzün. Arkadaşlarımla son anlarımı güzel hatırlamak istiyorum."

Ufak bir öpücükle Karhan'ın yüz ifadesi az da olsa değişmişti İçeri geçtik kızlar erkekleri lafa tutuyor, nikâhımızda Metin'in izin alması için ısrar ediyorlardı.

"Gelmese de olur." Karhan'ın neredeyse fısıldayarak söylediklerini duymuştum, sertçe yüzüne baktım, resmen sırıttı.

"Ne yapayım dayanamadım." Derken omuzlarını kaldırdı, çok komik görünüyordu bende gülümsedim.

Kahvemizi içtik, Karhan'ın kaş göz işaretlerine dayanamadığımdan veda ederek kalktık. Kızların inatla kına gecesini burada yapalım demesine Karhan kesin bir dille *'Hayır.'* deyince bende karşı gelememiştim.

Derdi bir gece benden ayrı kalmak değil, Metin'e yakın olmamdı.

"Karhan beni deli ettiğinin farkında mısın?"

"Yeni mi deli oluyorsun? Çok kırıldım, ben seni tanıdığımdan beri deli gibiyim."

"Yaaaaa ne demek istediğimi anladın sen."

"Bebeğim dediğini anladım ama bu duygular çok yeni, alışmam için bana zaman vermelisin. Hayatımda hiç kimseyi kıskanmadım. Seni koza içine alıp sadece ben bakmak, hissetmek, dokunmak istiyorum. Seni deliler gibi seviyorum, böyle bir hissi asla duymadım, elimden kayıp gidiverecekmişsin gibi geliyor."

"Hiçbir yere gittiğim yok, bende seni çok seviyorum. Geçinebilmemiz için dengeyi bulmalıyız, hayatım hep yasaklarla, kısıtlamalarla geçti. Özgürlük benim için nefes almak kadar gerekli."

"Haklısın neler çekmiş olabileceğini düşünmek bile istemezken, seni boğuyorum değil mi?"

"Boğmak değil, üzerimde baskı kurma. Tek seni sevdiğimi, senin olduğumu, çok kısa süre sonra ölünceye kadar karın olacağımı unutma yeterli."

Elini uzatarak elimi tuttu, avucumun içine öpücük kondurdu.

"Söz veriyorum kıskançlık hislerimi dizginleyeceğim."

***

Eve yakınlaştık Karhan, İbrahim abiyi aradı. Bavullar için yardım gerekiyordu, arabaya yerleştirirken arkadaşlarım taşımışlardı, bagajla arka koltuk ağzına kadar doluydu.

Nihayet varmıştık, aşağı inip bavulları indirmeye başladık. Sapından tuttuğum bavulu kaldırmaya çalıştım, Karhan engelledi.

"Canına kastın mı var senin sakatlanacaksın. Ne vardı önceden konuşsaydın şimdi bu eziyeti çekmiyor olacaktık."

"İkide bir bunu kafama mı kakacaksın sen? Bir cahillik ettim korktum söyleyemedim, hâlâ korkuyorum haberin olsun."

Karhan sinirlendiğimi anlamıştı gelip sarıldı.

"Sensiz geçirdiğim acı dolu günleri unutamıyorum, boşuna geçen onca zaman."

"Benim içinde çok zordu."

Beline sarıldım başımı göğsüne yasladım, biz birbirimize hiç ayrılmayacakmış gibi sarılmış dururken, İbrahim abi geldi, bavulların birazını alıp gitti. Utanmıştım hemen kollarımı çekmeye çalıştım, Karhan daha çok sarıldı.

"Şu utangaçlığını bırak artık, sen benim karımsın."

"Sen kocam olsan da büyüklerin yanında utanıyorum."

"Senden büyüğüm hiç benden utanmadın, soyunup kanıma girdin."

"Ya şikâyetçisin bakıyorum, keşke yapmasaydım."

Kızmıştım sözlerine benimle alay ediyordu sinirle ittim, eve doğru yürümeye başladım. Bir anda yerden havalandım ve korkuyla

çığlık attım. Beni kucağına almış koşar adımlarla eve yürüyor, bir taraftan da gülüyordu.

"O kadar memnunum ki şu anda, odamıza gidiyoruz ve sen yine soyunuyorsun. Özledim seni."

"Çok beklersin soyunmayacağım işte."

"İyi o zaman ben soyunurum, sen beni seyredersin."

"İşte bu dediğin olur." Gülmeye başladım...

İbrahim abinin telaşla evden fırlamasıyla ne olduğumuzu şaşırdık.

" Karhan bey, Mahide baygın yatıyor, ambulans çağıralım."

Karhan'ın kollarından yere indim koşarak içeri girdim, merdivenin başında Mahide abla yatıyordu telaşla yanına gittim. Düşmüş müydü? Elinden tuttum sıcaktı.

"Çok şükür yaşıyor."

"Nur su getir."

Karhan'ın sesiyle kendime geldim, ayağa kalkıp mutfağa koşturdum suyu getirdim. Mahide abla gözlerini açmıştı.

"Ne oldu düştün mü? Bir yerin ağrıyor mu ablacığım?"

Endişeyle doğrulmasına yardım ettim canı acıyacak diye korkuyordum. İbrahim abi çok kötü görünüyordu.

"Biraz başım ağrıyor."

"Ne oldu?"

"Kapı çalınca açtım, önce İbrahim sandım karşımda Nadide Hanım duruyordu. Sizi sordu evde olmadığınızı söyledim. Gider diye düşündüm içeri girdi, benden kahve isteyince sizin ne zaman geleceğinizi bilmediğimi söyledim. "Nur burada mı kalıyor?" diye sorunca cevapladım, birden oturduğu koltuktan ayağa kalktı. '*Bu evin hanımı ben olacaktım o küçük, orospu geldi Karhan'ı baştan çıkardı.*' diyerek söylenmeye başladı. Deli gibiydi çok korktum yukarı çıkmaya çalışınca, engellemek için koluna yapıştım beni itti, sonrasını hatırlamıyorum."

Karhan'la birbirimize baktık, bu kadın yukarıya neden çıkmak istemişti ki? İkimizde aynı anda hareket ettik, ilk Karhan'ın odasına girdik. Etraf darmadağınıktı; yatak örtüsü yastıklar çarşaflar yerlere atılmış, yatak birçok yerinden kesilmişti.

Yukarı odama doğru hızla koştum, Karhan peşimden geliyordu aklıma gelen başıma gelmişti. Üzüntüyle yere oturdum gelinliğim paramparçaydı. Duvağımdan kalan parçayı elime aldım, Karhan beni yerden kaldırıp yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Çok üzgünüm o ruh hastasının bu kadar ileri gidebileceğini asla tahmin etmedim."

Elimdeki tülü aldı yere attı. "Sakın üzülme hemen telefon eder yenisini getirtiriz. Seni bu kadar üzdüğü için o kadını mahvedeceğim."

"Boş ver bırak daha fazla kızdırmaya gelmez, sorunlu bir tip, ailesi uyarılmalı."

Birlikte yatağımın üzerine oturduk, Karhan'ın odasından farklı değildi görüntü, sıkıntıyla çevreme baktım. Mahide abla da gelmiş, odamın gelinliğimin halini görünce şaşkınlıkla dona kalmıştı.

Karhan cebinden telefonunu çıkardı ayağa kalktı.

"Nadir, o ruh hastası kız kardeşini engelle bir kez daha karşıma çıkacak, Nur'a yönelik zarar verici bir hareket yapacak olursa, gözünün yaşına bakmam haberi olsun. Ne mi yapmış? Evimi mahvettiği yetmiyormuş gibi, Nur'un gelinliğini parçalamış kardeş, senin kardeşin.

Ya psikoloğa götürürsün ya da polise haber verip tımarhaneye kapatılmasını sağlarım. Bu tehdidimi sakın yabana atma çok ciddiyim yeterince katlandım kardeşine, sen arkadaşım olmasaydın çoktan gırtlağını sıkmıştım."

Telefonu kapatıp hırsla yatağın üzerine fırlattı.

"Tek başına asla dışarı çıkmayacaksın yanında ya ben ya da İbrahim abi olacak. Yok, bu böyle olmayacak, Nur'un yanından sakın ayrılmayın hemen geleceğim."

Nereye gidiyorsun dememe bile fırsat vermedi.



20. Bölüm

Sinirimden kuduracak hale gelmiştim. Ne cesaretle evime kadar gelip böyle acımasızca hareket edebilirdi? Arabayı nasıl kullandığımı bilemedim evlerinin önüne geldim, ani fren yapmasaydım yayaya neredeyse vurmak üzereydim. Adam öfkeyle söyleniyor üzerime yürümeye çalışıyordu. Dışarı çıkıp defalarca özür diledim çok haklıydı, öfkem bir insanın yaralanmasına veya ölmesine neden olacaktı. Derin derin nefes aldım sakinleşmeliydim. Telefonda Nadir'in sesi yine içkili geliyordu dediklerimi anladığından, kız kardeşini uyaracağından şüpheliydim.

Evlerinin kapısını çaldım açmıyorlardı, parmağımı zile koydum kesintisiz basmaya başladım. Kimseler yoktu elbet karşıma çıkacaktı. Elimi zilden çektim kapı açıldı, derbeder bir halde kapıyı açan Nadir kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturarak düşmek üzereyken, son anda pervaza yaslandı, ayakta zor durduğu belliydi. Leş gibi kokan alkol kokusu burnuma gelince haddinden fazla içtiğini anlamış oldum. Neydi bu adamın derdi, bir gün içki içmeden duramaz olmuştu.

"Ne işin var burada?"

"Ne işim mi var? Biraz evvel seninle konuşup derdimi söyledim."

"Konuştuk mu?"

"Nadir içki senin beynini sulandırmış."

Hareket edince dengesi bozuldu, düşmek üzereyken kolundan yakaladım, içeri girip zorla koltuğa oturttum. Başını arkaya yasladı sonra aniden bir şey hatırlamış gibi yerinden kalkıp dolaba gitti, eline aldığı yeni bir içki şişesiydi. Yanına gidip elinden aldım tekrar yerine bıraktım, itiraz etse de dinlemedim. Anca soğuk duş bu adamı düzeltirdi. Belinden yakaladım yarı taşıyarak yarı sürükleyerek, banyoya sokup soğuk suyu açtım, küfür etmeye başladı.

"Biraz daha küfret, o pis ağzında diş bırakıyor muyum senin?"

Sudan çıkmış sinirli dönmüştü ama yine de tam ayılmış sayılırdı. "Ne var diyorum ne bu kadar içiyorsun alkolik oldun iyice."

"Hoşuma gidiyor."

"Hoşuna mı gidiyor oğlum, berbat haldesin kendini kaybediyorsun."

Zorla sudan çıkardım üzerine havluyu attım, dışarı çıkıp odasından kıyafet alıp yardımcı olmaya çalıştım. Nihayet giyinebilmişti bu arada ben de sucuk gibi ıslanmıştım. Nadir'i yatağına yatırıp, üzerimi onun gömleklerinden biriyle değiştim. Yanına oturdum.

"Kendine geldin mi biraz?"

Sorusuna yanıt bile vermeden sırtını döndü horlamaya başladı, yastığı başının altından alıp sırtına vurdum. Nadir'le bu gece konuşmak hayal olmuştu, Nadide cadısı neredeydi acaba? Mutlaka korkusundan kaçmış olmalıydı, onu arayıp hesap soracağımı iyi bilirdi. Üzerini örttüm, odadan çıkıp kapıyı çektim. Nur merak etmiş olmalıydı diye düşünürken telefonum çaldı. Bu kızla aramızda telepatik bağ olmuşmuş gibiydi.

"Geliyorum canım kimseyi bulamadım Nadir küp gibi sarhoş."

Telefonu kapattım arkamda duyduğum ani sese döndüm dış kapı açılmış Nadide gelmişti, beni görünce bir an

duraksadı. Şaşkınlığının yerini sevinç ifadesi aldı, gülümseyerek bana doğru yürümeye başladı.

"Biliyordum geleceğini biliyordum, ah sevgilim bu anı o kadar çok bekledim ki!"

Kollarının birden bire boynuma sarılmasıyla ne olduğumu şaşırdım, bu kadın kafayı tamamen yemiş vaziyetteydi.

"Sen ne saçmalıyorsun sana gelmedim, yaptıklarının hesabını sormak için buradayım. Neden Nadide, neden bunları yapıyorsun?"

"Anlamıyor musun ben seni seviyorum çocukluğumdan beri, sende beni seviyorsun biliyorum."

Kollarını belimden çözemiyordum sıkıca bileklerinden tuttum, zorla bedenimden ayırdım. "Seni hiç sevmedim, hiç yüz vermedim. Lütfen Nadide kendine gel."

"Yalan söylüyorsun o kız sana layık değil, ben varken onunla evlenemezsin. Bugün gelinliğimi aldım ama sana göstermem uğursuzluk getirir, düğünümüz de görürsün. O kızı evimizden gönder. Yemek ister misin sana yemek yapayım."

O konudan o konuya atlıyor saçma sapan konuşuyordu, gözleri bir acayip bakıyordu.

"Bir kez daha yanımıza yaklaşır zarar vermeye çalışırsan, seni polise ihbar edeceğim." Sözlerimle ağlamaya başladı.

"Ben ne yapmışım her şeyi o kız yaptı, aramıza girdi, bizi birbirimizden ayırdı."

"Nadide sözlerimi anlamanı istiyorum, ben seni sevmiyorum, sevmedim ve asla sevmeyeceğim artık anla bunu. Arkadaşlığımızın hatırına bu sefer görmezden geleceğim ama en ufak hatanda affım olmayacak. .Asla evime, Nur'un yanına gelmeyeceksin."

"Nur kim, bana söyle geçmişini biliyor musun? Ailesini tanıyor musun? Ya ailesinde hırsızlar, katiller varsa? Böyle bir ailenin kanıyla kanın karışacak."

"Nur'un geçmişi seni hiç mi hiç ilgilendirmez, ailesi nedir, kimlerdir biliyorum."

"Yalan söylemediğini nereden biliyorsun, doğru söyleyip söylemediğini araştırdın mı?"

İyice canımı sıkmıştı. Nur'u kötülemek için açık aramaya çalışıyordu, cama doğru yürüdü, kapıya doğru ilerledim.

"Beni bırakıp o küçük fahişeye mi gidiyorsun?"

"İsmi o değil, Nur ve benim sevdiğim kadın. Bir kez daha ağzından bu gibi çirkin bir söz çıkarsa hayatını kararturım. Bu sözlerime inan ona yakıştırdığın Fahişelik asıl sana daha fazla yakışıyor. Bizden uzak dur Nadide seni son kez uyarıyorum sabrımı taşırma."

Elimi uzatıp kapıyı açtım duyduğum sesle tekrar ona baktım gözlerime inanamıyordum, üstünü başını yırtıyor yüzünü boynunu tırmalıyordu.

"Kızım." Sese başımı çevirdim, Nadide hıçkırarak ağlamaya başlamış kendine yere atmıştı, yırttığı gömleğinin yakasını tutarak doğruldu eliyle beni gösterdi.

"Anneciğim bana tecavüz etmeye çalıştı."

Kadın kızgın gözlerle bana baktı. Nadir de odasından çıkıp kardeşinin halini görünce yanına gitti, sarıldı.

"Git Karhan!"

"Nasıl git dersiniz, benimle evlenmek zorunda halimi görmüyor musunuz? Bana saldırdı diyorum."

"Karhan yaptıklarını telefonda bana anlattı, her zaman yaptığın olaylardan olduğu için önemsemedim, çok haklıymış senin tedavi olman gerek. Zorla istediğini elde edemeyeceğini öğrenmelisin."

Hâlâ kucağında çırpınan kardeşini kollarında daha çok sıktı. Anneleri Şanver Hanıma baktım bizlerin bu halde olmamıza sebep olan ailelerimizin duygusuzluğu değil miydi?

"Kız kardeşine inanmayıp buna mı inanıyorsun, haline bak mahvetmiş yavrumu."

"Güldürme anne beni, yavrummuş. Bu akılları sen mi verdin? Bizi bu hale getiren suçluların başında geliyorsun. Beni, alkolik kardeşimi, ruh hastası yaptın... Hoşuna gidiyor mu halimiz, gurur duyuyor musun bizimle?"

Aile dramının ortasında kalmıştım. Nadir'in gözyaşları yanaklarından süzülüyor arkadaşımı bırakıp gitmeye içim elvermiyordu. Kadın Nadir'in üzerine yürüdü bağırmaya başladı.

"Ben ne yapmışım? Hayatınıza karışmadım, istediğiniz gibi yaşamanıza izin verdim."

"O kadar karışmadın ki, iki çocuk birbirimize bakarak büyüdük. Ya sen sayısını şaşırdım kaçıncı kocanla ya da sevgilinle birliktesin?"

"Sana ne, hayat benim hayatım istediğimi yaparım. Bir daha mı dünyaya geleceğim?"

"Anne olmak istemiyorsan bizi doğurup sevgisizliğe mahkûm etmeyecektin, defol evimden."

Nadir'in sesi acı doluydu. Kadın yere düşen çantasını alıp dışarı çıktı, giderken; "Nankörler!" diye söyleniyordu, kızının yanına dahi gitmemişti.

"Üzgünüm dostum, kendi sorunlarımı içkiyle unutmaya çalışınca kardeşimi başıboş bıraktım. Dediğin gibi yardıma ihtiyacı var. Şimdi git, git ki bir an önce toparlanalım."

"Yanında kalayım yardımcı olurum."

"Git Karhan böylesi daha iyi olacak, sana yaşattıkları için üzgün olduğumu da bil."

"Biliyorum dostum doktora gitmişken sende tedavi olmayı denesen?"

"Tavsiyeni dinleyeceğim yoksa iki kardeş yok olup gideceğiz"

***

Dışarı çıktım Nadide hâlâ "Karhan gitme!" diye bağırıyordu. Kapıyı arkamdan kapattım alnımı kapanan kapıya yasladım. Sevgisiz ana babalar çocuklarının mahvına sebep oluyorlardı. Daha fazla bu kasvetli ortamda kalamayacaktım, sevdiğim kadında benden ilgi bekliyordu. Yolda giderken çiçekçinin önünde durdum bir kucak dolusu çiçek aldım, belki üzüntüsünü biraz olsun unutturabilirdi.

Eve geldim kapının önünde duran araba hiç yabancı gelmedi. Sevgi dolu babam gelmişti kendi kendime gülümsedim, kocaman adamlar olsak da hâlâ aile ilgisine muhtaçtık. Arabamdan inip eve doğru yürüdüm, birden kapı açıldı babam dışarı çıktı.

"Annen olacak o kadın nerede?"

Sesi öfke doluydu. Arkasından dışarı koşan Nur'un eline çiçekleri tutuşturdum, babama baktım.

"Ben nereden bileyim nerede olduğunu, kocası sensin. Yine ne yaptın da evde yok."

"Karhan doğru söyle annen nerede?"

"Bana dün akşam tanıdıklarına oturmaya gidip eve geçeceklerini söylediler."

"Saklamıyorsun onları değil mi, bak saklıyorsan çok kötü olur."

"Bana bak senin tehditlerine karnım tok, beş yaşında çocuk yok karşında. Babam olmasaydın haddini çoktan bildirmiştim."

"Serseri ekmeğimi yiyerek büyüdün, piç herif."

"Ağzını topla babam olman küfretme hakkını vermiyor, çok azını söyleyenleri hastanelik ettim, defol git, sabrımı taşırdın iyice."

***

Karhan öfkeden çıldırmış gibiydi, peş peşe gelen olaylardan sinir küpü olduğu yüzünden belliydi yanlarına gittim, birbirlerinin üzerine saldıracak gibi duruyorlardı. İkisi de yumruklarını sıkmışlardı korkuyordum.

"Lütfen sakin olun!"

Adam hiddetle bana döndü.

"Seni küçük pislik karışma."

Karhan'ın babasını kolundan tutup bahçe kapısından dışarı atması bir oldu. Adamın ayağı taşa takılıp yere düştü, korkuyla çığlık attım. Yerden kalkıp üzerini silkeledi.

"Bu yaptıklarının hesabını senden soracağım piç kurusu."

"Sormazsan hatırım kalır, defol dedim bir daha senin yüzünü asla görmek istemiyorum." Adam bacağını tutarak arabasına doğru yürümeye çalışıyordu. Bahçe kapısını hızla babasının arkasından kapattı.

"Karhan lütfen yaralandı herhalde, bakalım babana."

"Böyle baba olmaz olsun, domuz gibidir hiçbir şey olmaz ona."

"Biraz sakinleş annenleri bulalım."

Karhan merdivenlere oturdu, başını elleri arasına aldı. Bir bacağı sinirden devamlı titriyordu yanına oturup elimi bacağına bastırdım.

"Sevgilim canım, ne olur kendine gel."

"Adamın dediği lafa bak, başkası olsa öldürmüştüm."

"Ne yaparsa yapsın baban o senin, siniriniz geçince pişman olursunuz yaptıklarınızdan."

Elimi tuttu yüzüme baktı.

"Aşkım, bilmediğin o kadar olay var ki hayatımda."

"Anlatırsan dinlerim."

"Üzülmeni istemiyorum."

"Biz eş olacağız birbirimizin sevinçlerini bilmemizin yanında üzüntülerimizi bizi üzen olayları da bilmeliyiz ki, geçmişten gelen yaralarımızı birlikte sarıp tedavi edelim. Aynı yanlışlara düşmeyelim."

"Akıllı bıdık seni, annemi arayalım neredeymiş öğrenelim de içimiz rahatlasın."

"Anne neredesiniz?"

"..."

"Of anne evde olmadığını biliyorum nerede olduğunuzu söyleyin..."

"..."

"Evet, kocan buraya geldi, hakaretler etti her zamanki gibi."

"..."

"Neredeyim dedin eski evimi söylüyorsun tamam Nur'la birlikte hemen geliyoruz."

"..."

"Hayır, anne her şey Nur'un yanında oldu zaten geçmişimizde ne varsa o da öğrenmeli."

"..."

"Bizim birbirimizden gizlimiz saklımız olmayacak. Geliyoruz." Telefonu kapattığında tedirginlikle yüzüne baktım.

"Ben gelmeyeyim."

"Tam aksine gelmelisin anneme söylediklerimi duydun, ben senin en gizli sırrını biliyorsam sende benim hayatımda yolunda gitmeyen olayları öğrenmelisin. Hırkanı al, arabada seni bekliyorum."

Of neredeyse Özgür'ün düğününü unutuyordum, arabaya binmeden tekrar eve girdim.

"Nur yeni aldığımız kıyafeti giy düğünü unuttuk."

"Ya annenler?"

"Gitmeden olmaz. bir saat kadar otururuz çıkarız."

"Saçlarımı bile yaptırmadım, makyajım bile yarım yamalak. Ay Karhan şimdi mi söylenir?"

"Canım sen her halinle güzelsin tarayıver saçlarını makyaj yapmasan da olur. Sen hazırlanırken ben anneme az gecikeceğimizi söyleyeyim, bir taraftan da üzerimi değişeyim."

Erkek milleti takım elbiseyi giy çık. İki ayağım bir pabuca girmiş gibiydi, Nadide Allah'tan elbisemi parçalamamıştı. Hemen giyindim saçlarımı fırçalayıp hafif makyaj yaptım, rujumu sürerken Karhan yanıma geldi giyinmişti bile.

"Dur bakayım, rujunu taşırmışsın."

"Hani ben göremiyorum."

Zaten açık renk pembe rujum belli belirsiz duruyordu, aynaya yaklaştım yoktu taşkınlık. "Yok."

"Ben görüyorum dön bakayım bana." Demesiyle dudaklarımdan öpmeye başladı, benim de vücudum kavrulmaya zaten hazırdı, kollarımı boynuna doladım, koca elleri çoktan kalçalarımı kavramıştı. Dudaklarımız ayrıldığında ikimiz de nefes nefese kalmıştık, alnını alnıma yasladı. .

"Sana hiç doyamayacağım herhalde."

"Doyma zaten, hep ama hep bana aç ol." Parmaklarımı saçlarına geçirdim, yumuşacık gür saçları çok hoşuma gidiyordu.

"Biraz daha oyalanırsak düğüne gidemeyeceğiz."

Ağzımdan çıkanlar ayrı, bedenim ayrı telden çalıyordu. Biraz daha yanaştım kollarında olmaktan çok memnundum.

Gülümsedi, elleri daha çok hareketlendi.

"Bir gün içinde başımıza gelmeyen kalmadı daha da ne geleceğini bilemiyorum. Gönlüm kaçalım gidelim uzunca süre de dönmeyelim diyor."

Boynumdan öpmeye başladı, nefesimi tuttum bu adam beni mahvediyordu.

"Ne güzel olurdu ama yapamayız, dersleri astım son sınavlarımı nasıl vereceğim bilmiyorum. Evleneceğiz nikâh günümüz belli."

Boynumu öpmeyi bırakıp yüzüme baktı kendimi saldığımı anlamıştı. Dudaklarımı parmaklarıyla okşayıp kalçama hafifçe vurdu.

"Haklısın hadi çabuk ol, hâlâ bir rujunu bile süremezmişsin ne kadar ağırsın."

"Karhan seni öldüreceğim haberin olsun." Göz kırpıp güldü ve ardından boynuma öpücük kondurdu.

"Senin ellerinden ölmek bile güzel olur Nur'um."

Sıkıca boynuna sarıldım, dudağına kocaman bir öpücük kondurdum. Nihayet kollarından çıkmayı başarınca, rujumu tazeledim, işte şimdi taşırmıştım sürerken, ensemi öpüp duruyordu. Popomla iteledim belimden kavrayıp kendine daha çok yapıştırdı.

"Karhan biraz daha devam edersen ne düğüne, ne de annene gidemeyeceğiz."

"Of ne kadermiş bendeki, kırk yılın işi bir güne sığmaya çalışıyor."

Birkaç adım geriye çekilerek beni baştan ayağa süzdü.

"Her geçen gün daha da güzelleşiyorsun, çok güzel oldun."

İltifatı hoşuma gitmişti. "Sayende, sen beni sevdikçe güzelleşiyorum."

"Hatırlıyor musun ilk geldiğin gün Nadir senin gül goncası olduğunu söylemişti, ne kadar haklıymış, her gün biraz daha açarak mükemmelliğe ulaşıyorsun."

"Abartma bu kadar."

"Abartmıyorum kalbimden geçenleri söylüyorum."

"Nadir deyince aklıma geldi. Ne yaptılar acaba?"

"Yolda giderken ararım hadi çabuk yola çıkalım."

***

Allah'tan mesafeler uzak değildi, düğün yerine vardık hâlâ gelen misafirleri görünce rahatladım. Karhan yolda Nadir'e telefon açmış Nadide'nin doktor kontrolünde uyutulduğunu söylemişti. Olayları tam olarak anlatınca Nadide için üzülmüştüm.

Annem uzakta olsak her zaman beni sevmişti, son anlarında bile iyiliğim için çaba vermiş öyle son yolculuğuna çıkmıştı. Her şeye rağmen ben sevilen çocuk olarak şanslıydım. Hele şimdi arkadaşlarımın yanı sıra beni çok seven Karhan'ın varlığı beni çok mesut ediyordu. Arabayı park edip aşağı indik, güvenle koluna girdim salona doğru beraberce yürüdük. Çok kalabalıktı, oldukça yakışıklı bir adam gülümseyerek bize doğru yürüdü, yanında yine çok hoş bir kız vardı.

"Hoş geldiniz. Geç kalınca gelmeyeceksiniz sandım."

"Hoş bulduk Egemen bugün öyle yoğundu ki zor gelebildik. Özgür'ün bu mutlu gününe gelmeden olmazdı."

"Hadi gelin masamız hazır birlikte oturacağız. Eşimi tanımıyorsun işte sana anlattığım, aşkını kalbime gömdüğüm ama sonunda kavuştuğum Damla."

Karhan beni gösterip; "Aşkından ölüp bittiğim nihayet kavuştuğum Nur."

Hepimiz birden gülmeye başladık.

Egemen; "Ne zor günlerdi be dostum." diyerek Karhan'ın omzuna kolunu attı, iki kadın geride kalmıştık birbirimize gülümsedik, eşlerimizin peşine düştük.

"Damla, hasta olduğunuzu duymuştum şimdi nasılsınız?"

"Çok iyiyim ve iyi ki hasta olmuşum, yoksa bu adam hâlâ inat edip benimle evlenmezdi. Ya siz?"

"Birkaç gün sonra evleniyoruz nikâh tarihimizi aldık."

"Düğün olacak mı?"

"Düğün istemedim, sonrasında hep birlikte yemeğe gidilecek."

Masamıza oturduk gelinle damat yanan meşaleler arasında salona girdi, çok güzellerdi. İlk danslarını güzel bir müzik eşliğinde

yaptılar. Karhan'a eğildim "Gelin ne kadar güzel peri gibi süzülüyor."

"Ben bir güzel görüyorum o da sensin Nur'um."

Kolunu koltuğumun arkasına atmıştı, başımı hafifçe omzuna yasladım.

"İltifat ediyorsun. Beni şımartacaksın."

Omzumu okşadı. "Benden başka kim şımartabilir seni, şımar istediğin kadar. Sözlerim iltifat değil gerçek."

Gözleri sevecenlikle bakıyordu. Şimdiye kadar kimse beni şımartmamıştı bu hislerin güzelliğinin keyfine varmalıydım. Gelinle damat danslarını bitirmişler pastalarını kesmişlerdi, masaları dolaşıyor yüzlerinden gülücük eksik olmuyordu. Yakında çok yakında bende gelinlikler içinde olacaktım. Masamıza geldiler birbirimizle tanıştırıldıktan sonra müsaade isteyip hemen kalktık. Salondan dışarıya çıkarken hareketli parçalar çalmaya başladı, gelinle damat piste döktürüyorlardı. Keşke vaktimiz olsaydı onlara katılabilseydik kahkahaları dışarıya taşmıştı.

***

"Arkadaşlarını sevdim. Ne güzel eğleniyorlar."

"İyi çocuklardır vaktimiz olsaydı daha çok kaynaşırdınız. Neyse sık görüşeceğimiz dostlarımız bu kişiler, eşleriyle anlaşmanı çok isterim."

"Hislerim iyi yönde Damla'da Hale'de güler yüzlü kızlar. Kevser de çok sevimli."

"Ben Servet'i çok tanımıyorum ama adam beyefendi, ayrıca otelleri varmış, yemeğimizi onun otelinde verebilir miyiz diye sordum kabul etti."

"Ne zaman konuştun?"

"Sen Damla ve Kevser'le muhabbet ederken. Egemen, Servet'in oteli olduğunu söyleyince aklıma geldi. Sen beni ne sanıyorsun bir anda birçok işi halledebilirim, hızıma kimse yetişemez." De-

yip gülümsedi yüzünde zorlama ifade vardı. Annesinin evinin önüne geldiğimizde bu ifade daha da yoğunlaştı.

Tedirgindim. "Karhan ben gelmese miydim?"

Elimi tuttu avucumun içini öptü. "Olmaz, sen benim ailemsin en yakınım oldun, hadi gel öğrenelim dertleri neymiş?"

Apartmandı. Karhan evin zilini çalınca kapı hemen açıldı, asansöre bindik. Hâlâ elimi tutuyor fark etmeden sıkıyordu. Sesimi çıkarmadım gergindi.

"Okul zamanlarında oturduğum binaydı, senelerim geçti bu dairede."

Kata geldik, kapı açıktı Neslişah bizi görünce sarıldı "Niye bahsetmedin olanlardan"

"Annem, *'Abinin mutlu gününü bozmayalım söyleme.'* dedi"

"Seni bızdık insan bir çıtlatır."

"Hoş geldiniz oğlum girin içeri, sende hoş geldin Nur."

"Hoş bulduk efendim, ben gelmek istemedim Karhan ısrar etti."

Kadının da yüzü asıktı ses çıkarmadan Karhan'a baktım, belimden tutarak içeri yönlendirdi. Oluşan sessizlik Belkıs Hanım'ın *'Aç mısınız?'* sözüyle bozuldu.

Karhan bir an önce her şeyi öğrenmek istiyordu. "Aç değiliz anne. Babam olacak adam yine ne yaptı? Artık çekilecek gibi değil, seninle ve benimle derdi ne? Bunca senedir sen rahatsız olma diye hep kaçtım, açık konuşalım."

"Haklısın oğlum."

Kızıyla oğluna baktı sonra bana döndü. "Nur anlatacaklarımı senin duyacağın gibi, çocuklarımda ilk kez duyacaklar tek isteğim konuşacaklarımızın aramızda kalmasıdır."

Karhan bıkkınlıkla annesine baktı. "Anne anlat ne anlatacaksan."

Belkıs Hanım Neslişah'ın yanına oturup elini tuttu. "Kızım bu anlatacaklarımın seni ilgilendiren bölümü için çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

"Tamam, anneciğim anlat artık, sen erteledikçe daha çok üzülüyorum, babamla geçimsizliğinizden bıktım artık, ne olacaksa olsun da huzurlu bir hayat yaşamak istiyorum."

Kadın kızının yanağından öptü karşımızdaki koltuğa oturdu. Karhan benim elimi tutarken öbür eliyle de kız kardeşinin omzuna sarıldı.

"Hem çok mutlu, hem de çok mutsuz olduğum Ayvalık'ta evimiz vardı. Her yaz 3 ay tatile giderdik. Sarmaşıklarla sarılmış küçük iki katlı bir ev tam sahil kenarındaydı. Alıp otel yapmak için babama sürekli teklifler geliyordu. Ama inatla satmak istemiyor, *'Son zamanlarımı bu evde geçireceğim ben, öldükten sonra ne isterseniz yaparsınız.'* diyordu. Tam yanımızda olan arsaları satın alan şirket çok baskı yapmaya başladı, bizim yüzümüzden istedikleri gibi proje yapamıyorlardı. Dedeniz toprağımızı isteyen şirketin başıydı, babamla anlaşma sağlamak için Nejat'ı yollamıştı. Babam inat ettikçe dedeniz de inat ediyordu. Olay o kadar ileri gitti ki dedeniz tam yanımızda ki arsaya prefabrik ev kurdurup resmen bize komşu oldu.

Babamla iyi geçiniyorlar ama satış işlemini halledemiyorlardı. Tabii Nejat hep babasının yanındaydı. On sekiz yaşındaydım arkadaşlarımla gezmeye, eğlenceye bayılıyordum. Nejat o zamanlar yirmili yaşlarının ortalarındaydı çok ciddi, ketumdu, hiç gülmezdi ve benim de hiç ilgimi çekmiyordu. Bir gün önüme çıktı benden çok hoşlandığını, niyetinin ciddi olduğunu söyledi güldüm. Ne ciddiyetiydi, evlenmek istemediğimi, yaşımın genç olduğunu söylesem de ısrarlarına devam etti. Ben kaçtıkça o üzerime geliyordu. Çok bunalmış, sıkılmıştım. Nejat babamlara da niyetini söyleyecek kadar ileri gitmişti. Şiddetle *'Hayır!'* dedim babam sesini çıkarmadı, sadece çok iyi kısmet olduğunu, rahat edeceğimi söyledi. Ama isteğimi kabullendi, asla beni zorlamadı. Nejat iş için babasıyla birlikte kısa süreliğine İstanbul'a gidince çok rahatlamıştım, bir sabah çok erken kalktım bahçeye çıktım. Daha yatak kıyafetlerimleydim, tertemiz havayı görünce erkenden yüzmeye gitmeyi düşündüm, kimseler olmadan gizli yerimde istediğim gibi yüzebilirdim. Nejat'lar geldiklerinden beri gizli koyuma gidemiyordum, onların arazilerinin içinde kalıyordu. Hemen havlumu alıp yan araziye geçtim, evde kimseler

olmayınca sanki yeniden özgür olmuştum, doyasıya yüzebilirdim. Ağaçların arasında mini minnacık bir koy, hemen soyunup kendimi serin suya bıraktım. Birden önümde beliriveren adamı görünce korkuyla çığlık attım, o panikle suyun dibini boylamıştım, belimden sarılan kişiyle mücadele ediyor, korkuyla daha çok su yutuyordum. Adam birden kollarını çekince suyun içinde toparlandım yüzeye çıktım, benden fazla büyük olmayan bir genç bana endişeyle bakıyordu.

"Özür dilerim korkutmak istememiştim." dedi.

Hemen kıyıya yüzdüm yuttuğum sular genzimi yakmıştı, şiddetle öksürüyordum o sırada sudan çıkmış olmalıydı sırtıma vurmaya başladı.

"Bana dokunma! Burası özel mülktür nasıl girersin?"

Güldü. "Evet, özel mülk ama bizim mülkümüz. Esas senin ne işin var?"

Yüzüne baktım aynı anda birbirimize sorduk. "Sen kimsin?" ve aynı anda cevapladık.

"Burası babamın arazisi."

"Yan taraf bizim arazimiz."

"Selam komşu." diyerek yine güldü yeni günün güneş ışıkları vücudunda parlıyor, güzel yüzü ışıldıyordu. Güneşin ışıkları altında sanki gökyüzünden düşmüş melek gibiydi, işte o anda Mustafa'ya âşık oldum. Aptal aptal bakakalmıştım.

"Hey kendine gel denizkızı." dediğin de bile toparlanmakta güçlük çektiğimi hatırlıyorum. Mustafa, Nejat'ın küçük kardeşiydi.

Havluyu ıslak vücuduma sarıp kayanın üzerinde duran kıyafetlerimi aldım, yüzüm utançtan yanıyordu beni çıplak görmüştü. O andan sonra birbirimizden hiç ayrılmadık, denizde beni ilk gördüğünde ne olduğunu şaşırdığını söylemişti, duygularımız karşılıklıydı. Mutluyduk hem de çok mutlu, yurt dışında okuduğunu, ikinci yılı olduğunu söyledi, yaz için tatile gelmişti. Günler geçmeye başladı yaz günleri sona eriyordu.

Mustafa'nın "Benimle gel, evlenelim yurt dışında beraber okuruz." Teklifiyle, sevgiyle boynuna sarılmış, kabul ediyorum diye bağırmıştım, hayatımın en güzel günlerini yaşamaya başladım. Her an birlikteydik gece herkes uyuduktan sonra buluşuyor geceyi beraber sonlandırıyorduk. Gelir gelmez babasıyla konuşacağını söylemişti, hatta çabuk olsun diye belediyeye nikâh için başvuru bile yaptık. O akşamüzerine kadar mutluluktan uçar haldeydik. Sadece saçma sapan bir iddia, buradan atlarsın atlayamazsın. Çok gençtik cahildik, kanımız kaynıyordu. Mustafa'ya *'İddiaya girme.'* desem de dinletemedim. Atlayacakları yükselti çok kayalıktı, deniz oldukça dalgalıydı ve atlamak için tam sınıra gittiler, yan yana durdular."

Belkıs Hanım'ın yüzü acıyla kasılmıştı gözyaşları birbiri peşi sıra gözlerinden yanaklarına süzülüyordu, o bunun farkında değildi. Anlattıklarının tesiri altında görünüyordu, sanki o anları tekrar yaşıyor gibiydi, göz ucuyla Karhan'a baktım, yüz ifadesi yumuşamıştı. Anlatılanlardan ne olduğunu tahmin etmek zor değildi. Neslişah çok üzgün görünüyordu, annesinin yanına oturarak elindeki peçeteyle annesinin akan gözyaşlarını kuruladı.

"Mustafa saçımı topladığım ince eşarbı aldı, bileğine dolayıp yüzümü avuçlarının içine alıp dudaklarıma minicik öpücük kondurdu. Seni seviyorum dedikten sonra, atlayın komutuyla suya daldı. Hemen peşinden baktım diğerleri bir bir suyun üzerine çıkarken Mustafa çıkmıyordu, çığlık çığlığa bağırmaya başladım. Birlikte atladığı çocuklar tekrar suya daldılar. Uzunca süre suda Mustafa'yı aradılar, bu arada sahil güvenliğine de haber verildi. Mustafa sonunda bulundu ölmüştü, onu cansız görünce duyduğum acıdan bayılmışım, tekrar kendime geldiğimde ailem ve arkadaşlarım yanımdaydı. Boynu kırılarak öldüğünü öğrendim, canımdan can koptu, aşkım yok olmuştu.

Dedeniz ve Nejat geldiler onu aldılar arkasından bakakaldım. Öylece gitti, günler sonra Nejat geri geldi benimle evlenme niyetini yeniledi. Yine reddettim kendimde bile değildim, kardeşi yeni ölmüşken evliliği nasıl düşünebiliyordu? Mutlaka duymuş olmalıydı Mustafa ile sevgili olduğumuzu. Onunla asla evlenmeyeceğimi kardeşini sevdiğimi söyledim. Beni sevdiğini kardeşinin ölmüş oldu-

ğunu, bir daha geri dönmeyeceğini söyleyince, *'Sevgi bu kadar kolay mı unutuluyor, onu sevdiğimi bile bile nasıl evlenmek istersin?'* diye öfkeyle sordum. *'Sana ilgi duyduğumu evlenmek istediğim kız olduğunu ona söylemiştim, bana ihanet etti umurumda değil, iyi ki öldü.'* diye bağırdı. Çok acımasızdı defalarca onu reddettiğimi, hâlâ da istemediğimi üzerine basa basa tekrarladım.

'Umursamıyorum iyi ki öldü serseri, yoksa onu ben öldürürdüm, eninde sonunda benim olacaksın.' Dedi. Duyduklarıma inanamıyordum bir insan kardeşi için nasıl bu kadar acımasızca düşünebilirdi? Hemen yanından kaçtım, iğrenç biriydi."

Belkıs Hanım tıkanır gibi olmuştu, kalkıp mutfaktan su getirdim teşekkür ederek aldı. Biraz nefeslendi, kızına sarıldı. "Üzgünüm bebeğim, baban hakkında söylediklerim için gerçekten çok üzgünüm."

"İstanbul'a döndük, ilk işim sevdiğimin mezarını ziyaret etmek oldu. Bayılmışım, birlikte gittiğim arkadaşım beni hastaneye götürmüş. Doktorun soruları ne zamandır adet görmediğimi hatırlattı, şok olmuştum hamileydim. Sevdiğim adamın bebeği karnımda büyüyordu, ilk sevinç halinden sonra ne yapacağım, aileme nasıl açıklayacağım derdi sardı beni. Asla bebeğimi aldıramazdım, sevdiğim erkeğin hediyesini yok edemezdim. Babam annem çok iyi insanlar olmasına karşın, bu halimi kabullenmeyeceklerini çok iyi biliyordum. Hangi aile babasız, nikâhsız meydana gelmiş çocuğu kabullenebilirdi? Tek bir çarem vardı.

Mustafa'nın babası. Gittim durumumu anlattım, adamcağız ilk duyduğunda şok yaşadı sonra o kadar çok sevindi ki anlatamam, kalkıp bana sarıldı. Küçük oğlunun emanetini yok etmediğim için her zaman bana minnettar olacağını söyledi. Ne yapabiliriz nasıl bu çocuğu kanunen soy ismimiz altına alabiliriz endişesi içindeydi. Ben biraz da olsa rahatlamıştım, o anda Nejat içeri girdi. Babası kardeşinin çocuğunu taşıdığımı, soyadımızı almasını nasıl sağlayabiliriz diye sorunca Nejat elinde olan evrak çantasını hızla duvara fırlattı. Ağzından çıkan tek söz, *'Ben evlenirim, sevgili oğlunun sevgili çocuğu soyadımızı skandal olmadan alır.'* oldu.

'Hayır!' dedim, onunla evlenmek istemediğimi söyledim, öfkeyle odadan çıktı.

Mustafa'nın babası sevgiyle yüzüme baktı. "Kabul et kızım kabul et ki, hem sen hem de oğlumun yavrusu temiz doğsun, kimseler sana laf etmesin. Nejat daha önce seninle evlenme niyetini söylemişti."

"Ben oğlunuzu hiç sevmedim, Mustafa'dan başkasını da seveceğimi hiç düşünmüyorum." Sözüme, dedenizin cevabı; "Bir evlenin torunum doğsun sonra istersen ayrılırsın kızım." olmuştu.

Babama aileme nasıl açıklarım düşüncesi ve yapılan teklif sonrası kabullenmekten başka çarem olmadığını anlamıştım. Çocuğum doğduktan sonra, ayrılma ve gerçek evlilik olmayacağı garantisi istedim. Nejat'ın bana dokunmasına katlanabileceğimi sanmıyordum. Dedeniz Nejat'ı yine çağırdı, yüzü hiddetinden kararmış şekilde içeri girdi. Babası dediklerimi oğluna tekrarladı, tek söylediği 'Kabul ediyorum.' oldu.

Kısa sürede nikâh hazırlıklarımız tamamlandı, ailem hiçbir şeyin farkında olmadan evlendik. Nejat sözünde durdu kocalık haklarını talep etmedi ama bulduğu her fırsatta hakaret ediyor, çoğunlukla evde olmuyordu. Geldiğinde de beni görmezden geliyordu. Kayınpederim bir dediğimi iki etmiyor bana çok özen gösteriyordu. Nejat'ı görmediğim sürece çok rahattım. Nihayet oğlum yani sen, doğdun Karhan. Babana o kadar çok benziyordun ki! Aynı siyah saçlar, göz rengin, büyüdükçe daha da benzemeye başladın. Nejat doğumdan hemen sonra yurt dışına gitti ve uzun süre kaldı. Bende rahatlıkla seninle ilgilendim. Seneler geçip geri döndüğünde, benden karılık görevlerimi yapmamı istedi karşılığında ayrılmak istediğimi söyledim. Başvuruda da bulundum ama dedeniz rahatsızlanınca bu talebimi geri çektim. Hiç ummadığım bir zamanda emeline zorla kavuştu, evi terk ettim. Kısa süre sonra yine hamile olduğumu fark ettiğim anda üzüntüm sonsuzdu."

Karhan annesi tecavüze uğradığını anlattığı anda öfkeyle ayağa kalkmıştı, Neslişah ağlıyordu, annesi ona sıkıca sarıldı.

"Seni çok seviyorum kızım, sen ondan önce benim bebeğimsin. Seni de abini sevdiğim kadar seviyorum sakın aklına başka bir şey gelmesin."

"Sonra ne oldu anne?"

"Önce bebeği aldırmak istedim devamlı gittiğim doktor haberi çoktan Nejat'a ulaştırmıştı. Beni buldu ben senin piçini kabullendim, bu çocuğu doğuracaksın rahminde sevmediğin adamın çocuğu büyüyecek, bu da benim sana verdiğim ceza olacak." dedi.

Ondan daha çok nefret ettim. Sana ve bana hakaretler etse de başka verdiği zarar yoktu, zaten sen de büyümüş kendini koruyabilecek hale gelmiştin. Başlarda senin için sürdürdüğüm zoraki evliliği, bu sefer de Neslişah için devam ettirdim ama her seferinde hakaretlerine yenilerini katarak devam ettirmesi beni bu noktaya kadar getirdi. Şimdi ikinizde hayatımdaki gerçekleri biliyorsunuz, çocuk değilsiniz kararım ondan ayrılmak."

Karhan annesinin yanına gitti sarıldı. "Niye bu kadar çok bekledin? Niye bunca acıyı çektin? Babam olmadığını bilseydim inan çok daha mutlu olurdum ve şimdi çok mutluyum. Babalığı bırak amcalığı bile hak etmeyen bir insan." Sözlerinden sonra diğer koluyla da kız kardeşine sarıldı.

"Sen benim her zaman bebeğim olacaksın, annemiz bir kanlarımız bir. Seni o acımasız adamın kızı olarak asla kabul etmeyeceğim, sen benim babamın kızısın öz be öz kardeşimsin."

Gözyaşları sel oldu, bunca zamandır çekilen üzüntüler akan damlalarla, yüreklerinin kararan sevgisiz kısımlarını yıkıyor, gözyaşları yerini gülücüklere bırakıyordu.

"Abi sen şimdi benim neyim oluyorsun? İnan kafam karıştı."

"Senin baban benim amcam, benim babam senin amcan. Bir annenin çocuklarıyız her ne oluyorsak olalım, kardeşiz."

Kapının ani çalmasıyla hepimiz yerimizden fırladık, kapı yıkılacakmış gibi yumruklanıyordu. " Belkıs aç kapıyı, seni de o piç oğlunu da mahvedeceğim, öldüreceğim seni!"

Bağıran Nejat Bey'di sesinden içkili olduğu çok belli oluyordu. Karhan hiddetle kapıya yönelince, annesi kolunu tuttu.

"Sakinleş oğlum, bu sözleri ilk kez duymuyoruz."

"O zaman babam sanıyordum karşılık vermiyordum, şimdi cezasını bulacak."

"Senin baban olmasa da Neslişah'ın babası, bırak ben konuşayım."

Karhan annesinin kapıyı açmasına izin vermeden kendisi açtı, adam kan çanağı gibi gözlerle bakıyor, ayakta zor duruyordu. Karhan'ı itekledi Belkıs Hanım'a uzanmaya çalıştı, parmağıyla Karhan'ı gösterdi.

"Se-sen kim olduğunu bilmiyorsun."

Karhan'ın yüzünde acı dolu bir tebessüm oluştu. "Kim olduğumu öğrendim senin oğlun olmadığım için ne kadar mutlu olduğumu anlayamazsın. Amcam çıktın, bu akrabalığı bile kabullenemiyorum, hele anneme yaptığını öğrendikten sonra."

"Ne yapmışım ha? Nikâhıma aldım ayıbını temizledim."

"Ne ayıbından bahsediyorsun? Kardeşinin çocuğuyum bir şekilde çaresi bulunabilirdi, sen zorlamışsın annemi sırf seni değil kardeşini seçtiği sevdiği için. Diğer amcama da yaptıklarını biliyorum, senin niyetin tüm kardeşlerinin elinde olana sahip olmakmış, bunu da başarmışsın."

"Mustafa benim olana el sürmeye cüret etti, ben öldürmeden öldü gitti şerefsiz, Muhittin desen fahişenin birini karı yaptı kendine. Babam affetmek istedikçe engelledim, her şey benim olmalıydı, onlar keyiflerince gezerlerken ben çalıştım köpekler gibi."

"Başarmışsın, iki kardeşini kaybetmişsin bravo sana. İğrenç bir şekilde istediğine nail olmuşsun, şimdi Nejat Bey bu evden defolup gidiyor. Kendi yalnızlığında yaşamaya başlıyorsun."

"Kızımı bırakmam, o benim kızım.

"Kızına uzanmaya çalıştı Neslişah geri çekilip benim yanıma gelince ona sarıldım.

"Neslişah hemen geliyorsun!"

"Seninle gelmeyeceğim baba, mutsuzluktan başka bir duygu vermedin bana."

Neslişah çok kötü olmuştu, durmadan ağlıyordu. Adam, "Yürü çabuk!" diye bağırınca Neslişah daha çok bana sokuldu. Karhan, Nejat Bey'i kolundan tuttu adam birden yumruğunu savurdu, Karhan'ın ani geri çekilişi yumruğun yüzüne gelmesini engellemişti. Belkıs Hanım telefonu eline aldı.

"Nejat şu anda buradan gitmezsen polisi arıyorum ve hakkında suç duyurusunda bulunacağım. Çevrene rezil olacaksın, ismimiz gazetelere düşecek. Seçim senin bizden sana hayır yok artık, bu iş bitti."

"Sizi süründürürüm, mahvederim."

Karhan adamı evden dışarı attı."Artık üzerimizde hiçbir hak iddia edemezsin, defol kötülüğünün içinde boğul!" deyip kapıyı yüzüne kapattı...

Adam kapıyı yumruklayarak "Senden beni kovmanın acısını çıkaracağım piç!" diye bağırıyordu, bir süre sonra sesi kesildi.

Gitmişti hep birlikte salona geçtik vakit oldukça geç olmuştu. Neslişah uyuklamaya başlayınca onu odasına götürdüm. Üzerini bile çıkarmadan yatağa uzandı.

"Ne rezillik değil mi Nur, uzaktan bakan oh ne rahatlar diye düşünür, bilmezler ki her kapının ardında ayrı bir hikâye var. Şimdi ben arkadaşlarıma ne derim?"

"Bu sizin hayatınız, sanki arkadaşlarının arasında ailesi boşanmış olan yok mu?"

"Var."

"E o zaman bırak bunlara kafa yormayı uyu. Dinlenip, kendini toparlar, daha düzgün düşünmeye başlarsın."

"Uyuyana kadar yanımda durur musun?"

"Abine bakıp geleyim, o da çok üzgün."

Pikeyi üzerine çektim aramızda çok yaş farkı olmamasına karşın kendimi ondan çok büyükmüş gibi hissediyordum. Neslişah şu

anda küçük, üzgün kız çocuğu gibiydi, yaşlar hâlâ kirpiklerinde parlıyordu, dayanamadım eğilip yanağından öptüm.

Elimi tuttu gözlerini açmadan; "Senin abimle evlenmen beni çok mutlu ediyor, her zaman kız kardeş istemiştim."

Saçlarını okşadım. "Bende kız kardeş istemiştim Allah seni vererek dualarımı kabul etti, uyumaya çalış canım, ben hemen gelirim."

Salona doğru yürüdüm, ana oğul aynı koltuğa oturmuş birbirlerine sarılmış konuşuyorlardı. Belkıs Hanım beni görünce oğlunun omzuna dayadığı başını kaldırdı.

"Seni de ailevi meselelerimizle üzdük."

"Lütfen rahatsız olmayın ben sizin çektikleriniz için üzüldüm, aşkınızı kaybetmeniz bunca senedir acı çekmeniz üzdü beni. Yoksa daha ne kötü olaylara maruz kalan çocuklar, kadınlar var? Bu yüzden lütfen rahatsız olmayın."

Karhan annesinin yanından kalkmak isteyince elimle oturmasını işaret ettim. "Sen annenle kal, Neslişah yanında olmamı istiyor."

Belkıs Hanım oğlunun yüzüne baktı. "Vakit çok geç oldu oğlum evinize gidin."

Yüzünden yalnız kalmak istemediği çok belli oluyordu.

Karhan annesinin yüzünü okşadı. "Böyle bir durumda sizi nasıl yalnız bırakabilirim, hem bana babamı anlatmadın."

Onları tek başına bıraktım konuşmaya ihtiyaçları vardı, tekrar Neslişah'ın odasına gittim hâlâ ağlıyordu, yatağın üzerine çıkıp yanına uzandım. Hemen sarılıp başını omzuma yasladı, gözyaşları dinip kendini uykuya teslim edene kadar saçlarını sırtını okşadım. Bir ara öpüldüğümü hissettim, gözlerimi araladım Karhan başımızda duruyordu.

"Uyu bebeğim, biz annemle muhabbet ediyoruz."

Gülümsedim, yerimden hafifçe doğrularak yanağından öpüp tekrar yattım, bize baktı gözleri kardeşinin üzerinde dolaştı, üzgündü. Kapıyı aralık bırakarak dışarı çıktı. Uykum kaçmıştı uzunca süre uyumak için mücadele verdikten sonra nihayet pes edip ya-

taktan kalktım. Salona çekinerek girdim Karhan koltuğun üstünde uyuyordu, Belkıs Hanım yatmış olmalıydı. Mutfaktan su almak için dikkatlice kapısını açtım ses çıkarmak istemiyordum. Davlumbazın loş ışığı yanıyordu Belkıs Hanım elinde bir fincan çayla masanın başında oturmuştu. Beni görünce hafifçe gülümsedi.

"Gel Nur ses mi yaptım, uyandırdım mı seni?"

"Neslişah'ın yanına uzandım içim geçmiş, uyanınca bir daha uyku tutmadı, su alıp çıkacağım."

"Çay içersen sıcak yeni demledim, istersen oturabilirsin."

"Sizi rahatsız etmek istemem."

"Aksine memnun olurum, yalnız kalmaktan yoruldum."

Kendime bir fincan çay alarak karşısındaki sandalyeye oturdum, kalktı paketini yeni açtığı kurabiyelerden önüme koydu. "Boş içme çayı."

Gülümsedim. "Oğlunuz aynı size benziyor, Karhan da çayı tek olarak içmemi istemez."

Belkıs Hanım elinin tersiyle gözlerini sildi. " O kadar çok babasına benziyor ki! Bu alışkanlık bana Mustafa'mdan kaldı. Çayı çok sevdiğimi öğrenince mutlaka yanında ufak tefek yiyecekler getirir beni onlarla beslerdi. Onun alışkanlığını devam ettirmek istedim, her çay içişimde Mustafa'm aklıma geliyor."

"Çok sevmişsiniz."

"Çok sevdim öyle çok sevdim ki öldüğünde bende ölmek istedim. Kısacık zamanda bu aşk, bu sevda nasıl gönlüme düştü anlamadım bile. Bebeğini bana emanet ettiğini öğrendiğimde üzüntüden çok mutluluk içindeydim. Kendisi olmasa da içimde onun parçası yaşıyordu."

"Hayatınız çok zor olmuş."

"Oldu ama hiç pişmanlık duymadım. Nejat babası ölene kadar, üzerime o kötü gün hariç varmadı, babası öldükten sonra eziyetleri çoğaldı."

"Sizi Nejat Bey de sevmiş!"

"Onunki sevgi değil, reddedilmenin ve kardeşinin sevgilisi olmamın verdiği hırstı. Ayrıca babamın toprağını elde etme hırsı çok daha fazlaydı. Her neyse geldi geçti, boşandıktan sonra kızımla çok daha rahat ilgileneceğim. Huzurlu yuvası olacak. Karhan, Nadide'nin yaptığı saçmalıklardan bahsetti gelinliğin zamanında gelecek mi?"

"Karhan hemen telefon açtı yarın elimde olur."

"Bu güzel günlerinizde böyle nahoş bir olay yaşamanızı istemezdim, çok üzgünüm."

"Üzmeyin kendinizi gelin biraz uyuyun, dinlenin kuvvetli olmalısınız. Çocuklarınızın özellikle Neslişah'ın size çok ihtiyacı olacak."

"Biliyorum dinlenmeliyim, önümde çok zor zamanlar var. Bana arkadaşlık ettiğin, dinlediğin için teşekkür ederim kızım. Karhan artık sana emanet."

Bana kızım diye hitap etmesi çok hoşuma gitmişti, mutlu olmuştum. İyi geceler diyerek mutfaktan çıktı, dolaptan su alırken belime dolanan kollar tüm sıkıntılı anları bir anda unutturdu. Kollarında döndüm saçı başı dağılmıştı, yorgun görünüyordu. "İyi misin?"

"Çok iyiyim, çok rahatım, çok huzurluyum sadece tek şikâyetim var senden uzak kalmak."

"Uzak değil bir evin içindeyiz."

"Daha tadını yeni almışken, aynı evin içinde olup ayrı durmak beni mahvediyor."

"Bir gün daha bitti az kaldı kavuşmamıza."

Elleri hareket halindeydi beni salona çekip kapıyı sıkıca kapadı.

"Karhan burada olmaz annenler duyacak."

"Sessiz oluruz sana ihtiyacım var kadın. Naz edip durma."

"Kim demiş naz ettiğimi?"

Karhan vücudumun üzerinde dolanırken, içimi doldururken, ben duyduğum hazdan sesim çıkmasın diye yastığı ısırıyordum.



21. Bölüm

Günler çabucak geçmiş nikâh günümüz gelmişti, kızlar evin içinde bir oraya bir buraya koşturuyorlar zamanında yetişebilmemiz için hem beni giydiriyorlar, hem de kendi süslenmeleriyle meşgul oluyorlardı. Belkıs Hanım kuaförünü eve çağırmış, ev bir anda bayram yerine dönmüştü.

Nihayet hazırdım, babamı son anda unutmak istemediğimden hemen telefon açtım hayır duasını aldım. "Çok mutlu ol kızım."

"Muhittin babacığım bugün annemin mezarına gider, kızın sevdiği erkekle evleniyor, çok mutlu der misin?"

"Sen söyle kızım eminim annen dediklerini duyup mutlu olmuştur."

"Yine de git baba, tam nikâh saatimde orada ol. Seni, eşini ve annemi o anda yanımda hissetmek istiyorum."

"Giderim yavrum, fotoğraf yollamayı unutmayın."

"Olur babacığım."

Kızlar eteklerimi düzelttiler odamın kapısını açtılar, Karhan kapıdaydı gülümseyerek yanıma geldi.

"Melekler gibi olmuşsun Nur'um. Çok güzelsin."

Siyah smokin, beyaz gömlek içinde çok yakışıklı olmuştu.

"Sende çok yakışıklı olmuşsun."

Neslişah gülerek aramıza girdi. "Birbirinize iltifatlarınız bittiyse nikâhınızı kaçırmamak için acele etmelisiniz."

Karhan'ın koluna girdim merdivenleri ilk kez bu kadar ağır iniyordum. Arkadaşlarım, Belkıs Hanım, İbrahim abi, Mahide abla bize bakıyorlardı. Belkıs Hanım ağlıyordu, yanımıza gelip ikimizin de alnımızdan öptü.

"Benim yaşayamadığım mutluluğu siz yaşayın çocuklarım, hatta daha da çoğunu yaşayın. Allah birbirinizden hiç ayırmasın, uzun çok uzun yıllar yaşayın torunlarınızı, hatta torun çocuklarınızı görün."

Kayınvalidemin elini öptük kapıdan dışarı çıktık, bizi beyaz limuzin bekliyordu, çok güzel süslenmişti. Şoförümüz kapıyı açtı bindik, elim Karhan'ın elinden hiç ayrılmamıştı. Bir an arkama baktım, geride kalanlarda arabalarına bindiler. Yola çıktık, kornalar birbiri sıra çalıyordu. Mutlaka kızların işiydi bu.

"Siz Nur Ertürk... Karhan Ertürk'ü kocalığa kabul ediyor musunuz?"

"Ömrümün sonuna kadar evet."

"Siz Karhan Ertürk... Nur Ertürk'ü karılığa kabul ediyor musunuz?"

Yüzüne baktım zaten çevreyi gördüğüm yoktu, bana gülümsedi. "Ömrümün sonuna kadar evet." dediğinde kalbimdeki kelebekler hep birlikte kanat çırpmaya başladılar.

"Bende sizi İstanbul Belediye Başkanı'nın verdiği yetkiyle karı koca ilan ediyorum."

Nikâhımız kıyılmış resmen karı koca olmuştuk, Karhan koltuğumu geri çekerek beni ayağa kaldırdı duvağımı açıp alnımdan öperken; "Karımsın." diye fısıldadı. "Kocamsın. "diyerek cevapladım, minicik bir buseyi dudaklarıma kondurdu. Arkadaşlarımız, bizi alkışlarıyla kutluyorlardı. Salonda fazla durmadan evimize doğru hareket ettik, gelinliğim çok ağırdı üzerimizi değişip yemeğe geçmeye karar vermiştik. Elbisem yine beyaz olacaktı.

Kıyafetlerimizi aynı odada birbirimizi seyrederek değiştirdik, ateş bacayı sarmaya başlamışken son anda vazgeçmek zorunda kaldık. İki üç saat sonra artık hiç engelimiz olmayacak, doyasıya birbirimize dokunabilecektik.

Annesiyle kız kardeşi de bizimle birlikte eve gelmişlerdi. Beraberce yemeğe gidip gece sonunda onları evlerine bırakacaktık. Hareket ettik arabayı Karhan kullanıyordu.

Kulağıma yaklaşıp kısık sesle "Yemeği keşke başka bir gün verseydik." dedi.

Utanmıştım kolunu sıktım, Neslişah kıkırdayıp duruyordu. Bir an *'Ah!'* nidası duyunca arkaya döndüm, kayınvalidem camdan dışarı bakıyor, Neslişah'ta kolunu ovuşturuyordu. Pancar gibi kızardığımdan emindim. Karhan'ın bacağını cimcikledim. "Of elinde amma ağırmış, acıttığın yeri öpeceksin."

"Sözlerine dikkat etsene ayıp oluyor."

Neslişah yine kıkırdamaya başladı, kırmızı yandığından dört yol ağzında durduk. Tam hareket ettiğimiz anda aniden savrulduk, yan yoldan çıkan araba son hız üzerimize geliyor Karhan çarpışmadan kaçmak için çabalıyordu. İki aracın birbirine çarptığında çıkan ses kulaklarım da patladı, arabamız takla atıyordu. Çığlıklar! Kim bağırıyordu ki, dünyam kararırken dudaklarımdan dökülen son söz "Karhan!" oldu.

***

Gözlerimi açtım, ani sancıyla elimi başıma götürdüm. Karhan, Karhan neredeydi? Başımı zorlukla çevirdim, başı cama doğruydu yüzünü göremiyordum, hava yastıkları engelliyordu. "Canım uyan sevgilim ne olur uyan!" Ses çıkmayınca panikledim "Nur." Birden Karhan'ın sesini duyunca rahatladım." Nur sakin ol sakın panik yapma, emniyet kemerini açacağım, ağrıyan yerin var mı?"

Şöyle bir kendimi yokladım. "Başımdan başka ağrıyan yerim yok gibi, sen nasılsın?"

"Ben iyiyim yavaşça kemeri açıyorum, çok dikkatli hareket et, canın acırsa hemen söyle. Anne siz nasılsınız?"

"İyiyiz oğlum."

Karhan kemerimi açmaya çalıştı sıkışmıştı çevremize doluşan insanlar yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Önce arka kapıyı açtılar, Neslişah arabadan çıkmıştı. Hemen ardından annesini de çıkardı, koltukları arkaya itince bizimde çıkmamız kolaylaştı.

Karhan kemeri açınca yan düşmeme fırsat vermeden kollarıyla korudu, dışarıdaydım.

Kollarına sıkıca tutundum bacaklarım, biraz ağrı dışında sağlamdı. Belkıs Hanım boynunu tutuyordu sancısı olduğu belliydi, hemen yanına gittim. Trafik iki yönlü durmuştu. Telaşla çevreme bakındım, bize vuran araba ters dönmüş halde duruyordu.

Karhan'ın soğukkanlı davranması bizi mutlak ölümden kurtarmıştı. İnsanlar her saniye artıyor yardım gecikiyordu. Elimle bize çarpan arabayı gösterdim, o arabanın yanında da insanlar vardı. Bize çarptıktan sonra yandan gelen kamyonun vurmasıyla savrulmuş olmalıydı.

Karhan'a baktım. "Ya öldüyse?" diye telaşla söylendim.

"Şimdi bakmaya gidiyorum, hah polisler de geldi. Sakın annemlerin yanından ayrılma!"

Ambulanslar gelmişti Belkıs Hanım boynunun ağrıdığını söyleyince doktor boyunluk taktı. Çok şükür minik yaralar dışında hiçbirimize bir şey olmamıştı.

Karhan bize vuran arabanın yanına gitti, herhangi bir hareket yoktu. Gitmesiyle gelmesi bir oldu yüzü allak bullaktı.

"Ne oldu sürücü ölmüş mü?"

"Çok kötü, iyi görünmüyor hava yastığı açılmamış direksiyon göğsünü zedelemiş gibi. Kim olduğuna asla inanamazsın!"

Endişeyle ensesini sıkıyor, deli gibi gidip geliyordu.

"Karhan susma kim, tanıdığımız biri mi?"

"Bu kadar ileri gideceğini asla düşünemezdim, şimdi ben Nadir'e nasıl haber vereceğim ne söyleyeceğim?"

Çığlık atmamak için ağzımı kapadım.

"Nadide mi? Olamaz bir insan bu kadar ileri gidemez!"

Polisler yanımıza gelmiş kazanın nasıl meydana geldiğini sorguluyorlardı. Karhan kazaya sebebiyet veren arabanın direkt üzerimize geldiğini söyledi, kazaya şahit olmuş olan insanlar doğruladı. Şahitlerden biri kasıtlı üzerimize sürdüğünü söyleyince, diğer birkaç kişide sözün doğruluğunu onayladı. Nadide arabadan çıkarılıp sedyeye konmuştu. Yüzü kan içindeydi polisle birlikte yanına gittik, Nadide'ye bakakalmıştım. Birden gözlerini açtı, korkuyla geri çekildim bu halde bile düşmanca bakıyordu.

"Karhan!" diye seslendi.

Karhan uzak duruyordu. Elimi uzattım yanıma geldi, sedyeye doğru yöneltmek zorunda kaldım.

"Neden Nadide, neden bizi öldürmek istedin?"

Aslında cevabını bildiğimiz bir soruydu, yine de ne diyeceğini bekledim. Ambulansa sokmak isteyen görevlileri eliyle engelledi.

"Seni hep sevdim evlenmene dayanamadım, biz birlikte olamadıysak siz de birlikte olamazdınız. Çok üzgünüm, üzgün olmamın nedeni sizi öldürememiş olmamdandır. İkinizden de nefret ediyorum!"

Görevliler itirazlarını dinlemeden sedyeyi ambulansa soktular. Hemen hareket etti, sirenler çalarak uzaklaşan aracın yanan ışıkları kaybolana kadar peşinden baktım. Hastalıklı duyguları olan kadının saplantılı aşkının kurbanları olmamıza ramak kalmıştı. Karhan bana sarılınca ona iyice sokuldum.

"Özür dilerim bebeğim, benim yüzümden oldu bunlar."

"Senin ne suçun var? Ona sevdiğini söyleseydin, ilişkin olsaydı bıraksaydın suçlu olurdun. Hasta bir kadının suçunu üzerine alıp özür dileme, şükürler olsun bizlere zarar gelmedi."

Arabamızın ön tarafı parçalanmıştı, çekici bekliyorduk bir taraftan da polisler bizim ve kazayı görenlerin ifadelerini alıyorlardı. Nadir geldiğinde kardeşi çoktan gitmişti, arabasından inip Karhan'ın yanına gelip sıkıca sarıldı.

"Üzgünüm iş görüşmesi için kısa süreliğine bıraktım. Başında bekleyenlere, ben gelene kadar dikkatli olmalarını da söyledim. Senden hiç bahsetmiyordu, tahmin edemedim kaçacağını."

"Çok kötü yaralanabilir veya ölebilirdik, kardeşine sahip çık Nadir."

"Şikâyetçi olacak mısın?"

"Ben senin hatırına olmasam bile, kazayı görenlerin ifadeleri ceza almasını sağlayacaktır. Önce kardeşine git, oldukça kötü görünüyordu."

"Telefon ettim kaburgalarında ve bacaklarında kırıklar varmış, durumunun tehlikeli olmadığını söylediler. Sinir bozukluğundan tedavi görüyordu. Çok haklısınız, ceza almaması için bana yardımcı olun, tek kardeşim. Hapishaneye girmesin yaşayamaz."

Nadir bizden perişan görünüyordu, Karhan arkadaşının omzuna elini koydu. "Eğer içimizden herhangi birine zarar gelseydi, yaşamasına bile izin vermezdim. Git Nadir kardeşine sahip çık ne yaparsan yap, onun bize yaklaşmasına izin verme. Şikâyetçi olmayacağım ama kararı trafik mahkemesi verir orasına karışamam."

"Bu bile yeter dostum, söz veriyorum bir daha onu görmeyeceksiniz. Bunun için ne mümkünse yapacağım. Ülkemi terk etmek gerekiyorsa gideceğim."

Nadir çok üzgündü. Karhan dayanamayıp arkadaşına sarıldı, arabasına bindirdi. Nadir hareket edip yola çıktı, arabası gözden kaybolana kadar arkadaşının ardından baktı. Arabaları çekecek olan araçlar gelmiş, trafikte açılmıştı.

Polis arabasıyla önce hastaneye götürüldük. Karhan hepimizin kontrolden geçmesini istemişti. Sırayla muayene edildik, morarmaya başlamış çürüklerim harici hasar yoktu, Karhan ve Neslişah da benimle aynı durumdaydılar. Bir tek Belkıs Hanım, boynunda incinme olduğundan, boyunluğu takmaya devam edecekti.

***

Taksi tutarak evimize gittik, tüm arkadaşlarımız evimizin bahçesinde toplanmışlardı. Vakit oldukça geç olmasına karşın arkadaşlarımızın gelmesi beni duygulandırmıştı, birden ağlamaya başladım. Gözyaşlarımı durduramıyordum, yaşadıklarımızın acısı şimdi çıkıyor olmalıydı. Neslişah yanıma oturdu, sarılıp o da ağlamaya başladı.

Şahika ikimize birden sarıldı. "Yuh be kardeşim! Başınıza gelmeyen kalmadı, yine de inadım inat hem düğününüzü hem de kazadan kurtulmanızı kutlamaya kararlıyız. Bu kadar gözyaşı yeter! Bak yemekleri de aldık geldik, bahçeyi hazırladık. Ağlama zamanı değil eğlenme zamanı, kalk Gelin hanım damadımızı da ağlayarak üzme, adam neredeyse senin üzüntüne dayanamayıp ağlayacak."

Canım arkadaşım haklıydı. Karhan kendi yüzünden olduğunu düşünerek yeterince üzülmüştü, elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Birkaç peçete izleri yok etmişti, Karhan'ın yanına giderek beline sarıldım.

"Yeter üzüldüğün bu gece düğün gecemiz, tüm arkadaşlarımız burada. Hadi kocacığım unutalım kazayı, ileride acı anılarla değil güzel anılarla hatırlayalım bu geceyi."

Gülümsedi, eliyle yüzümü okşadı. "Haklısın karıcığım kötü anılar olmamalı hatıralarımızda." Arkadaşlarımıza baktı. "Geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim, güzel başlayan günümüz, kötü bitecekken sizler sayesinde yine güzelleşti, buyurun düğün yemeğimize."

"İki dakika daha beklerseniz üzerimi değişeyim bu halde fotoğraflarda kötü görünürüm." Üstüm yer yer lekelenmiş, tozlanmıştı, elbisemin eteği yırtılmış yanı sökülmüştü, Karhan da benden farklı değildi. Ceketinin kolu sökülmüş, gömleği lekelenmişti. Yukarı çıkıp üzerimizi aceleyle değiştik arkadaşlarımızı bekletmeye hakkımız yoktu, soyununca vücudumda hissettiğim ağrıların nedenini de anlamış oldum, morluklar hızla yayılıyordu. Karhan sırtımı hafifçe öpünce bile canım acıdı. "Güzelim nasıl morarmış sırtın?"

"Hepsi geçer, sende benden çok farklı görünmüyorsun."

Göğsünün üstünde, karın bölgesinde morluklar vardı. "Keşke banyo yapmaya vaktimiz olsaydı."

"Ne yazık ki yok, söz yalnız kalınca seni ellerimle yıkayacağım."

Gözleri hınzırca bakıyordu kıkırdadım. "Ah Karhan, bu halde bile aklın hınzırlıkta."

"Olmaz mı? Bu gece bir şekilde bizim gecemiz olacak başka yolu yok."

Kahkahamı tutamadım, sözleri bile içime alevler salmıştı. Uzanıp dudağından öptüm belime sarılmaya kalkışınca, hemen uzaklaşıp elini tuttum. "Zamanı gelince sevgilim, yine birbirimizin olacağız."

***

Servet Bey sağ olsun aşçısı ve garsonlarıyla birlikte gelmişti, bahçe hazırlanmış bizler masaya oturmuş, parmağımızı bile kıpırdatmadan servis yapılıyor günün son saatlerinin keyfine varıyorduk. Belli etmek istemesem de her dakika vücudumun ağrıları fazlalaşıyordu, tuvalete gitme bahanesiyle yerimden kalktım, ağrı kesici almam gerekiyordu. İçeri geçtim, Yadigâr mutfaktan çıkıyordu, hiçbir şekilde yanımda olmamış uzak durmuştu. Yüz yüze geldiğimizde yine de gülümsedim. "Nasılsın Yadigâr?"

"Geçmiş olsun kaza atlatmışsınız."

"Teşekkür ederim, ağrı kesicilerin yerini biliyor musun?"

"Bilmiyorum, bilmek zorunda değilim."

Sanki zoraki konuşuyor gibiydi. "Senin neyin var bu kadar soğuksun? Sadece ilaçların yerini sordum."

"Artık hanımefendi oldun, zengin kocayı tavladın bizi tanımazsın ama ben annemler gibi senin hizmetlin değilim. İlacını kendin ara."

"Sen benim arkadaşımsın, böyle düşünmene üzüldüm."

"Ben çok gördüm senin gibileri, parayı bulunca tanımazsınız."

"Yadigâr fazla oluyorsun."

"Doğru ben hep fazlalık oldum. Nur şöyle, Nur böyle... Seni bana örnek göstermelerinden bıktım usandım. Geldiğinden beri kâbusum oldun, hele şimdi Karhan Bey'i baştan çıkartıp evlenince, ailem daha çok üzerime varıyor, sevdiğim adamı küçümsüyorlar."

"Beni nasıl suçlarsın? Çok iyi bir ailen var, karşı çıkıyorlarsa bir bildikleri vardır."

"Ne bilmesi? İşi yoksa ne olmuş arıyor."

"Lütfen Yadigâr her yerim ağrıyor, misafirlerim var. İlaç için içeri girdim."

"Tabii ya, artık beni dinlemezsin Hanımefendi."

"Of Yadigâr hep bencil oldun, kazadan zor kurtulduk. Bugün düğün günüm, yanımda olacağına kapris yapıyorsun."

Daha fazla dinleyemeyecektim, kıskanç bir kadından zar zor kurtulmuşken bu seferde hasetlik eden arkadaşım dediğim kişinin hışmına uğramıştım. Artık huzur istiyordum sevdiğim adamla geçireceğim huzurlu, mutlu günlere ihtiyacım vardı. Arkamı dönünce Yadigâr'ın topuklarını vurarak uzaklaştığını duydum, özellikle ayaklarını vuruyor bana tepkisini belli ediyordu. Ellerimi tezgâha dayadım. Neredeydi bu ağrı kesiciler?

"Ne oldu hayatım?"

Karhan'ın sesini duyunca döndüm beline sarılıp başımı göğsüne yasladım.

"Biraz ağrılarım var, doktorun sözünü dinleseydim hastanede alsaydım ilaçları."

"Bende almadım. Olmalı bir yerlerde, bir tane ağrı kesici de ben içsem fena olmaz."

"Biz böyleysek, annen nasıldır kim bilir?"

"O akıllı kadın, doktor dediği zaman ilaçları aldı."

"İyi ki almış." Birkaç çekmeceye baktıktan sonra aradığımız ilacı bulduk. Suyumun son yudumunda aklıma gelen düşünceyle

gülmeye başlayınca su boğazıma kaçtı. Bu sefer de boğulurcasına öksürüyordum, Karhan sırtıma hafifçe vurmaya başladı.

"E be karıcığım bugün ikinci kez ölüm tehlikesi atlatıyorsun, her ne yaparsan yap elimden kurtuluşun yok."

Nefesimi alınca anca cevaplayabildim. "İşte bu yüzden gülmeye başladım ikimizin de ağrılardan hiçbir aktivitede bulunabileceğimizi sanmıyorum."

Başımı ellerinin arasına aldı, gözleri o kadar güzel bakıyordu ki!

"Canım... Canım Nur'um sen yeter ki benim yanımda ol her şeye razıyım."

El ele tutuşup misafirlerimizin yanına çıktık, yemek bitmişti, birer ikişer dağıldılar. Karhan da bende kalın diye ısrar etsek de, Belkıs hanım evine gitmek istedi.

Misafirler çıkana kadar garsonlar etrafı toplamışlardı, onlarda gidince bir başımıza kaldık. Bacaklarımı zor sürüyordum yukarıya tırabzanlara tutunarak çıktım. "Hey gelinim nereye gidiyorsun?"

Döndüm baktım. "Odama."

Eliyle odasını gösterdi. "Karıcığım odan artık burası ne çabuk unuttun evlendiğimizi?" Haklıydı, peşinden odaya girdim, yatak çok cazip görünüyordu.

"Nadide ne oldu acaba?"

"Şimdi sırası mı Nadide'nin?"

"Ağrılarım olunca aklıma geldi, Nadir perişan görünüyordu. Annenleri de ara gitmişler mi acaba?"

***

Karhan telefonuna uzandı, bende banyoya girdim bir şampuan yeterliydi daha fazlasına katlanamayacaktım. Bornoza sarılıp dışarı çıktım, Karhan üstünü bile değişemeden uyumuştu, bornozumu çıkarıp yatağın üzerine uzandım. Kocama sarıldım ayakucumuzdaki

pikeyi üzerimize çektim. Karhan kıpırdandı. "Birlikte banyo yapacaktık." Uyku sersemiydi "Sonra yaparız ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı var." Kolunu belime dolayıp iyice kendine çekti, göğsü yastığım olmuştu.

Vücudumda dolaşan elleri, dudakları zevkle kabullendim. Gözlerimi açtım, gün ağarmamıştı. Ellerimi saçlarında dolaştırdım, daha nemlilerdi kalkıp duş yapmış olmalıydı. Mis gibi kokuyordu.

"Karhan."

"Nazik olacağım sevgilim."

Başını göğüslerime çekip "İsteyen kim?" diye fısıldadım. Birbirimizin olurken ağrılarımız umurumuzda değildi.



22. Bölüm

Tekrar uyandığımızda vakit iyice ilerlemişti ve benim telefonumun alarmı çalıyordu. Niye kurmuştum ki ben bu alarmı? Karhan'ın sıcacık kollarından çıkmak istemiyordum. Alarm... Alarm durup durup yine başlıyordu, Karhan kıpırdanıp kalkmaya çalıştı. "Sevgilim niye kurarsın alarmını?"

Niye kurduğum aklıma gelince, yataktan nasıl fırladığımı bilemedim.

"Eyvahlar olsun bugün sınavım vardı." Elim ayağım birbirine dolanmıştı. Çabucak duş aldım, dişlerimi fırçalarken Karhan banyoya girdi. "Taksi çağırmam gerek, ararsan çok sevinirim."

"Ne taksisi ben seni bırakırım telaş etme. İnsanın okullu karısı olması da ne zormuş."

Ben telaş içinde oraya buraya koştururken Karhan giyinmişti bile. Saçlarımı kurutmadan toplayıverdim. "Hastalanmazsan iyidir."

"Vakit mi var kurutmaya, hava sıcak yolda kurur."

Ucu ucuna yetişmiştim, Karhan'ı yanağından öpüp, arabadan çıktım koşmaya başladım. Arkamdan bağırıyordu. "Koşma düşeceksin." Okulun kapısından girerken döndüm elimle öpücük gönderdim, arabaya yaslanmış bakıyordu.

Sınav sonrası sersem gibi olmuştum. Cevapları doğru mu, yanlış mı yaptığımı bilemiyordum. "Ne o Nur Hanım, gelin olmak yaramadı herhalde, yüzün beş karış."

"Gelin olmakla ne alakası var Mehmet? Sorulara doğru cevap verip vermediğimi düşünüyordum."

"Hem gelin, hem de öğrenci olmak kolay değil."

"Sanki hiç hayatında gelin oldun da biliyorsun."

"Tahmin edebiliyorum." Ellerini birden vücudun da gezdirmeye başladı, yüzü şekilden şekle giriyordu, bir an ne yaptığını anlayamadan boş boş baktım. Anladığım da yüzüm kesin pancar gibi olmuştu. Elimdeki çantayı kafasına indirdim. "Seni sulu şey..."

"Öf be kızım, amma ağırmış çantan, neredeyse kafam yarılacaktı."

"Şükret yavaş vurdum. Sululuklarını Ayşe'ye sakla, karşında evli barklı kadın var."

"Anlaşıldı hanımefendi, bundan sonra sana abla veya teyze diye hitap etmeliyim. E ne de olsa nikâh büyüğümsün."

"Ya Mehmet sus, çanta yine kafana geliyor."

"Senin çantanda anne terliği gibi oldu, hoşuna gitmedi mi? Vur bir tane. Al işte kocan kapıda direk olmuş. Gezmek tozmak varken bu yaşta evlen ah ah."

"Kocamla gezerim ne olmuş yani?"

"Haklısın vallahi kadın olsam ben de bu adamı kaçırmazdım. Şu kadın."

"Kim?"

"Senin yakışıklının yanına giden Hoca'nın kızı değil mi? Bak edepsiz kadına evli barklı demedi yapıştı koluna. Ben olsan parçalarım bu yellozu, hadi git Nur yol saçlarını!"

"Mehmet senin saçlarını yolacağım yakında, hadi ben gidiyorum."

Arkadaşımın yüzüne bile bakmadım gözlerim Karhan ve Seval'in üzerindeydi, kocama biraz daha yakınlaşacak olursa Mehmet'in dediğini yapıp, yapışacaktım yüzsüz kadının saçlarına. Yanlarına gider gitmez Karhan'ın koluna girdim. Beni gören kadının yılışık yüz ifadesi kıskançlıkla kasıldı. Başımla kısaca selamladım, Karhan'a baktım.

"Nihayet geldim aşkım aklım sende kaldı, niye bekledin ki burada yorulmuşsundur. Evimize gidince sana masaj yaparım." Kar-

han şaşkınlıkla yüzüme baktı dediklerimi ölçüp tartıyor olsa gerek, biraz düşündü yüzüne keyifli bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten yorulmuşum, hemen gidelim. Seval'de evliliğimizi kutluyordu."

"Teşekkür ederiz Seval Hanım, hadi hayatım gidelim." Arabaya nasıl bindiğimi bilemedim duygularım karmakarışıktı. Karhan bir şeyler anlatıyor ben duymuyordum.

"Nur yemeği nerede yiyelim diye kaçıncı kez soruyorum, duymuyor musun?"

"Eve gidelim Mahide abla bir şeyler hazırlamıştır."

"İzin verdik ya."

"Yine de eve gidelim, canım dışarıda yemek istemiyor."

"Neyin var canım?" diye sorunca radyo da kısık sesle açılmış olan müziğin sesini fazlalaştırdım, neyim olduğunu kısa süre de öğrenecekti.

Eve geldiğimizde Karhan'ı beklemeden arabadan indim içeri girdim, ilk mutfağa yöneldim. Yok burada ne işim vardı? Hızla yürüyerek yukarı kata çıktım. Bir an yatak odasına girsem mi diye düşünürken adımlarım çatı katına yöneldi. Evet, o aşağılarda dolanabilirdi benim odam burasıydı, hızla soyunmaya başladım, banyoya girdim Belki bu duş sinirlerimi yatıştırabilir, daha makul düşünebilirdim. Banyo kapısını kilitledim, odada bulamayınca arkamdan geleceğini biliyordum, düşündüğüm gibi de oldu kabinin kapısını açtım o da banyonun kapısını açmaya çalıştı. Açamayınca "Neyin var senin?" diye bağırdığını duydum. Şu an bu sözlerine aldırır durumda mıydım? ASLA...

Uzun süre banyoda kaldım, ellerim buruşunca abarttığımı anlamış oldum. Sudan dışarı çıktım, vücut bakımı, diş fırçalama hatta iki kez. İlkini hızlı yapsam da ikincisini gayet ağırdan aldım. Saç kurutma, sadece kurutmak yetmedi, kendime beceriksizce fön bile çekmeye çalıştım. Yapacaklarım bitmişti, acaba banyoyu baştan aşağı temizlese miydim? Fayansların aralarına, küvete baktım tertemizdi. Hırsımı geçirecek, oyalanacak bir şeyler aradım bulamadım. Karhan'ın canına yetmiş olacak, ritmik vuruşlarla kapıyı tıklatıyordu.

"Çık be güzelim saatlerdir içerdesin."

"..."

"Nur'um çık dışarı."

"..."

"Ne iyiydin ne oldu birden?"

"..."

"Nur banyo kapısı kırılacak buna emin ol."

"..."

"Tamam küçük hanım sen ne olduğunu söylemezsen burada durmaya hiç niyetim yok, ben yemeğe dışarı gidiyorum. İstediğin kadar banyoda kal, ne zaman gelirim belli olmaz."

Sinir adam git tabii git, kadınlarını özlemişsindir. Bu ne ya? Bir gün biri, diğer gün öteki... Elimdeki fırçayı yere attım. Fırçanın günahı neydi, yerden alıp yıkayıp yerine kaldırdım bir süre daha oyalandım; tırnaklarımı törpüledim hatta oje bile sürdüm Ya ne yapıyordum ben kendimi boşuna banyoya kapatmıştım. Gitmiş olmalıydı evliliğimin ikinci gününü yalnız bir kadın olarak geçirmek benim kaderimde yazılmış olmalıydı. Sinirle girdiğim banyoda üzerimden çıkarttığım kıyafetlerden başka kıyafet yoktu. İşte böyle düşüncesizce hareket edersem olacağı buydu, yavaşça kapıyı araladım. Karhan gerçekten gitmiş olmalıydı, dışarı çıktım kıyafetlerimin çoğunluğunu bu odada bırakmakla akıllılık ettiğimi düşündüm. Evet çok iyi yapmıştım iç çamaşırlarım yerinde duruyordu, alt odaya yeni aldıklarımızı yerleştirirken bunları atmaya kıyamamıştım, içinde giymediğim bile vardı. Koyu mor ve su yeşili takımlar bunları ne akla hizmet almıştım ki? Kızlarla pazara gittiğimizde onların ısrarıyla alıp bir köşeye atıvermiştim.

"Mor olanı giy sana çok yakışır."

"Ay!" Korkuyla arkamı döndüm Karhan oda kapısına yaslanmış beni seyrediyordu, havluyu sıkıca göğüslerime doladım. Şu an onu kocam gibi değil, düşmanım gibi görme meylindeydim.

"Yaaa ay küçük hanım. Derdin ne senin?"

İki takımı yine çekmeceye koydum, pamuklu olanları elime alıp tekrar banyoya yürüdüm. Birden uzanıp kolumdan yakaladı. "Bir

kez daha giremezsin o lanet olası banyoya. Ne olduğunu söyle, ne hata işledim?"

Öfkeyle yüzüne baktım, kanım kaynıyor başımdan alevler çıkıyordu. "Bırak kolumu, canımı acıtıyorsun."

"Bırakmak mı? Seni asla bırakmayacağım, ne olduğunu hemen söyle."

Bu sefer iki kolumdan da tutmuştu, havlu çözülüp ayaklarımın dibine düştü. Gözleri yüzümden vücuduma indi, tekrar baktığında gözleri alev alevdi. Elini uzatıp göğsümün ucunu okşayınca heyecanla nefesimi tuttum, kurtulmak için çabalamam boşunaydı. Başını eğip ağzına aldı. Sinirimin yanına duyduğum haz da eklenince, çok daha fazla çırpınmaya başladım. Belimden tutup yatağa yatırdı aramızdaki ihtiras her dokunmada fazlalaşıyor, itmeye çalıştığım elleri dokunduğu her yeri yakıp geçiyordu. Bacaklarımı sertçe ayırdı içimi doldurdu, aynı şekilde karşılık verdim, inanılmaz arzu dinmeli, vücudumdaki zevk ağrıları sakinleşmeliydi. Aynı anda doruğa ulaştık, gırtlağımdan çıkan iniltilere engel olamıyordum. Karhan'ın yüzündeki zafer ifadesini görünce üstümden ittim. Şaşkın gülümsüyor, seksle beni yumuşattığını sanıyordu. Öfkem biraz dinmişti, ona karşı koyamadığım için bu seferde kendime kızmıştım. Yataktan kalkmak için doğruldum bacaklarıyla kollarıyla sıkıca sarıldı, neredeyse nefes bile alamayacak haldeydim. Bedeni yine sertleşmiş bendeki arzular yine başlamıştı.

"Hâlâ kızgınsın. Ne olduğunu söyle hadi Nur'um, söyle ki derdine derman olayım."

"Bacaklarımın arasındaki elini çek!"

"Çok hoşlanıyor gibisin."

Parmaklarını biraz daha hareket ettirdi, kalçalarım onun hareketlerine uygun salınıyor engel olamıyordum. "İşte o yüzden çek diyorum, sana karşı koyamadığım için kendimden nefret edeceğim."

Durdu yüzüme baktı. "Sen oldukça ciddisin." Kendini geri çekti yine de bacaklarını üzerimden kaldırmamış, beni yatağa mahkûm etmişti. "Sinirinin nedenini söyle?"

"Dün seni kendince seven kadının saldırısı sonucu neredeyse ölüyorduk, bugün başka bir kadın teklifsizce sana dokunuyor, bana öldürecekmiş gibi bakıyor. Kaç kadın var hayatında kaç kadının daha tafrasına, kıskançlığına, hakaretlerine, küçümsemelerine mazur kalacağım?"

"Kıskandın sen."

"Kıskançlıksa hissettiklerim, evet kıskandım ama bu hoşuma gitmiyor. Bana cevap ver daha kaç kadınınla uğraşacağım?"

Birden çenemi tuttu, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Geçmişimde birçok kadın olduğunu gizlemedim ama hiçbirisi kadınım, karım değildi. Sen benim karım, kadınımsın. Yaşadıklarımız hoş olaylar asla değil. Nadide'de suçum olmadığını biliyorsun. Seval desen yok olan bir hikâye, benim için sadece Hoca'mın kızı."

"Hoca'nın kızı diye eski sevgilinle görüşmeye devam mı edeceksin?"

"Konuştuğum için kızdıysan muhabbet etmiyordum, evlendiğim için kutladı teşekkür ettim, sen geldin."

"Ya diğerleri? Ya onlar da çıkarsa karşıma? Ya onlar da bir şeyler yapmaya çalışırlarsa?"

"Ne yapmamı istediğini söyle, korktuğunu biliyorum, inan ben de korktum. Herkes Nadide gibi sorunlu değil. Evi, şehri, istersen ülkeyi değiştirelim. Hangisi içinin rahat etmesine neden olursa onu yapalım."

"Bir daha o kadınla konuşma."

"Tek istediğin bu mu?"

"Evet."

"Görürsem, görecek olursam Süpermen gibi uçup kaybolmazsam namerdim."

Sözleri çok komikti ben gülmeye başlayınca rahatladı, yüzündeki samimi ifade her şeye değerdi, sevgiyle boynuna sarıldım. Fırsatı kaçırmadı, barışmamızı sevişmenin verdiği büyük hazlarla kutladık.

***

"Karnın acıkmadı mı senin?"

Vücudumun gevşemesinin verdiği rehavetle sere serpe koynunda yatıyordum. Göğsünü ısırdım, karşılığında kalçama tokat yedim. "O kadar çok acıktım ki seni bile yiyebilirim."

"Kalk o zaman kadın. Yemek hazırla, kocanın karnını doyur."

"Olur kocacığım ne arzu edersin?"

"Seni, sadece seni arzu ederim. Ama arzularımın şahlanması için enerjiye ihtiyacım var."

Ondan önce banyoya girip aşağı indim, kocamı doyurmam gerekiyordu, hem de her yönden doyurmalı, başkalarına bakmasına hatta gözünün kaymasına bile fırsat vermemeliydim. Dolapta hazırlanmış yemekleri ocağın üstüne ısınmaları için koydum. Masayı hazırlamaya başladım, aklıma gelen düşünceler niye Karhan'ı bu kadar çok kıskandığım oldu. Aslında yanıt çok kolaydı, bu Dünya'da tek başımaydım. Benim diyebileceğim tek kişi Karhan'dı, merdivenlerden inen ayak seslerini duyunca yemekleri tabaklara koydum. Gelip sırtımdan sarıldı bedenimi sıkıca sarmasına izin verdim.

"Seni çok, hem de pek çok seviyorum." Sözlerimin karşılığını kollarının arasında çevirerek kocaman bir öpücükle verdi.

"Ben de seni çok seviyorum Nur'um, seni tanıdığım andan beri seninim, başka bir kadın asla olmayacak buna emin ol." Güzel sözlerinin karşılığını bende, kocaman bir öpücükle ödüllendirdim.

Yemeğimiz bitmek üzereyken telefon çaldı, arayan babamdı sevinçle açtım. "Nasılsın kızım?" Babamın sesi sevgi doluydu.

"Çok iyiyiz babacığım nikâhımız oldu, daha ne olaylar oldu inanamazsın. Fotoğrafları yarın kargoyla yollarım, Karhan seninle konuşmak istiyor veriyorum."

Karhan, olan olayları amcasına anlatırken, masayı toplayıp kahvelerimizi hazırladım. Fincanı önüne bıraktım, sandalyesini biraz geri çekerek beni kucağına oturttu. Konuşmalarını duymamı ister

gibiydi, başını omzuna yasladım. "Amca ben senin küçük kardeşinin oğluymuşum."

"Nasıl?"

"Nejat öz babam değil, sadece amcam."

"Zaten o heriften senin gibi biri nasıl oldu şaşıyordum, anası gibi acımasızın teki."

"Şimdide ben nasıl diyeceğim."

"Babamın ilk karısından olma oğlu, geçinememiş boşanmışlar. Bizim annemizle evlenince anneme yapmadığı eziyet kalmamış. Mustafa ve ben, öz be öz kardeşiz çok sevindim küçük kardeşimin çocuğu olduğuna. İlk fırsatta seni görmek sarılmak isterim."

"Neden olmasın hemen hazırlanır çıkarsak saatler içinde yanına gelir hem seni görürüz, hem de Zeynep annenin mezarını ziyaret ederiz." Karhan'ın sözleriyle birden irkildim. Gerginliğimi fark etmişti saçlarımı okşadı.

"Buraya gelmeseniz oğlum, belki tanıyan çıkar."

"Kim nereden tanıyacak amca? Nur erkek kılığındaymış, geldiğinden beri o kadar çok değişti ki! Hem artık yanında ben varım, kimseden korkum yok. Akşama sendeyiz."

"İyi gelin bakalım, kızımı çok özlemiştim. Mustafa'mın çocuğunu da tanımış olurum, arka bahçede mangal yapar, amca yeğen birer tek atarız."

Karhan vedalaşarak telefonu kapattı, hâlâ gerginliğim geçmemişti.

"Korkma tek başına değilsin, bu halde kimse tanımaz seni. Adana devasa büyüklükte, bu yüzden rahatla."

"Ama babamın evi o yere çok yakın."

"O bölgeye oldukça uzak otelde yer ayırtırız, amcama gece gideriz, sabah erkenden mezarlığa gideriz, korkmana gerek kalmaz. Hem niye bu kadar çekiniyorsun? Annen öldüğüne göre senin üzerinde baskı kuramazlar."

"Çok değişik bir dünya, içinde olmadan anlaman mümkün değil."

"Haklısın bilemiyorum, ziyaretimizi kısa tutarız."

"Bende annemi ziyaret etmeyi çok istiyordum, sen yanımda olduktan sonra korkmam kimselerden."

Hazırlanmak için yukarı çıktım içim içimi yiyordu. Ya görürlerse, ya beni tanırlarsa? Beni de annem gibi alırlar mıydı? *'Daha borcunu bile ödeyemeden ölecek.* 'diye Madam'ın dert yandığını kulaklarımla duymuştum.

Kısa sürede hazırlandım, ufak çanta bir günlük ziyaret için yeterliydi. Karhan uçak biletleri için konuşmuş, kısa süreli internet araştırmasıyla amcama uzak mesafede otel için rezervasyon yaptırarak, uçaktan inince bizi karşılaması için kiralık araba ayarlamıştı. Karhan'ın hızına gerçekten yetişmek mümkün değildi.

Geçmişime tekrardan adım atacak olmanın korkularıyla, kocamın kolunda uçağa bindim.



23. Bölüm

Adana'ya varmamız yol dâhil iki buçuk üç saat kadar sürmüştü, varana kadar Karhan'ın omzuna yaslanmış uykuyla uyanıklık arasında endişelerimi unutmaya çalışmıştım. Uçaktan inip dışarı çıktık, Karhan üzerinde ismi yazılı pankartla gelen adamdan arabayı teslim aldı. İlk olarak otele gittik, Adana'da kaldığım süre boyunca görmediğim bölgesinde olan Hilton Oteli'nde yer ayırtmıştı. Kapıyı açan komiyi biraz bahşiş vererek yolladı, içeri girdim. Şaşkınlıkla bakakaldım, çok güzel döşenmişti, kahverengi ve beyazın en güzel haliydi yatak devasa boyutlardaydı. Yatağın üzeri güllerle süslenmişti ve kumaşlarla nasıl yaptıklarını anlamadığım iki kuğunun dudak dudağa getirilmiş görseliydi. Çok beğenmiştim, bir köşede buzlar içerisinde şampanya, bir sepet meyve vardı. Elmayı alıp Karhan'a uzattım.

Kaşını kaldırıp beni şöyle bir süzdü. "Âdem, Havva'nın uzattığı elmaya bir kez kanmış, o zamandan beri erkek milleti olarak elma uzatan kadından uzak duruyoruz."

"Sahi mi? Şimdi sen bu elmayı istemiyor musun?" Elimde elmayla odayı dolaşmaya başladım, her adımda bir düğme açıyordum, öylece durmuş beni izliyordu. Gömlek Karhan'ın üstüne uçtu, eliyle yakalayıp kokumu içine çekti. Etek bir iki kıvrak hareketle kalçamdan yere düşerken yakaladım, koltuğun üzerine fırlattım. İç çamaşırlarımla ve yüksek ayakkabılarımla kalmıştım elmayı yine uzattım.

"Hâlâ istemiyor musun?"

Olumsuz anlamda başını salladı, elmadan bir ısırık aldım. "Çok sulu tadı nefismiş, hâlâ mı istemiyorsun?"

Cevap olumsuzdu beni nasıl istediğini vücudu çoktan söylemeye başlamıştı, kıkırdadım bir ısırık daha aldım. Camlara doğru yaklaştım, ilk kez yerinden kıpırdadı perdeleri örttü. Geriye döndüm sutyenimi çıkardım. İncecik iç çamaşırıyla salındım. "Eh madem istemiyorsun ben banyoya giriyorum."

"Sakın son ısırığı alma, o benim." dedi.

Son ısırığı da aldım ama hızla kolumdan çekti, elma dilimi dudaklarımdan ağzımın içine girmeden birazını ısırdı.

"Havva yine Âdem'i baştan çıkardı."

Ben kazanmıştım. Minik oyunum Karhan'ın kollarında zevkle inlerken, yatakta bitti.

Biraz dinlenip giyindik, genelev kadınları buralarda olmasa da, yine de çekiniyordum. Bazı kadınların özel randevulara gittiklerini duymuştum. Hızla çevreme bakındım tanıdık sima yoktu, arabaya binip babamın evine giderken tüm anılar peşi sıra gelmeye başladı. Karhan huzursuzluğumu hissetmişti, eve varana kadar elimi bırakmadı. Kapıya geldik, derin bir nefes aldım, çok uzun süredir babamı görmemiştim. Her ne olursa olsun bu evde güzel zamanlarım da geçmişti. Babamla ders çalışmamız, sohbetlerimiz, ilaçlarını zamanında almadığı için atışmalarımız...

Camda bizi bekliyor olmalıydı. Biz daha zili çalmadan kapı açıldı, yüzünde kocaman gülümsemeyle babam kapıda duruyordu, özlemiştim. Karhan'ın elini bırakarak kısacık mesafeyi hızla yürüdüm, babama sarıldım. İlk sırtımı sıvazladı sonra kollarımdan tutup kendinden uzaklaştırdı. Küçük hanım ben sizi tanımıyorum, benim Nuri'm nerede?"

"Ya baba hâlâ mı Nuri? Bir vazgeçemedin."

"Kız sen ne olmuşsun böyle, geri dur biraz iyice bakayım sana. Ah Nur, ne kadar annene benzemişsin."

"Sahi mi baba? Anneme mi benziyorum?" Babamın beni anneme benzetmesi içimi fena yapmıştı, neredeyse ağlamak üzereydim.

"Zeynep kadar, hatta daha da güzel olmuşsun. Belli ki yeğenim emanetime iyi bakmış."

Amca ile yeğenin ilk karşılaşmalarıydı, biraz geriye çekildim. Karhan bir iki adım geride durmuş bizim kavuşmamızı gülen yüzle izliyordu.

Ben geriye çekilince babam Karhan'a baktı. Yüzünü gökyüzüne kaldırdı. "Ah Mustafa'm görüntünü bırakıp da gitmişsin be kardeşim!"

Babam ağlıyordu, kocaman adamın gözyaşları peşi sıra yanaklarından iniyordu. Bir an kalbini tutunca endişelendim telaşla içeri koştum, ilaçları aynı çekmecede olmalıydı. Hangisini vermeliydim? Birkaçını elime alıp dışarı çıktım, amca yeğen sarmaş dolaş olmuşlardı. Sevgiyle onları seyrettim, geçmiş ve şu an birbirine karışmış gibiydi.

İlk hasret giderme anları geçince içeri geçtik, evin arka bahçesini hep sevmiştim, yaşlı ağaç hâlâ dimdik duruyordu, yanına gidip eski dostuma kavuşmuş gibi kucakladım. Babam gülmeye başladı, Karhan şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Şaşırma oğlum, bu hınzır kız dutları yiyeceğim diye bu ağacın tepesinden inmezdi. Nuri, geliyorsun diye salıncağın iplerini yenilettim, yan komşunun oğlu Ferit sağ olsun ipleri sağlamlaştırdı. Bir de benimle dalga geçti, *'Bu yaştan sonra salıncakta mı sallanacaksın?'* dedi durdu."

Ne çok anı biriktirmiştim gülümsedim, sallanacağım diye babamla az kavga etmemiştik. Ağaca tırmanmama izin vermeyince surat asar oturur, o gidince ağaca çıkardım. Kaç kez *'Düşeceksin.'* diye azar işitmiş, en sonunda ağaca bir merdiven dayamış salıncağı da kurmuştum. Benden daha çok dut yemeyi severdi, üst dallara uzanır olgunlarını babam için toplardım. Ne yazık ki daha dutlarım olmamıştı.

Biz gelmeden babam mangalı köz haline getirmişti. Mutfağa geçtim her şey bıraktığım yerdeydi. Kısa sürede salatayı yapıp bahçe masasını hazırladım. Etlerle Karhan ilgilendi, konuştukları tek konu

Mustafa baba oldu. Muhittin babam iki de bir elini uzatıyor inanamıyormuş gibi Karhan'ın yüzüne koluna dokunuyordu.

"Az çapkın değildi hayta, en küçüğümüz olduğundan çok severdim, eve geldiğimde bacaklarıma sarılması hâlâ gözümün önünde. Delikanlılık çağlarına gelince o beni ziyarete gelirdi. Karıma âşık olduğumu ilk kez ona söylemiştim. Annene âşık olduğunu da, ilk kez ben öğrenmiş, Mustafa ölür ölmez Belkıs. Nejat'la evlenince çok üzülmüştüm. Nedeni senmişsin demek, keşke Belkıs bana gelseydi, bir hal çaresi bulurduk desem de, kader böyleymiş."

Vakit oldukça geç olmuş, ben merak ettiklerimi soramamıştım. Karhan lavaboya gidince ilk fırsatı buldum. "Baba beni arayan soran oldu mu?"

"Hülya hâlâ soruyor, senden vazgeçemedi."

"Kimmiş karımdan vazgeçemeyen?"

Babam gülerek; "Karına âşıklar, haberin yok."

Karhan'ın kaş çatması düzelmemişti. "Sakin ol be oğlum Nur, Nuri'yken biçare kızlardan biri Nur'a âşık olmuş, hâlâ onu sorar durur." Açıklama yapınca Karhan'ın yüzündeki bariz rahatlama ifadesine, gülmemek elde değildi. Birden kolunu omzuma attı. " Vay be Nuri ne canlar yakmışsın, birde bana kızıp duruyorsun."

"Ya sende mi? Nuri deyip durmayın bana." Saatler su gibi gelip geçmişti, otele gitmek için kalktık, babam kalmamızı isteyince kıramadık. Sabah erkenden mezarlığa ziyarete gideceğimizden teklifini kabullendik.

"Yatak çok küçük, ben salondaki kanepede mi yatsam?"

"Olmaz karıcığım üstümde yatarsın, yine de senden ayrılmam."

Gerçekten dediği gibi oldu; yarı vücudumdan fazlası Karhan'ın bedeninin üstündeydi. Ne o, ne de ben hiç şikâyetçi değildik. Yatak kıyafetlerimiz yanımızda olmadığından, eskiden kalma tişörtümü üzerime geçirmiş, Karhan'da alt çamaşırıyla yatmıştı. Uykuya dalana kadar çok uzun zaman geçti, *'Elini oraya koyma, bacağını çek.'* demekten bir hal olmuş sabah yapacağımız ziyaret için kendimizi zor da olsa engellemiştik.

Erkekler uyanmadan kalkıp kahvaltıyı hazırladım, ikisini de öperek uyandırmam hoşlarına gitmişti.

Kabristan ziyaretimiz benim açımdan çok duygusaldı, babam söz verdiği gibi annemin mezarına çok iyi bakmıştı.

Babam; "Zeynep, artık huzurla yatabilirsin kızın çok mutlu." dedi.

Annemin mezarı başına oturdum, başına dikilmiş olan taşı onu okşar gibi sevdim. Karhan tam arkamda duruyor, kuvvet vermek ister gibi omzumu tutuyordu.

"Rahat uyu Zeynep anne, kızını çok seviyorum, ona çok iyi bakacağım." Kocamın sözleriyle elinden tuttum yanağıma yasladım, verdiği sözü tutacağını biliyordum. Bu hayatta artık yalnız değildim. Kocam benim anam, babam, sevgilim, arkadaşım, dostum yani her şeyim olacaktı.

Kabir ziyaretimiz sona erdiğinde veda zamanımızda gelmişti, babamla birlikte fotoğraflarımızı çektik. Kareler telefon hafızalarımızda babamla, amcasıyla ya da hep birlikte verdiğimiz pozlarımız, anılarımız olarak yer aldı. Fotoğraflardan hemen bir tane çoğaltıp fotoğrafçıdan aldığımız çerçevenin içine koyup babama verdik.

"İki çocuğumun mutlu günlerinde çektirdikleri bu resim evimin başköşesinde duracak, ömür boyu mutlu olun çocuklar. Bizlerin yarım kalmış aşkları sizlerle tamamlansın."

***

Babamın bu güzel dualarından sonra otele doğru yola çıktık.

"Karhan pastanenin orada dur!"

"Canın pasta mı çekti?"

"Annemin verdiği para çok azdı, vitrinde gördüğün rengârenk şekerlerden almak istemiştim, uzattığım parayla üç dört şeker anca alabilmiştim. Çalışan amca daha çok şeker verdi ortağıydı her halde, laf söyleyince, *'Bazısının parası bazısının duası.'* demişti. Kimsesiz fakir çocuklara hep yardım edermiş. Üzerine bir sürü şeker yememe

rağmen, hiçbir şeker o andaki hislerimle yediğim şeker kadar güzel değildi."

"Hadi gel sevdiğin şekerlerden alalım."

Karhan elimden tuttu, hızlı adımlarla pastaneye girdik.

"Hangilerinden istiyorsun?"

"Sadece sana anlatmak istedim, bunları İstanbul'da buluruz."

"Olmaz seç istediklerini."

Bizi karşılayan yine aynı kişiydi, istediğim şekerlerden azar azar aldım. Karhan ücretinin ne kadar olduğunu sordu.

"On lira."

"Sizden ricam var eski bir tanıdığımın parasız olduğu zamanlarda canı şeker istemiş, elinde olan paradan çok daha fazla şeker koymuşsunuz, hâlâ sizin iyiliğinizi unutamıyor ve o anda yediği şekerlerin tadında. Size para bıraksam fakir çocuk geldiğinde istedikleri kadar şeker verir misiniz?"

"Ne güzel olur ama yakında burayı kapatacağız, modern pastanelerle baş edemiyoruz."

"Neden?"

"Yenilik yapmaya dünya kadar masraf istiyorlar."

Karhan birden masaya oturdu iki dilim çikolatalı pasta, iki bardak buzlu limonata istedi ve adamı masamıza davet etti. Kâğıt kalem isteyerek çizgiler çizmeye başladı, ne yapmaya çalıştığını anlamıştım, benim kocam bir taneydi. Bende etrafıma bakarak, "Şurası şöyle, burası böyle olsun." demeye başlayınca adam şaşkınlıkla yüzümüze baktı. Bir süre sonra kâğıdın üstünde çok güzel, modern bir pastanenin görüntüsü oluşmuştu.

"Ben mimarım, kısa sürede burayı yenileyebilirim. Eşim de mimardır."

Adamın gözleri parlamıştı. "Çok güzel ama pahalıya mal olur başa çıkamam."

"Hiç merak etmeyin, o şeker verdiğiniz kişi size çok minnettar, inşaat işleriyle uğraşıyor, yarı yarıya hallederiz."

"Ben bana minnet duyulsun diye yapmıyorum, çocukları birazcık mutlu görmek beni de mutlu ediyor."

"Bir söz vardır mutlaka biliyorsunuzdur; iyilik yap denize at, döner dolaşır seni bulur derler. Lütfen kabul edin, hemen haber vereyim başlatsın işlemleri."

Karhan adamın ayırdığı paraya önem bile vermedi, kabul etti. Dışarı çıkıp arabaya bindiğimizde sessizce ağlıyordum.

"Neden yine bu gözyaşların, ağlamana dayanamıyorum!"

"Sen çok iyisin, çok iyi yüreklisin."

"Seni çok seviyorum da ondan, seni mutlu edecek her olay, benim daha çok mutlu olmama neden oluyor."

Parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Hadi o güzel gülümsemeni görmek istiyorum." Yüreğimden taşan sevgiyle kocaman gülümsedim. "İlk kez bu kadar güzel gülümsedin daha aşağısına asla razı olmam, hep yüzün gülecek."

"Söz sevgilim, hep yüzüm gülecek. Bu gülümsememde hep sana ait olacak."

***

Karhan arabayı çalıştırdı birden önümüzde duran kadınlar, yanlarından geçen iki kadının üzerine sopalarla saldırdılar kadınlar birbirine girince kalkış yapamadık. Dövülen kadınlardan biri arabamızın üstüne düştü, bir an göz göze geldik. Tanıyordum iki kadını da tanıyordum, bağırmamak için ağzımı kapattım. Karhan çoktan arabadan çıkmış, elinde sopa olan kadınları engellemeye çalışıyordu. Kadının biri Hülya daha kalkmadan beline vurdu.

"Orospular yuvamı dağıttınız!" Dayanamıyordum arabadan çıktığım gibi Hülya'yı kaldırıp arkama aldım.

Kadın hırsla kolumdan çekti. "Çekil yoksa seni de fena yaparım. Nasıl orospuyu korursun?"

"Kocana bu kadın mı gel dedi?"

"Onlar burada olmasa gitmezdi, beni aldatmazdı."

"Bu biçareyi döveceğine, gücün yetiyorsa kocanı döv."

"Defolsunlar gitsinler bunlar."

"Gider şikâyet edersin, hakkın yok vurmaya."

Karhan öbür kadının kolundan tutup getirmişti, önlerinde durduk. Kadınlardan biri hırsını alamamış olsa gerek, yine saldırmaya çalıştı. "Eğer o sopayı indirmezsen, elinden alıp ben seni döveceğim, bakalım acısı nasılmış öğrenmiş olursun." Karhan'ın tehdidi karşısında kadın şaşırdı. "Bunlar kötü kadınlar."

Dayanamıyordum. "Onlar kötü olmak istedi mi? Hayatın sillesini yemiş insanlara, eziyet edip günaha girmeyin." Kadın çok edepsizdi sözlerimi duymuyordu, beni iteklemeye çalışınca Karhan öfkeyle bileğinden tuttu. Kadın acıyla resmen ciyakladı.

"Biz mi günaha giriyoruz? Hem siz karışmayın işimize."

Karhan kadınlara "Defolun gidin buradan" diye bağırdı. Hülya'yla Esma'ya döndü; "Sizde hemen arabaya girin!"

Kadınların yüzündeki inanamaz ifadeyi görünce kollarından yakaladım, arabanın içine neredeyse itekledim. Karhan hemen arabayı çalıştırdı, hızla uzaklaştık.

"Bizi biraz ileri de bırakın, sizin de başınız belaya girmesin." Hülya'nın cılız sesini duyunca etimden et koptu sanki. Yüzüne bakmamaya çalışıyordum, babamın annene benziyorsun sözü aklımda dolanıp duruyordu. Arkadan hafifçe omzuma dokunan elle irkildim. "Sizinle daha önceden tanıştık mı? Buralı mısınız?"

"Hayır, eşimle balayındayız, öylesine geçtiğimiz bir kent, ilk kez geliyoruz."

Hülya'ya cevap verirken Karhan'ın yüzüne bakıyordum, durumu anlamıştı. Sözü benden alıp, devamını getirdi. "İlk geldiğimiz anda başımıza gelenlerden sonra, bir daha asla gelmeyiz."

"Bizi burada bırakın, çalıştığımız yere kadar götürmenize gerek yok." Karhan ne yapayım der gibi yüzüme baktı.

Hülya'nın sesi nasıl ağlamaklı geliyordu. Karhan sağda durunca hemen aşağı indiler, teşekkür edip hızlıca yürümeye başladı-

lar. Üzüntüyle peşlerinden baktım. Hülya nasıl çökmüştü. "Gidelim, buradan hemen gidelim Karhan."

"Seni erkek sanan kadın mıydı, hani sana âşık olan?"

"Oydu, nasıl yıpranmış aynı yaşlardayız."

"Kolay değil Allah seni korumuş."

Adana gezimiz güzel başlamış üzüntülü bitmişti, daha vaktimiz olmasına rağmen hemen havaalanına gitmek istedim. Karhan üzüntülü halimi gördüğünden, sesini çıkarmadan kabullendi. Havaalanında uçuş saatimizin gelmesini oldukça çok bekledik, hiç itiraz etmedi söylenmedi, soru sormadı. Sadece omzuna yasladığım başımı sevgiyle okşadı.

Uçağa bindiğimizde aynı pozisyonda, çok daha rahattık. "Hadi uyu aşkım."

"Uyumak istemiyorum."

"Bence gözlerine uyku gelmiş, inat etme ve artık havalandık geçmişini geride bırak, düşünme."

"Nasıl düşünmem? Hülya'yı görmem çok kötü hissettirdi, ben kurtuldum. Ya o, gözleri nasıl acıyla bakıyordu!"

Yolculuğumuz uzun sürmemişti yorulmuştum, ruhum yorulmuştu, evimize varır varmaz ilk işim banyoya girmek oldu. Çıktım, Karhan telefonda annesiyle konuşuyordu, selam söylemesini aşağı kata ineceğimi söyledim.

Mutfaktan su alarak televizyon odasına geçtim, sıkıcı düşüncelerimden belki kurtulabilirdim. Önüme gelen ilk kanalı açtım sesini iyice kıstım, boş gözlerle baktığımın farkına varınca koltukta kıvrıldım. Yukarı çıkmaya bile mecalim kalmamıştı. Televizyonda söylenen şarkının müziği ninni gibi geliyordu.

"Kalk güzelim yatağımızda uyu." Karhan'ın sesini hayal meyal duydum.

"Çok rahatım az uyuyayım." diye zorlukla mırıldandım.

"Ne yapalım Allah'tan koltuk geniş." Arkama geçti, belimden sarılıp kendine doğru çekti, ana kucağında teselli bulmaya çalışan

çocuk gibi sokuldum. Bir an uykum açılır gibi oldu, kulağıma fısıldadığı "Uyu Nur'um" sözleriyle tekrardan uykuya daldım.

Sabah gözlerimi açtım, bir an nerede olduğumu anlayamadım, koltukta uyuyup kalmıştık. "Kıpırdama biraz uyuyayım." diyen Karhan bana daha sıkı sarıldı, kıkırdadım. Beni daha sıkı kendine çekti nedenini fark etmemek imkânsızdı.

"Gül sen gül, fark ettiğinin kumanda olmadığını anlamış olmalısın."

Elimi arkaya götürdüm. "Çoktan uyanmışsın biraz daha burada oyalanmaya devam edersek Mahide ablaya rezil olacağız."

Eli çoktan göğüslerime ulaşmış, avucunun içinde yoğuruyor uçlarını parmaklarının arasında sıkıştırdıkça alevler kasıklarıma iniyordu.

"Çabuk kalk yürü, hatta koş yoksa Mahide abla porno görmüş kadar olacak."

"Banyo mu, yatak mı?"

"Hangisi yakınsa o olsun." Bu arada çoktan merdivenleri tırmanmaya başlamıştık, yürürken bir yandan soyunuyor, ikide bir elini uzatıp beni resmen mıncıklıyordu.

"Yatak ve duş olsun, okula gitmem gerek."

Resmen yatağın üzerine fırlatıldım, hiç şikâyetçi değildim hızla birbirimizi soyduk. Ön sevişmeye gerek kalmadan sıcaklığa teslim oldum, çok geçmeden Karhan'da bana katıldı. Sevişmemiz ilk kez bu kadar çabuk bitmişti, harcadığımız güçten bacaklarımda derman kalmamıştı.

Elimi Karhan'ın göğsüne koydum, ince bir ter tabakası altında parlıyordu, aynı şekilde olduğumdan emindim. Bana baktı elimi kasıklarıma götürünce telaşlandı. "Canını mı yaktım?"

"Çok güzeldi biraz sızlıyor ama aldığım zevk inanılmazdı."

"Ben şimdi acısını geçirtirim."

Yerinden kalkıp elimden tuttu banyoya götürdü, duşunun sıcaklığını ayarladı.

İkimizde akan ılık suyun altındaydık ellerini iyice köpürterek bedenimi okşarcasına yıkamaya başladı. Biraz önce dinen duygular tekrar geri geldi, nereme nasıl dokunacağını biliyor yine beni zevke sürüklüyordu. Önümde diz çöktü ne yapacağını çoktan anlamıştım bir bacağımı kaldırarak omzuna koyduğunda yüzüme baktı onaylamamı bekler gibiydi, saçlarına parmaklarımı geçirerek kendime çektim istediği zaten buydu. Duyduğum sızıyı zevkle geçirdi, rahatladığımı fark ettiği anda beni çevirdi kalçalarım onun gücü altına çoktan girmişti, bitti dediği anda gelen yeni kasılmalarla sona ulaştık birbirimize sıkıca sarıldık. Yaralı ruhumu sevgisiyle, bedeninin gücüyle iyileştiriyor beni her an her saniye kendine çok daha fazla âşık ediyordu, bağımlısı haline geliyordum.

"Sakın beni bırakma!" Şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Asla seni bırakamayacağımı bilmiyor, hissetmiyor musun? İlk kez yaşadığım hislerin şaşkınlığı içindeyim, hiç kimse bu kadar doygunluk vermedi. Sen benim aldığım nefessin."

"Sende benim nefesimsin, sensiz kalırsam ölürüm."

Giyinip aşağı indik, Mahide abla çoktan gelmiş mutfağı mis gibi börek kokuları sarmıştı, kahvaltı masasına oturduk. Yine çabuk yemeli, okulun son sınavına geç kalmamalıydım.

"Bir gün de, rahat et şu kahvaltını."

"Geç kalacağım."

"Ben seni bırakırım."

"Taksiyle de gidebilirim, sen annene uğra okul çıkışı gelirim."

"Olmaz seni bırakır beklerim, birlikte gideriz. Sınavın tek değil mi?"

"Tamam, canım bekle. Hadi bu sene bitti seneye ne yapacaksın? Her gün götürüp getirecek misin?"

"O zamana kadar bir şeyler düşünürüz, hem senin de ehliyetin var en iyisi biraz pekiştirelim, sana küçük bir araba alalım. Otobüslerde, minibüslerde vakit geçirmene gönlüm razı değil."

"Çoğu arkadaşım toplu taşımayı kullanıyor, ben rahatsız değilim sadece kışın biraz zor oluyor."

"Kocaya itiraz edilmez, ben ne dersem o olur."

"Ya kabulleneceğim olur, kabullenmeyeceğim olur, her dediğine *he* dememi bekleme."

Mahide abla gülümseyerek küçük atışmamızı izliyordu. "Bak Mahide ablaya, İbrahim abi ne dese kabullenir."

Mahide ablaya baktım.

"Ters gelse bile mi?" diye sordum.

Gözüm cama ilişti Karhan gülerek doğrulaması için işaret yapıyordu, birden döndüm. "Yakaladım seni, cahil olabilirim ama aptal değilim kocacığım. Hadi geç kaldım yürü çabuk!"

"Çok gözü açık, ben bununla nasıl başa çıkacağım bilmem."

"Sana hep *'olur'* diyecek birini bulsaydın." Sözümü popoma ufak bir tokat yiyince bitirdim.

"Sen ne dersen o olur kocacığım." deyip güldüm bende uzanıp poposuna vurdum.

"Kısasa kısas ha, ben seni şimdi dizime yatırıp da dövmez miyim?"

Kolumu tutunca uzanıp yanağından öptüm, kulağına; "Gece odamızda dediğini yapsan daha güzel olmaz mı?" diye fısıldadım, durdu.

"Akıllı kızları çok sevdiğimi bilirsin." Güldü, daha şimdiden gecenin hülyasına daldığı belliydi, bu sefer ben kolundan tuttum kapıya doğru çektim.

Mahide abla; "Allah mutluluğunuzu hiç bozmasın." diye arkamızdan dua ediyordu.

İçimden defalarca "Âmin." dedim.



24. Bölüm

Sınavımı verip okuldan çıktım, şu an benden mutlusu yoktu, son zamanlardaki hareketli hayatım derslerimi fazla etkilememişti, daha önceden sıkı çalışmamın karşılığını almıştım. Arkadaşlarla gelecek ders yılına kadar vedalaştık. Ev arkadaşlarımla veda yemeğinde buluşacak, öyle ayrılacaktık. Kayınvalideme gitmeden yemek yemeğe karar verdik, balıkçı lokantası tam istediğimiz menüydü. Oldukça küçük lokantanın balıkçı ağlarıyla süslenmiş dekoru çok hoştu, ağların üzerinde denizyıldızları, yengeçler vardı. Tam oturduğum masanın yanındaki duvarda asılı duran, koca yengecin bana bakan gözlerinden rahatsız olunca Karhan'la yer değiştirdim.

Oldukça göbekli, kısa boylu, yaşlıca bir adam masamıza geldi yüzü gülüyordu. "Hoş geldin Karhan oğlum özlettin kendini."

"Hoş bulduk Temel baba."

"Eskiden sık gelirdin. Niye bu kadar arayı uzattın? Bu küçük hanım kim?"

"Sana anlattığım sevdalım."

"Ne çok canını yaktın bu çocuğun be kızım! Deli divane ettin bizim oğlanı."

"İsteyerek olmadı."

"Azarlama Temel baba, en sonunda ikna ettim acele düğün yaptık, seni de aradım memlekete gitmişsin."

"Anam hastalanmış dolaştık geldik, gurbetlik zor oluyor. Ekmek parası için yaban ellerde sürünüyoruz. Fadime koş hele bizim Karaoğlan evlenmiş, gelinimiz de ay parçası maşallah."

Mutfak kısmından başı yemenili yaşlıca kadın gülerek masamıza geldi.

"Oy maşallah bizim uşağumuz evlendi de bir göremedik. Ula Temel boşuna onca yolu teptik huysuz ananın başı ağrıyormuş, sürükledin beni teeee oralara."

"Fena mı oldu kız tazelendik yaylalarda, hadi git masayı donat, ben de balıkları atayım ızgaraya."

Karısına siparişleri söyleyince bana döndü, yerel lehçeyle konuşmaları çok hoşuma gitmişti.

"Kızım bu uşak çok iyidir üzmeyesin, gözün gibi bakasın, her dediğini yapasın."

Yaşlı adamın sözleri Karhan'ın çok hoşuna gitmişti, otuz iki diş sırıtıyordu.

"Bak gördün mü Temel baba da benim kafadan, kocanın dediği olur." dediğinde Fadime kadın geri döndü, yemenisinin ucunu şöyle bir arkaya savurdu, iki elini de beline koydu.

"Kim demiş oni? Ba bu hamsi kafalı mı, sen erkek milletine bakma kızım, ille bize baskı kuracaklar. Her dediklerine he dersen olmaz. Biraz senin, biraz heriflerin sözü geçecek yoksa evlilik olmaz, birliktelik sağlanmaz. Yürü Temel Efendi uşakların karnı aç lak lak edip durma, benden beter oldun ha."

Karı koca birlikte mutfağa doğru yürürlerken hâlâ atışıyorlardı. İkimiz de gülümseyerek arkalarından baktık. "Onların yaşına gelince bizde mi böyle olacağız acaba?"

"Aşk hikâyelerini dinlemiştim, neredeyse beşikten beri birbirlerine âşıklarmış. Temel baba sekiz yaşındayken köylerine karşı köyden gelin gelmiş, gelin o kadar güzelmiş ki Temel baba yeni gelinin eteğinden ayrılmazmış. Fadime annenin babası bu işe çok kızarmış, karısıyla hiç yalnız kalamıyormuş. Bir gün, *'Temel kızım olursa sana vereceğim.'* deyince zorla da olsa peşlerini bırakmış. Bir süre sonrada *'Karımı ne zaman doğuracaksın?'* diye peşlerinde dolaşır olmuş. Gelin en nihayetinde hamile kalıp bir de kız doğurunca, Fadime'nin babası köy meydanında *'Kurtuldum.'* diyerek davul zurna çaldırmış."

"Ya Fadime teyze sevmeseydi?"

"Sevmiş, kaderleri birmiş."

Masa donatılırken camdan dışarı baktım, kesin yanlış görüyordum.

"Karhan." dememle susmam bir oldu, keyfimizi kaçırmanın anlamı yoktu ama geç kalmıştım. Karhan da Nejat amcasını görmüştü, adamın iki kolunda da genç kadınlar vardı, ne oldukları da giyinişlerinden belliydi.

Karhan; "Sersem herif!" diye söylenince Temel baba başını eğdi.

"Karhan oğlum sana telefon edecektim üzmeyeyim dedim. Babanı az çok tanırım, birkaç kez birlikte gelmiştiniz, o bizim mekânımızı beğenmediğinden yan lokantaya gider. Son zamanlarda kolunda hep genç kızlarla gelir oldu."

"Beni ilgilendirmiyor istediğini yapabilir."

Kocamın keyfi kaçmıştı, başımı kaldırdım Temel babaya baktım.

"Yemediyseniz, bize katılsanız?"

Adam ne yapmak istediğimi anlamıştı, zaten bizden başka iki masa daha vardı. Garson onlarla ilgileniyordu hemen eşini çağırdı masamıza oturdular. Çok geçmeden Karhan eski neşesine kavuştu, karı koca eski anılarından anlatırlarken ikimizin de gülmekten gözlerimizden yaş geliyordu.

Sık sık gelme sözüyle sevimli çiftten ayrıldık, yemek ücretini almadılar. Düğün hediyeleri olduğunu söylediler. Kapıdan çıkarken yayladan getirdikleri peynirleri, tereyağlarını, fındıkları elimize tutuşturdular. İkisinin de yanaklarından öptüm, sevgi dolu insanlardı.

Arabamıza bindik, Karhan yine sessizleşti, Nejat Bey'den ne kadar nefret etse de senelerce babası olarak bilmişti. Uzanıp elini tuttum.

"Lütfen üzülme, annene gördüklerini söyleyecek misin?"

"Bilse daha iyi olur."

"Sevgilim senin baban olmasa da, Neslişah'ın babası belki düzelirler."

"Annem onu hiç sevmemiş."

"Dediklerini tam dinlemedin mi? Oğluma iyi davransaydı belki zamanla ona alışırdım dedi. Aralarına girme, kendi sorunlarını kendileri çözsünler kardeşinin hatırı var."

"Pekâlâ, karım köylü olup dediğini dinleyeceğim."

Tatlı alıp annesine gittik, güler yüzle karşılandık, yemek için ısrar ettiler ama bir lokma yiyecek halimiz yoktu. Çayla, tatlı bile fazla geldi.

"Hadi anlatın. Muhittin nasıl? Gerçi telefon etti uzun uzun konuştuk. Mustafa'nın oğlu olmana çok sevindiğini söyledi."

Belkıs Hanımın yüzü pembeleşmişti.

"İlk olarak Muhittin'e gitseydim çok gençtim, hiç düşünemedim."

Karhan yanımdan kalkıp annesinin omuzlarına sarıldı. "Kader böyle yazılmış, geçmişi düşünerek kendini üzme. Geleceğe bak mutlu ol artık."

***

Misafirliğimiz bitip asansöre bindik telefon çaldı. Karhan cebinden çıkarıp numaraya baktı yüzü asıldı. Kim diye yavaşça sordum.

"Nejat Bey." deyip telefonu hırsla açtı.

"Ne istiyorsun seninle işim olmaz."

Karhan'a resmen yapıştım kulağımı iyice yakınlaştırdım, adamın ne söyleyeceğini duymak istiyordum.

"Karhan Bey."

"Siz kimsiniz?"

"Polis... Nejat Bey'in nesi oluyorsunuz?"

"Amcam olur."

"Lütfen Hilton Otel'ine gelin."

"Ne olduğunu söyleyin lütfen, benim o kişiyle alakam yoktur. Konuşmuyorum."

"Gelmeniz gerek."

"Nedenini söylemezseniz, gelmeyi hiç düşünmüyorum."

"Ölmüş."

"Nasıl?"

"Yanında kadınlar varmış sanırım kalp krizi, doğrusunu doktorlar otopsi sonucunda söylerler."

"Geliyorum."

Apartmandan çıkar çıkmaz merdivenlere oturdu. "Nedir bu başımıza gelenler, anneme ne diyeceğim, ya Neslişah'a ne derim?"

Yanına oturup omuzlarına sarıldım, ne diyeceğimi ben de bilemez haldeydim. Biraz oturduktan sonra birlikte kalktık tekrar asansöre bindik. Kata varır varmaz kapı açıldı Belkıs Hanım endişeyle Karhan'ın yüzüne baktı.

"Arkanızdan bakıyordum ne oldu oğlum hasta mısın?"

"Anne Neslişah nerede?"

"Odasına gitti."

"Sende panik yapma, Nejat Bey ölmüş."

Belkıs Hanımın ilk tepkisi eliyle ağzını kapamak oldu. "Kaza mı?"

"Hayır, Neslişah duymasın ne de olsa babası."

"Ne olmuş, nasıl ölmüş? Oğlum söylesene!"

"Polis büyük ihtimalle kalp krizi olduğunu söyledi, yanında genç kadınlar varmış."

Belkıs hanımın yüz ifadesi hiç değişmedi, adamın ölümü bile hislerinde herhangi bir değişiklik yapmamıştı. Nejat Bey'den daha çok Belkıs Hanım'a üzüldüm, en güzel yıllarını, sevmediği adamın yanında, gerçekten sevdiği tek erkek olan Mustafa babanın yasını tutarak heba etmişti.

"Su testisi suyolunda kırılmış, yine de babasının bu kadar iğrenç şekilde öldüğünü Neslişah öğrenmemeli. Nur sen burada kal, biz gidelim."

Karhan onaylayınca arkalarından kapıyı kapattım, Neslişah'ın uyumuş olması için dua ettim, niye geri döndüğümüzü, annesiyle ağabeyinin nereye gittiğini nasıl açıklayacağımı bilemiyordum.

***

Saatlerdir bekliyordum, Karhan telefon açmamış bende zor zamanlarında rahatsız etmemek için aramamıştım. Cama gittim dışarısı karanlıktı, sokak lambalarının ışıkları altında görünen kaldırımdan, bu geç saatte tek tük geçen insanları seyrederek kendimi oyalamaya çalıştım. Televizyonu açarak Neslişah'ı uyandırmayı istemediğimden, yürümeye bile çekiniyordum.

"Nur siz gitmemiş miydiniz?" Neslişah'ın sesine nefesimi tutarak döndüm, gözlerini ovuşturuyor, uykusunu açmaya çalışıyordu.

"Gitmekten son anda vazgeçtik."

"Annemle abim nerede?"

Endişeyle çevresine bakınıyordu

"Anneme, abime bir şey mi oldu?"

Yüzünde ki panik ifadesini fark etmemek mümkün değildi.

"İkisi de çok iyiler."

"Nereye gittiler?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum, söyleyip söylememe ikileminden, Karhan'dan gelen telefonla son anda kurtuldum. Karhan'ın sesini duymak beni rahatlatmıştı.

"Canım Neslişah'ı yavaşça uyandır, hastaneye gelin."

"Yeni uyandı sizi soruyordu."

Merakla konuştuklarımı dinlemeye çalışan Neslişah'a telefonu uzattım, elimden kaparcasına aldı, telaşla kulağına götürdü. Abisinin sözlerini dinlerken an ve an değişen yüz ifadesi, gözyaşlarıyla

dolan gözleri karşısında yapacak bir şey bulamıyor, sadece sırtını sıvazlıyordum. Telefonu kapatır kapatmaz bir söz söylemeden odasına gidip üzerini değişmiş olarak geldi. Evden çıkıp aşağı indik, İbrahim abi bekliyordu. Neslişah şaşılacak şekilde sakindi, kısa sürede denilen adrese vardık. Karhan kapıdaydı neredeyse koşar adımlarla kardeşinin yanına gelip sarıldı.

Neslişah kısa süreli abisinin kollarında kaldı gözleri annesindeydi.

"Niye bana haber vermediniz, iyisin değil mi anne, kötü değilsin?"

"Ben çok iyiyim, hasta değilim."

"Niye buradayız o zaman?"

Merakla sorularını peş peşe soruyordu...

"Kızım kötü olan ben değilim baban."

"Babama ne olmuş?"

"Kalp krizi geçirmiş."

"Ameliyatta mı, kötü mü, nasıl söylesenize?"

Neslişah'ın sesi tizleşmiş neredeyse bağırır hale gelmişti. Annesini kendinden uzaklaştırdı, içeriye girmek için yürümeye başladı, Belkıs Hanım kızının kolundan tuttu.

"Kurtulamamış, bulunduğunda ölmüş olduğunu söylediler."

Neslişah inanamaz gibi annesine baktı.

"Şaka yapıyorsun değil mi? Babam çok sağlıklıydı."

Abisine döndü, Karhan'ın ifadesi annesinin sözlerini doğrular şekilde olunca, ikisinden de birkaç adım uzaklaştı. Hastanenin yarı karanlık bahçesinde yürümeye başladı, peşindeydik Karhan bir süre yerinde durdu, kardeşinin tepkisiz haline dayanamadığından yanına gidip kolunu tuttu. Neslişah sinirle abisinin kolunu tutan elini tutup itti.

"Bizim yüzümüzden, bizim yüzümüzden öldü. Onu terk etmemize dayanamadı. Ah ben nasıl babamı terk edebildim?"

Neslişah'ın sesi her an daha yüksek çıkıyor, sessiz bahçede yankılanıyordu, Karhan sıkıca sarıldı.

"Sakinleş bağırma!" dediğinde öfkeyle abisini itti.

"Hiç üzülmedin değil mi abi? Tabii o senin baban değildi, hep birlikte babamı öldürdük, tek başına kimsesiz öldü. Sadece sizi değil kendimi de asla affetmeyeceğim!"

"Neslişah!" diye bağıran Belkıs Hanım'ın sesine hiddetle döndü, annesine öfkeyle bakıyordu.

"Sevmediğin, nefret ettiğin adamdan nihayet kurtuldun. Çok sevinmişindir."

"Beni, bizi boşuna suçluyorsun."

"Boşuna suçlamak mı? Onu bırakmamıza o kadar üzülmüş ki, kalp krizi geçirmiş nasıl suçlamam?"

"Gerçeği öğrenmeni istemiyordum, daha olgun düşüneceğini sanmıştım. Tek başına değildi."

"Anne söyleme!" Karhan, Belkıs Hanım'ın sözünü kesmeye çalıştı. "Bizi suçlamasına dayanabilirim oğlum ama kendini suçlamasına dayanamam. Bizim bildiğimizi o da bilmeli, bu ölüm hayatını etkilememeli."

"Neymiş gerçek ne?"

Neslişah'ın iyice yükselmiş sesine, çevrede olan birkaç kişi ayıplayarak baktı. Belkıs Hanım kızını daha sakin olan bölüme çekti, peşlerindeydik.

"Bende çok üzgünüm, üzülmediğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Üzüldüm, yaşadığı sefil hayatla ölümüne davetiye çıkardı. Gerçeği öğrenmeni istemiyordum, babanı olduğu gibi hatırlamanı istedim ama sen bizleri ve kendini suçlama yolunu tercih ediyorsun. Baban onu terk ettiğimiz için ölmedi, öldüğünde neredeyse senin yaşlarında iki kadınla otel odasında birlikteymiş, bol alkol ve cinsel uyarıcı almış."

Neslişah şok geçirmiş haldeydi, abisinin kollarına ağlayarak yığıldı, Karhan öfkeyle annesine baktı.

"Ben sana söyleme demedim mi?"

"Anneme kızma abi söylemesi çok iyi oldu yoksa ömrüm boyunca ne sizleri ne de kendimi affedebilirdim. Gerçekler her ne olursa olsun saklanmamalı. Son kez göremez miyim?"

"Babanı eskisi gibi hatırlasan?"

"Ne yapmış olursa olsun o benim babam, görmek istiyorum."

"Bu durumda görmeni istemesem de, doktora soracağım."

Karhan yanıma geldi kolumu okşadı, birlikte içeri geçtik morg katına gelince beni durdurdu. "Sen gelme ben sorup geleyim."

"Annem gözlerimin önünde son nefesini verdi, beni etkilemez."

"Haklısın, neler çektiğini hep unutuyorum, sen gençliğini yaşayamadan büyümek zorunda kalanlardansın. Hiç olmazsa bu üzüntülü günlerini geçirmesi için, Neslişah'ın yanında bizler olacağız, senin yanında kimse yoktu."

"Kader elden bir şey gelmiyor, o zamanlar Muhittin babam destek oldu."

Doktor Karhan'ın ısrarları sonucu kısa süreli göstermeyi kabul etti, Neslişah şaşılacak şekilde metanetliydi, geçirdiği zor günler yaşadığı birkaç saat onu birden olgunlaştırmıştı. Babasının yüzü açıldığında gözlerinden sessizce yaşlar döküldü tek sözü; "Keşke bizi sevebilseydin. Ama ben seni çok sevdim, elveda babacığım." oldu.

Arkasını dönerek hızlı adımlarla dışarı çıktı, yanına gittiğimizde elinin tersiyle gözyaşlarını siliyordu. Annesinin boynuna sarıldı, uzun süre o halde kaldılar. Acısını sessizce yaşadı...

***

Daha fazla hastanede kalmamızın anlamı yoktu, Nejat Bey'in cenazesi otopsiden sonra öğlen verilecekti. Bizim eve geçtik, sabaha kadar hiç kimse doğru dürüst uyumadı. Yarım yamalak yapılan kahvaltı sonrası Karhan yapılacak işlemler için dışarıya çıktı. Kimin kimin eline kalacağı hiç belli olmuyordu, hayatı boyunca nefret ettiği,

evlat olarak benimsemediği kötü davrandığı yeğeni, son anlarında onu ortada bırakmıyordu.

Nejat Bey'in ölümü kısa sürede duyulmuş, gece Karhan'ın engellemesi sayesinde kalp krizi geçirmesi sonucu öldüğü duyurulmuştu. Otelden veya o kadınlardan aksi haber çıktığında çok büyük tazminat davası açacağını alenen söylemişti.

Başsağlığı telefonları birbiri peşi sıra açılıyor, taziye ziyaretlerine gelenler oluyordu. Nejat Bey'in ani ölümü şaşkınlık yaratmıştı.

Hazırlıklar bitmişti, ikindi ezanından sonra Zincirlikuyu Mezarlığına defnedildi, cenaze inşaat sektörünün gövde gösterisi gibiydi, oldukça kalabalık olmuştu. Tabutu omzunda taşıyan, toprağa indiren gömülmesine yardım eden yine nefret ettiği yeğeni oldu. Gömüldükten sonra, gelen kişilerin taziye sözlerini kabullendik, bir süre sonra gelenler dağılmış, mezar başında görevliler dışında sadece üçümüz kalmıştık.

Karhan; "Allah günahlarını affetsin." dedi.

Belkıs Hanım mezara gidip yanına diz çöken kızının omuzlarına sarıldı. "Günahlarıyla, sevaplarıyla öldü gitti. Allah affetsin."

Neslişah başını annesinin omzuna dayadı. "Zorla olmama rağmen, beni seviyorsun değil mi anne?"

"Abini ne kadar seviyorsam, seni de o kadar seviyorum, bundan hiç şüphen olmasın. Hadi evimize gidelim."

Dönüş ilk evleriydi, bir süre yanlarında kalmak, gelen misafirleri karşılamak zorundaydık. Nejat Bey'in değil ama Neslişah'ın hatırı vardı.

***

Bir süre sonra gelenler azalınca, kendi evimize gitme zamanımız geldi.

"Anne Rusya'daki inşaat bitti, açılış için orada olmalıyım."

Belkıs Hanım ikimize de sarılarak teşekkür etti. Hele Neslişah iyice bana düşkün olmuştu "Çok kalmazsınız değil mi?"

"On beş gün kadar kalırız, Nur'la evlendik evleneli hiçbir yere gidemedik."

Neslişah; "Of çok uzun süre." diye söylenip surat asınca Belkıs Hanım; "Kızım biz de seninle istediğin yere gidelim ne dersin?" diye sordu. Annesinin teklifiyle Neslişah'ın tekrar yüzü gülmüştü. "Beni odaya kapatmazsan olur."

"Bu sefer sen ne istersen o olacak, tabii suiistimal etmediğin sürece."

"Söz anneciğim."

Karhan'la anne kızın konuşmalarını dinliyor, birbirlerine karşı her zamankinden daha fazla anlayışlı olacaklarının sinyallerini görüyorduk. Gönlümüz rahat olarak vedalaştık, kendi evimize geldik, evimi özlemiştim. Kocamla sınırsız sevişmeyi de...



25. Bölüm

Rusya maceramız çok güzel başladı, balayına gitmeye fırsatı olmayan tüm çiftler bir araya gelmiştik; Özgür-Hale, Damla-Egemen, Efe-Ceren hatta hamile olmasına rağmen Kevser ve Servet Bey de bize katılmışlardı.

Cenaze boyunca ve sonrası, Karhan'ın arkadaşları ve eşleri bizi yalnız bırakmamış, her gün yanımızda olmuşlardı. Kızlarla çok iyi anlaşmıştık, birden bunca arkadaştan başım dönmüştü. Hele Firuze ablaya bayılmıştım o kadar canlı o kadar hayat doluydu ki biz yorulup oturmayı düşünürken onun enerjisi hiç bitmiyordu.

Sanat merkezi açılışı sonrası verilecek partide giyineceğimiz kıyafet seçimlerinde bile, bizden çok koşturmuş onun verdiği fikir hepimizin çok hoşuna gitmişti. Erkeklere sürprizimizi söylemedik, bizi görünce şaşıracakları kesindi.

Otele geldik, hepimiz yorgunduk hemen odalarımıza çekildik, sabah kalkınca koşturma başlamıştı...

İlk önce açılış için sanat merkezinin olduğu yere gidilecek, sonrasında geri dönüp gece için hazırlanacaktık.

Karhan banyodan çıktığında, bir türlü kapatmayı beceremediğim sırt fermuarımla uğraşıyordum. Düz kolsuz siyah elbise üzerine uyan, ince ceketle ne çok resmi ne de çok spor görünüyordum. Sırtıma konan öpücükle inatçı fermuar nihayet kapanmıştı.

"Sen, ben yokken nasıl hazırlanıyordun bilmem."

"Sevgilim hayatımda sen yokken bu tarz elbiseler giymiyordum, kot ve bluzlar en rahatı."

"Ama kadınsı değiller, elbisen çok yakışmış."

Son hazırlıklarımı yaparken Karhan giyinmeye başladı, makyaj masasına yaslandım onu seyretmeyi seviyordum. Seyrettiğimi fark edince yüzünde çapkın bir gülümseme oluştu, bir an belindeki havluyu çekip yatağın üzerine fırlatınca ıslık çaldım.

"Taş gibisin taş."

"Ay yapma Nuri!" deyince kahkahalarımı tutamadım, ben bu adamı çok seviyordum yanına gidip usulca yanağından öptüm, rujum bulaşmıştı parmaklarımla temizledim.

"Karhan açmaya çalıştığın fermuarımı kapatmazsan açılış sensiz olacak."

"Keşke şu açılış olmasaydı, tüm gün bizim olsaydı."

"Bende çok isterdim, yarın gün bizim olur, hadi çabuk ol!"

Aynaya bakıp bozulmuş rujumu tazeledim, çantamı elime aldım. Karhan çabucak giyinmişti telefon çaldığında hazırdık, lobiye indik. Arkadaşlarımız da hazırlardı, özel olarak gönderilen araçlara binerek açılışın yapılacağı yere hareket ettik.

***

Açılış muhteşem oldu, giriş kapısındaki kurdeleyi kesen başkanın yanında eşimin olması bana ayrı gurur veriyordu. Tam arkasında duruyordum, elime uzanarak beni yanına çekti, başkan ve diğer bakanlarla tanıştırdı. Birden atılan konfeti yağmurunun altında ben kocamın kolundaydım, birkaç saat kadar değişik kişilerle tanışma merasiminden sonra geceye hazırlanmak için otelimize geri döndük.

"Biraz uyusak mı dersin?" Odamıza ısrarla gitmek istemesinden niyetini anlamalıydım, kıyafetlerini çıkartmaya başlamıştı. Yanına gidip beline sarıldım.

"Seninle gurur duydum sevgilim, eserin muhteşem olmuş. Yanıma gelen herkes *'Eşiniz ne kadar başarılı.'* deyip durdu."

"Teşekkür ederim canım senin beğenmen benim için yeterli, şimdi bunları bırakalım, akşam daha çok duyacağız. Biraz kestirelim"

"Benim kızlarla işim vardı."

"Hepimiz balayındayız burada iş olmaz."

"Kızlar beni bekliyordu."

"Azıcık gel yanımda yat, beni uyut öyle gidersin."

"Karhan kendini bebek mi sandın?"

"Hadi gel!"

Nasıl dayanırdım bu adama çok güzel bakıyordu, koynuna giriverdim.

"Dayanamayacağını biliyordum."

Elleri çoktan hareketlenmiş yangını başlatmıştı. Kızlar anlayışla karşılardı herhalde? Bir süre sonra onlarda aklımdan silinip gitti.

Karhan'ın koynundan çıktım, iki saat gecikmiş olarak lobiye indim. Kevser oturuyordu. "Kızlar geldi mi çok geciktim. "

Yanakları pembeleşti. "Bende henüz geldim kızlar meydanda yok." Dedikten sonra "İşte geliyorlar."diyerek asansörleri işaret etti.

Neredeyse koşar adım geliyorlardı birbirimizin yüzüne bakar bakmaz gülmeye başladık. Hale omuzlarını silkti.

"Biraz acele ederiz hepimiz balayındayız, bu gecikmeler normal."

Gülüşmeler daha da arttı. Kocasını kıramayan tek ben olmayınca rahatlamıştım. Otelin spa salonuna gelince sevişmenin verdiği rehavetten masajla kurtulduk. Saçlarımız yapılıp, makyajlarımız bittiğinde partinin başlamasına çok az kalmıştı. Hepimiz eşlerimize aynı anda telefon açıp giyinmelerini, bizimle lobide buluşmalarını söyledik.

Erkeklerin hepsi de "Neden?" diye sordu, kızlarla daha önce anlaştığımızdan "Sürpriz!" diyerek cevapladık. Ayırttığımız odada elbiselerimiz bizi bekliyordu, bayrak kırmızısı gece kıyafetlerimizin

renkleri aynı modelleri değişikti, hepimizin kalbinin üzerinde ay ve yıldız şeklinde broşlarımız vardı.

Giyindikten sonra birbirimize baktık. Eşlerimiz yabancı ülkede bina yapsa da, Türk olduğumuzu gururla göstermeye karar vermiştik. Aslında fikir bizlerin değil Firuze ablanındı. Karhan'ın "Daha hazır değil misiniz?" telefonuyla odadan çıktık, beş kırmızılı kadın yürüdüğümüz katın koridorunda bile dikkat çekmişti. Asansör görevlisinin şaşkınlık içinde bakmasıyla kıkırdadık, adam gözlerini üzerimizden zor ayırdı.

Asansörün aynasına bakarak son kez kontrolümüzü yaptık dışarı adım attık, lobi oldukça kalabalık ve gürültülüydü. Bizi fark eden insanların birbirini uyarmasıyla sesler fısıltı halini aldı, kendimizden emin adımlarla bir arada duran eşlerimize doğru ilerlemeye başladık, genç bir delikanlı kendini tutamamış olacak ıslık çaldı. Bizi ilk fark eden Servet Bey oldu. Erkeklerimizi uyardı, kocalarımızın yüzlerinde beliren şaşkınlık ifadesi sonrası hızla yanımıza gelip gururla kollarını uzatmaları, bu kadar uğraşmamıza değdiğinin göstergesiydi. Hepimiz eşlerimizin güzel iltifatları arasında limuzinlere geçtik. Karhan benden gözlerini ayıramıyordu...

"Çok güzel olmuşsunuz, kim akıl etti böyle giyinmenizi?"

"Hale'nin annesi Firuze ablanın fikri; '*Madem o kültür ve sanat binasını biz Türkler yaptık partide olanların gözlerine sokmamızın bir mahsuru olmaz.*' dedi."

"Yürüyen Türk bayrakları çok hoş fikir, renk her birinize çok yakışmış." dedikten sonra kulağıma eğildi. "En güzel sen olmuşsun Nur'um" diye fısıldadı.

Hepimizin ayrı güzel olduğunu bilsem de, eşimin gözlerinin tek beni görmesi çok hoşuma gitmişti.

Uzanıp yanağına ufak bir öpücük kondururken; "En yakışıklı erkek benim kocam olmuş. " diye fısıldadım.

Tüm çiftler bizim gibi kulaktan kulağa oynuyor gibiydi bizim konuştuklarımızı birbirlerine söylediklerinden emindim. Her erkeğin gözleri parlıyor, her kadın mutlulukla gülümsüyordu.

" Özgür, eşlerimiz bize sürpriz yaptılar biz sürprizimizi söylesek mi acaba?" diyerek kolunu omzuma atıp koltuğa iyice yerleşti.

"Ne sürprizi?" diye heyecanla sordum diğer kızlar da merakla kocalarına baktılar.

Özgür de aynı şekilde koltuğa yaslandı, yüzünde muzip gülüş oluştu.

"Bence söylemeyelim, eşlerimizin de bizden sakladıkları oluyor, merak etsinler."

Kevser kocasına baktı. "Bak hamile olduğumu biliyorsun maazallah meraktan çatlarım."

Servet Bey'in yüzü bir hoş oldu. "Ben söylemek zorundayım arkadaşlar."

Egemen kahkahayla gülmeye başladı, Damla'dan çimdik yiyip bir anda sustu.

"Söyle çabuk sürpriz ne?"

Ceren, Efe'nin kulağına bir şeyler fısıldadı, Efe yerinden doğruldu.

"Sürprizimiz olduğunu söylemeyecektin Karhan, balayı gezimizde perhize giremem."

Karhan'la, Özgür "Ne perhizi?" diye bir ağızdan sorunca ne olduğunu biz kızlar anlamıştık. Bir ağızdan Ceren'e "Katılıyoruz." diye bağırdık. Nihayet bizimkiler de ne perhizi olduğunu anlamışlardı.

"Kadın milletiyle başa çıkılmaz, söyleyelim de kurtulalım."

Sözü Servet Bey aldı. "Parti biter bitmez Rusya'dan ayrılıyoruz. Bora Bora'da yer ayırttık, otelde kalmaktansa deniz içinde sazdan kulübelerde kalarak gezimize devam etmeye karar verdik." Kızlar hep birlikte sevinçle çığlık attık, bizlerin mutluluğu eşlerimizi de sevindirmişti.

Limuzin yavaşlamış partinin yapılacağı mekâna gelmiştik. Eşlerimizin kollarında içeri girdik tüm davetlilerin gözleri bizim üzerimizdeydi. Smokin giymiş birbirinden yakışıklı beş erkek ve yanlarında kırmızılar içinde kadınlar. İlgi odağı biz olmuştuk istediğimiz

etkiyi yaratmanın mutluluğuyla bizi karşılayan bakanın eşliğinde masamıza geldik. Kadınlar eşlerimizi, erkekler bizleri çapkınca süzse de, birbirimizden başka hiç kimse umurumuzda değildi. Dünyaca ünlü Rus güzellerini ikinci sıraya düşürmüştük.

Yerden biraz yüksekte olan sahneye, konuşması için Karhan, Özgür ve Egemen davet edildi, ilk sözü devlet başkanı aldı, mimarinin güzelliğinden ve zamanında bitirilmesinden dolayı teşekkür ederek sözü Karhan'a verdi. '*Rus halkına*, çalışanlarına, mühendislerim Özgür *ve Egemen'e. Bana verdiği ilhamdan dolayı* güzel eşime *teşekkür ederim*" diyerek sözlerini bitirince gözlerim yaşardı. Herkes gibi ben de kocamı ayakta alkışladım, yanıma geldiğinde ilk işim uzanıp yanağından öperek, ne kadar gurur duyduğumu tekrarlamak oldu.

Devlet Başkanı gittikten sonra bizde dans edip salondan ayrılmak için yerimizden kalktık, Kültür Bakanı yanımıza geldi. Yanındaki kadını ben bir yerlerden tanıyordum. Evet, Bakan'ın kızı mimar olan kadındı, güzelliği fark edilmeyecek gibi değildi. Umursamadım, burada kaldığı süre zarfında istediğini yapabilecekken Karhan beni seçmişti, kadının asık yüzüne kendime güvenerek gülümseyerek karşılık verdim, sadece elini biraz sıkı tuttum. Bu erkek benimdi, iki kadın bakışlarımızla birbirimizi anlamıştık.

Birer dans sonrası vedalaşarak otele geri döndük, acele etmeliydik oldukça uzun yolculuk bizi bekliyordu. Hemen bavullarımızı hazırlayarak bizi bekleyen limuzinle havaalanına yola çıktık, yolumuzun üzerinde olan sanat merkezinin değişen ışıklarını görünce, mimar ve mühendisler camlara resmen yapıştılar.

"Ne hissediyorsunuz?" diye sordum.

Egemen; "İnsanın çocuğu gibi oluyor, her ayrıntısıyla uğraşıp kat kat büyütüyor erişkin hale getirip bırakıyoruz, aklımız kalıyor. Ben sıkça inşa ettiğim binalara bakar ne durumda olduklarını kontrol ederim."

Karhan devam etti; "Egemen'e katılıyorum çok emek veriyoruz. Çizdiğim projelerin beğenilip, senelerce konuşulması, sağlam-

lığı beni gururlandırıyor. Bir çocuğun, annesini babasını başarılarıyla gururlandırması gibi hissettiriyor"

"İkiniz de içimdekileri ifade ettiniz. Bebek doğdu, büyüdü erişkinliğe gelince kendi hayatını yaşaması için bıraktık. Yaratıcıları olarak uzun yıllar boyunca yaşamasını istiyoruz. Kendi çocuğumuz gibi." Özgür'ün sözü bitti...

Servet Bey kahkahayla güldü. "Beyler sizlere bebek gerek, hepiniz baba olmaya ruhen hazırsınız."

Ceren; "Okulum yeni bitti." diyerek ilk itirazı yapınca Damla ile ben; "Bizim okulumuz daha devam ediyor." diye ikinci itirazı yaptık.

Bebek ister miydim? Evet, istiyordum hep tek başıma olmuştum. "Karhan isterse bebek isterim ama hemen değil seneye."

Karhan'ın yüzüne bakıyordum birden gözleri ışıldadı. "Bebeğimizin olmasını çok isterim Nur'um, senin gibi güzel bir kız."

"Bende senin gibi yakışıklı bir oğlan isterim."

Diğer kızlar da bana katıldılar, seneye anne baba olacaktık.

***

Bora Bora tüm genç kızların balayı hayallerini süsleyen güzellikteydi, hayran olmamak mümkün değildi. Bizi karşılayan otel çalışanı arabayı kullanırken, bir taraftan adasının tanıtımını yapıyordu.

"Hoş geldiniz. Güzel adamızı size ayrıntılı olarak tanıtmak isterim. Bora Bora, Tahiti' nin 150 mil kuzeybatısında ve Güney Pasifik Adası'nın 18 mil uzaklığındadır. Hibiscus tepe, vadi ve sık sık değişen su altı dünyası, turkuaz renkli denizin güneşle muhteşem dansı. Fransız Polinezya'sında bulunan ve Dünya'nın en güzel adaları olarak kabul edilen Tahiti, diğer Pasifik Adaları gibi sönmüş veya halen aktif halde bulunan volkanların oluşturduğu atol ve lagünlerden oluşmuştur. Yeryüzündeki tek siyah inci bulabileceğiniz ada burasıdır. Yöresel çiçeklerle karşılanacak, otelinizde lüksü ve konforu dolu dolu yaşayacaksınız. Doğal bir akvaryumda yüzmenin

ve hayranlık uyandıran bir manzaranın içerisinde balayınızı geçirmenin keyfine doyamayacaksınız..."

Şüphesiz rüyaların adası Bora Bora Pasifiğin en efsanevi adasıdır. Havadan bakıldığı zaman Bora Bora turkuaz içine yerleştirilmiş minik bir zümrüt gibi görünmektedir."

Bazılarımızın İngilizcesi yeterli olmadığından Karhan tercümesini yapıyordu, kulağım onda gözlerim dışarıda gördüğüm manzaranın güzelliğindeydi. Sadece ben mi, hepimiz aynı şekildeydik. Geçtiğimiz yolun her santimi ayrı güzellikteydi. Karhan'a baktım bana bakıyordu. "Baksana denizin rengi elmas gibi parlıyor."

"Sana bakmayı daha çok seviyorum, beni nasıl mutlu ettiğini bilemezsin."

"Mutlu ettiğime sevindim de neden?"

"Bebeğimiz olmasını istedin." Elini karnıma koydu, hafifçe okşadı.

"Bu güzel yerde bebeğimiz büyüyecek, senden benden bir parça. Uzun seneler çocuk istemezsin sanıyordum."

Kocamın koluna girip, başımı omzuna yasladım.

"Ben tek çocuk olduğumdan hep bir ablam, abim veya kardeşim olsun istedim. Senin bebeğini, bebeğimizi taşımak beni de çok mutlu edecek. Sen bana yardımcı olursan bebeğe ruhen hazırım."

"Daha çok gençsin."

"Olsun bebeğimizle beraber büyürüm."

Karhan'ın gözlerindeki mutluluğu görmek benim için yeterliydi. Gözlerimi tekrar manzaraya çevirdim, bebeğimiz bu güzellikte rahmime düşebilirdi. Kararımı vermiştim Allah uygun görürse balayımız bebeğimizin doğum başlangıcına zemin hazırlayacaktı. Kendi kendime gülümsedim, aklıma gelen düşüncelerle mutluluğum daha çok arttı.

"Şimdi sen neden gülümsediğini söyle."

"Gülersin."

"Hadi güldür beni!"

"Bebeğimizi burada istiyorum, bu güzellikler içinde olsun ve ismini bile buldum. Erkek olursa Bora olur diye düşündüm."

"Bora güçlü bir isim güzel olur, kız olursa ne olacak?"

"Onu da sen düşün sevgilim."

Birbirimize sarılarak geçip giden manzarayı seyretmeye başladık, kalacağımız bungalovları görünce sevincimden resmen çığlık attım. Diğer kızlar da benden farklı değildi. Birbirinden ayrı beş sazdan ev, bizimki en baştaydı. Karhan'ın elinden tuttum çocuk gibi koşmaya, peşimden onu da koşturmaya başladım. Bu ne güzellikti? Denizin içinde evlere hayran olmamak mümkün değildi. Sundurmasından içeri girdik, cibinlikli kocaman yatağın üzerine kendimi bıraktım. Yüz üstü döndüm yatağın ayakucunda olan zemin tahta değil camdı. Denizi görebiliyordum. Yöresel pike el işiydi, dokunmaya kıyamaz haldeyim. Tekrar ayağa kalktım Karhan gülen gözlerle beni izliyordu, elimle öpücük gönderdim. Ahşap ağırlıklı iç döşenmesi çok hoş olmuş göz yormuyordu, eşyalar az ve öz gerektiği kadardı. Sıkışık olmaması odayı ferah gösteriyordu. Yatak ve deniz, mutluluğa giden yoldaki en güzel seçenekti. Ön balkona çıktım, yakın olsalar da bazı seslere karşı evler yeterli mesafeyi korumuş olarak yapılmışlardı. Denizin içine inen merdiveni görünce dayanamadım, tertemiz suya hemen girmek doyasıya yüzmek istedim.

Karhan niyetimi anlamıştı. "Nur'um ben yetkiliyle konuşayım. Bilmediğimiz deniz, tehlikeli mi değil mi öğrenmeliyiz."

"Su çok derin değil, baksana dibi görünüyor. Çok açılmayız Karhan, ne olur?" Merdivenlerden tekrar yukarı çıktım. Komi bavullarımızı getirmişti, bavulumu açtım. İşte bikinim buradaydı aceleyle soyunmaya başladım, Karhan öylece duruyordu.

"Hadi soyunsana ne duruyorsun?"

"Seni seyrediyorum."

Gözleri yine ateşli bakmaya başlamıştı.

"Olmaz Beyefendi aklına gelen yalan."

Hemen bikinimi üzerime geçiriverdim.

"Ya çok acımasızsın!"

"Sonra söz istediğin kadar seninim ama şimdi denizi çok fazla istiyorum."

Üzerime ağır adımlarla yürüyordu. "Benden daha çok mu istiyorsun?"

"Öyle değil, bak gelme üstüme."

İki adımda evin balkonundaydım. Karhan atılıp kolumdan tutmak isterken ben çoktan suya doğru meyillenmiştim, dengesi bozulan sevgili kocam da peşimden elbiseleriyle suya düşüverdi. Su çok derin değildi ayaklarımın üstünde durdum, gülmeye başladım. Su soğuk veya serin değil resmen ılıktı.

"Buraya gel denizkızı beni suya düşürmenin cezasını çekeceksin."

"Ama benim ne suçum var kendin ettin kendin buldun!"



26. Bölüm

Sansar Emin...

"Celal Tepe."

"Buyur."

"Metin komutan seni bekliyor."

"Ne oldu ben bir şey yapmadım."

"Korkma herhalde tahliye edileceksin."

"Ne karı be! Dediğini yaptı Madam. Sansar Emin duydun mu tahliyem gelmiş."

"Senin Madam esaslı hatunmuş."

"Öyledir sağ olsun, çıkınca beklerim. Bizim mekâna, sana da iş buluruz."

"Neden olmasın? Çok kalmadı çıkmama, hem bizim yeğeni de görmek gerek, sahipsiz kalmıştır yavrucak. Yardım etmeli elinden tutmalı garibin."

"Ne yufka yürekliymişsin be helal sana, deli oğlanı sahipleneceksin."

"Deli oğlanı sahipleneceğim, görüşürüz Adana'da. Sözünü unutma! En güzel karıları bana vereceksin."

"Vermem mi? Hem de bedava vereceğim orospuları."

Git bakalım şişko Celal, yeğen erkekmiş, deliymiş. Ne akıllı karıydın be Zeynep kızı oğlan diye yutturmuşsun cümle âleme. Senin tadına bakamadım içime dert oldu, körpe kızını halledeceğim. Bı-

kınca şişko Celal'in Madam dediği kadına bir haber uçurdum mu anasının yerine sermaye yapar benimde cebim para görür.

"Ne daldın Sansar kardeş?"

"Seninle buluşacağım günleri hayal ettim bir an."

"Yakındır yakındır, hem bana hem de yeğenine kavuşman yakındır."

***

Gözlerimi açtığımda bir an nerede olduğumu anlayamadım, dün geceki görüntüler aklıma geldiğinde mutlulukla gülümsedim. Tüm vücudum tatlı sızılar içindeydi, başımı çevirip yüz üstü yatan kocama baktım. Beyaz çarşaf kalçalarını öylesine örtüyordu, sabaha karşı anca uyuyabilmiştik. Sevişmelerimiz her zamankinden farklı olmuştu, herhangi kısıtlama olmadan ten tene olan birleşme çok daha yakıcı, doyurucuydu. Hem benim hem de erkeğimin aldığı büyük hazzı görmek, bizi daha çok ateşlemiş kendimi onun verdiği şehvet hissinin doyumuna bırakmıştım. Oldukça yorulmuştuk uyandırmaya kıyamadım, yavaşça omzundan öptüm. Tekrar uyumaya çalıştım yatak batmaya başlamıştı, doğruldum fazla ses çıkarmadan kalkmaya çalışırken, Karhan belime kolunu dolayarak beni kendine çekti.

"Nereye gidiyorsun?"

Sesi uykudan çatlak çatlaktı, kolunu belimden nazikçe ayırdım.

"Uyu canım ben duş alıp balkona çıkacağım."

"Daha çok erken." derken bile gözlerini açmamıştı.

Kolunu yatağa koyarak kalktım, ılık bir duş sonrası odaya döndüğümde hâlâ uyuyordu. Bikinimle bir örnek olan elbiseyi üzerime geçirdim, ayağıma sandaletlerimi giyince hazırdım. Balkona çıktım karnım iyice acıkmıştı. Dün gece yemekte arkadaşlarımızla birlikteydik, bakalım bu sabah kahvaltıya kimler katılacaktı. Elbisemin cebine koymuş olduğum telefonum titreşince baktım Hale mesaj yollamıştı, **Günaydın balkonumdayım...**

Tekrar içeri girdim Karhan uykusuna devam ediyordu, çantamı karıştırarak kalem kâğıt buldum. Hale ile olduğumu belirten notu yazıp başucuna bıraktım, telefonumun yanımda olduğunu belirtmeyi unutmadım. Derin olmayan suda bana bir şey olacak düşüncesiyle panik olan adam, birden ortadan yok olunca ne yapardı bilmem. Sevecenlikle yüzüne baktım uykudan gevşemiş yüzüyle çok yakışıklı görünüyordu. Biraz daha bakarsam midemdeki kelebeklerin çağrısına karşı koyamayacak, uykudayken onu taciz edecektim. Dayanamayıp saçına yavaşça dokundum, benden vazgeçmediği için çok mutluydum.

Elimi karnıma koydum ilk kez korunmadan sevişmemiz, istediğimiz bebeğe sahip olmamızı sağlarsa çok daha mutlu olacaktım. Delice sevdiğim adamın bir parçası içime yerleşmiş olabilirdi, parmak uçlarımı öperek yanağına dokundurdum dışarı çıktım.

Hale dediği gibi balkonundaydı, el sallayarak dikkatini çektim. Kısa süre sonra yanımdaydı, ikimizde birbirimize bakarak güldük, yorgun görünüyorduk.

Manzara her zamanki gibi muhteşemdi, hafif esen rüzgârda salınan palmiye ağaçlarının yapraklarının hışırtısı, denizin sahile neredeyse tembellikle vuran minik dalgalarının sesiyle karışıyor, değişik kuş sesleriyle doğa en ilkel şarkısını söylüyordu. İkimizde ağır adımlarla karaya bağlanan kısa tahta yolu yürürken durakladık. Bir an gözlerimi kapattım bu güzel sabahın seslerini tam anlamıyla duymak içime sindirmek istiyordum. Hale'nin teşekkür sözlerini duyunca kapatmış olduğum gözlerimi açtım, başımdan geçirilen canlı çiçeklerle oluşturulmuş kolyeden gelen mis gibi kokudan mest olmuş şekilde gülümsedim. Sazdan etekler giymiş ada yerlileri, oldukça esmer tenlerinin zıttı olan bembeyaz dişlerini ortaya çıkaran gülümsemeleriyle bize bakıyorlardı. Sanki gülüşleri bulaşıcı gibiydi, bende gülümsedim.

İki kadın, dört erkek, hepsinin özel seçildiği belliydi. Oldukça yakışıklı adonis vücutlu erkekler ve kıvrımlı hatlara sahip kadınlar. Erkeklerden biri elimi tutunca irkildim, kendi dilinde bir şeyler söylüyordu elimi çekmeye çalıştım. Kim olursa olsun Karhan'ın bu yakınlığı hoş göreceğinden hiç emin değildim. Hale'de benim gibiydi,

grubun ortasında kalmıştık, çiçek kokularını bastıran alkol kokusu burnuma gelince elimi kurtarmak için daha çok çektim. Adam elimi sıkıca tutarken, diğeriyle belime sarılmaya çalışıyordu. Kızlardan birinin yükselen sesi sonrası yanımıza gelip beni itelemesi bardağı taşıran son damla oldu. Çalışanlardan sandığım grubun otelle alakası olmadığı belliydi. Son anda giymekten vazgeçtiğim parmak arası terliklerin yerine, dolgu topuk terliklerimi giydiğime çok memnun olarak, hâlâ sarılmaya çalışan adamın bacağına tekme attım. Adam ani acıyla bana sarılmaktan vazgeçip bacağını tuttu, ağzından çıkan öfkeli sözlerin küfür olduğundan emindim. Telaşla arkama baktım yaşanan nahoş olayın Karhan, Özgür veya diğer erkekler tarafından görülmesi balayımızın sonu olurdu. Yanımıza neredeyse koşar adımlarla gelen birkaç adam gerçek görevliler olmalı ki, bize sarkan adamları kollarından tutarak aceleyle uzaklaştırdılar. Yanımızda kalan görevli bizim kadar bildiği İngilizceyle özür kelimeleri mırıldanıyor, bizimkilerden birinin uyanıp, içinde olduğumuz durumu göreceklerinden benimde ödüm patlıyordu. Hale'nin koluna girerek geri döndüm, daha ileri gitmek için ikimizin de keyfi kalmamıştı. Henüz üç dört adım atmamıştık Özgür bungalovun önüne çıktı. Hale gayri ihtiyari minik bir çığlık atınca kolunu sıktım.

"Of son anda kurtulmuşuz, yoksa ağzımızdan burnumuzdan gelecekti." Demesine kalmadı Karhan kapıda belirdi. Sinirlerim bozulmuştu gülmeye başladım. Hale de benimle beraber gülüyor kahkahalarımız sessiz ortamda neredeyse çınlıyordu. Bizim gülüşmelerimize grubumuzun diğer kalanları da uyanmış, cehennem gibi olabilecek yer, neşemizin kaynağını bulmak isteyen kocalarımızın bize sarılmasıyla yine cennete dönmüştü.

Olanları anlatarak keyif kaçırmaya gerek yoktu. Hale ile gözlerimizle anlaşmıştık, hep birlikte kahvaltı salonuna ilerlerken başımıza gelen nahoş olayı unutmuştuk.

"Çiçekleri boynuna kim taktı?"

Karhan'ın sorusuyla sarhoş adamın çiçek kolyesinin hâlâ boynumda olduğunu fark ettim, Hale'de duymuştu aceleyle boynundaki kolyeyi çıkarttı gülerek denize attı. Aynı eylemi bende yaptım.

"Niye denize attınız çok güzellerdi."

Damla çiçekleri geriye almaya çalışınca, kolundan tutarak engelledim.

"Misafirlerden bir grupla karşılaştık oldukça neşelilerdi, onların taktığı çiçek kolyeler."

Tam doğru olmasa bile, gerçeğin birazını söylememizin iyi olacağını düşünmüştüm, Karhan aniden; "Erkek miydiler?" diye sordu.

Hale gülümseyerek; "Karışık gruptu." diyerek cevap verince Özgür'le Karhan kaş çatmaktan vazgeçtiler, rahatlamış olarak birbirimize baktık. Bakışmalarımızı kızlar fark etmişti erkekler önden muhabbet ederek yürümeye başlayınca yanımıza geldiler.

Kevser endişeyle sordu? "Bir şeyler olmuş size."

Erkeklerin biraz daha uzaklaşmalarını bekledim. "Akşamdan kalma sarhoş gençler sarkıntılık etmeye çalıştılar, son anda kurtulduk."

Ceren bir of çekti. "Ay iyi ki bizimkiler görmedi kesin vukuat çıkardı."

"Allah'tan görmediler ödümüz koptu."

Sevimsiz olay geride kalmalıydı, keyfimizin kaçmasının anlamı yoktu. Karhan dönerek bize baktı.

"Ne fısıldaşıyorsunuz öyle?"

Damla, "Güneş kremimi yanıma almadım, ıstakoz gibi kızarırım herhalde." dedi.

Karhan arkadaşlarıyla konuşmasına geri döndü. Egemen beline taktığı minik çantasının içinden güneş kremini çıkarıp karısının yanına geldi, eline sürdüğü kremi karısının yüzüne yaydı.

"Sen unuttuysan ben unutmadım bebeğim."

Efe güldü. "İyice karım köylü olmuşsun Egemen."

Ceren hışımla kocasına döndü. "Karısıyla ilgilenene karım köylü diyorsun. Öyle mi Beyefendi?"

Ceren'in sözlerini duyan Efe gülmesini kesivermişti. " Yok be güzelim öyle değil, ah bu çenemi tutmayı bir öğrenemedim."

Ceren saçlarını sinirle savurup yürümeye başladı. Efe peşinden koştururken bir taraftan söyleniyordu; "Sen iste gökyüzünden güneşi koparıp eline vereyim, değil karım köylü seni sırtıma vurup dağ tepe dolaştırır ayağını yere bastırmam. "

Ceren gülerek kocasına döndü. "İyi şekerim al beni sırtına bakalım, sözlerinde ne kadar ciddisin?"

Efe inanmayan gözlerle karısına baktı, sözlerini ciddiye alacağı hiç aklına gelmemiş gibiydi. Karhan gülerek arkadaşının omzuna vurdu. "Ağzından çıkanlara dikkat etmezsen böyle olur. Dua et güneşi getir demedi."

Efe ne yapayım der gibi omuzlarını silkerek karısının önüne giderek sırtını döndü. Ben vazgeçeceğini beklerken Ceren kocasının omuzlarından tutarak sırtına bindi. Bir yandan gülüyordu. Karhan bana baktı yüzünde çapkın gülümsemeyle önüme geldi. "Benim karımın neyi eksik, hadi bin sırtıma."

"Ne gerek var istemem"

"Taşımak istiyorum gel hadi."

Utanmıştım diğer kızlara baktım, Özgür çoktan karısını sırtına almıştı, Damla binmeye çalışıyor ufak yollu "Belin incinecek işime yaramayacaksın." diye kocasına sataşıyordu... Servet Bey en son konuşan oldu. "Ben sizler gibi karımı sırtıma alamayacağıma göre kucağıma almam gerek, yüküm çok kıymetli."

Kevser'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Lütfen Servet sadece koluna girmem yeterli, inan taşımış kadar oldun." Der demez kocasının koluna girdi.

Bende kocamın yanağından öpüp beline sarıldım. Egemen ve Damla'da son anda vazgeçtiler.

Kahvaltı oldukça büyük bahçe içinde açık büfe olarak hazırlanmıştı. Denizin sesini dinleyerek yeşillikler içindeki rengârenk çiçeklerin mis kokusunu duyarak masamıza oturduk.

Eşler halinde açık büfeden aldığımız kahvaltı çeşitlerinin benzerliğine gülmemek elde değildi. Alışkanlıklarımızdan kolaylıkla

vazgeçemiyorduk. Peynir, reçel, yumurta, domates... Masadaki tek değişiklik tropikal meyvelerden oluşan kocaman bir tabaktı.

Egemen; "Şöyle bol acılı menemen olacaktı, ekmeğimi batıra batıra yiyecektim."

Karhan devam etti. "Ya da sucuklu yumurta, yanında sıcacık pide."

"Ne sucuklusu kavurmalı olacaktı bol yağlı."

Özgür de istediğini söylemişti.

Erkeklerin kahvaltıdan hoşnut olmadıkları belliydi, Kevser kolumdan tutarak ayağa kalktı. "Gelin hanımlar kocalarımızın doymadığı belli."

Önceden anlaşmış gibi ayaklandık. Servet Bey şaşkınlıkla karısına baktı. "Ne oluyor?"

"Az bekleyin buralarda et ürünlerine güvenemeyeceğimize göre, bol acılı menemen yaptırabiliriz, bilmiyorlarsa biz yaparız. Benim de çok canım çekti."

Egemen pişmanlıkla konuştu. "Hamile olduğunu unuttum özür dilerim, değişik yemeklerden bahsetmemem gerekiyordu."

Kevser gülümsedi "Benden daha çok sizlerin doymamış olmasından rahatsızlık duydum, tabii bebeğim de isyanlarda. Yürüyün kızlar mutfağa."

"Garsona söylesek belki yaparlar, sen yorulmasan?"

"Bizim gibi yapamayacaklarını biliyoruz Servet, beş kadınız en çok yarım saate menemenimiz hazır olacak, sizler sohbet edin hemen geliyoruz."

Kevser'in peşine takıldık. Hale İngilizceyi en iyi konuşanımızdı. Önümüze çıkan ilk garsonu durdurduk, istediğimizi söyledik bizi yetkilisine götürdü. Yetkiliden otelin mutfağına ulaşmamız zor olmadı, ricamızı kırmadılar ufak bir alanı bize ayırdılar. Olgun domatesler, biberler, yumurtalar önümüze geldi. Yardım etmesi için çıraklardan biri yanımıza verildi. Kocaman bir tava ve keskin bıçaklar, ellerimizi yıkayıp işe koyulduk. Beş kişi olunca doğrayıp hazırlama işi oldukça kolay oldu, kısa sürede harlı ateşte domates ve biber-

lerimiz kıvam almaya başlamışlardı. Otelin baş aşçısı yaptığımıza bakıyor arada bir gelip bizi denetliyordu. Yumurtalar da kırılınca menemenimiz olmuştu, mutfağın rafında kocaman ekmek görünce almak için izin istedim. Bizim ekmeklerimize birazda olsun benziyordu. Aşçı merakla yemeğimize bakınca ekmeğin ucundan biraz kopardım menemenin içine batırdım uzattım, elimden alıp gözlerini kapatarak çiğnedi. Yüzündeki gülümsemeden Türk usulü yumurtayı beğendiği belliydi, bir anda yamaklarına bağırdı, bizden sonra menemen yapacakları kasayla domates gelmesinden belli olmuştu. Teşekkür ederek yanlarından ayrıldık. Elimizde kocaman sahanı ve ekmeği görenler şaşkınlıkla bize bakıyorlardı. Masamızda erkeklerin tezahüratıyla karşılandık. Ekmeği kimse kesmeye kalkışmadı, koparak çatal kullanmadan yemeğimize başladık. Son lokmayı Efe aldı, tavanın dibini sıyırdı ağzına attı.

Özgür şişmiş göbeğini ovuştururken, Karhan ellerini başının arkasına koyarak keyifle koltuğa yaslandı.

"İşte şimdi doyduğumu anladım ellerinize sağlık, bir de üzerine Türk Kahvesi olsaydı ne keyifli olurdu?"

"Başka bir isteğiniz var mı Padişahım?"

Kulağıma eğilip "Sen." diye fısıldayınca yüzümün kızarmasına engel olamadım, utançla çevreme bakındım. Tüm çiftler kendi hallerindeydi duymamışlardı içim rahatladı.

"Beni utandırmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

"Sen utanmayı bıraktığında, ben birazdan gelirim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Şimdi geleceğim az bekle."

Peşinden giden Özgür'le birlikte hemen geldiler, ikisinin de yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu.

Karhan kolumdan tuttu. "Arkadaşlar sizler bizden eskisiniz, biz çiçeği burunda evlileriz şimdi müsaadenizi istiyoruz. Eşimle birlikte bugün yokuz."

Nereye demelerine fırsat vermeden yürümeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Nur'um çok hoşlanacağın bir yer olacağına garanti ederim, sadece sen ve ben, baş başa bir gün."

Odamıza geldik, elim bavula uzandı.

"Ne almalıyım?"

Beni baştan ayağa süzdü, çapkınca göz kırptı.

"Üstündekiler yeterli, ekleyeceğimiz sadece güneş kremi başka bir şeye gerek yok."

Başka bir sahile gidiyor olmalıydık, şapkamı güneş gözlüğümü taktım. Bungalovun önüne gelen ufak deniz motoruna binince, uzağa gideceğimiz belli oldu. Karhan'ın kolu belime sarıldı hızlı yolculuk yapıyorduk, motorun pervanesinden sıçrayan damlalar yüzüme kadar geliyordu. Sahil kaybolmuştu bir süre daha gittik.

"Başka adaya mı gidiyoruz?"

Burnuma minik öpücük kondurdu. "Seni meraklı."

"Ne kadar kaldı?" diyerek ikinci soruyu sordum.

Motoru kullanan çocuğa sorumu tekrarladı. "Az kalmış."

Beş dakika daha suyun üstünde yol aldık, geldiğimiz yeri görünce şaşkınlıktan ağzım açıkta kaldı, denizin ortasında mini minnacık bir yükselti.

"Burası mı?" diye bağırmaktan kendimi alamadım.

Karhan da benden farklı değildi.

"Burasıymış." sesi çok az geliyordu.

Hızlıca bizi getiren çocukla konuşmaya başladı içi rahat etmiş olacak ki, denize indi. Su dizlerine anca geliyordu. Elini uzatıp beni kucağına aldı.

"Karhan ben korkuyorum."

"Korkma sevgilim tehlikeli değil."

"Ya sular yükselirse."

"Şimdiye kadar zarar gören olmamış, bize de bir şey olmaz."

Karhan sahil denen minicik kumsala beni bıraktığında, motor çoktan yola çıkmıştı.

"Motor gidiyor."

"Gidecek tabii elin adamıyla balayı yapmayacağız."

Gülüyordu omzuna vurdum, yakalayıp kumun üzerine bıraktı.

"Yapma gören olur." Diye yalandan itiraz ettim.

Gülüp ayağa kaldırdı bir çırpıda üzerimdeki elbiseyi çıkardı.

"Bu küçücük kumsal, sen, ben, deniz ve güneş..."

Adacığı hızlı adımlarla dolaşırken kedi gibi peşindeydim. Kum adasında ne olur ne olmaz diye bırakılan küçük sandalı görünce içim daha bir rahat etti. Başladığımız yere döndük, bikinime uzandı ve elbisem gibi kumların üzerine öylesine atıldı. Adacığın ortasındaki yükseltinin üzerinde yatağa benzer güneş koruyuculu şilte ve kenarında kocaman piknik sepetini görünce sevindim, hemen açtım. Buzlar içinde meyveler, kutuların içinde çerezler dâhil birçok yiyecek. Hiç olmazsa aç kalmayacaktık, bizden evvel gelip bırakmış olmalılardı.

Kabın içinde gördüğüm kirazların çift olanını kulağıma taktım, Karhan gölgeliği tutan direklere asılı çiçek kolyelerinden birini alıp boynuma taktı, diğerlerini yatağın üzerine dağıttı.

"Yerli kızlar gibi oldun." dedi, vücudumda ki son kalan parça da yere düşmüştü.

Rengârenk çiçeklerin içinde kocamla sevişmenin bana hissettirdiği hazların çılgınlığında bayılıyor gibiydim. Defalarca birbirimize sahip olurken gökyüzüyle yeryüzü birleşmiş gibiydi. Tüm benliğimle karşılık verdim, doyasıya sevişmenin kuralları yoktu. Beni çıldırtıyor, aynı şekilde karşılığını alıyordu. Ter içinde kalmıştık, altımızda ezilen çiçeklerle vücudumuz rengârenk oldu. Biraz serinlemek için denize girdik, ben korkudan çok açılamıyordum. Karhan'ın da açılmasına izin vermedim. Biraz uzağımızdan geçen yunus sürüsü sanki gösteri yapar gibi denizin üstünde taklalar atıyor bizi selamlıyorlardı. Denizin içinde hafif dalgalar vücudumuzu okşarken, bir kez daha birlikte olmanın keyfine vardık. Bu minik kum adası evimizin mahremiyetini sağlamış, çıplaklığımızı engel olmadan yaşatıyordu. Tekrar denize girip yatağın yanına geldim, Karhan şilteleri ters çevirmiş üzerine havluları atmıştı. Benim gel-

diğimi görünce gülümseyerek denize koştu suya daldı, havluyu üzerime doladım iyice karnım acıkmıştı. Yanında bulduğum örtüyü yere sererek yiyecekleri çıkardım, kocam geldiğinde belinde havlu vardı. Onun da karnının acıktığı belliydi. Birbirimizi besleyerek karnımızı doyurduk. Kıyıya vuran dalgaların sesi ninni gibi gelmişti, elimde olmadan esnedim. "Uykum geldi."

"Uyu Nur'um."

"Gürültüye alışmışız... Sessizlik bir süre sonra insanın uykusunu getiriyor."

Saçımla oynamaya başladı. "Böyle bir yerde yaşayabilir miydin?"

"Daha büyük olsaydı ve birkaç aile daha yaşayabilirdim, çocukluğumdan beri tek başınaydım yani az insanla."

Bir taraftan minik masamızı topladım, güneş çok yakıcı değildi. Karhan havlumu açarak güneş kremini eline dökerek, vücuduma sürmeye, bir yandan da masaj yapmaya başladı.

"Bir sürü kadın olmalı, nasıl yalnız kaldın ki?"

O günleri hatırlamanın verdiği acıyla gülümsedim. "Annem nadiren odadan çıkmama izin verirdi, o malum yerle bizim merdivenlerimiz ayrıydı. Onların çalıştığı saatle benim uyuduğum saat aynı olduğundan fazla kalabalığın için de bulunmadım."

"Hiç o eve girdin mi?"

"İki veya üç kez girmişimdir o da gündüzleri, Madam denen kadın bir şeyler kırarım diye yasaklamıştı."

"Annenin seni erkek kılığına sokmasına nasıl minnettar olduğumu bilemezsin."

"Sen mi, ben mi? Aklına gelmeseydi şimdi ne halde olurdum bilmiyorum, çok iğrenç bir yer. Hiçbir kadın gönül rızasıyla o işi yapmaz."

"Daha çok gençsin, sırf para uğruna vücutlarını satan kadınlar çok, sadece kadınlar mı erkeklerden bile yapanlar var."

"Annem erkek gibi görünsem de, bazı kişilerin umursamayacağını beni kullanmaya çalışacaklarını söyleyerek uyarmış, gece özellikle dışarı çıkmamı yasaklamıştı."

"Erkek çocuğu da kız çocuğu da korunmalı, benim çocuğum erkek deyip sokaklara salınıyor. Ne sapık insanlar var?"

"Sapık ailelerin içinde bile oluyor. Gördüğümüz Hülya var ya."

"Hatırladım, hatırlamaz mıyım sana âşık olan kız."

"Abisi yüzünden o eve düşmüştü."

"Kahrolsun böyle insanlar, insan değil canavarlar. Hadi kapatalım nerden açıldı bu konu."

Avuçladığım kumu üzerine attım. "Sen açtın."

Karşılığında bir avuç kum göğüslerimin üzerine geldi. "Evet ben açtım."

Bir avuç kum Karhan'ın belden aşağısına geldi, ayağa kalkıp koşmaya başladım peşimden gelmedi. Gözleriyle takip ediyordu avuçladığım kumları kendi vücuduma savurdum. Güneş yağıyla kaplı olan tenime kumlar yapışıyordu, çok geçmeden kumdan kadın haline gelmiştim. Karhan birden yerinden fırladı belimden tuttuğu gibi denize savurdu, sadece çığlık atabildim. Kolumdan tutup yukarı çektiğinde elleri hiç rahat durmadı bacaklarımı beline sardım burası cennetimiz olmuştu. Bir kez daha birbirimizin olduğumuzda dönme vaktimiz de gelmiş oldu. Doyasıya yüzüp, sahile döndük, elbiselerimizi giydik. Şiltenin üzerine oturup motoru beklemeye başladık.

"Sevgilim bu güzel yer, bu minik kum adası için çok teşekkür ederim, asla hayalini bile kurmadığım güzellikler yaşatıyorsun, seni çok pek çok seviyorum."

"Benim ışığımsın, iyi ki evime geldin. Senin her gülüşün beni çok mutlu ediyor. Seni çok seviyorum Nur'um. Kendi canımdan bile çok seviyorum."

Sevgi dolu öpücükle dudaklarımız mühürlendi, öpüşmemiz bitti, Karhan son öpücüğünü alnıma kondurdu. Gün batımını elimizdeki şampanya kadehleriyle karşıladık. Motor gelip yola çıkarken Karhan'ın kollarında çoktan uykuya dalmıştım.

"Uyan uykucu geldik."

Karhan'ın sesini duyuyor yorgunluktan gözlerimi açamıyordum, odamızın merdivenlerine yanaşan motordan yarı uyuyarak çıkıp kendimi yatağın üzerine bıraktım. Karhan üstümü çıkarırken uyuyor sayılırdım, omzumdan öpüp ışığı kapadı yanıma girdi. Sokuldum omzuna başımı yasladım, belime sarıldı kendine iyice çekti, klimanın serinliğiyle uykuya daldık.

Sabah yine çok erkek kalktım, bu sefer odamdan ayrılmaya niyetim yoktu, motor sesine balkona çıktım gidenler yabancı değildi. Bu sefer Özgür'le Hale yola çıkmışlardı, gülümseyerek arkalarından baktım muhteşem bir gün onları bekliyordu. Tekrar yatağa dönüp kocama sarıldım, biraz daha uyumamın hiçbir mahsuru yoktu.

Her gün aramızdan bir çift eksilerek kum adasını ziyarete gitti, beş günümüz geçip gitmişti. Diğer günler de hep birlikteydik. Gece eğlencelerine katılıyor çok eğleniyorduk, otel oldukça kalabalıktı bara yakın hasır masaların olduğu bölüm sırf bize ayrılıyor, çok fazla kalabalığın içinde olmuyorduk. Geçen beş günde hepimiz oldukça yanmıştık.

"Yarın denize dalmaya kim geliyor?" Efe'nin teklifini erkeklerin hepsi kabul etti.

Damla; "Bizim başımız kel mi?" diye sordu.

"Oldukça derine dalacağız."

Kevser karnını okşadı. "Ben dalmasam da tekne de oturur sizi izlerim."

"Güneşin altında oturmak senin açından zor olur, biz gitmeyiz."

Servet Bey eşinin elinin üzerine elini koymuş sevgiyle bakıyordu. Evlenme hikâyelerini geçtiğimiz günler de öğrenmiştim, bence birbirlerine âşık olmuşlardı. Servet Bey eşinin gözünün içine bakıyor, bir dediğini iki etmiyordu.

Egemen sevgiyle Damla'nın saçlarını okşadı.

"Bence sende bu sefer dalmasan, basınçtan etkilenirsin."

Damla kocasının elini tuttu. "Haklısın bu kadar erken derin suya dalamam herhalde ama sen dalacaksın. Denizin dibindeki balıkların resmini istiyorum."

Karhan'a baktım. "Derin suya girmeye korkarım, biliyorsun ben kıyıda yüzenler grubuna dâhilim, siz gidin burada bekleriz."

Erkekler ilk itiraz etseler de bu fırsatın her zaman ellerine geçmeyeceğine ikna ettik, Hale ile Ceren de yüzmeyi çok bilmediklerinden vazgeçince, erkekler dalmaya biz kıyıda kalmaya karar verdik. Sadece otelin içinde kalmak istemediğimizi söyledik. Servet Bey otel yetkilisine çıkarak, araba ayarladı. Yanımıza çarşıyı bilen birini vereceğinin sözünü aldığını söyleyince, çok sevindik. Damla sevinçle ellerini çırptı, Egemen şaşkınlıkla karısına baktı.

"Abi bu kadınların çarşı pazar sevdasını hiç anlayamadım gitti, anlayan varsa beri gelsin."

"Ya ne var sevincimde, hoşuma gidiyor dolaşmak."

"Yine saçma sapan şeyler alma."

Damla kocasına sinirle baktı. "Ne zaman ne almışım?"

"Tahta yılan. Yılana benzese içim gam yemeyecek, öküz pisliğini yapmış gibi duruyor."

"Sana inat bu sefer kocaman timsah alacağım."

"Bir timsahımız eksikti, evin içi hayvanat bahçesine döndü. Ya aldığın o tahta kediler? Hepsi de büyük boy, gece görünce ödümü patlatıyorlar"

Karı koca tatlı tatlı atışırken onları seyrediyor hallerine gülüyorduk, Hale'nin beni dürtmesiyle ona baktım.

"Çaktırmadan bak geçen bize asılan manyaklar masamızdan gözlerini ayırmıyorlar."

Grubumuz kalabalık olunca çevreye bakmak aklıma bile gelmiyordu, saçımı düzeltir gibi yaparak başımı kaldırıp etrafta şöyle bir göz gezdirdim. Hale'nin dediği gibi tam karşı masamıza oturmuş bize bakıyorlardı.

Hale'nin kulağına yavaşça fısıldadım.

"Kalkalım yoksa bizimkiler fark edecek savaş çıkaracaklar."

Başıyla onayladı.

"Benim uykum geldi."

"Canım daha çok erken."

"Sabah hepimiz erken kalkacağız, benimde uykum geldi."

Hale de beni destekleyince topluca uymaktan başka çareleri kalmamıştı, iyi geceler dileyerek odalarımıza çekildik. Al işte uyku tutmuyordu, benden evvel uykuya dalan Karhan'a imrenmemek elde değildi. Başucumdaki abajurun ışığını açtım, gelirken öylesine seçtiğim kitaplara bakma zamanıydı. İçinden birini seçip okumaya başlasam da sarmadı, Karhan'ı uyandırmamaya çalışarak yataktan kalktım duşa girdim. Ilık bir duş uykumu getirebilirdi. Yatağa geri döndüğümde uykum iyice açılmıştı kızgınlıkla yastığı alt üst ettim. Ne uykumu getirebilirdi? Çitten koyun atlatarak sayma, sıkıca gözlerimi kapadım. Ne saçma bir şeydi bu? Koyunları atlatmakla kalmadım, yünlerini kırptım, çıkrık bulup ip yaptım, böldüm çarptım çıkardım yine de uykum gelmiyordu.

"Ne kıpırdanıp duruyorsun? Uykum var diyen sen değil miydin?"

"Kaçtı."

Karhan, "Koyun say." deyince kıkırdadım.

"Değil koyunları saymak, onlara takla bile attırdım yine de uyuyamıyorum."

"Uyursun."

"Karhan."

"Hıı?"

Uykulu halini umursamadım geceliğimi çıkarttım üzerine çıktım. Ne oluyor demesine bile fırsat vermedim, uykulu hali bile çok tatlıydı. Uzunca süre sonra yorgunluktan bitap düşmüş halde yastığıma yerleştim, işte şimdi uyuyabilirdim.

"Nur."

"Hıı?"

"Uykum kaçtı."

"Benim çok uykum var."

"Yine sevişsek mi?"

"Asla olmaz koyunları say hayatım."

"Siz kadın milleti ne acımasızsınız, benim uykumu kaçırdın kendin uyuyorsun."

Son sözlerini duymadım, rahatlamış olarak uykuma devam ettim.

***

Kapımızın vurulmasıyla gözlerimi açtım sabah olmuştu, Karhan yanımda değildi üzerime sabahlığımı alarak kapıya yöneldim. Karhan banyodan çıktı yerine banyoya ben girdim, kapıyı çalan Özgür'dü.

"Ben gidiyorum Nur."

Banyo kapısından başımı uzattım. "Beni öpmeden mi gideceksin?" Yanağımı uzattım çenemi tutarak dudaklarımdan sertçe öptü.

"Sabaha kadar uyuyamadım, elbet bunun acısını senden çıkartırım."

"Çıkar hayatım, çok dikkatli olun deniz şakaya gelmez."

"Siz de dikkatli olun, birbirinizden uzaklaşmayın, otelin kartını alın yanınızda bulunsun."

"Çocuk muyuz biz, merak etme."

Uzanıp bu sefer ben çenesinden tuttum, aç gözlerle vücuduma bakıyordu. Dudaklarına uzandım, eli çoktan göğsüme ulaşmıştı, kapı ısrarla vurulmaya başlayınca zorlukla birbirimizden ayrıldık.

Şortumu, askılı penyemi giydim, ayağıma bodrum işi terliklerimi, başıma da şapkamı taktım, hazırdım. Hasırdan çantamın içine cüzdanımı, telefonumu koydum.

Kapıdan adım attım telefonum çaldı, Karhan'dı gülümseyerek açtım. "Hayatım gideli on dakika olmadı, bende şimdi odadan çıktım."

"Telefonun yanında mı diye kontrol ediyorum, dikkatli ol!"

Gözlerimi devirdim her uzaklaştığımda böyle yaparsa yanmıştım. "Tamam canım."

"Gözlerini devirme öyle."

Şaşkınlıkla çevreme baktım gitmemiş miydi bunlar, karşımda Ceren duruyordu kulağında telefonu görünce kimin ispiyonladığını da anlamış oldum. Gülerek telefonu kapattı.

"Ya niye söyledin?"

"Ne yapayım hayatım gideli on dakika olmadı benimki iki kez telefon açınca. Yeter artık bizi bıktırmayın, Nur bile gözlerini deviriyor deyiverdim."

Kızlar gelmişti telefonlarımızı hemen bulabileceğimiz yerlere koyarak bize tahsis edilen arabaya bindik, yanımıza verilen rehber çok şirin bir kızdı. Hale ve Ceren sayesinde sözlerini anlayabiliyorduk, nihayet yola çıktık. Kimin kocası dayanamayıp arayacak diye de iddiaya girdik. Kesin benimki arardı...



27. Bölüm

Sansar Emin...

"Metin Komutan bir telefon açsam."

"Telefon hakkın yok Emin, zamanında açsaydın."

"Şimdi aklıma geldi, sana ağırlığım hiç olmadı bir iyilik yapsan."

"Ailene mi açacaksın?"

"Benim ailem yok, buradan çıkan Celal analığımın kızını tanıyormuş."

"Onun ne iş yaptığını biliyor musun?"

"Biliyorum, analığımın kızı onların evde çalışıyormuş, konuşurken öğrendim ölmüş."

"Benden istediğin ne?"

"Analığımın kızının çocuğu vardı, ben buraya düştüğümde bebekti. Çıkınca onu bulmak sahiplenmek istiyorum. Celal'le irtibatı kesmemem gerek, seni ararım dedi aramadı. Çocukla tek bağlantım o, telefonunu vardır sende komutanım."

"Sana telefonunu vermediyse ben veremem, aramasını beklemekten başka çaren yok. Kuralların dışına çıkamam her aklına estiğinde beni rahatsız edip durma... Dön koğuşuna."

Piç herif! Benden kaç yaş küçük havasına bak. Şimdi dışarıda olmak vardı, bana böyle büyüklenecekti de façasını bozmayacaktım şerefsizin. Çıkarsam elbet karşılaşırız bir yerlerde. Bakalım o zaman

da böyle havalı olabilecek misin? Ulan Celal, orospu pezevengi seni de şişleyeceğim, beni bekletmek ne demek göreceksin.

***

Bildiğimiz mağazaların olduğu yerlere değil, yerel ürünlerin satıldığı pazarlara gitmek istedik, rehberimiz bir dediğimizi iki etmiyordu. Vardığımız Pazar bizim pazarlarımızdan farklı değildi. Kadınlı erkekli satıcılar bizlerin yabancı olduğumuzu anında fark etmişler, mallarını satmak için peşimizde koşturmaya başlamışlardı. Bir anda burnumun ucunda beliriveren canlı tavuğu görünce korkuyla çığlık attım. Kadın bir şeyler söylüyor inatla tavuğu elime tutuşturmaya çalışıyordu, tavuk can havliyle bağırıyor, ben de ondan aşağı kalmıyordum. Rehberimizin kolundan tutarak istemediğimi söylemesini istedim, yaşlı kadın el kol hareketlerimi umursamıyordu. En nihayetinde kadın geriledi başka birinin peşinden koşturmaya başladı. Kanatlarından tutup hareketsiz hale getirdiği tavuğu yeni müşterisinin yüzüne doğru sallamaya başladı, tavuğun haline acımamak elde değildi. Ben kadınla uğraşırken kızlarda diğer satıcıların hışmından kurtulmuş olarak geldiler.

"Neredeyse akşama yemekte tavuk yiyecektik."

Ceren'in öfkesi burnundaydı. "Elime bak elime! Tavuk ne ki, adamın biri kocaman pavuryayı burnumun önüne tuttu, itmeye çalışırken hayvan can havliyle elimi kıstırdı. Kurtulana kadar akla karayı seçtim."

Eli kızarmıştı hayvanın kıskaç izleri parmağında belli oluyordu, ben eline bakarken Damla kucağında küçücük domuz yavrusuyla çıkageldi. "Bakın ne buldum ne güzel değil mi?"

Kevser çekinerek elini uzattı.

"İlk kez domuz görüyorum bebekleri ne güzelmiş!" Yüksek sesli homurtu dikkatimi çekti. "Eyvah!" diye anca bağırabildim.

Kevser'i yanma çektim. Arkama korkuyla baktım kesin anne domuz olmalıydı, burnundan soluyor kan çanağı gibi gözleriyle öl-

dürecek gibi bize bakıyordu. Arkasından gelen adamda farklı değildi, el kol hareketleriyle bir şeyler söylüyor gittikçe sesi yükseliyordu. Damla farkında değil gibi, hâlâ yavru domuzu seviyor sesleri duymuyordu.

"Damla bırak o yavruyu!"

"Ne güzel baksanıza şuna, eve götürebilir miyim acaba?"

"Egemen seni öldürür. Bırak elinden anne domuz çok kötü bakıyor." dememe kalmadan büyük domuz Damla'nın kalçasına başıyla vurdu, tam düşmek üzereyken kolundan yakaladım. Kargaşayı fırsat bilen yavru domuz Damla'nın kucağından homurdanarak kaçıp annesinin karnının altına saklandı. Anne domuz yavrusuna kavuştuğunu anlayınca Damla'ya bakarak yüksek sesle homurdandı.

"Ah çılgına bak! Sanki yavrusunu yedik, resmen beni tehdit ediyor yağ torbası."

"Annenin tehdidini boş ver, asıl yanlarına gelen babaya bak!"

Oldukça iri yarı kocaman dişleri olan erkek domuz dönerek bize bakarak, yüksek sesle homurdandı. Birkaç kez ayağını yere vurdu, ne demek istediğini anlamamak mümkün değildi. Dokunursan yakarım.

"Bağırıp durma çirkin şey! Hem bizim dinimizde, sizin cinsinizi yemek haram, sadece çocuğunu sevdim."

Damla'nın sözlerine gülmemek elde değildi. "Dediklerini kesin anlamıştır."

Kevser karnını tuttu. "Sizin yüzünüzden karnıma ağrı girdi."

Korkuyla yüzüne baktım. "Bebeğe bir şey olmasın!"

"Yok, bebek iyi gülmekten ağrıdı."

Hayvanlarla olan maceramız bitti, satıcılar rehberimiz sayesinde hayvan alıcısı olmadığımızı iyice anladılar, yine de çitle çevrilmiş olan domuzların yanından geçerken oldukça yüksek homurtuyu duymak hâlâ tehdit altında olduğumuzu gösteriyordu. Hemen uzaklaştık meyve sebze kısmına geldik, bildiğim bilmediğim meyvelerin, renkleri içinde mutlulukla mis kokularını içime çektim. Küçük bir çocuğun elindeki palasıyla baş kısmını kesip içine ka-

mış sokarak uzattığı Hindistan cevizini geri çevirmedim, merakla ilk yudumumu aldım. Pek güzel olmasa da, içmeye devam ettim. Hindistan cevizinin mis kokusu için, bulanık süte benzeyen tatsız öz suyu içmeye değerdi.

Kızlarda bana katıldılar elimizde doğal içeceklerle pazarı dolaşmaya başladık, sazdan etekler, rengârenk gömlekler, elbiseler, şortlar, etekler, terlikler... Gökkuşağı renkleriyle bezenmişlerdi. Almadan olmazdı, en renkliler hangileriyse seçtik eşlerimize birer gömlek, kendimize de elbise ve hasır şapkalar aldık.

Yerel yiyecek satılan bölüme geçtik. Satıcılar canlı tavukları kesiyor, kadınlar yolup kazanların içine atıyorlardı. Hiçbirimiz tavuk bacakları, sakatat görüntülerini görmekten hoşnut olmamıştık, hele Kevser ağzını tutarak hemen uzaklaştı. Mutfaklarının bize uygun olmadığını bilsek de, bu kadar ilkel şartlarda gıda satacaklarını hiç ummamıştım. Rehberimizin umursadığı yoktu, satıcının haşladığı tavuk butlarını içinde ne olduğu belli olmayan bulamaç gibi bir şeyin içine sokup, kızgın yağda kızartıp yaprağa sararak eline vermesini ağzı sulanarak izlemiş, eline alır almaz sıcak demeden yemeğe başlamıştı. Bana uzatınca istemediğimi belli eden el hareketi yaptım, satıcı yeni kızarttığı ufak butu elime tutuşturdu. Ye diyerek ağzımı gösteriyordu ne yapsaydım acaba, tereddütle ağzıma götürdüm. Kızların bazısı hayretle, bazısı iğrenmiş yüz ifadesiyle beni seyrediyorlardı. İçimden *'Ya Bismillah...'* dedim. Hastanelerinin iyi olduğunu umarak tavuğu ısırdım, henüz gözlerimi açmamıştım ağzıma yayılan tat inanılmaz güzeldi. Nihayet gözlerimi açtım üzüntüyle budun kemiğine baktım. Ben bunu ne ara yemiştim? Sos parmaklarıma bulaşmıştı ziyan olmamalıydı ağzıma götürerek yaladım. Kızlar benim bu halimi görünce başı oldukça kalabalıklaşmış olan tavukçunun önünde sıraya girdiler, çok geçmeden onlarda mest olmuş şekildeyken, ben ikinci budu yemekle meşguldüm.

Pazar maceramız deniz kenarında palmiyelerin altında, denizin sesini dinleyerek içtiğimiz buzlu karışık meyve sularımızla bitti. Şarkılar söyleyerek otelimize doğru yol alırken, rehberimiz anlamadığı şarkılarımıza el çırparak tempo tutuyordu. Hiçbirimizin kocası aramadığından iyice meraklanmış haldeydik, ikide bir tüm kızlar te-

lefonlarımızı kontrol ediyor, hayal kırıklığı içinde kalakalıyorduk. Hiçbirinden ses seda yoktu...

"Arasalar bir dert, aramasalar bir dert." Diyen Hale'nin sözlerine katılmamak elde değildi.

"Çok derinlere dalıp denizkızlarıyla karşılaşıp bizi unuttular mı dersiniz?" Damla'nın sözlerine, "O denizkızlarını avlayıp kızartır, bir de üzerine yerim." diyerek cevap veren Ceren öfkeyle ellerini beline koymuş, konuşulanlar sanki doğruymuş gibi kaşlarını çatmıştı.

"Sakin olun neredeyse gelmek üzeredirler, belki otel görevlileri durumlarını biliyordur." O anda önümüzden geçen görevliyi durdurup yarım yamalak ingilizcemle, dalmak için giden gruba niye ulaşamadığımızı sordum.

"Yoldalar meraklanmayın, bende sizlere haber vermeye geliyordum, motorda arıza olduğundan açık denizde mahsur kalmışlar. Telefonlar çekmediğinden uydu yolu ile bağlantı kurabildik. Yardım gitti."

Telaşlanmıştım.

"Motor bozulması harici herhangi ters durum yok değil mi?" diye telaşla sordum yüreğim sıkışır gibi oluyordu.

Sanki onları hemen getirebilecekmiş gibi sahile doğru yürüdüm, diğer kızlarda robotlaşmış adımlarla peşimden geliyorlardı. Hiçbirinin ağzından tek kelime çıkmıyor, açık denize bakıyor, bir an önce geminin gelmesi için dua ediyorduk. Kısa süre sonra görevlinin ani sesine döndüm.

"Bakın arama kurtarma geliyor." diye bağırınca, tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi bırakıp derin soluk alarak, ciğerlerimi yeni havayla doldurdum. Göğsümdeki sıkışma biraz olsun hafiflemişti. Karhan'ı gözlerimle görene kadar rahat etmeyecektim.

Rıhtımın sonuna hep birlikte yürüdük. Ceren, "Niye güverte de kimse yok?" diye korkuyla söylendi.

Ambulans sirenlerini duyduk ters giden bir şeyler olduğu ortaya çıkmıştı, öfkeyle bize dert anlatmaya çalışan görevlinin üzerine yürüdüm.

Hale yanıma geldi. "Gerçeği söyleseniz iyi olacak yoksa beş kadın bu oteli başınıza yıkmaktan zevk alacağız, ciddi olduğumuzu da bilin!"

Adam bir adım geri çekildi, ellerini kaldırdı. "Birden dip akıntı oluşmuş, denizin içindeki uçurumun içine çekilmişler. Görevli balık adamlar, onları kurtarana kadar süre geçmiş vurgun yemişler."

"Vurgun mu yemişler?" Doğru mu duymuştum, doğrulaması için Hale'ye baktım. Yüzü acı içindeydi, çok yavaş sesle "Durumları nasıl?" diye sordu.

"Solunum tankı yeterli olmadığından dışarıda oksijen veriliyor, iki kişinin durumu oldukça ağırmış."

Adamı kolundan tuttum. Kevser karnına elini koyarak banka oturdu. "İsimlerini biliyor mu? Hale sor hemen."

Hale, Kevser'in sözlerini tekrarladı, adam bilmiyorum der gibi başını salladı. Bu arada güvertede hareketlilik başlamıştı, elimi gözlerimin üzerine götürerek güneşi engellemeye olanları görmeye çalıştım. Uzaktalardı kim kimdir belli olmuyordu, beklemekten başka çaremiz olmadığı ortadaydı, deniz ambulansı da hareket edip gemiye yanaştı. Kevser'in yanına oturup elinden tuttum. "İyi misin?"

"Servet'i ve bizimkileri görünce çok daha iyi olacağım."

Sadece uzaktan bakmak, ne olduğunu bilemeden beklemek çok zordu. Bekleyenler sadece bizler değildik, iki genç çocuk, yaşlı bir kadında haber için görevliyi sıkıştırıyordu. Damla oturduğu yerden heyecanla kalktı. "Geliyorlar!"

Tekrar iskelenin ucuna yürüdük, oldukça büyük kalabalık birikmiş olayı duyan gelmişti. Görevliler insanları geride tutmak için çaba veriyordu. Ceren görevlilerin engellemesi sonucu geçemeyince; "Bana bak hıyar herif! Sen kim oluyorsun da bizi engellemeye çalışıyorsun? Oradakiler bizim kocalarımız!" diye öfkeyle bağırdı.

Hale yanına gelerek dediklerini tercüme edince geçmemize izin verdiler. Birbirimizden ayrılmıyorduk, Kevser'in belinden tuttum, sessizdik. Bildiğim tüm duaları içimden defalarca tekrarlıyor, zarar görmemiş olmalarını diliyordum. Eminim kızlarda dua ediyorlardı...

İskeleye yanaşan motordan görevliler indi, Özgür'ün ardından Servet Bey göründü, içimiz rahatladı. Hale kocasının boynuna resmen atladı, Servet Bey gözlerinden yaşlar akan karısının yanına gelerek sarıldı.

Karhan, Egemen, Efe neredeydi? Servet Bey'e baktım anlamıştı.

"Merak etmeyin iyiler, balık adamlara yardımcı olmak için derine dalınca, biraz havasız kalmışlar. Basınç tankına girmek zorunda kaldılar."

Akan gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. "Doğru diyorsun değil mi?" diye sorunca bir eliyle sırtımı sıvazladı.

"Korkma gerçekten iyi, seni sevdiğini söylememi istedi."

Diğerleri de merakla yüzüne bakınca onlara da aynı sözü tekrarladı.

Karısına baktı. "Kevser bu olayın tek iyi yönü seni sevdiğimi, sana âşık olduğumu anlamak oldu. Seni seviyorum Kevser, seni de bebeğimizi de çok seviyorum."

Kevser'in yüzündeki mutluluk ifadesi görülmeye değerdi, başını kocasının göğsüne yasladı. "Bende seni seviyorum, kaybettim diye çok korktum."

Karı koca sevgiyle öpüşmeye başladı gözlerimi tekrar denize çevirdim, beklemek azap verse de sağ olması yeterliydi. Bir süre sonra meraklı seyirciler beklemekten sıkılarak birer ikişer eğlencelerine geri döndüler. Genç çocuklarla, yaşlı kadında bizimle beraber bekliyordu. Genç oğlan Servet Bey'in yanına gelip koluna dokundu. "Annem, babam nasıl?"

Servet Bey çocuğun omzuna elini koydu, ciddiyetle yüzüne bakıyor, büyük adam muamelesi yapıyordu.

"Jak, ismin Jak değil mi?"

Çocuk başını salladı. "Sana teselli sözü söylemeyeceğim Jak. Kandırılmayacak kadar büyümüşsün, anneniz babanızdan çok daha iyi durumda, korkmamanızı otelden asla ayrılmamanızı istedi, kız kardeşin Eliza'ya sahip çıkmanı da söyledi."

Ateşin düştüğü yeri yaktığını bir kez daha anladım, iki gencin yüzü korku doluydu. Servet Bey ağlayan küçük kıza sarıldı, oğlan biraz daha dik durmaya çalışıyordu. Kevser'in kolunu omzuna sarması onu rahatlatmış olmalıydı. Yaşlı kadın sessizce gözyaşı dökülyordu Servet Bey görevli olan balıkadamlardan biri olduğunu, misafirleri kurtarmaya çalışırken en çok zararı onun gördüğünü, kendinde olmadığını söyledi. Kadının yanına gittim elinden tuttum, sıkıca elimi kavradı minnettar gözlerle yüzüme baktı. Dilimiz bir olmasa da birbirimizi anlıyorduk. Acımız aynıydı. Dil, din, ırk bu anda önemsizdi. Canlarımız uzaktan da olsa gördüğümüz gemide, şu veya bu şekilde yaşam savaşı veriyordu.

İki saat sonra Egemen karaya çıkartıldı, sevinçle Damla'ya sarıldı, Ceren'le hemen yanına gittik durumlarının iyiye gittiğini söyleyince içim daha çok rahatladı.

Hava iyice kararmıştı otel çalışanları bizlere soğuk sandviç ve içecekler getirdiler, bir lokma yiyecek halim yoktu elime tutuşturdukları tabağı geri verdim. Egemen yanıma gelip tekrar elime tutuşturdu.

"Bunu yemez hastalanırsan Karhan bizi öldürür, *'Karıma iyi bakın.'* dedi durdu."

Elimle iteledim.

"Onsuz boğazımdan geçmiyor, gelsin birlikte yeriz."

Olmaz diyerek ısrarını sürdürünce uzattığı yiyeceği aldım, bir lokma ısırdım elimde tutarak ayağa kalktım. Yemezsem zorla yedireceklerini biliyordum, denize doğru yürüdüm ufak parçaları koparak denize attım, ben yemesem de balıklar yerdi.

Kumun üzerine oturdum gözlerimi uzakta görünen geminin ışıklarından ayıramıyordum. Bir anda nasıl canımdan can oluvermişti. Gecem oydu, gündüzüm oydu, geçmişim, geleceğim hep

oydu. Sanki ondan önce var olmamış gibiydim. Kollarımı vücuduma sıkıca doladım onsuzluk bana ölüm gibi geliyordu. Motor sesi düşüncelerimi dağıttı koşarak iskelenin üzerine çıktım, yaklaşan motorun içindeki o olsun diye dualar peşi sıra zihnimden geçiyordu. Yakınlaştıkça kalbimin atışı fazlalaşıyor, sanki kulaklarımda sesini duyuyordum. Kıyıya üç dört metre kala onu gördüm, iki elimi yüreğime bastırdım.

İskeleye çıktı gülümsüyordu, gülümsedim. Kollarını açtı bir an duraksamadım koşarak kollarına atıldım, kucağına alınca bacaklarımı beline sardım.

"Nur'um korkmuş mu?" diyen sesini duyunca dünyalar benim oldu.

Kollarımı daha sıkı boynuna doladım, sanki rüya gibi geliyor her an kaybolacakmış gibi hissediyordum.

"Çok korktum, sensiz kalabileceğimi düşünmek ölümden beterdi, sakın beni bırakma inan dayanamam!"

Başımı boynuna yasladım kokusunu iyice içime çektim.

"İyi misin?"

"Seni görünce çok daha iyi oldum."

Kollarında kıpırdandım. "İndir beni kötüleşirsin."

"Ben seninle iyileşirim, sakın korkma hiçbir şeyim yok. Birkaç gün kendimi çok fazla yormayacağım." Kucağından indim zorlanmamalıydı koluna girdim. "Karnın aç mı, yemek yedin mi?"

"Henüz değil ya sen yedin mi? Saat çok geç oldu?"

Ben cevap veremeden, "Küçük karın, ısrarlarıma dayanamayıp yer gibi yaptı, eline tutuşturduğum ekmeği balıklara yedirdi." Egemen durumu anlatmıştı.

Nasıl fark etmişti, gizlice attığımı sanıyordum. "Israrına dayanamadım Karhan gelmeden, onu görmeden boğazımdan nasıl yemek geçerdi?" diye mızıldandım.

Karhan yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Her ne olursa olsun yemelisin, başımıza ne zaman ne geleceği belli olmaz beni güçlü karşılamalısın. Ah şimdi niye vurdun?"

Omzunu ovuşturuyor şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu.

"Sensiz olamayacağımı bilmiyor musun, sensizlik ölüm gibi bir kez daha dayanamam! Yemek yemekmiş ben nefes bile alamıyordum."

Sinirlenmiştim olayların acısı benden kötü çıkacaktı, herkesin önünde ağlamamak için kumsala doğru koşmaya başladım. Mesafeleri hızla alıyor kumların serinliğini ayaklarımda hissediyordum çok fazla uzaklaşmadan belimden kavrandım, birlikte yere düştük. Karhan sırtımdan sarılmış beni bebek gibi kollarında sallıyordu. Saçlarımı öptüğünü hissettim "Beni bir daha sakın..."

"Şiiittt üzüldüğün yeter! Hiçbir şeyim yok, ağlama artık."

Sırtımı daha çok geriye verdim, sarılmış kollarının üzerinden ben de sıkıca sarıldım.

"Bu hayatta tek başıma olduğumu biliyorsun, senden başka kimsem yok, bana söz ver." Sıcaklığını hissettiğim her saniye içim daha çok rahatlıyordu. Bacaklarını açarak beni arasına oturttu, dalgalar ayaklarımıza değiyor, sesi müzik gibi geliyordu.

"Ne sözü istiyorsun?"

"Kendini asla tehlikeye atmayacaksın, iki kez düşünüp öyle hareket edeceksin. Belki de üç kez düşünmen gerekecek. Tek başına olmadığını unutmayacaksın."

"Söz veriyorum gereksiz yere asla kendimi tehlikeye atmam Nur'um."

Gecenin en koyu karanlığı açılmaya başlamış günün ilk ışıklarının kızıllığı, denizin kumların üzerine yayılmaya başlamıştı. Sanki kırmızı kozanın içinde gibiydik. Birlikte kumlara uzandık Karhan eliyle başını desteklerken, beni göğsüne çekmiş saçlarımı okşuyordu. Denizin sesi gittikçe tekdüzeleşmeye, kulağıma ninni gibi gelmeye başlamıştı. Göz kapaklarımı zorlukla açık tutabiliyordum, Karhan'ın saçlarımı okşaması daha çok uykumu getiriyordu.

Dudağıma konan minik buseyle gözlerimi zor araladım, Karhan üzerime eğilmiş beni öperek uyandırmaya çabalıyordu. Gün iyice ağarmıştı kuşlar şakımaya başlamış, dalgaların sesine eşlik ediyor-

lardı, yine gözlerimi kapadım. Birden kucaklanınca itiraz ettim, daha yeni ölümden kurtulmuştu.

"Beni bırak yorulacaksın."

"Asla yorulmam kollarını sıkıca boynuma sar başını omzuma yasla uyumana devam et." İkiletmedim başımı boynuna yasladım kokusunu duyarak tekrar gözlerimi kapadım... Deniz kokuyordu dilimin ucunu tenine değdirdim tuzluydu.

"Yapma beni azdırma zararlı çıkarsın." Belimi saran kollarını daha çok sıktı. "Çok tuzlanmışsın turşu gibi olmuşsun."

"Sen turşuyu seversin."

"Hem de çok severim." Bu sözün üzerine bir ısırık almadan olmazdı aldım da. Karhan birden hızlandı odamıza koşar adımlarla girerken ben mutluluktan kahkaha atıyordum...

***

Tatilimizin geri kalan günlerinde birbirimizden hiç ayrılmadık. Yüzdük, eğlendik, sörf yaptık. Geceleri ayrı, gündüzleri ayrı güzeldi. "Of ya of kilo aldım, göbeğime bak."

Bu gece son gecemiz olduğundan eğlenceye gitmek için hazırlanıyorduk erkekleri önceden giydirip yolladığımız için tüm kızlar bizim bungalovda toplanmıştık. Aynanın önünde bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum.

Kevser kıkırdadı. "Dünya varmış kilo alırım diye yemediğim yiyecekleri gönlümce yiyorum."

Aynadan baktım göbeği oldukça çıkmıştı. "Doğumdan sonra kiloları vermeye çalışırken bu konuyu yine konuşalım" dedim, birden yüzü asıldı. "Haklısın şimdi önüme geleni yiyorum kilolar yerleşirse işim iş... Servet kiloların çok yakıştığını söylüyor ama bebeğimiz için olduğundan eminim geri döner dönmez doktora gidip sağlıklı beslenme önerisi almalıyım"

"Bence de gitmelisin, hatta hepimiz dikkat etmeliyiz" Biz kilo muhabbeti yaparken kızlarda sağlarına sollarına bakıyor burada ra-

hatlıktan aldığımız birkaç kiloyu inceliyorlardı... Hale öfkeyle konuştu "Ya o kadar yüzüyoruz koşuyoruz erkekler kas yapıyor biz göbek yapıyoruz bu adalet mi ha adalet mi? Popoma bakın büyümüş."

"Özgür şikâyetçi değil herhalde kalçalarından ellerini ayırmıyor."

"Ay sorma Nur! Adam kalça fetişisti biraz büyümesinden çok memnun, daha fazla büyürse kalçalıktan çıkıp semer olacak o zaman ne yapar bilmem. Kesin rejim yapmalıyım."

Aynaya tekrar baktım Karhan benim en çok neremi beğeniyordu ilk fırsatta sormalıydım, sevişirken her yerime aynı özeni gösteriyor aynı şekilde seviyordu. Boyundan çapraz bağlı, sırtı açık diz üstü çiçek desenli elbisemi, ayağıma yüksek sandaletlerimi giydim. Makyaj yapmaya gerek yoktu güneşten oldukça bronzlaşmıştım, yüzüme nemlendirici dudağıma parlatıcı sürdüm hazırdım. Kızlarda benim gibi hafif giyecekler giydiklerinden hazırlanmamız kolay olmuştu.

Otelin bahçesinde eğlence başlamış yerel müzikle dans eden insanlarla dolmuştu, hele otelin dansçıları kıvrak ritimli müzikle yaptıkları dansla hemen ötekilerden ayrılıyorlardı. Beğeniyle seyretmeye başladım. Yerli kızlar oldukça güzeldi arada bir Karhan'a bakıyor dansçı kadınların neresine daha çok baktığını anlamaya çalışıyordum. Kalça, göğüs veya bacaklar!

Özellikle baktığı bölge yok gibiydi, daha doğrusu dans eden kızlarla ilgilenmiyordu hatta önüne gelip kalçasını titreten dansçıya bakmamış Egemen'le konuşmaya devam etmişti. Damla kocalarımızın burnunun ucunda kalçasını titreten dansçıyı görünce ayaklandı poposuyla kadını itekledi o da dans etmeye başladı. Bizim gruptan başka yerinde oturan yoktu Kevser hariç ayağa kalkıp Damla'nın dansına eşlik etmeye başladık erkeklerimiz bizi seyrediyor gülüyorlardı kısa süre sonra ısrarlarımıza dayanamayarak onlarda ayaklandı. Dansçılara bakarak onların hareketlerini taklit etmeye çalışıyor beceremedikçe gülüyorduk. Sırtımı okşayan ele gülerek döndüm hınzır kocam dans ederken bile beni taciz ediyordu. Korkuyla nefesimi tuttum dans ederken kalabalık grubumuzu ayırmıştı sırtıma dokunan adam Karhan değildi. Çevreme baktım Ceren birkaç adım

uzağımdaydı adam hâlâ bana dokunmaya sarılmaya çalışıyordu eline hızla vurdum. O serseriydi yüzünde ki yılışık gülümseme ve yoğun alkol kokusu o günkü gibiydi. Beni grubumdan ayıran kişileri biraz itmeyle geçtim, adam peşimi bırakmıyordu. Belimden kavrayıp kendine çekti leş gibi ter kokusu burnuma doldu çığlık attım müziğin sesinden kimsenin duyduğu yoktu. Adamın koluna tırnaklarımı batırdım geri çekildi, bu sefer kolumu yakaladı geriye dönüp yüzüne tırnaklarımı geçirdim acıyla bağırdı ortalık birden karışıverdi adam aniden yok olmuştu. Dans edenler çil yavrusu gibi dağıldılar müzikte sustu. Karhan yere düşmüş adamı tekrar kaldırdı başını adamın yüzüne vurdu, korkuyla bağırdım, adam çığlık attı burnundan kan boşalmıştı. Çevreme bakındım bizimkiler neredeydi gördüm Özgür adamın birini altına almış vuruyor Hale korkuyla bakıyordu öteki erkeklerde kavga halindelerdi, birden saçlarımdan çekildim o sabahki grupta olan kızlardan biriydi zaten sinirlerim tavan yapmıştı uğraşmadım yumruğumu sıkarak yüzüne vurdum kadın anında yerdeydi, ne olduğunu anlamadan yıkılıvermişti...

Olay iyice büyümeye başlamış gruplar harici insanlarda kavgaya karışmaya başlamışlardı. Karhan hâlâ adama vuruyordu korkuyla yanına gidip koluna yapıştım. "Yeter artık öldüreceksin."

"Nasıl sana dokunur hak etti ölmeyi." Öfkeyle kolunu çekti adama tekme savurdu. Tekrar kolunu tuttum. "Ne olur Karhan bu pislik için hapiste yatmaya değer mi, sensiz bırakma beni. Söz vermiştin."

Son sözümü duyunca havaya kalkmış olan yumruğunu yavaşça indirdi, elini uzatıp parmak uçlarıyla yüzümü okşadı. "Sana zarar verdi mi?"

"Sarkıntılık harici zarar vermedi zaten sen yetiştin."

Öfkeyle tekrar adama döndü. "Dua et karıma yoksa seni öldürürdüm." Adam zaten sesini çıkaramaz halde burnunu tutuyor korku dolu gözlerle bakıyordu, gelen görevliler kavga edenleri ayırmışlar taşkınlık yapanları götürüyorlardı. Karhan nasıl öfkeyle vurmuşsa alnı kızarmıştı elimi uzatıp dokununca yüzünü buruşturdu, kolumdan tutup çekerek sıkıca sarıldı.

"O adamın sana dokunduğunu görünce dünya karardı, beynime kan yürüdü kalabalıktan ulaşamamak beni deli etti, kolunu yüzünü iyi tırmalamışsın pisicik keşke daha beter yapsaydın."

Ellerime baktım tırnak uçlarım o pisliğin kanıyla kirlenmişti. "Biraz daha uzun olsalardı parçalardım. Hadi gidelim artık, gecemiz mahvoldu."

Elleriyle saçımı okşadı. "Son gecemizin bu pis olayla gölgelenmesine izin vermeyeceğim." Ne yapacaksın dememe fırsat vermeden Efe'yi kolundan yakaladı kulağına bir şeyler söyledi. Hepsi koltuklara yayılmış ellerine, yanaklarına buz torbaları gelmişti. Bende buz torbasını alıp Karhan'ın alnına bastırdım belki biraz acısını alırdı.

On dakika geçmeden Efe geldi. "Hadi sahile iniyoruz otel sahibinin ikramı."

"Neden ikram yapıyor." diye sordum. "Piç herifler onun akrabalarından olunca adam ne yapacağını şaşırdı." diye cevap verdi.

Keyfimiz kaçmıştı, yine de kocalarımıza uyduk sahile geldiğimizde ateş yakılmış suyun içine kocaman masa hazırlanıp üzeri çeşitli yiyeceklerle donatılmıştı. Son saatlerimizi güzel yemekler yiyerek yaşanan nahoş olayı unutmaya çalışarak güzel bir müzik eşliğinde eşlerimizle dans ederek tamamladık. Bora Bora hatıralarımızda unutulmayacak güzellikleriyle zihnimize kazınmıştı.

Sabah geldiğimiz araçla yola çıktık, özleyeceğimi bilerek her geçtiğimiz yere dikkatle baktım, değişik yerlerde durarak resimler çektirdik. Erkeklerimizin dediğine göre, belki daha sonra çocuklarımızla gelerek unutulmaz adayı tekrar ziyaret edecektik.

Zaman neler getirecek hiçbirimiz bilmiyorduk, yavaşça karnımı okşadım oğlum veya kızım bu güzelliğin karşılığında gelebilirdi.



28. Bölüm

Evimizi bu kadar özleyeceğimi tahmin edemezdim, Mahide ablayla sevinçle sarıldık. Karhan odamıza çıkarken ben mutfağa geçtim Yadigâr neler yapmış öğrenmek istiyordum. Ben sormadan Mahide abla konuşmaya başladı. "Ah Nur başıma gelenleri bir bilsen..."

"Ne oldu gel otur şöyle."

"Yadigâr o çocukla birlikte yaşamaya başlamış babasına söyleyemedim, yoksa katil olacak. Gittim çocuğun babasını buldum biliyorsun sitenin lokantasını işletiyor."

"Biliyorum abla."

"Oğlun kızımla beraber yaşıyor birlik olalım evlendirelim şunları dedim. Adam yüzüme baktı bana ne kızın girmeseydi o hergelenin koynuna. O it için harcayacak bir kuruşum yok evden giderken anasının bileziklerini çalmışta gitmiş deyince sanki yer yarıldı da içine girdim. "Yadigâra evlenmeyecek misiniz?" diye sordum sana ne ister evlenirim ister evlenmem dedi. Nedir benim bu kızdan çektiğim anlamıyorum. Yemedim yedirdim, giymedim giydirdim."

Koskoca kadın hıçkırarak ağlıyordu, elini tuttum. "Üzülme ablam elbet aklı başına gelecektir."

"Gelmez Nur bu kızın aklı başına gelmez, gelse de çok geç olacak kime sorduysam o çocuk yaramaz itin teki dediler baksana babası bile kendi çocuğu için neler diyor. Kızımın gözleri sanki kör olmuş."

Diyecek söz bulamıyordum son görüştüğümüzde ki tavırlarıyla arkadaşlığımızı kendisi bitirmişti, telefonum çalınca elime aldım kadıncağız yanımdan kalktı ağlayarak içeriye yürüdü. Arayan Şahika'ydı yüzümde gülümseme oluştu, ne çok özlemiştim onları.

"Kız Nur seni öldüreceğim insan bir arar değil mi?"

"Aradım açmadın bak telefonuna."

"Şaka yapıyorum yavuz hırsız ev sahibini bastırırmış moduna gireyim demiştim."

"Ne yaptınız?"

"Neler yapmadık ki, aileler anlaştılar evleniyoruz."

"Çok sevindim ne zaman?"

"Siz balayından döndünüz mü?"

"Döndük."

"Nasıldı biraz anlatsana."

"Telefonda anlatılmayacak kadar güzel, buluşunca anlatırım diğer kızlar da döndü mü?"

"Onlar da geldiler evdeyiz hadi sende gel, hem konuşur hem de kahvaltı ederiz."

"Kızım ben evli kadınım, ha deyince nasıl çıkayım? Karhan'la konuşup haber veririm."

"Bak gelecek olursan Mahide ablanın böreklerinden getirmeyi unutma."

"Şu sıralar kadının kızıyla başı dertte zaten."

"O kızı hiç gözüm tutmamıştı sana nasıl kıskançlıkla bakıyordu anlatamam, elinden gelse bir kaşık suda boğacak gibiydi."

"Baştan iyiydi ne olduysa sonradan oldu."

"Çok safsın Nur, evin beyini o değil sen elde ettin, kıskançlığı ondan."

"Yok canım Karhan'da gözü olduğunu hiç sanmam."

"Nur aç gözlerini bir düşün adam genç, yakışıklı maddi olarak durumu iyi ve başarılı o senelerdir onu tanıyor ulaşamayacağını bildiğinden harekete geçmemiş ama sen geldin amcasının evlatlığı

olarak yerleştin ve piyango sana çarptı. Tabii kız pişman oldu ulaşamayacağı sandığı adam, kendince aynı ayar gördüğü sana tutuldu. Tabii bu durum da sana düşmanlık etmesi gayet doğal. Uzak dur o kızdan başına bela olur böylesi. Annesine yazık, melek gibi kadın, Neyse hadi sor kocana haber bekliyorum."

Telefonu kapattım Şahika haklıydı, ben Karhan'la birlikte olmaya başladıktan sonra tavırları değişmiş düşmanca davranmaya başlamıştı. İyide benim bunda ne kabahatim vardı, bu tür insanları anlamıyordum. Sanki Karhan'ı elde etmesine ben mani olmuştum. Merdivenleri çıkarken hâlâ Şahika'nın sözlerini düşünüyordum, belki de benim görmediğim, görmek istemediğim olaylar vardı.

Odamıza girdim Karhan giyiniyordu yanına gidip yakasını düzelttim, karşılığında yanağıma öpücük aldım. "Dışarı mı çıkacaksın?"

"Ofise gitmem gerek bazı teklifleri değerlendirmeliyim, istersen sende gel benimle. İşlerin nasıl yapıldığını öğrenirsin."

"O günlere gelmeme üç senem daha var. Ben eski eve gitsem?"

"Eski ev?"

"Öğrenci evime Şahika'lar gelmiş beni çağırdılar."

"Seni bırakırım sonra buluşur annemlere geçeriz."

"Olur, hemen duş yapayım."

"Demin neden gelmedin birlikte yapardık."

Havlumu aldım banyoya doğru yürüdüm. "Mahide abla çok üzgün onunla konuştum."

Karhan durakladı. "Neden üzgünmüş?"

"Yadigâr serserinin biriyle yaşamaya başlamış, İbrahim abi henüz bilmiyormuş."

"Of anne baba için ne zor bir durum, gerçi çok kişi serbest ilişkiye açık, nikâhsız yaşıyorlar, ben kabullenemiyorum."

"Senin de sevgililerin vardı."

"Ev açıp birlikte yaşamadım, kızımın yaşamasını da istemem."

"Zaman değişiyor herhalde, belki bizim çocuklarımız büyüyene kadar bu tür ilişkiler çok normal karşılanacak."

Karhan sesini çıkarmadı, duşa girip hemen çıktım. Kotumu giymeye çalışırken beni izliyordu "Of kilo almışım herhalde düğmesini kapatamıyorum."

"Yanıma gel."

Başımı kaldırıp Karhan'ın yüzüne baktım gözleri yine alevlenmişti birden aklıma gelen soruyu sordum.

"Benim en çok neremi beğeniyorsun?"

Gözleri daha çok karardı. İşte çekilen pervane gibi ateşine yöneldim, ayaklarım kendiliğinden hareket eder gibiydi.

Eli kotumun beline yöneldi gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan; "Beğenmediğim hiçbir yerin yok." dedi.

Elini kapatacağına açtığı kotumdan içeri soktu, diğer eliyle ensemden tutup dudaklarıma yöneldi.

"Durayım mı?" Sesi boğuktu bu ses tonunu seviştiğimiz anlarda çok duyuyordum.

Yüreğime çoktan ateşler salınmış kasıklarım yanmaya başlamıştı. "Hayır, sakın durma!"

***

Evden dışarı çıkmamız bir saati buldu. Düşündüğüm gibi Mahide abla börek yapmamıştı. Dışarıdan almaya karar verdim, arabaya binerken Yadigâr eve doğru yürüyordu. Beni görünce selam bile vermedi, kendisi bilirdi umursamadım kocamın açtığı kapıdan arabaya bindim. Eve doğru baktım, kapının önünde durmuş çatılmış kaşlarla bana bakıyordu. Şahika'nın tüm söyledikleri doğruydu, ben evlendikten sonra bu denli değişmesinin başka izahı olamazdı.

Karhan beni apartmanın kapısında bırakıp cama çıkıp el sallamadıktan sonra gitmeyeceğini söylediğinden, kızlarla öpüşmeden cama gidip el salladım. Kızlar da şaşırmış bana bakıyorlardı.

"Aman da aman yeni evlilerin hali de bir başka oluyor canım."

Sevinç'in boynuna resmen atladım, hepsini çok özlemiştim. Zaten masa hazırdı oturduk, getirdiğim börekleri tabaklara paylaştırdım. Kapı çalınca kimlerin geldiği zaten belliydi Zafer'le Metin'de kahvaltımıza eşlik ettiler, Metin bir bardak çay içtikten sonra işine gitti. Zafer'i zar zor evden kovaladık.

Şahika; "Evlenmeden bu huyun yüzünden seni boşayacağım." diye arkasından bağırıyordu.

"Kadınlarla oturmaya bayılıyor, benden daha çok dedikodu etmeyi seviyor." Diye söylenerek yanımıza geldi. "Hadi anlat bakalım evlendikten sonra yaptıklarını ama her şeyi anlatacaksın."

"Her şey olmaz."

"Olur, küçük hanım olur, ateşli anları da anlat."

Kızların dolduruşuna gelmedim. Karhan'la geçirdiğim ateşli anlar benim özelimdi, biraz önce olanlar aklıma gelince yine içim ürperdi.

"Kızardın sen, bakın şuna kesin gelmeden adamı yatırdı."

"Ya çiçeği burnunda evliyim ister yatırır ister kaldırırım, siz evlendiğinizde anlat diye ben sıkıştıracağım göreceksiniz gününüzü. Cinsel hayatım mükemmel, havalarda dolaşıyorum bu kadar yeterli. Önce Rusya'ya gittik oradan Bora Bora'ya geçtik çok güzel yerler, çok eğlendik, her günümüz ayrı güzellikte geçti. Tabii bu arada başımıza gelmeyen kalmadı."

Ben başımızdan geçenleri anlatırken bir taraftan kahvaltımıza devam ediyorduk, saatlerin nasıl geçtiğini anlamadım.

Karhan telefon açıp kapıya geldiğini söylediğinde vakit öğleden sonrayı bulmuştu, muhabbetimizin devamını ertesi gün bizim evde yapmaya karar verdik. Hava sıcaktı, kızlarla havuza girmek için sözleşerek ayrıldım. Şu kısacık anda bile kocamı özlemiştim.

***

Hayat günlük rutinine girmişti, Karhan erkenden ofisine gidiyor bende biraz tembellik ettikten sonra kızlarla buluşuyordum. Muayyen günümü iple çekmeye başlamıştım yakınlaştıkça heyecanım fazlalaşıyordu, bir sabah kalktım hayal kırıklığı içinde banyoda kalakaldım.

"Nur hadi çık, işe geç kalıyorum toplantım olduğunu biliyorsun."

"Çıkıyorum." Bebeğimin olmayacağını öğrenmek beni üzmüştü, banyonun kapısını açtım, Karhan hemen önündeydi neredeyse belinden düşecek şortunun her zaman bayıldığım çıplak göğsünün görüntüsü bile bu sefer beni etkilemedi. "Ne bu surat uykunu alamadın mı?"

"Ben."

"Ne oldu Nur'um?"

"Bebeğimiz olmayacak, hamile değilim."

"Ah be güzelim buna mı üzüldün?"

"Ben çok umutluydum."

Sarıldı sıcak göğsüne başımı yasladım. "Üzülme önümüzde uzun bir hayat var, elbet çocuğumuz olur."

"Ne bileyim balayımızda hamile kalmayı çok istemiştim, o güzel günlerin anısı bebeğimle beraber hiç unutulmasın istemiştim."

"Daha çok güzel günlerimiz olacak, esas bana üzül sen."

"Niye sana üzülüyormuşum?"

"Beş altı gün zorunlu perhize giriyorum."

"Çok zor gelecek gibi konuşuyorsun."

"Elbet zor, arzuladığım doyamadığım vücut sere serpe yanımda yatacak ben yutkunmakla kalacağım."

Hınzırca gülüyordu. "Yorulmuşsundur dinlenirsin fena mı?" Parmağıyla başımı kaldırıp yüzüme baktı. "Seninle sevişmek beni yormuyor aksine canlandırıyor sana doyamıyorum."

Gözleri yine alevlenmişti, sevdiğim göğsüne kocaman öpücük kondurdum. "Ben de sana doyamıyorum."

Saçlarımı avuçladı başımı geri çekti, dudaklarım bir anda hâkimiyeti altına girmişti. Vücudunun uyanışını hissettim, tanıdık sıcaklık bedenime yayıldı, sırt kaslarını okşadım biraz tırnaklarımı batırınca daha çok alevlendi. Dudaklarımı bırakır bırakmaz boynuma geçip göğsümü avuçladı, üzülerek "Dur." diye fısıldadım.

Sıkıca sarılarak yavaşladı vücudunun gerginliğini hissedebiliyordum bende ondan farklı değildim.

"Of." diyerek kollarından çıkmaya çalıştım, güldü. "Akşam kaldığımız yerden devam ederiz." şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Nasıl?"

"Sana nasıl olduğunu zevkle öğreteceğim bayılacaksın."

"Ya biraz söyle."

"Olmaz meleğim meraklan biraz." Banyoya girdi.

"Sen bugün neler yapacaksın?" Bir taraftan tıraş köpüğünü yüzüne dağıtmaya çalışıyordu, aynanın önüne oturdum yüzünü kendime çevirerek köpüğü sürmeye başladım.

"Bilmiyorum, belki kızlarla buluşurum, Şahika gelinliklere bakalım diyordu." Köpüğü sürmem bitmişti bıçağı eline alarak üzerinde gezdirdi, temizlenen yerine minik öpücük kondurdum parmağıyla köpükten alıp burnuma sürdü. Bu adam her gün daha yakışıklı oluyor ve ben her gün daha fazla âşık oluyordum, ona bakarken bile yüreğimin yandığını hissediyordum. Banyo sefası bitmiş sıra giyinmesine gelmişti.

"Takım elbisemi giyineceksin?"

"Bu sıcakta çok gelecek ama mecburen giyinmek zorundayım, resmi görüşme olacak."

"Yine yurtdışı deme."

"Asma suratını senden uzak kalamam artık, yurt dışı da olsa bir yolunu bulur buradan halletmeye çalışırım, gerekirse beraber gideriz."

"Okulum başlayacak."

"Hafta sonları gider geliriz asma o güzel yüzünü."

"Sana surat asmıyorum, içimden gelen duygu. Sevdiğim insanın gidip gelmemesi içime işlemiş olmalı, annemi çok özler çok

ağlardım. ayrılıklar beni çok kötü yapıyor içimin daraldığını hissediyorum."

"Ben seni hiç bırakmayacağım, işlerimi bize göre ayarlayacağım sakın üzülme."

***

Kocamı kapıdan uğurladım, arabaya binerken çapkınca göz kırptı, dediğini yapıp beni hiç yalnız bırakmayacağını biliyordum elimle öpücük gönderdim. Odama çıkarak üzerimi değiştim, Karhan geç kalacağını söyleyerek kahvaltı bile etmemişti mutfağa indim.

"Günaydın Mahide ablacığım."

Mahide abla masanın başında oturmuş başını ellerinin arasına almıştı, sesimi duyunca toparlandı hemen ayağa kalktı, yine ağlamış olmalıydı gözleri kıpkırmızıydı.

"Günaydın şimdi kahvaltıyı hazırlıyorum."

"Acele etme abla, Karhan gitti ikimiz baş başayız." Kolundan tutarak kalktığı yere tekrar oturmasını sağladım.

"Sen otur kahvaltıyı ben hazırlarım."

"Olur mu öyle şey, benim görevim."

"Abla aramızda görev tanımı olmadığını biliyorsun yapma böyle, ne olduğunu söyle İbrahim abiyle mi sorunun var?"

Kadıncağız gözyaşları içinde; "Yadigâr... Yadigâr hamileymiş." deyince tepki vermemek için elimle ağzımı kapattım, böyle bir durumda ne denilebilirdi?

"Babası duysa adam ölür ya da katil olur. Ben ne yapacağım Nur?"

Derin nefes aldım. "Abla artık bunun saklanacak bir hali kalmamış, korksanız da korkmasanız da İbrahim abinin bilmesi gerek, belki nikâhlanırlar sende kurtulursun."

"Ben nasıl söylerim, boyu posu devrilesi yuvama ateşler saldı."

"Beddua etme ablam her ne yaparsa yapsın, canın o senin."

"Nasıl etmem? Ne istediyse yaptık, aldık. Diğer arkadaşlarıyla bir olsun diye abisine yardım etmedim ona verdim. Ya ağabeyi duyarsa?"

"İşte bu yüzden söylemelisin bu olay faciaya dönmemeli, belki İbrahim abi çocukla konuşursa nikâhlanmaya razı eder."

"Çok üzülecek, çok kahrolacak. Kızını yere göğe sığdıramaz, onu ayrı bir sever. Karhan Bey'in yanında söylesem?"

"Sen bilirsin abla, İbrahim abi Karhan'ın yanında belki çok tepki vermez."

Kahvaltıyı hazırladım zorla bir lokma yedirebildim, benim de keyfim kaçmıştı.

***

Kızlara telefon açarak buluşma yerine gittim. Dört kız ayaklarımızın altı patlayana kadar dolaştık yine de Şahika'nın istediği gibi gelinlik bulamadık.

"Allah'ım neden benim işlerim yokuşa gidiyor, kız Nur ne şanslısın sen kocayı hemen buldun, gelinliği hemen buldun, hemen evlendin."

"Çok umursamadığımdan desem yeterli olur mu?"

"Neyi umursamadın?"

"Karhan'a kavuştuğum için o kadar mutlu oldum ki, gelinliği gözüm görmedi, şansıma güzel oldu. Sen çok inceliyorsun, güzel olanlarda bile kusur buluyorsun."

Diğer kızlara baktım yorgunluktan bitmiş halde beni doğruladılar. Duygu duvara dayandı, elleriyle dizlerini tuttu...

"Biraz önce giydiğin gelinlik bize anlattığın modele benziyordu onu bile istemedin. Nur çok haklı yeter artık, seç birini yürüyecek hal bırakmadın."

Şehrimizin gelinlik cenneti Fatih'teydik. Sağlı sollu gelinlikçiler vardı, neredeyse zikzak yapar gibi bir o yana, bir bu yana giderek

bakmaya devam ettik. Hayal kırıklığı içinde son girdiğimiz moda evinden çıktık, Sevinç merdivenlere oturdu, Şahika'ya doğru elini uzatıp parmağını hırsla salladı. "Asla, anladın mı müşkülpesent asla başka gelinlikçiye götüremezsin bizi." Yanına oturdum. Duygu'da hemen yanımıza ilişti. Şahika elini beline koydu.

"Ne yani oturma eylemi mi yapıyorsunuz?"

Spor ayakkabı giymeme karşın yine de ağrıyan ayaklarımı kıpırdatmaya çalıştım acıyorlardı. "Evet canım seni boykot ediyoruz. Yeter artık, bir kez yetmedi moda evlerini iki kez dolaştık görevlilerin bizi bir kovmadığı kaldı.

Çorabımı çıkardım küçük parmağım kızarmıştı, kesin su toplayacaktı, ayağımı uzattım.

"Bak ne hale gelmiş, yeter bir karar ver artık!"

Somurtarak yüzümüze baktı. "Ne çabuk pes ettiniz daha bunun nikâh şekerleri, davetiye seçimleri, kuaförde saç denemeleri var. Ha bir de mobilya seçmesi."

"Yok, kızım Zafer'le dolaşırsın bizden bu kadar."

Şahika yüzünü buruşturdu, keyfi kaçmış gibiydi. "Zafer asla gelmem ne alırsan al dedi. Açılın ben sizden yorgunum, o koskoca gelinlikleri giyip çıkaran benim."

Çevreme bıkkın gözlerle bakarken az ileride olan küçük park gözüme ilişti Şahika'nın bu kadar sorunlu davranmasının altında başka nedenler olmalıydı.

"Kalkın parka gidelim hem dinlenir, hem de konuşuruz."

Kızlar hemen ayaklandılar geldiğimiz park küçük olsa da sakin ve gölgelikti. Banklara değil çimenlere oturmayı tercih ettik, bacaklarımızı uzatmaya hepimizin ihtiyacı vardı.

"Şahika sana ne olduğunu açıkça söyle, beğendikleri bile eledin sanki evlenmek istemiyor gibisin?"

Uzunca süre sözlerim sanki havada asılı kaldı, diğer kızlarda bana katıldıklarını onayladılar. Şahika suskundu, gözlerinden yaşlar akmaya başlayınca uzandığım çimenlerden doğruldum. "Çok özür dilerim, sözlerim üzdü seni."

Kalkıp oturdu elinin tersiyle gözlerini sildi bana baktı. "Haklısın sözlerinde çok haklısın. Ben Zafer'le evlenmek istemiyorum."

Sadece ben değil kızlarda hayretle bakakalmışlardı. "Nasıl olur kaç yıldır birliktesiniz hep evlenmek istediğinizi söylediniz."

Bize bakmıyordu. "Zafer'i sevdim ama evlenecek kadar sevdiğimi düşünmüyorum." diye mırıldandı, başını sanki zorla kaldırdı.

"Nasıl ne zaman anladın bunu, niye devam ettin bu duruma kadar getirdin? İki hafta sonra düğünün var!"

"Biliyorum ben de biliyorum düğünüm olduğunu, ama ilk gelinliği giydiğimde korktum." Tekrar gözlerini yere eğdi sanki söyleyeceklerinden utanır gibi bize bakamıyordu, yanına gidip elimle başını kaldırdım gözleri yine kapalıydı. "Aç gözlerini evlilik kararı kolay değil, böyle hissetmen doğal, her gelinin başına gelebilir."

"Ben bunalımda değilim evlilik hayatı zor geliyor, daha gencim gezip dolaşmak varken niye onca derdin içine gireyim. Ya daha çok seveceğim biri çıkarsa?"

"Senelerdir Zafer'le birliktesin."

"Biliyorum ama ben evlenmeyeceğim. Onunla evlenemem."

Hayretler içinde yüzüne bakıyorduk. Aklıma gelenin doğru olmamasını istiyordum. "Başka biri mi var?"

"Be-ben Metin'i çok beğeniyorum."

Nefesim kesilmişti kızlara baktım.

"Yok devenin pabucu!" diyen Duygu yerinden fırlamıştı.

"Kızım sen kafayı mı yedin senelerdir Zafer diye kendini öldürdün, şimdi Metin nereden çıktı?"

"Bende bilmiyorum birdenbire oldu. Metin erkek gibi."

"Zafer erkek gibi değil de, Metin mi erkek gibi?"

Şahika; "Evet." diye cevaplayınca, Sevinç de bir anda yerinden kalktı Duygu'nun yanına geçti.

"Kız ben seni yolarım çocuğu şebek eden sensin, onu yap Zafer bunu yap Zafer, oraya gitme Zafer buraya git Zafer. Çocuk sen ne dediysen yaptı. Niye yaptı? Seni sevdiğinden ama sen şımardın."

Kızlara baktım haklı olarak sinirlenmişlerdi bende onlardan farklı değildim.

"İkiniz de oturun yerinize, bu genç hanımın beyni kısa devre yapmış." Şahika hâlâ gözlerini yerden kaldırmıyordu elimle tutup başını kaldırdım.

"Gözlerimizin içine bak Zafer'i gerçekten sevmediğini söyle."

"Seviyorum da eskisi gibi değil."

"Şahika senin Zafer'le olan ilişkine her zaman gıptayla baktım, sen ne dersen anında yerine getiriyor, seni güldürüyor, sen çevresinde olduğunda veya olmadığında bir kez olsun gözleri başka bir kadına kaymadı. Seninle evlenebilmek için okul sonraları deli gibi çalışıp para biriktirmeye çalıştı. Ne zor zamanlar geçirdiğini biliyorsun buna rağmen seni hiç ihmal etmedi. Geçen kış incecik montla dolaştı, neden? Senin yüzünden, çünkü senin de montun inceydi kendine alacağına sana aldı. Sen bu yüreği kocaman olan adama mı erkek gibi değil diyorsun?"

"Tabii ki erkek ama Metin gibi değil, nasıl desem Metin'in havası onda yok. Zafer çok iyi, düşünceli, kibar..."

Sevinç öfkeyle neredeyse bağırdı. "Eeee böyle erkeği bulmak mucize, sana höt zöt etmesini mi istiyorsun? Ben Zafer gibi erkeği başımın üstünde taşırım."

"Bugünlük gezmemiz bitsin." diyerek ayağa kalktım, Şahika hâlâ yerdeydi elinden çekerek kaldırdım, başı önündeydi gözlerimize bakamıyordu.

"Şahika bu gece iyice düşün, Zafer'in senin için yaptıklarını, seni ne çok sevdiğini sonra kararını ver. Biz seni sevdiğimiz kadar Zafer'i de seviyoruz bu evlilik size mutluluk getirmeyecekse evlenmezsiniz olur biter. Baştan Zafer çok acı çekse de eminim kısa sürede, onu seven bir kız bulur."

Başını kaldırdı. "Benim bilmediğim bir şeyler mi biliyorsun?" Şahika'nın gözleri ateş saçıyordu.

"Bildiğim bir şey yok ama eminim onu teselli etmek isteyen çok kız olacaktır, hatta sen ayrıldığında Zafer'i teselli etmek için sıraya gireceklerdir."

Sevinç gülümseyerek devam etti. "Vallahi onu teselli edecek kız grubuna ben bile dâhil olabilirim."

Şahika hışımla Sevinç'e baktı. "Zafer'de gözün mü var senin?"

Duygu, Sevinç'e neredeyse saldırmak üzere olan Şahika'nın kolundan tuttu. "Neden kızıyorsun sen istemediğini evlenecek kadar sevmediğini söylüyorsun, ben bile grubun içine girebilirim bu zamanda kadınına bu kadar değer veren sadık erkek zor bulunur."

"Sende mi Duygu?"

"Evet, canım bende."

Bana döndü. "Ya Nur senin de Zafer de gözün var mı?"

Gülmemek için tırnaklarımı avucumun içine batırdım. "Karhan olmasaydı düşünebilirdim."

Tekrar yere çöküp başını ellerinin arasına aldı. "İnanamıyorum sizlere. Hem de hepiniz, ben bunca zaman koynumda arkadaş değil yılan beslemişim."

Kolundan tutup kaldırdım yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Arkadaşım biz sana gerçekleri göstermeye çalışıyoruz, mutsuz olacaksan evlenme ama Zafer gibi sana düşkün erkeği kaybedeceğini ve yerinin doldurulamaz olduğunu unutma."

Şahika bizlere baktı sustu, yoldan çevirdiğimiz taksiyle eve geldik hâlâ suskundu. Dairenin kapısına çıktık Metin yanında genç bir kadınla aşağı iniyordu.

"Kızlar bende size geliyordum nişanlım Gül birkaç saatliğine sizinle kalabilir mi?" dedi. Hayretler içinde kalmıştık. Şahika "Nişanlın mı?" diye resmen ciyakladı.

Metin'in yüzünde güller açıyordu. "Evet nişanlım çok zor ikna ettim ona iyi davranın, işe gidip izin alıp hemen geleceğim."

Şahika'nın elleri titriyordu, anahtarı alıp kapıyı açtım kızı içeri buyur ettik, hepimiz yorgunluktan koltuklara serildik kızcağız çekingen duruyordu.

"Metin size nişanlı olduğunu söylememiş miydi?"

Başımızı olumsuz anlamda salladık. "Nikâh günü onu terk etmiştim."

"Ne?" Diye bir ağızdan bağırınca kız kıkırdadı.

"Evet, terk ettim."

"Metin gibi erkeği mi terk ettin?" Şahika inanamaz gözlerle kıza bakıyordu.

"Tam maganda erkek tipiydi, baştan yapabilirim anlaşabilirim sandım. Nereye gitsem haber vermemi istiyordu, *'Ah nişanlım beni kıskanıyor.'* diye bende seviniyordum. Zaman geçtikçe yediğime içtiğime, gezmeme giysilerime hatta arkadaşlarıma, o yetmedi ailemle olan ilişkilerime karışmaya başladı. Boğuluyordum benliğimden vazgeçmemi istiyor ben benlikten çıkıyordum serseme dönmüştüm."

"Ailenden ne istemiş?"

"Erkek olan kuzenlerimle görüşmeyecekmişim hatta evli olan kız kuzenlerimle bile o yanında olmadan görüşemezmişim. Beni emir eri gibi görmeye başladığını, kardeşimin yanında şort giydiğimde söylenince anladım. Tam despottu, askeriyenin verdiği eğitimle beni emrindeki askerler gibi görüyor, dediğini anında yapmamı istiyordu. Bardağı taşıran son damla evlilik aşamamızın her anına müdahale edince oldu ve nikâhımıza gitmedim."

"Ay hiç despot birine benzemiyor, kadersiz kardeşim benim."

Şahika Gül'ün yanına gidip omuzlarına sarıldı. "Sonra ne yaptın?"

"Ne yapacağım asla onunla birlikte olmayacağımı onun askeri olmadığımı söyledim, kızdı bağırdı çağırdı, hatasını asla kabul etmiyordu. Evden öfkeyle çıktı sonrasında günlerce geldi gitti, *'Değişirim,'* dedi *'Seni çok seviyorum.'* dedi. Bu kadar kolay değişmeyeceğini biliyordum reddettim."

"Ama gelmişsin yine."

Kızın yüzü pembeleşti.

"Ben Metin'i çocukluğumdan beri seviyorum, bir senedir ayrıyız benimle ilişkisini hiç kesmedi, yüreğim yanarak karşılık vermedim. Her gün evime tek bir gül gönderdi. Değişeceğine yeminler etti, bunca zamandır gösterdiği davranışların sonucunda en sonunda bende pes ettim. Umarım pişman olmam."

Şahika; "Umarız olmazsın, biz senin yanındayız onu birlikte pişman ederiz." deyip kızın sırtını sıvazladı, kızlarla birbirimize baktık facia olabilecek evlilik olayı Allah'ın mucizesiyle kendiliğinden yoluna girmişti. Şahika kapı çalınca açmaya gitti, Zafer gelmişti.

"Canım yorulmuş diye sevdiğin dondurmadan aldım." Şahika, Zafer'in boynuna sarılıp dudaklarına yapıştı, gülen gözlerle onlara bakıyorduk.

"Sevgilim seni çok özlemişim." diyen Şahika'nın öpüşünün şaşkınlığı içinde olan Zafer bize baktı "Ne oldu buna başına güneş mi geçti?"

"Bugün bir kez daha seni ne çok sevdiğini anladı." Sevinç'in sözleriyle gülüşmeye başladık. Şahika'da gülüyor kaplara koyduğu dondurmayı elleriyle Zafer'e yedirmeye çalışıyordu. Gül olayları çok bilmediğinden bizim gülüşmelerimize şaşkınlıkla bakıyordu. Samimi içten halleriyle Gül de grubumuza kolayca adapte olmuştu.

'Ah aşkım nerelerde?' Diye düşünürken hissetmiş gibi telefon açtı.

"Nur'um toplantım şimdi bitti, gelinliği alabildiniz mi?"

"Yarın kesin alınacak değil mi Şahika? Bak kocam bile merak etmiş."

Sözlerimi duyan Şahika mutlulukla başını salladı. "Evet enişte yarın ilk giydiğim gelinliği alacağım."

"Hazırsan yarım saate kapının önündeyim."

"Hazırım sevgilim." telefonu kapattım Gül bana bakıyordu.

"Daha çok gençsin evli olduğuna inanamıyorum."

"Çok yeniyiz."

Şahika yanıma geldi omuzlarıma sarıldı. "Bir dinlesen aşk hikâyelerini bu kadar olmaz dersin, neler çekti bu kız ama Karhan adam gibi adammış. Ne yaptı ne etti evlendiler."

Duygu ikimize birden sarılınca Sevinç de yanımıza geldi.

"Şahika da, Nur da sevdiklerine kavuştular."

Elini Gül'e uzattı yanımıza çekti. "Hatta sen bile sevdiğine kavuşuyorsun yeni kız kardeşimiz. Dua edin bizde birer koca bulalım. İki kız bekâr kaldık."

Eşleri olanlar "Âmin " diyerek duasına katıldık. Klakson sesini duyunca pencereye koştum kocam gelmişti, kızlara veda ederek aşağı indim.

Yanağından öperek selamladım. "Dışarıda yemek ister misin, yazın son günleri keyfini çıkartalım." Başta neşeyle evet dedim, sonra aklıma Mahide abla geldi.

"Çok isterdim ama eve gidelim Mahide abla İbrahim abiye Yadigâr'ın durumundan bahsedecekti, daha son bombayı duymadın. Yadigâr hamileymiş." Diye bir çırpıda söyledim.

"Of İbrahim abi çok üzülecek, kızacak."

"İşte bu yüzden senin yanında söylemek istedi."

"Aptal kız böyle anne babaya yapılacak şey mi bu? Karışsan bir türlü, karışmasan bir türlü."

Karhan'ın keyfi kaçmıştı elini tutup avucunun içini öpünce yine yüzü ışıldamaya başladı. "Nasıl geçti toplantın?"

"İyi geçti anlaşma yaptık, gökdelen çizimi yapacağım. Ondan önce aldığım arazi vardı Servet'le konuştuğumda bahsetmiştim yerini görmüş beğenmiş. Çizim benden, yapım Özgür ve Egemen'den, otel yapıp ortak olacağız. İşletmesini Servet üstlenecek, hatta Efe bar kısmına talip olarak o da ortak oldu."

"Oldukça büyük olmalı."

"Arazi çok büyük hepimizin ortaklığını kaldırır, Nejat Bey'in arkadaşı araziyi çok istiyordu o zamanlar kabul etmemiştim, adamdan bir daha haber çıkmadı vazgeçmiş olmalı."

"Nejat Bey deyince babam aklıma geldi."

Bugün aramamıştım ağır grip geçiriyordu, elime telefonu aldım, Adana'da olan pastane yapımını hiç konuşmadığımızı fark ettim. "Pastane ne oldu?" Karhan kahkahayla güldü.

"Tembel kız ne zaman soracaksın diye bekliyordum."

"Ya unuttum işte, ne yaptın söyle?"

"Biz gezideyken adamlarım hallettiler, dün yeniden açılışı olmuş sahipleri teşekkür mektubunun yanı sıra, Adana'ya özel ne kadar yemek varsa dondurup göndermişler, tatlı çeşitleri dâhil. Bugün işyerime geldi. İsot ve salçayı da unutmamışlar, bir sene boyunca baharat, turşu, salça almamıza gerek kalmadı."

"Bayılırım turşuya."

"Bilmez miyim?" Birde çapkın gülüş oturtunca dudaklarına, dayanamayıp öptüm hemen karşılığını verdi. Allah'tan evin önünde park halindeydik.



29. Bölüm

"Hadi Nur'um çık banyodan, işe geç kalacağım."

Sanki dejavu yaşıyor gibiydim ikinci ay ve ben yine hamile kalamamıştım, kapıyı açtım Karhan yine kapının önündeydi. Yüzümün halini görünce boynumdan tutup saçlarımı öptü. "Üzülme bir dahakine başarılı oluruz. Çok çalışmam lazım çok."

"Daha ne kadar çalışabilirsin bilemiyorum, sayende yürüyemez hale geliyorum, yine de hamile kalamadım." Ne kadar belli etmek istemesem de hayal kırıklığım sesime yansımış olmalıydı.

Sevgi dolu gözlerle baktı. "Nur'um bu ayda deneriz olmazsa doktora gideriz."

Sözlerini duyunca biraz rahatladım, yanağından öptüm benim kadar onun da kafasının takıldığını biliyordum. Belli etmek istemese de gün sayıyordu.

Karhan banyoya girince üzerimi değiştirdim, yatak darmadağınıktı çarşafları topladım. Geçtiğimiz ay İbrahim abinin kızının durumunu öğrenmesiyle olaylar hız kazanmış alelacele nikâh kıyılmıştı, erkek tarafı asla karışmamış, nikâha bile gelmemişlerdi. Mahide ablanın söylediğine göre çocuk hâlâ işsizdi iş bulmaya da niyetli görünmüyordu.

Şahika dediği gibi ilk gelinliği almış o günden sonra Zafer'i yere göğe konduramaz olmuştu, kızlara şaka yollu da olsa; "Kocama göz ucuyla bile olsa art niyetli bakacak olursanız gözlerinizi oyarım." tehdidini savurmuştu. Kızlarla ben sadece onu kendine getirmek için söylediğimizi tekrarlamış yine de kötü bakışlarından na-

sibimizi almıştık. Nikâh sonu gidilen eğlencede kocasının birer kez kızlarla dans etmesine izin vermiş, sonra sevgiyle bizlere sarılmıştı. Zafer ne olduğunu şaşırmış şekilde karısının ona karşı olan davranışlarının mutluluğunu yaşıyor; '*E*şime bir kez daha âşık oldum.' deyip duruyordu. Bizim sitedeki evlerini geri alan babası, düğün hediyesi olarak oğluna vermişti.

Metin ile Gül'ün nikâhları da çok yakındaydı. Gül acele etmiyor Metin ne kadar değişmiş deneme yapıp duruyordu.

"Uyan güzelim." Karhan'ın sesiyle kendime geldim, ne zaman uykuya dalmıştım bir an hatırlayamadım.

"Neden uyudum ki ben?"

"Bu sıralar da dalıp gidiyorsun farkında bile olmuyorsun."

"Haklısın çok uyuyorum hasta mı olacağım nedir?" Karhan hemen elini alnıma koydu,

"Ateşin yok, sen yine sıkı giyin havalar iyice serinledi."

Of ne kadar çok uykum vardı, uyuyamazdım okulun ilk günüydü. Neredeyse sürünür durumda banyoya gidip yüzümü yıkadım.

"Kahvaltını sıkı yap, bu sıralarda yine zayıfladın."

"Kurt gibi yiyorum."

"Ne demezsin kurt gibi yiyorsun ama yavrukurt gibi yiyorsun."

"Midem fazlasını almıyor."

"Kesin doktora gideceksin, yemeni düzenlemelisin."

"Tamam, canım giderim." Gitmeye niyetim yoktu, nedense aklını yememle bozmuş durumdaydı.

Ayaküstü atıştırmama izin vermedi, gözleri tabağımdaydı bitirene kadar masadan kalkamayacağımı kesin dille söyleyince zorla da olsa yedim.

Arabasıyla okula bıraktı, kapıda olan birkaç kendini bilmez kızın kocama bakışını görünce yanağından öpeceğime dudağından öptüm.

"Bir daha arabadan inmeyeceksin." Diye de sıkıca tembih ettim, kıkırdayarak arabaya binip camı açtı, elini uzatınca tuttum beni çekerek tekrar dudaklarıma yöneldi sonrasında; "Sende erkeklere dikkat et!" diye fısıldadı. Ah ne öpüştü? Elim dudaklarımda uzun süre arkasından bakakaldım.

"Dünyadan Nur'a, dünyadan Nur'a, cevap ver Nur..."

Şakacı Mehmet yine işbaşındaydı. "Kız ben seni özlemişim." Birden sarıldı ne olduğumu şaşırdım, telaşla yola baktım Karhan görse kesin delirirdi.

"Ya yüz kere söyledim sulu şakalarını bırak diye."

Tek kaşını kaldırıp şöyle bir yüzüme baktı. "Özledik herhalde."

"Bende özledim ama evli olduğumu unutmuş gibisin."

"Ne zaman boşanıyorsun."

Omzuna sıkıca vurdum. "Ağzından yel alsın şom ağızlı seni."

"Merak etme boşan, hemen seni alacağım."

"Seni isteyen kim? Bir kez daha böyle densiz konuş bak, seninle konuşuyor muyum? Ayşe ne oldu?"

"Bilmem o yoluna ben yolumuza gittik, bak kolunda herifin biriyle geliyor."

Ayşe yanımızdan geçerken sadece bana selam verdi, Mehmet'in yüzüne hiç bakmadı.

"Ne oldu niye ayrıldınız?"

"Çok suluymuşum, saçma sapan şakalarımdan hareketlerimden gına gelmiş."

"Kız haklı, ne elinin ne de dilinin ayarı var."

Küsmüş çocuklar gibi yüzüme baktı. "Misketlerimi geri ver, konuşmuyorum seninle."

Bu çocuk adam olmazdı, haline ister istemez gülümsedim.

"Yürü içeri ders başlayacak ve son kez söylüyorum bana el şakası yapma. Sadece evli olduğumdan değil, hiç hoşlanmıyorum sululuklardan." Der demez Mehmet'in kolunu tuttum başım birden dönmüştü.

"Nur neyin var? Yüzün kireç gibi oldu."

"Midem bulanıyor, su... su istiyorum."

"Tiksinmezsen suyum var."

Tiksinmek aklıma bile gelmemişti, zaten yeterince midem bulanıyordu.

"Kocanı arayayım, çok kötü oldun sen."

Mehmet telaşlanmıştı ilk kez onu bu kadar ciddi görüyordum.

"Gerek yok suyu içince geçti."

Yine de kolunu bırakmadım her an başım dönecek gibiydi.

"Kızım git evine ilk günler hocalar bile doğru düzgün gelmez."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Biraz oturayım. Geçti işte, grip olacağım herhalde."

"Onu diyorum ya, daha çok kötüleşmeden git, mikroplu kız bir de bana bulaştıracaksın. Bak ben çok kötü olur yataklara düşerim, bakacak kimse de yok evinize gelir yerleşirim ona göre."

"Hah Karhan emin ol bayılır gelmene."

Bir yudum su daha içtim, ne mide bulantım ne de baş dönmem kalmıştı. Seri adımlarla sınıfa yürüyüp sıralardan birine oturdum, Mehmet hâlâ telaşlıydı sınıftan çıkarak su ve kraker almış olarak geri geldi.

Hırsla kraker paketini kaptım.

"Nedir hayatımdaki erkeklerin beni doyurma çabaları anlayamıyorum." Deyip paketi açarak birer ikişer ağzıma attım.

"Gözlerini devirip durma, yediğin zehir değil."

Gün içinde Mehmet'in değişik yiyecekler taşımasıyla geçti, bir ara nereden bulduysa Sandoz almıştı zorla içirmeye çalışınca itiraz ettim.

"İnat etme! Sırf seni değil tüm sınıfı koruyorum."

Biraz yılışık olsa da can arkadaşlardandı, teşekkür ederek içtim. "Gerçekten iyiyim sağ ol Mehmet."

Yüzü oldukça asıktı onu ilk kez bu halde görüyordum. "Sakın eve tek gitmeye çalışma, kocan alsın."

"İyice abarttın, zatürre olmam bu havada."

"Annem de öyle dedi umursamadı ve öldü."

Şaşırmıştım. "Başın sağ olsun bilmiyordum."

"Dikkat et!"

"Söz dikkat ederim."

Ne hayatlar, ne acılar vardı? Her zaman vurdumduymaz sandığım Mehmet'in annesinden bahsederken gözlerinde beliren acı ifade, hiçbir insanın göründüğü gibi olmadığının ispatıydı. Dediğini yaptım kocama telefon açıp beni almasını söyledim, zaten yolda olduğunu söyleyince içim rahatladı.

***

"Yarın benimle Antalya'ya gelecek misin uykucu?"

Karhan'la oturmuş film izliyorduk, dediği gibi ben uyur uyanık haldeydim. "Bilmem."

"Niye bilmem diyorsun, hani hep yanımda olacaktın?"

"Damla, Hale, Kevser veya Ceren geliyor mu?"

"Sanmıyorum, sabah gidip akşam döneceğiz."

"O zaman ben de gelmiyorum, kızlarla buluşup parti yaparız."

Koltuktan kalkmaya çalıştım, Karhan gerisin geriye yatırdı, "Sen bensiz parti yaparsın ha!" diyerek gıdıklamaya başladı, gülmekten karnıma ağrılar girmişti.

"Karhan Bey yemek hazır."

Mahide ablanın sesine koltuktan resmen fırladım çok acıkmıştım.

"Ne var yemekte?"

"Kuru fasulye, pilav turşu."

"Harikasın bolca koy tabağıma."

Etli kuru fasulyeden bir kaşık aldım, çiğnememe bile fırsat kalmadan peçeteye çıkarttım.

"Bu et bozuk."

Karhan hemen kokusuna baktı, Mahide abla telaşlanmıştı.

"Vallahi her zaman aldığım kasaptan bugün aldım, pişirirken hiç kokmadı."

Karhan tadına bakarken engellemeye çalıştım. "Hiç kokmuyor tadı da bozuk değil, çok lezzetli."

Mide bulantısıyla tabağa bakıyordum, tekrar denemek için niyetlendim. Hâlâ kokuyordu.

"Ben bunu yiyemeyeceğim, sadece pilavla turşu yerim."

İstekle oturduğum masadan kaçmak istiyordum, Karhan yemeğine devam ettikçe benim midem daha çok bulanıyordu, fark etmesini istemediğimden önümde olan pilavı didiklemeye başladım. Çok sevdiğim turşunun kokusu bile bu gece bana fazlaydı.

"Karhan ben biraz yüzümü yıkasam?"

"Neyin var canım?"

"Yüzümü yıkayayım açılırım." Ayağa kalktım Karhan'da yerinden kalkmaya çalışınca elime engelledim. Birden dünya dönmeye başladı, banyoya gidemeden zorla yediğim pilav midemden çıkmıştı.

Karhan beni hemen kucaklayarak kanepeye yatırdı.

"Mahide abla İbrahim abi geldi mi?"

"Daha gelmedi arabanın bakımı uzun sürmüş."

"Kahretsin iki araba birden bakımda, çabuk taksi çağır hastaneye gideceğiz."

Karhan'ın telaşlı haline yattığım kanepeden doğruldum. "Olmaz, bak iyileştim midemi üşütmüş olmalıyım."

"Olur, küçük hanım. Ne olduğunu sen değil, doktor söylemeli, itiraz etme."

Zaten itiraz edecek halim kalmamıştı, taksi geldi, Karhan beni yine kucakladı birden annem aklıma geldi. O da son zamanlarında mide bulantılarından şikâyet eder bir lokma yiyemezdi... Sıkıca kocamın boynuna sarıldım. Bu kadar çabuk mu ayrılacaktık?

Karhan beni kırılacak eşya gibi özenle taşıdı, sarsmadan arka koltuğa oturmamı sağladı, yanıma geçip sarıldı başımı omzuna yasladım. Hâlâ mide bulantım devam ediyordu, arabanın kendine has kokusu bile beni rahatsız etmişti telaşla ağzımı kapadım.

"Yine mi miden bulandı?"

Sadece başımı sallayabildim. Uzanıp camı araladı, içeri temiz hava girince biraz da olsa rahatlamıştım.

Yolda giderken Karhan'ın yaptığı birkaç görüşme sonrası, vardığımız hastanede kapıda bekleyen adamı görünce şaşırdım. Doktor önlüğü giymese, manken denebilecek kadar yakışıklıydı.

Arabadan iner inmez Karhan; "Çok özlemişim dostum." diyen adamla sarıldı.

"Bende özlemişim hayırsız Toprak. "

"Öyle deme çok yoğundum, neyse sonra sitemleşiriz. Söylediğin şikâyetlere göre kadın hastalıklarına bakan arkadaşı ayarladım."

İki erkek hâlâ sarılmaya devam ederken bende arabadan indim. Karhan belimden tuttu "Eşim Nur." dedi.

Elimi uzattım tokalaştık.

"Nur bu hergelede can dostlarımdan biri Toprak, yani biriydi hâlâ dostum olup olmadığını düşünüyorum. Yurt dışına gitti bizi unuttu."

Baştan ayağa süzüldüm. "Ne şanslı herifsin yine en güzel kızı kapmışsın."

Adam tam bir flörtözdü, ister istemez kızardım.

"Sanki siz beni aradınız da!" diyerek Karhan'a baktı.

"Seni serseri ulaşılabiliyorsun sanki."

"Geldim artık benden kurtuluşunuz yok, şimdi hastamızın derdi neymiş anlayalım sonra atışmamıza devam ederiz."

İçeri girdik, birkaç adam kadın doktora bağırıyorlardı. Doktor Toprak birden durdu, adamın yüz ifadesi değişmiş öfke dolmuştu.

"Ne oluyor Toprak?"

"Sabahtan beri bu densizlerle uğraşıyoruz, aşiret miymiş neymiş? Babaları kriz geçirmiş tüm köy buraya yığıldı, her gelen ağamızı göreceğiz diye tutturuyor sanki dingonun ahırı... Bu kadın başını belaya sokmasa olmaz. Kadın değil bela mıknatısı sanki. Az bekleyin hemen geliyorum."

Sesler iyice yükselmişti, kadının sesini duydum.

"Beyler sabahtan beri sizlerle uğraşıyoruz yeter artık, ziyaret saatinde gelmelisiniz, her istediğinizde hastanın yanına giremezsiniz."

"Burada ne oluyor, hastanede olduğunuzu unutmuş gibisiniz."

Kadın bıkkınlıkla gözlerini devirdi. Toprak'ın karışmasından hiç memnun olmadığı belliydi.

"Bu karı izin verseydi ağamızı görürdük."

Toprak saygısızca konuşan adamın boğazına yapıştı. "Ağzını topla puşt, karı dediğin ağanızın ameliyatını yapacak doktorlardan. Keza olmasa bile böyle konuşamazsın. Şimdi buradan defolun."

Koşarak gelen korumalara resmen gürledi. "Size boşuna para veriyoruz. Atın bunları dışarı, aşiretten kim gelirse gelsin bana sorulmadan içeri alınmayacak yoksa işinizden olursunuz."

"Ne karışıyorsun ben idare ediyordum." Doktor Toprak kadına döndü.

"Belli çok güzel idare ettiğin adamlar neredeyse üzerine saldıracaktı."

"Karışma benim işime." Diyen kadın arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Toprak öylece kalakalmıştı hâlâ arkasından bakıyordu. "Ben sadece..." sözleri ağzında kalmıştı.

"Seni susturan bir kadın, rüyamda görsem inanmazdım."

"İnanma zaten, o küçük doktorun burnunu elbet yere eğeceğim. Hadi gelin doktor bizi bekliyordu."

Koridorun ucunda hemşireyle konuşan kadın doktora baktım, her kadına yakışmayan kısacık saçları, yemyeşil gözleriyle oldukça güzel kadındı. Arada bir bizim olduğumuz yöne bakıyor hemen bakışlarını kaçırıyordu. Onun olduğu yöne doğru yürüdük.

"Yağmur Hanım, Doktor Yılmaz odasında mı?"

Kadın öfkeyle baktı gözlerinden ateş fışkırıyordu.

"Beni yardımcılardan biri gibi mi görüyorsun, nereden bileyim?"

"Geçen gün çok samimiydiniz belki bilirsiniz dedim."

İmalı sözlere kadın daha fazla kızmış gibiydi, gözlerle öldürmek mümkün olsaydı Toprak kesin ölmüş olurdu.

"Toprak Bey bir kez daha söylüyorum benimle uğraşmayın, kimle samimi olup olmayacağımı, nasıl hareket edip etmeyeceğimi size sormayacağım. Özel hayatım beni ilgilendirir bas git işine."

İkisinin arasında gözle görülecek, elle tutulacak kadar yoğun elektrik dalgaları neredeyse cızırdıyordu, Karhan belimi daha çok sıktı kulağıma eğildi; "Daha farkında değil ama bizim çapkın Toprak, yağmura yakalanmış."

Kıkırdadım. "Haklısın öldüresiye aşk dedikleri bu olsa gerek."

"Mide bulantın nasıl?"

"Geçti, boşu boşuna geldik." İçim pır pır ediyordu ya annem gibi kötü hastalığa yakalandıysam? Korkusu yol boyunca bana eşlik etmişti.

"Olsun yine de doktor görsün, içimiz rahatlasın."

Doktor Toprak nihayet kendine gelmiş olmalı Doktor Yılmaz'ın kapısını çaldı içeri girdik.

Bu hastanenin doktorları özel seçilmiş olmalıydı, Toprak kadar olmasa da bu doktorda onun kadar yakışıklıydı.

"Hoş geldiniz, bakalım hastamızın ne şikâyetleri varmış?"

"Midem bulanıyor, çok halsiz uykulu hissediyorum, her an yorgunum."

"Hamile olabilir misiniz?"

"İmkânsız!"

Utanarak Karhan'a bakınca Toprak hemen anladı.

"Ben çıkıyorum kapının önündeyim gerek duyarsanız çağırırsınız."

"İmkânsız adet görüyorum, grip oluyorum herhalde."

"Kan alıp gerekli testleri yaptıktan sonra ne olduğunu bulmaya çalışırız. Gördüğüm kadarıyla grip gibi değilsiniz. Herhangi öksürük veya burun akıntınız yok."

Yanında duran hemşireye kanımın alınıp tahlile gönderilmesini istedi. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Dışarı çıktık, Toprak bizi bekliyordu odasına geçtik, telefon açarak çay istedi.

"Ya kötü bir hastalık çıkarsa?"

"Merak etmeyin oldukça sağlıklı görünüyorsunuz, her alanda tıp oldukça ilerledi arkadaşımın güzel eşi için ne mümkünse onu yaparız."

"Annem akciğer kanserinden öldü, bende mi?"

Karhan telaşla elimi tuttu. "Sakın Nur böyle düşünme."

Toprak hafif bir tebessümle yüzüme baktı.

"Her insan, hele ailesinde varsa kanser riski taşıyabilir, bu yüzden belirli aralıklarla kontrol yaptırılmalı."

Ayağa kalktı arkasında duran kitaplıktan oldukça kalın kitabı seçti.

"Benim branşım olmadığı için yanlış bilgi vermek istemem, bakalım belirtileri tam olarak neymiş? Tabii tam kontrol yapılmadıktan sonra bu belirtiler başka hastalıklarla da karıştırılabilir. Bitmek bilmeyen ve zamanla daha kötüye giden öksürük, kalıcı göğüs ağrısı, kan tükürmek, nefes darlığı, hırıltılı nefes alıp-vermek sık sık zatürre veya bronşit olması uzun süre geçmemesi, boyun ve yüzde şişkinlik, iştahsızlık ve kilo kaybı, son olarakta yorgunluk. Hangileri sende var?"

"İştahsızlık, kilo kaybı, yorgun hissetme, ek olarak mide bulantısı ve uyku." Benden önce Karhan içinde olduğum durumu açıklamıştı.

"Belirtilerin birkaç tanesi hariç hiç uyuşma yok. Yine de kontrol ederiz sen hiç moralini bozma."

Biraz daha oturduk, Karhan ve Toprak eski günlerini yâd ediyorlar devamı konuşuyorlardı. Kocam keyifli görünse de sık sık yüzüme bakıyor, omzuma attığı kolunu hiç çekmiyordu.

Toprak birden kahkaha ile gülmeye başladı. "Helal olsun Nur, azılı çapkını kedi gibi yapmışsın, gözünü senden ayırmıyor."

"Ben halimden çok memnunum. Sana ne demeli Toprak, Yağmur seni çamura çevirmiş gibi?" Diyen kocam hınzırca gülümsüyordu.

"Yok canım bende o göz var mı?"

Toprak'ın yüz ifadesini anlamak mümkün değildi.

"Sen ne dersen de Yağmur'a hasret gibisin."

Karhan ısrarla arkadaşını kışkırtmaya devam ediyordu.

Toprak birden sessizleşmişti ayağa kalkıp kitabı yerine koydu.

"Beni bilirsin Karhan ilgim hemen söner, Nur'un yanında konuşmayayım beni kötü bilmesin."

"Bilmez miyim ne mal olduğunu, benimde senin gibi olduğumu biliyorsun. Doğru kadına rastlayınca tüm alışkanlıkların bir anda değişiyor. Dünyadaki tek kadın sevdiğin oluyor."

Sevgiyle kocamın yüzüne baktım, sözleri çok hoşuma gitmişti. Bu kadar çapkın ve seçici bir erkeğin çok fazla özelliği olmayan bana tutulup alışkanlıklarını değiştirmesine inanamıyordum. Elimi tutup öptü, gülümseyerek karşılık verdim.

"Ne duygusal bir an, bu kadar romantiklikten gözlerim yaşardı." Toprak abartılı bir şekilde yalandan gözlerini siliyordu, onun bu haline gülmemek elde değildi.

Telefon çaldı tahlil sonuçlarının çıktığı söylenince hemen Doktor Yılmaz'ın odasına gittik. "Neyim var? Tahliller nasıl?"

Doktor baktığı tahlil raporundan başını kaldırdı. "Tam tahmin ettiğim gibi hamilesiniz."

Ufak bir çığlık atmaktan kendimi alamadım. "Nasıl olur ben adet görüyorum."

"Halk dilinde üzerine görme denen bir tabir vardır, anne hamile kalmış olsa da âdeti devam eder hamile olduğunu fark edemez. Gelin ultrasonda bebeğimize bakalım, kaç aylıkmış öğrenelim."

Karhan'ın hiç sesi çıkmıyordu yüzüne baktım. "Hamileymişim." diye mırıldandım, şok geçirmiş gibiydi.

"Karhan, duydun mu hamileymişim."

"Hamilesin, hamileyiz."

"Dostum karın hamile, sen hamile değilsin." Diyen Toprak kahkahayla gülüyordu.

"Toprak duydun mu bebeğim olacak."

"Tebrikler duydum, tam yanında olduğumu unutmuş gibisin. Kendine gel!"

"Vay be çocuğumuz olacak, Nur'um bebeğimiz olacak."

Sıkıca sarıldı yüzümü öpücüklere boğuyordu.

Masaya yatırdılar, bacaklarıma örtü örterek karnımı açtılar üzerine jel sürdüler. Karnım dümdüzdü şimdi burada bebek mi vardı? İnanamıyordum. Doktor aleti karnımda gezdirdikçe Karhan'ın elini daha çok sıktım.

"İşte sizin ufaklık burada, bebeğinize merhaba deyin. Ölçelim bakalım kaç günlükmüş?"

Doktor ölçümlere başlamıştı. "Yaklaşık 10 haftalık"

"On haftalık mı?"

Hemen parmaklarımla hesaplamaya başladım yanılmak istemiyordum Karhan'ın ağzından *'Bora!'* sözü çıkınca güldüm.

"Başarmışız sevgilim, güzel günler çocuğumuzla yaşayacak."

Sözü ağzımda kaldı, kocam kimseye aldırmadan dudağımdan öpüverdi, ayrıldığında yüzüm alev gibi yanıyordu. Kesin domates gibi kızarmış olmalıydım. Utançla çevreme baktım Doktor Yılmaz'ın gözleri ekrandaydı, hemşire yere bakıyor Toprak gülen gözlerle bizi izliyordu, baktığımı görünce bana göz kırptı yüzüm daha çok kızardı.

"Tebrikler baba, anneyi az rahat bırak, bebeğinin kalp atışlarını dinle."

Doktor makinenin sesini açtı.

"İki kalp sesi duyacaksınız biri güçlü olacak annenin kalp sesi, biri daha az olacak dikkatle dinleyin."

Bebeğimizin kalp atışlarını duyduğumuzda sevgiyle birbirimize baktık, Karhan avucumun içini öptükten sonra alnıma öpücük kondurdu.

"Tebrikler anne."

"Tebrikler baba."

Doktor bebeğimizin ilk resmini elime verdi. Parmağımın ucuyla daha belli belirsiz noktaya dokundum.

"Hoş geldin bebeğim." Mutluluk yaşları gözlerimden süzülüyordu.

Doktorum bu ay da adet görürsem tedavi altına alınmamı, dikkatli olmam gerektiğini söyledi, son sözü söylerken kocama daha çok bakıyordu.

Toprak, Karhan'ın sırtına vurdu. "Doktorun söylemek istediği anneyi çok yorma." Yine kıpkırmızı oluverdim bu adamın utanması yoktu.

"Eh Toprak sen yağmurla ıslanmaya başladığında neler yapacağımı düşünsen iyi olacak, karımı renkten renge soktun."

"Sen o işi unut, ben tongaya basmam ıslanacağıma güneşli havalarda bile şemsiyeyle dolaşırım."

Karhan "Göreceğiz." diyerek arkadaşına sarıldı, şimdilik vedalaştık.

İlk işimiz Belkıs anneye sonrasında, babama haber vermek oldu. Evimize gidene kadar tüm arkadaşlarımız öğrenmiş, telefonla kutlamalar başlamıştı.

Mutluydum, hem de çok mutluydum. Daha önce hissetmediğim bebeğimi şimdi hissediyor, elimi karnımdan çekemiyordum.

***

Zamanla bulantılarım azaldı, doktor kontrolüne girdiğimden sağlıklı besleniyor hiç sevmediğim yemekleri bile yemeğe çalışıyordum. Karhan merdivenlerden hızlı inip çıkmayı kesinlikle yasaklamıştı, kendine dolayısıyla bana yasakladığı cinsel hayatımız yok denecek kadar azalmıştı.

"Karhan, sen artık benden hoşlanmıyor musun?"

Pazar sabahı yatak keyfi yapıyorduk. "Neden bu soruyu sorma ihtiyacı hissettin?"

"Hamile olduğumu öğrendiğinden beri dokunmuyorsun."

Gazetesini katladı şifonyerin üzerine bıraktı, elini uzatıp yanağımı okşadı.

"Sen ve bebeğimiz için dikkat etmeye çalışıyorum. Her gece buz gibi sularla banyo yaptığımı bilmiyor musun?"

"Doktor zarar olmaz diye kaç kez söyledi, tehlikeli zamanları atlattım."

"Yine de korkuyorum."

Yatakta dizlerimin üstüne doğruldum, geceliğimin askılarını indirdim gözleri alev gibi yanmaya başlamıştı, elini tutup göğüslerime götürdüm. Dayanamıyormuş gibi gözlerini kapattı. Elini çekmemesi beni daha çok kararlı hale getirmişti. Kaç haftadır bana dokunmayan kocamı bu sabah ne yapıp ne edecek baştan çıkartacaktım. Karnım tam belli değildi, ufacık bir tümsek ve eklenen iki üç kilo ve bol miktarda hormonlarımın tavan yapması. Karhan'ı muhteşem görüyor dokunması için deli olacak hale geliyordum.

"Gözlerini aç sevgilim bu sabah benden kaçışın yok."

"Birazdan Özgür'ler gelecekti."

"Umurumda mı sanıyorsun? Kaçmak için bahane yaratma."

Saçlarından yakaladım. "Yeter naz ettiğin."

Belime sarılarak yatağa yavaşça yatırdı. "Haşin kadınım, eminsin değil mi?"

Başını göğüslerime çektim. "Nasıl eminim bilemezsin."

Yine de evlilik hayatımızın en yumuşak sevişmesiyle karşılaştım, Karhan bana zarar vermemek uğruna kendini resmen paralıyordu, birden üzerine tırmandım bu yavaşlıkla ne onda ne de bende can kalırdı, kendime göre tempoyu ayarladım. Benden evvel Karhan kendinden geçti. Yarı yolda onu yakaladım birlikte rahatlayarak ter içinde tekrar yatağa yığıldık.

İlk sözü "İyi misin?" demek oldu.

Kedi gibi mırıldandım; "Ciğer yemiş kedi gibi mutluyum, tekrarını en kısa sürede yapalım."

Belimden tutup kendine yapıştırdı, dudaklarıma eğilmeden önce "Memnuniyetle." diye fısıldadı.

Nihayet kocam korkularından kurtulmuş, cinsel hayatımız tekrar yoluna girmişti.

***

Bebeğimiz dört aylık olunca cinsiyetini öğrendik Bora'mız geliyordu. Doktor uzun süre ekrana bakıp aleti karnımda dolaştırınca şüphelendim.

"Ters bir şey mi var?"

"Size ve bana güzel bir sürpriz var. Burada saklambaç oynamayı seven biri varmış."

"Nasıl yani?"

"İkinci kalp sesi alıyorum, ilk bebeğin ardına saklanmış."

Şaşırmış kalmıştım.

"Aman Allah'ım ikizim mi olacak." diye resmen ciyakladım, Karhan'da taş kesmiş gibiydi, yüzüne baktım, elini sıktım tepki vermedi. Yok, adam gözlerini ekrana sabitlemişti.

"Karhan." desem de bana bakmadı.

"İki bebek, nasıl taşıyacak zaten zayıf?"

Karhan kendi kendine konuşuyordu, tekrar elini sıktım bana bakmasını istiyordum. Benim gibi doktor da Karhan'ın mırıldanmalarını duymuştu.

"Çoğul gebelikler zor olsa da doktor kontrolünde sorun olmadan doğum gerçekleşir. Endişe etmeyin."

"Nasıl endişelenmem bir bebeği nasıl doğuracak diye düşünürken iki tane birden."

Hâlâ bana bakmıyordu elini cimcikledim, sanki orada olduğumu yeni görmüş gibi yüzüme baktı.

"Ben çok mutlu oldum. Niye endişeleniyorsun?"

"Sen, nasıl olacak? Nasıl taşıyacaksın?"

"Of Karhan seni duyan da dünyada ki ilk ikiz bebekleri ben doğuracağım sanır."

***

Ve sevgili kocam dünyadaki ilk ikiz doğumu ben yapacakmışım gibi hareket etmeye başladı. İş yerini resmen eve taşıdı.

"Karhan yeter artık!"

"Ne yeter? Zor hareket ediyorsun."

"Çocuğumun odasının hazırlanmasında benim de katkım olmalı." dedim, şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Oluyor ya."

Belim ağrımasın diye alınan özel koltukta neredeyse zorla oturuyordum, başka yere oturmama izin verilmiyordu. Ellerimi kocaman olmuş karnımın üzerine koydum; "Her anne gibi dolaşmak, kızımla oğlum için kıyafetlere oyuncaklara bakmak, mobilyalarını seçmek istiyorum."

"Hepsini sen seçtin."

"Nereden seçtim?"

"İnternetten hep senin beğendiklerin oldu."

"Ya dışarı çıkmak istiyorum."

"Dışarı çıkarız bahçede dolaşırız."

Karnımı destekleyerek ayağa kalktım, ayaklarımı görmemin hatta ayak parmaklarımı görmemin bile imkânı yoktu. Anca oturup uzatınca görebiliyordum.

"Canım doktor bol bol yürüyün doğuma yardımcı olur demedi mi?"

Yanıma gelip belimden destekledi, bir eli de karnımdaydı yavaşça okşarken içimdekilerden biri tekmeledi, Karhan'ın yüz ifadesinde ki mutluluk görülmeye değerdi.

"Nur'um bahçede yürütüyorum yeterli olmalı."

"Bahçenin ezberlemediğim yeri kalmadı, ne olur Karhan deniz kenarına gidelim, iki insan göreyim."

"Özgürlere gitmeye ne dersin?"

"Evden çık eve gir istemiyorum, hem Hale'de hamile onun da canı sıkılıyormuş."

"Hanginiz hamile değilsiniz ki? Tüm grup erkekleri baba olacağız."

"Kevser hamile değil biliyorsun. Doğurdu, Damla da değil."

"Biraz sabır gösterirsen Özgür'le konuşayım program yapalım."

"Sen konuşurken ben aşağı ineyim, canım tatlı çekti ay turşu da çekti."

Elimle hafifçe karnıma vurdum.

"Kendinize gelin bir tatlı bir tuzlu midemi bozacaksınız"

Karnımdakiler tekmeyle karşılık verirken Karhan halime bakıp gülüyordu.

"Merdivenlerden dikkatli in!"

Telefonla konuşurken ağır adımlarla bebeklerimizin odasından çıktım. Demesine bile gerek yoktu, canlarımı yüzlerini görmeden bile çok fazla seviyordum. İkiz haberini alınca birlikte okula gitmiş dekanla konuşmuştuk. Karnım büyüyene kadar Karhan'ın nezaretinde okula gitmiş, sonrasında Mehmet'in aldığı notları düzenli ola-

rak getirmesiyle sadece sınavlara giriyordum. Mehmet en az Karhan kadar özen gösteriyordu, bebeklerim olacağını öğrendiği anda tüm sululuklarını bırakmış gerçekten dost olmuştu. Karhan'la çok iyi anlaşmalarından ben de çok mutlu oluyordum, bu sıralar Neslişah bebekleri bahane ederek sıkça bize gelmeye başlamıştı. Gelme zamanları da ne hikmetse Mehmet'in geliş saatlerine denk geliyordu.

Mutfak kapısını açacakken içeriden gelen yüksek sesli konuşmaları duyunca vazgeçtim, Ah neydi bu Mahide ablanın Yadigâr'dan çektiği?

"Anne paraya ihtiyacım var."

"Kızım ben nereden para bulayım? İliğimizi kemiğimizi sömürüyorsun."

"Babam Karhan Beyden avans istesin."

"Kaç kez isteyeceğiz üç maaş içerideyiz, sağ olsun ses etmeden verdi, artık isteyecek yüzümüz kalmadı. Kocan olacak adam ne yapıyor?"

"İş arıyor."

"Yine mi?"

"Yine, anladın mı yine iş arıyor, her seferinde aynı soruyu sorup durma. Bana para lazım çocuğuma hiçbir hazırlık yapamadım. Hem senin yapman gerekmiyor mu?"

"Kiranızı veriyoruz, mutfak ihtiyacınız olan parayı da veriyoruz. Bizim etimiz ne budumuz ne? Daha fazlasını nasıl beklersin, kocan iş bulsun yapsın."

"Nefret ediyorum bu hayattan oh Nur istediğini alıyor, ya ben? Hiçbir şey alamıyorum."

"Haksızlık etme, biz mi git çalışmaya gönlü olmayan adamı bul dedik, hata senin hatan."

"İkide bir kafama kakıp duruyorsun. Sen nesin ha sen nesin? Alt tarafı hizmetçi parçasısın."

Mahide abla; "Seni ahlaksız!" diye bağırdı, birden kapı açılıverdi.

Yadigâr beni görünce yüzü kıpkırmızı oldu. Onunda karnı iyice büyümüştü.

"Ne o kapı dinlemeye mi başladın?"

Ses tonu alay eder gibiydi, birden sinirlendim.

"Benim evimde olduğumu unutmuş gibisin."

"Doğru senin evin, birden bire sığıntılıktan hanımlığa terfi ettiğin ev tabii"

"Yeter Yadigâr senin saçma sapan sözlerinden bıktım, benden evvel bu evdeydin. Kocamdan hoşlanıyorsan elde etmeye çalışabilirdin. Ben sana engel değildim."

"Sen gelmeseydin belki bana bakardı, belki beni isterdi yaşadığım rezil hayatı yaşamaz, bu evin hanımı ben olurdum. Ama sen ne yaptın? Gelir gelmez tüm hünerlerini gösterdin, tabii bu hayatı rüyanda bile görsen inanamazdın. Karhan Bey'i elde etmek için koynuna girmek yeterli gelmiştir."

Mahide abla sertçe kızının kolundan tutup çekti. "Yadigâr terbiyesizlik etme, çabuk özür dile Nur Hanımdan."

"Duyduklarımdan hiç hoşlanmadım." Karhan gelmişti fazlasıyla öfkeli görünüyordu sakinleştirmek için kolunu tuttum, üzüldüğüm kişi Mahide ablaydı kadının yüzü kireç gibi olmuştu.

Kızının önüne geçti. "Karhan Bey kızımın cahilliğine verin."

"Ne cahiliği, yaptığı cahillik değil terbiyesizlik, hasetlik. Karıma söylediği sözleri duydum sen kim oluyorsun da benim hakkımda, karımın hakkında ileri geri konuşuyorsun? Bu hakkı kim verdi sana?"

Yadigâr, Karhan'ın gelişiyle ne olduğunu şaşırmıştı, yine de gözlerini Karhan'dan ayırmadan dik bakıyordu.

"Sözlerimin neresi yanlış? Nur evlatlık değil mi? Ne olduğu kim olduğu belli olmayan biri." Annesi yine kolundan çekti. "Sus artık beni öldüreceksin!" deyip ağlamaya başladı, annesinin gözyaşları bile görmüyordu.

"Seni ilgilendirmez... Bir kez daha bu eve gelir, karımı saçma sapan sözlerine üzecek olursan bende seni üzmek için elimden ge-

leni ardıma koymam. Sende hiçbir zaman gözüm olmadı sen sadece çok sevdiğim insanların kızıydın."

Mahide ablaya baktı. "Üzgünüm Mahide abla kızının karımı üzmesine asla izin vermem, bir kez daha bu eve gelmesini, hatta karımın yanına yaklaşmasını yasaklıyorum. Eğer sözümü çiğneyip de girerse bunca senelik hukukumuzu bir anda hiçe sayabilirim bunu böyle bilin."

Tekrar Yadigâra döndü "Kolundan tutup kapının önüne savurmuyorsam annene babana olan saygımdan, bir de karnındaki çocuğa acıdığımdandır. Defol git bir daha gözüm görmesin seni!"

Duvara dayanmış önümdeki kargaşayı izliyordum, sanki olaylar benim dışımda gelişiyor gibiydi, ilk geldiğimde kardeş yerine koyduğum kız, azılı düşmanım haline gelmişti. Tek suçum onun farkında bile olmayan evin beyiyle evlenmek olmuştu. Gelmişim, onun olanını elinden almışım gibi düşmandı bana, insanların bu kadar kötü olabileceklerine inanamıyordum. Karhan kolumdan tutup belime sarılınca kendime gelir gibi oldum. " Gel çıkalım bu evden."

Mahide abla Karhan'ın önüne geçti. "Kızım namına ben özür dilerim."

"Senin özür dilemene gerek yok ama karımın iyi niyeti suiistimal edilmemeli, evin hanımı olduğu unutulmamalı!"

Evden dışarı çıktık, arkama baktım Mahide abla hâlâ ağlıyordu. Keyfim kaçmıştı. "Gitmeyelim, eve dönelim."

"Bekliyorlar, diğerlerine de haber verildi Servet Bey'in oteline gidiyoruz. Hem yakındaki çocuk mağazasından istediğini bakarsın."

"Boş ver mağaza gezecek halim kalmadı zaten."

"Bu tatsız duruma üzülmeni yasaklıyorum."

İbrahim abi arabayla bahçeye girince bindik, Karhan olaydan hiç bahsetmedi. Otele varmadan indik deniz kenarında gezmek istemiştim.

Belimden tuttu, ağır adımlarla sahilde biraz yürüdük. Benim keyifsiz olmam gibi Karhan'da keyifsizdi. Koluna iyice abandım.

"Yoruldun mu?"

"Hayır, sadece dikkatini çekmeye çalışıyorum."

Önüme geçti kollarımdan tuttu başımı kaldırdım, gözlerimin içine bakıyordu kaşları çatıktı.

"Nur'um o kızın sözlerinden yanlış sonuçlar çıkarmadın değil mi?"

"Ne gibi sonuçlar?"

"Sanki ona yüz vermişim gibi sonuçlar."

"Asla düşünmedim, ben aptallığıma üzülüyorum, insanlara çok çabuk güveniyorum candan davranıyorum böyle de olunca üzüntüm fazla oluyor."

Saçlarımı okşayıp yanağımdan öptü, başımı omzuna yasladım birlikte sessizce denizi izlemeye başladık.

"Daha çok gençsin ben bile bazen insanlar karşısında yanılabiliyorum. Şu an ismini bile anmak istemediğim kıza, asla ters gözle bakmadım, sevdiğim insanların çocuğuydu her zaman iyi davrandım, neler düşünmüş haberim bile olmamış. Beni kullanarak seni üzmesine çok kızdım. Özellikle seni küçültmek için kullandığı sözleri nasıl konuşur, inan hamile olmasaydı canını acıtacak kadar öfkelendim."

"Aslında sana ilgisi olduğundan değil yaptıkları, kendi ayarında olduğunu düşündüğü ben, nasıl daha üst konuma geçerim? Tek sorunu evlenmemizde değil o kazanamazken ben nasıl üniversiteyi kazanır da okurum. Her neyse hava kararmaya başladı bizimkiler gelmiştir." Konuşurken yürümüştük otele çok az kalmıştı. Belimi tuttum gerçekten ağrımaya başlamıştı, elimle alttan karnımı desteklemeye çalıştım, taş gibiydi tam tutamıyordum.

Halimi gören Karhan şefkatli gözlerle baktı. "Belin ağrıdı değil mi?"

"Biraz."

"Ben dedim, demeyeceğim işte bu yüzden dışarılarda dolaşmanı istemiyorum, birçok hamile gibi tek can değil, iki can taşıyorsun".

"Haklısın, canım sıkılınca ne dediğimi bilmiyorum, iyiliğimi düşünüyorsun ben kapris yaparak senin canını sıkıyorum."

"Şikâyetçi olmadığımı bil, bebeklerimizi taşımak kolay olmamalı canın acımasın, yorulma istiyorum."

Sözleri o kadar içten o kadar güzeldi ki, elimi uzatıp yanağını okşadım. "Sana kaç kez daha âşık olabilirim bilmiyorum, Allah'ın bana gönderdiği mucizemsin."

Karhan'da elini uzattı yanağıma dokundu. "Sen mucizesin hatta iki tane daha mucize yaratacaksın, iyi ki evime geldin. Amcama ne kadar dua etsem az gelir."

Birbirimizin gözlerinde kaybolmuştuk.

"Hey beklemekten yorulduk."

Efe bağırıyordu Ceren el sallıyordu. Karşıya geçtik birlikte içeri girdik arkadaşlarımız gelmişti, tanıdık birini görür gibi oldum.

"Karhan şu adam Doktor Toprak değil mi? Bak iki masa ileride oturuyor. "

"Değil."

Yağmur aklıma gelmişti.

"Ne oldu onlar?"

"Oldukça karışık işler. Toprak, Yağmur dendi mi ateş püskürüyor, onlarınki de ayrı bir hikâye."

Masaya oturduk üzerinde neler yoktu ki, ah turşularım kâseyi hemen önüme çektim. Kevser minik kızını pusetinde oyalamaya çalışıyor, Servet Bey kızına çıngırağını sallıyordu. İçimiz de şimdilik hamile olmayan tek Damla kalmıştı. Ceren, Hale ve ben neredeyse göbek yarıştırıyorduk, tabii ben açık ara önde gidiyordum.

Hale karnıma dokundu.

"Ben birini zor taşırken sen iki tane taşıyorsun."

Elimle karnımı sıvazladım.

"Biraz zor olsa da şikâyetçi değilim, doğmalarını bir değil dört gözle bekliyorum."

"Ben de. Gerçi annem *'Bebek doğduğunda keşke karnımda kalsaydı diyeceksin.'* deyince, nedenini sordum, *'Gece uykun kalmayınca her an uyanık olunca bana hak vereceksin.'* dedi.

"Of Nur bizde birer bebek ağlayacak, sende biri susmadan diğeri başlayacak Allah yardımcın olsun."

"Ben karıma yardım ederim, tek başına bırakacak değilim."

"Belkıs anne, Neslişah'la bir süreliğine bizde kalacaklar, onların yardımıyla hallederiz. İçim çok rahat benim bebeklerim çok uslu olacaklar."

Anında tekmeyi yedim karnımın ani hareketini görünce Ceren gülmeye başladı. "Seninle aynı fikirde değiller."

Kısa sürede yemekler yenmiş biz hamilelerin yürüme vakitleri de gelmişti, eşlerimizin yardımıyla ayağa kalktık onlar masada oturmaya devam ederken, bahçede yürümeye başladık. Gece biraz serin olsa da hava tertemizdi. Seneye bu zamanlar da bebeklerimiz koşturuyor olacaktı. Kevser de bebeğini kucağına alarak bize katıldı nasıl diye sordum.

"Çok yaramaz her an ağlıyor, gece gündüz susmak bilmiyor."

"Doktoru ne diyor?"

"Gazı varmış bir süre sonra geçermiş, yardımcı kız olmasına rağmen çok zorlanıyorum."

Kevser de böyle deyince iyice gözüm korkmaya başlamıştı.

"Hadi hanımlar vakit geç oldu."

Özgür bahçe kapısından seslenince içeri yürüdük, Karhan telefonla konuşuyordu yanıma gelip belime sarıldı.

Karhan, "Mahide abla, İbrahim abiye ulaşamıyorum bizi almaya gelecekti geç kaldı."

"..."

"Nasıl olur? Neden? Şimdi nasıl?" diye peş peşe sorular sorunca telaşlandım.

"Kime ne olmuş, İbrahim abimi hastalanmış merakta bırakma söylesene Karhan."

Telefonu kapattı sırf ben değil tüm grup merakla söyleyeceği sözleri bekliyorduk.

"Yadigâr'ı kocası hastanelik etmiş."

"Nasıl, neden?"

Karhan sinirlenmişti. "Para getirmedi diye dövmüş serseri."

"Ya bebek?"

"Kurtaramamışlar."

Çok üzülmüştüm her ne olursa olsun başına böyle bir olayın gelmesini istemezdim, Egemen bizi eve bıraktı. Ben Damla ile otururken onlar hastaneye ziyarete gittiler. Minicik bir bebek dünyaya gözlerini açmadan, şiddet kurbanı olmuş ölmüştü. Gözlerimden doğmamış bebek için yaşlar akarken karnımdaki yavrularımı okşadım.

***

Günler birbiri peşi sıra geçiyor, bende kıpırdayamaz hale geliyordum.

"Karhan dur kaldırma fıtık olacaksın vinç çağır." Kocam tuvalete gitmem için beni doğrultmaya çalışıyordu.

"Sakin ol canım, hadi bir kez daha deneyelim."

En nihayet kalkabilmiştim hızlıca yürüdüm, ne hızlısı. Ördekler gibi paytak paytak yürüdüm, yardımıyla klozete oturdum. "Çık" Kapının önüne kadar çıktı.

"Karhan banyo yapmalıyım Mahide ablayı çağırsan?"

"Ben yıkarım seni."

"Yapılacak bir sürü işlem var."

"Ne?"

"Ya işte genel temizlik son kontrol olacak."

Birden ağlamaya başladım hırsla gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Tuvaletten kalkmama yardım etti. Neden ağlıyorsun diye sormadı psikolojimin gelgitlerine o da alışmıştı. "Annem ya da kız kardeşlerim olsaydı hiç bu kadar eziyet etmezdim sana."

"Ben şikâyetçi değilim." Saçlarımı okşadı, nihayet üzüntüm geçivermişti. Belimden destekleyerek yatağa yatırdı, geceliğimi yukarı kaldırdı her an başucumuzda duran kremi alarak özenle kar-

nıma bacaklarımın üst kısmına sürmeye başladı. Vücudumda çatlaklar oluşsun istemediğimden sık sık krem sürüyordum. "Karnımın altında çatlaklar var mı?"

"Hâlâ tenin bebek gibi."

Dağ gibi göbeğimin üstüne iki öpücük kondurdu.

"Bak karnına bak!"

Bebekler oldukça hareketlilerdi minik bir ayak karnımı itekliyordu. Karhan telefonu eline alıp fotoğrafını çekti.

"Mucize bu, bak resmen ayak izi."

"Ada Hanım'ın mı? Bora Bey'in mi acaba?"

"Kesin oğlanındır, Mahide ablaya söyleyeyim de kahvaltını yukarı çıkarsın."

"Aşağı inemez miyim?"

"Şimdiki aklım olsaydı evi düzayak yaptırırdım, merdivenlerden düşeceksin diye korkuyorum. Nur'um bebeklerimizin doğmasına çok az kaldı az daha sabret. Sen kahvaltını yaparken ofise gidip hemen geleceğim."

"Canım sen de benim kadar yoruluyorsun, işine git beni merak etme telefonum yanımda, Mahide abla aşağıda."

Dudağıma minik bir buse kondurdu son günlerde sarılmak ve öpüşmek dışında yaptığımız hiçbir şey yoktu zaten. Kocamı resmen bakışlarımla taciz ediyordum, soyunduğunda aç gözlerle vücudunu seyrettim bir gram fazlası yoktu. Derin bir nefes alıp elimi koca karnımın üstünde gezdirdim.

"Çok kilo aldım ya veremezsem beni yine sever misin?" Of yine gözlerim yaşlanmaya başlamıştı, kocam en güzel halindeyken, yanında duba gibi dolaşan görüntülerimin hayalleri beni mahvediyordu.

Giyinmesi bitmişti yatağa gelip alnımdan öptü.

"Boşuna telaş ediyorsun Kevser sana örnek olmalı yine eski kilosuna döndü, her halinle seni seveceğimi biliyorsun."

Eski kiloma dönmem hayal gibi geliyordu. "Üzülmeyeyim diye söylüyorsun."

"Önceki halinden üç dört kilo fazla olman beni çok memnun eder. Ben şişmanlasam sen beni sevmeyecek misin?"

"Severim."

"O zaman bu saçma düşünceleri unut, geç kalmam."

Yanağıma, dudağıma ve karnıma kondurduğu öpücüklerden sonra kapıdan çıktı, iyice acıkmıştım seslenecekken Mahide abla kahvaltımı getirdi.

"Yadigâr nasıl oldu?"

Kadıncağızın yüzünden düşen bin parçaydı.

"Eskisi gibi bir nebze olsun değişmedi, başına gelenlerden ders almadı. Eve geldiğini biliyorsun tüm gün odasından çıkmıyor. Bebeğinin yasını tutuyormuş."

"Kocası."

"Ne kocası, serseri boşanmak için para talep ediyor, neyse sen kendini bunlarla yorma."

Mahide abla kahvaltı tepsisini alıp aşağı indikten sonra biraz kitap okuyayım dedim, yine tuvaletim gelmişti.

"Ya ne bu ikide bir baskı yapıp duruyorsunuz, kalkması kolay değil."

Yatakta zorla doğruldum, of ya şimdi nasıl kocamı aramazdım. Telefona uzandım Mahide ablayı çağırmam gerekiyordu. Birden kapım açıldı girenleri görünce çok sevindim. Kızlar gelmişti. "İyi ki geldiniz, çabuk tutun beni." Karga tulumba banyoya taşındım nihayet dışarı çıkınca kızlarla sarmaş dolaş oldum.

"Her görüştüğümüzde daha çok şişiyorsun ne zaman çıkacak yumurcaklar."

"Yakında gelecekler Şahika teyzesi çok az kaldı."

"Gelsinler de onları sıkıştırayım, şimdi banyo ve temizlik zamanı."

"Nasıl yani, siz nereden biliyorsunuz?"

"Sevgili kocan kız kardeşlerim annem yok diye ağladığını söyler söylemez yola çıktık. Sen bizi istersin de biz gelmez miyiz?"

Bak işte yine gözlerim yaşarmıştı. Şahika birden emirleri sıralamaya başladı.

"Ne oluyor?" Demem cevaplanmadı bile. Getirdikleri çantayı açtılar, Karhan'a söylediğim genel temizlik malzemeleri gelmişti. İşleri bitip banyoya sokup yıkadılar rahatlamıştım. Tekrar yatağa yatırıldım uykum gelmişti. Yarı uyur yarı uyanık kızlara teşekkür ettim.

Tekrar gözlerimi açtığımda hava kararmak üzereydi, kimse yoktu kızlar gitmiş olmalıydı. Onları tanıdığımdan beri hep yanımda olmuşlardı. İyiliklerini nasıl ödeyecektim.

Karhan elinde akşam yemeğimle içeri girdi. "Uyanmışsın."

"Ne zaman geldin hiç duymadım?"

"Kızlar çıkarken geldim uyuduğunu söylediler ben de biraz işlerimle ilgilendim. Rahatladın mı?" Gözleri belimden aşağılara takılmıştı. "Hem de nasıl rahatladım."

"Ah çocuklarım ah, benim mahvıma sebep oluyorsunuz."

Neden mahvına sebep olduklarını anlamamak için kör olmak gerekirdi, adamımın gözleri arzudan renk değiştirmişti.

Karşılıklı yemek yedik yatak odamızı her türlü kullanır hale gelmiştik. Karhan'ın en büyük odayı seçmesi çok işimize yaramıştı. Önündeki geniş balkon nefes almamı sağlıyordu.

Balkona çıktım, gözüme havuz ilişti bu eve geldiğim ilk günden beri hayran olduğum havuzun bir gün hariç tam zevkini çıkaramamıştım. Karhan; "Neye iç geçirdin" diyene kadar ne yaptığımın farkında değildim. "Havuza bakıyordum günlerimiz o kadar dolu geçti ki yeterince faydalanamadık." Sırtımdan sarıldı.

"İstediğin bu olsun bebeklerimiz doğunca, ne zaman istersen havuza gireriz, gece veya gündüz."

Göğsümü avuçlayan eline hafifçe vurdum.

"Sanki fırsatım olacak, iki çocukla ne yaparım bilmem."

"Yardımcı bakmamız gerek, tek başına ilgilenemezsin."

"Diğer anneler nasıl bakıyorsa ben de bakarım, hem sen de yardımcı oluyorsun."

"Canım ikisiyle başa çıkamazsın, benimde işlerim yoğunlaştı."

"Denerim, bakamazsam o zaman bakıcı ayarlarız."

"Şimdiden baksak, doğuma çok kalmadı."

"Gazetelerde okuduklarımdan huzursuzum, bakıcı kadınların bebeklere kötü davrananları var."

"Çocuklarımız için çok iyi referansları olanı seçeriz, gerekli güvenlik önlemlerini aldık mı rahat ederiz, iyice alışana kadar tek bırakmaz gözlemleriz."

"Şimdiden pimpirikli annelere benzedim, hadi yatalım zamanı gelince düşünürüz."

***

Gözlerimi tekrar açtığımda daha gün ağarmamıştı, karnım patlayacak gibiydi.

"Karhan."

Yavaşça seslendim tam güzel uykusunda uyandırmaktan, kendime yetememekten nefret eder hale gelmiştim.

"Ne oldu sancın mı var?" Yataktan fırladı, uykusunu açmak için gözlerini ovuşturdu.

"Seni uykundan olur olmaz zamanlarda kaldırmama, inan üzülüyorum, karnım davul gibi oldu lavaboya gitsem."

Her zaman ki gibi yardım etti, iç çamaşırımı bile aşağı indiremez haldeydim. "Teşekkür ederim." Yüzüme endişeyle bakıyordu. "Ne oldu korkmuş gibisin?"

"Canım korkma."

"Neden?"

İç çamaşırıma bakınca korkuyla çığlık attım, kan vardı. Karhan da paniklemişti.

"Telefonu alıp geleceğim doktoru arıyorum, sakın tek başına kalkma."

Zaten kalkamazdım, telefonla konuşuyordu.

"Araba kullanabilirim ama Nur rahatsız olur, siz ambulans gönderin bekliyoruz."

Telefonu kapattı, yanıma gelip kaldırdı.

"Nur'um doktor bebeklerimizin gelmeye karar verdiklerini söyledi, bekliyor."

Yarı korku, yarı sevinç karmakarışık bir ruh hali içindeydim.

Bavulumu hazırlamıştık, üzerimi değiştirip aşağı indik. Çok geçmeden ambulans geldi, doğum odasına girene kadar Karhan elimi bırakmadı. Hatta doğum odasında bile başımdaydı. Korkuyordum.

***

Doktor muayene etti.

"Normal doğum olmasını istesem de bebekler çok iri, anne dayanamaz. Mecburen sezaryen yapacağız."

"Ben uyutulmak istemiyorum, bebeklerimin doğduğu anı görmek istiyorum."

Karhan gözlerini benden ayırmadı, kararlı olduğumu biliyordu. "Karımın istediğini yapın, bende yanında olmak istiyorum."

Hızla hazırladılar, sancılarım saatler geçtikçe sıklaşmaya başladı. Karhan belimi ovuyor acı çekmeme dayanamadığında hemşireyi çağırıp iki dakika dışarı çıkıp geliyordu.

"Sezaryen olsaydın acı çekmene katlanamıyorum."

"Acıyı çeken ben, dayanamayan sen ne güzel"

Sancılarım arttıkça Karhan hiç yakışıklı gelmemeye başlamıştı.

"Dayanamayacaksan çık git!"

Belim kopacak gibi acıyınca kendimi saldım. Aman kocam üzülmesin diye kendimi sıkmaktan bir hal oluyordum. Avazım çık-

ığı kadar bağırdım oh işte şimdi rahatlamıştım. Karhan endişeyle yüzüme bakıp odadan dışarı koştu. "Doktor yetiş karım ölüyor."

"Sakin olun Karhan Bey siz dışarı çıkın muayene etmem gerek."

"Bir milim bile yanından ayrılmam."

"Tabii gitmeyecek, karnımdakileri tek başıma yapmadım."

Canımın acısından edepsizlik yaptığımın farkındaydım. Çoktan pişman olmuştum elimi kocama uzattım kuvvetine ihtiyacım vardı. Doğumun başladığını söyleyen Doktor, Karhan'ı tekrar dışarı yollamaya çalıştı, hayır cevabını alınca; "Çoğu baba dayanamayıp bayılıyor." açıklamasını ilave etti.

Kocam saçlarımı okşayıp yanağımdan öperken ilk bebeğimizin dünyaya merhaba diyen sesini duydum.

"Hangisi göreyim?"

Hemşire Bora'mı göğsüme koydu, minicikti...

"Hoş geldin Bora'm, benim güzel oğlum."

Oğlumun minik elini severken Ada'm kardeşinin yanına geldi. İşte şimdi sevinçten ağlayabilirdim.

"Bebeklerim."

Karhan alnımdan öptü. Hemşire Ada'yı almak istedi, yanağıma yapışmış olan kızım tiz çığlık kopardı. Karhan kıkırdadı.

"Ah şimdiden belli bu kız cazgır olacak."

Hemşire bebeklerimi hazırlamak için alınca, yüreğim de onlarla gitti, normal doğum yaptığım için çok memnundum. Kızımla, oğlumun, ilk çığlıklarını duymak ilk dokunuşlarını hissetmek dünyaya bedeldi.



30. Bölüm

"Yine mi?"

Yataktan sürünerek çıktım, utanmasam emekleyecektim. Bora avaz avaz ağlıyordu. "Sus biraz evvel doyurdum, kardeşini uyandıracaksın."

Kucağıma aldım bu sefer kız ağlamaya başladı, koltuğa oturdum, geceliğimin önünü açtım biraz yardımla yemeklerinin yolunu buldular.

"Siz çok şımardınız, burası çıplaklar kampı değil, gün boyu memeler ortada dolaşamam." Belkıs annenin dediği gibi sütüm ikisini birden doyurmaya yetmiyor çok sık acıkıyorlardı. Uzun süre bizimle birlikte kalmış lohusa dönemimi en güzel şekilde atlatmamı sağlamıştı. Belkıs anneyle Neslişah gidince iki çocuğa birden bakmanın ne zor olduğunu da anlamış bulunuyordum. Her an biri uyanıyor isteklerde bulunuyordu, gecem gündüzüm birbirine karışmış haldeydi. Meme verirken uyuyacağımdan, bebeklerimi kucağımdan düşüreceğimden korkuyordum. İki emip yine uykuya dalmışlardı.

"Sizi uykucular bana kastınız mı var, uyandırıp iki yudum alıp uyuyorsunuz."

Daha gün bile ağarmamışken benim altıncı kalkışımdı. Bebeklerimden biri kıpırdayınca korkuyla irkildim korktuğum başıma gelmişti içim geçmiş olmalıydı.

"Kalk canım iyice yorgun düştün, yumurcaklar hiç durmuyor."

"Of korktum."

Ada'yı kucağımdan aldı kızım hırsla çığlık attı, mamasından ayrılmak hoşuna gitmemiş olmalıydı.

"Yeter ama prenses anne hayat boyu bize lazım, şimdi gazını çıkartalım."

Benden daha çok bebeklerine bakıyor, yorulmamam için ne mümkünse yapıyordu. Bora'yı omzuma aldım sırtına birkaç minik vuruşla gazı çıkmıştı. Ayağa kalkıp yerine yatırmaya çalıştığım an ciyakladı. Kucaklarımızda bebeklerimizle koltuklarımıza oturduk.

"Bu böyle olmayacak Nur'um, gel inat etme perişan oldun."

Kocama sevgiyle baktım haklıydı, bana ne kadar yardım etse de iki bebek çok zor oluyordu.

"Çok iyi biri olsun."

"Merak etme annem birini buldu bile."

"Kimmiş?"

"Neslişah doğduğunda uzun süre ona bakmıştı, çok iyidir."

"Yaşlı değil mi, iki bebekle başa çıkabilecek mi?"

"Kırk, kırk beş yaşlarında olmalı, kocasından ayrılmış işe ihtiyacı varmış."

"Çocukları var mı?"

"Hem de ikiz, büyükler ve evliler."

"Oh şimdi içim rahatladı, ikiz bebeğin zorluğunu bilen biri. Yarın yani bugün gelsin görüşelim."

Karhan'ın yüz ifadesindeki rahatlamayı fark etmemek mümkün değildi.

"Nihayet karıma tekrar kavuşabileceğim."

Hâlâ oldukça şiş olan vücuduma baktım, göbeğim kalmıştı.

"Ya hâlâ kiloları veremedim." diye üzüntüyle söylendim. Karnım, kalçalarım ve göğüslerim oldukça iri duruyorlardı.

"Tamam, işte Nur'um beraber spor yaparız. Kiloların sadece sana dert, ben çok memnunum"

Uzun çok uzun süredir Karhan'la cinsel hayatımız kalmamıştı, doğum öncesi ve doğum sonrası zoraki cinsel perhiz süresi benim

bebeklerimle uğraşırken yorulmam sonrası uzamıştı. Uyuduklarında değil kocamla ilgilenmek, kendimle bile ilgilenemeden resmen sızıyordum.

***

Fatma Hanım'ı ilk gördüğüm anda ısındım, ufak tefek oldukça zayıf görünüyordu. Yine de ikiz çocuklarının olması beni rahatlatıyordu, kendi çocuklarıyla baş eden kadın benim çocuklarıma da sorunsuz bakardı. Acaba, öyle mi? Bakar mıydı? Kendi bebekleri büyümüştü, ya nasıl bakılacağını unuttuysa, ya benim bebeklerime bakamazsa? Ya uyursa, ya kolundan düşürürse? Ben yokken uyur kalır da, çocuklarım aç kalırsa?

"Nur beyninin işleyişini buradan duyabiliyorum, rahat ol biraz."

Kocamın sesini duyunca utanarak kadıncağıza baktım. Gülümsüyordu.

"Bırakın Karhan Bey, Nur Hanım her anne gibi vesveseli. Zaman içinde birbirimizi tanıyacağız, bebeklerinize iyi bakacağım kendi gözlerinizle görürseniz rahatlarsınız. İkiz bebek büyütmenin zorluklarını en iyi bilenlerden biri benim. Mümkün olduğunca yükünüzü hafifletmeye çalışacağım. Hatta şöyle yapalım tabii sizlerde uygun görürseniz; bebeklerin odası dâhil gerekli yerlere kameralar yerleştirilsin, içiniz çok daha rahat eder."

Yüzüm birden kızarıverdi.

" Duygularımın yüzümden bu kadar belli olacağını düşünmedim, ilk bebeklerim olduğundan bu kadar vesveseliyim. O kadar kötü haberler duydum okudum ki!"

"Haklısınız endişelerinizde, bende okudum duydum ufacık bebeklere yapılan şiddet kanımı buz haline getirdi ama zamanla birbirimize alışınca bebeklerinize en iyi şekilde baktığımı göreceksiniz. Minik bebeklere özellikle ikiz olanlara bayılırım."

Fatma Hanım güven veriyordu. Karhan'a dönerek kabullendiğimi söyledim hep birlikte bebeklerimin odasına çıktık. Odaları kocamandı boyayla tam ortadan ikiye ayrılmıştı, Ada Hanımın ta-

rafı tozpembe, Bora Bey'in tarafı açık maviyle boyanmış duvarları değişik hayvan resimleriyle süslenmişti. Hikâyelerden çıkmış gibi masalsı görünüyordu. Bir tarafta yedi cüceler pamuk prensesle orman da koştururken diğer yanda bambi yavrusuna bakıyor. Mickey Mouse gülümsüyor, kar beyazı boynuzlu at açılmış kanatlarıyla gökyüzünde uçuyordu.

"Ah ne güzel oda."

Her zamanki gibi Ada ağlamaya başladı, beşiğine gidip kollarıma aldım. Ne güzeldi yavrum, ağlamaktan bir anda kıpkırmızı kesiliyordu, biraz çekinerek Fatma Hanım'a uzattım. Kollarına aldı omzuna yasladı.

"Bu küçük Ada olmalı." başımı salladım, Ada'nın çığlıkları kısa süre de gaz çıkarmasıyla dindi.

"Çok fazla ağlıyor, sık emziriyorum yine de susmuyor."

"Sütünüz yeterli olmayabilir, iki çocuğu beslemek kolay değil. Süt gelmeyince hava yutuyor o da bebeklerimize gaz yapıyordur, isterseniz bugün doktorunuza gidip bebeklerimiz konusunda tavsiye alalım."

Karhan hiç sesini çıkarmadan bizi izliyor konuşmalara katılmıyordu.

"Ne diyorsun Nur doktora telefon açayım mı?"

"Sen işim var diyordun, bundan sonrasını Fatma Hanımla ben yaparız, hadi kocacığım işine git" Karhan'ın yüzü güldü, Fatma Hanımı onayladığımı anlamıştı.

Fatma Hanım bebeklerimin yanındayken kocamı ilk kez bu kadar rahatlıkla yolcu ettim, hatta güle güle öpücüğünü oldukça uzattım çok hoşuna gitmiş olacak, çapkınca göz kırpıp "Nihayet." diye fısıldadı.

Fatma Hanımla doktora gidip gerekli takviye mamalarını alıp eve geldik. Mamalarını biraz emzirdikten sonra verdik, başta yadırgasalar da bir süre sonra biberondan gelen mamayı iştahla içmeye başladılar. Uzun uyku sürelerine inanamıyordum, ikide bir kontrol etmekten hal olmuştum.

Zaman içinde Fatma Hanımın yardımlarıyla bebeklerimin ve benim hayatım düzene girdi.

***

"Of Karhan niye daha önce söylemedin, nasıl hazırlanacağım eski kıyafetlerimin içine giremiyorum."

Sevgili kocam gece olacak eşli toplantıyı öğlen haber vermişti. "Hemen çık alışveriş yap hayatım."

"Tabii canım, bakkaldan ekmek alıyorum sanki. Bir kadının ekmek alırken bile seçici olduğunu bilmiyor musun?"

"Nur'um çuval giysen sana yakışır, bak diğer kızlar da geliyor onlarda doğum yaptı"

"Onların kocası üç dört saat kala mı haber vermiş sor bakalım" Kıyafet dolabımın altını üstüne getiriyordum. Hani kıyafetimi üstüme tutsam en az üç parmak dar geliyordu... Ben ne zaman verecektim bu kiloları...

Karhan mahcup bir sesle; "Sordum önceden haberleri varmış" dedi. Gülmekten kendimi alamadım, çok tatlı adamdı nasıl kızabilirdim... "Telefonu kapatıp hemen çıkıyorum"

İki ayağı bir pabuca girmiş deyimi tam bana uygundu, Fatma ablaya dışarı çıkacağımı söylemek için bebek odasına gittim. Bora kucağındaydı, kızım uyuyordu.

Telaşla yanına gittim. "Bora iyi değil mi?"

"Merak etme, şimdi altını değiştirdim birazcık seveyim dedim çok iyiyiz annesi."

"Bu gece bir iş yemeği varmış, eşli olacağından bende gitmek zorundayım. Dışarı çıkıp hemen geleceğim."

Oğlumun doğuştan uzun saçlarını öptüm mis gibi kokuyordu, kızıma baktım melek gibi uyuyordu.

"Uyuyorlar, aklınız burada kalmadan gidin."

Aklımın evde kalacağını biliyordum. "Telefonunla, bebek telsizi hep yanında olsun abla."

İbrahim abiyi beklemeye vaktim yoktu, taksi çağırarak daha önce kıyafetlerimi aldığımız mağazaya gitmeye karar verdim, elbet şişko vücuduma göre kıyafet bulabilirdim. Karhan çok fazla memnun olsa da ben kilolarımdan memnun değildim.

Evet, siyah çıkıntıları, girintileri en güzel gizleyen renkti. Kumaşının esnek olmasını sevmiştim, kolsuz degaje yakalıydı. Nasıl renklendirebilirim diye düşünürken vitrindeki kırmızı ayakkabılar dikkatimi çekti. Matemde gibi olmanın anlamı yoktu, ayakkabılara uygun gece çantasını alarak kuaföre geçip fön çektirdim eve geri döndüm. Makyaj yaparken Karhan geldi. Ucu ucuna yetişmiştim.

Saçlarımdan ayaklarıma kadar süzdü. "Telaş ettiğine değmemiş harika görünüyorsun."

Kocamın beğenisinden hoşnut olsam da, yanına gidip elini tuttum elbiseden belli olan göbeğime götürdüm. "Buna güzel mi diyorsun?"

"Bana göre güzel, hadi aç ne kadar bayıldığımı göstereyim."

"Asla olmaz."

"Kadın tepemin tasını attırma, karanlıkta sevişme ısrarın yüzünden kendimi kör gibi hissediyorum. Bebeklerimiz içindeyken gördüğüm karnını şimdi göremez oldum. Ah nerde o banyo sefaları, sere serpe yatmalar. Özledim be gülüm, seni doyasıya görmeyi özledim."

"Bu kilolar gitmeden havada bulut sen bu düşünceleri unut."

Karhan banyoya girer girmez çocuklarımın yanına gittim, gece Mahide ablada bizde kalacak Fatma ablaya yardımcı olacaktı. İkisini de bebeklerimin odasında buldum, kucaklarında yavrularım muhabbet ediyorlardı.

Gideceğimizi söyleyerek vedalaştım, ilk kez bebeklerimden bu kadar süre ayrı kalacaktım. İçim bir fena olmuştu.

Karhan da giyinmiş olarak geldi, hazırdık çantamda ki telefonumu kontrol ettim şarjı bitmemeliydi.

"Telefonunun şarjı var mı?"

"Nur lütfen iki yetişkin kadın bakacaklardır."

"Öf ne bileyim aklım evde kaldı. Biz odadan çıkarken Ada uyanır gibi olmuştu acaba ağladı mı? Gazı mı vardı? Ya çok ağladıysa? Susturamadılarsa?"

"Aç telefon sor için rahatlasın."

"Ayıp olur. daha yeni çıktık."

"O zaman ben ararım." Dediğini de yaptı, çocuklarımın uyuduğu haberini alınca içim biraz daha rahatladı.

Oldukça büyük organizasyondu salona girip kızları görünce sevindim, hatta biraz kilolu olduklarını görünce çok daha fazla sevindim. Onlarda eski kilolarına kavuşamamışlardı bu sevincimi de gizlemedim.

"Tek ben kilolu kaldım diye çok üzülüyordum."

Hale; " Sinirimden çatlayacağım, erkeklerde değişiklik yok biz kilo vereceğiz diye uğraşıyoruz. Özgür devamlı ağzıma yemek veriyor. Fıstıklı helvalar gramla değil kiloyla geliyor, yemem dedikçe kızıyor, oğlunun sütü bol olmalıymış."

İnşaat sektörünün geleneksel partisi tüm hızıyla devam ediyordu, erkeklerimiz iş yaptıkları kişiler masaya geldikçe muhabbet ediyorlar, biz kızlar da kendi muhabbetimize devam ediyorduk. Konuştuğumuz konular bile değişmişti.

"Ağlıyor, doktorumuz çok üzerine varmayın dedi."

"Kucağa alınmamalıymış, bir süre sonra şımarıklığından istermiş."

"Ek mamalara başladım."

"Daha erken değil mi, bende doktorumuza sorsam?"

Biz bayanların muhabbeti sonrası telefonlar açılmış, çocuklarımız bir kez daha kontrol edilmişti. Hep birlikte lavaboya gitmeye karar verdik. Karhan nereye gittiğimi sorunca cevapladım, Efe güldü.

"Niye bu kadınlar toplu halde giderler hiç aklım sırrım ermiyor."

Cevap bile vermedik Ceren kocasına gözlerini devirdi.

Makyajlarımızı tazeleyip büyük aynada oramızı buramızı kontrol ettik, birbirimize teselli sözleri vererek dışarı çıktık. Kadının biriyle neredeyse burun buruna çarpışmama ramak kalmıştı.

Ben bu kadını tanıyordum ama nereden? Kadında beni baştan ayağa süzdü.

"Ah canım Karhan'ı demin yanında görmesem karısı olduğuna inanamazdım, hâlâ da inanasım yok. Bu ne şişmanlık ne kötü olmuşsun. Sende tanımadın galiba, aslında bir gram değişikliğim yok, ben Seval, hani kocanın ilk..."

"Tanıdım Seval Hanım doğru bir gram fazlanız yok. Otuz yaşını geçip bir koca da eskitmiş olmanıza karşın çocuğunuz da yok. Kilolarımdan kocam çok memnun, karşılığın da iki evlat verdim."

"Böyle devam edersen Karhan'ın senden ayrılması yakındır."

"Çok beklersin, hatta rüyanda görürsün. Dua et kocam ve ben babana çok saygı duyuyoruz."

Ceren öne çıktı. "Ben bu terbiyesizin babasını tanımıyorum."

Diğer kızlara döndü. "Siz tanıyor musunuz kızlar?"

Yok cevabı bir ağızdan verilince sözlerine devam etti.

"Bizler senin babanı tanımadığımız için saygı duymak zorunda değiliz. Açıkça senin babanın kızı olman bizi ilgilendirmez, terbiyeni takınmazsan gününü göstermesini biliriz."

Üzerine yürüdü, kadın korkuyla geri çekildi.

Yanına gittim.

"Bana bak Seval Hanım geçmişte ne yaşamış olursanız olun umurumda değil kocam beni ve bebeklerimizi çok seviyor. Asla ama asla kocamı elde edebileceğini düşünme sen zararlı çıkarsın."

Lavabonun önü birden kalabalıklaşmıştı, kadınların ağız dalaşı insanların ilgisini çekmiş olmalıydı. Karhan da gelenlerden biriydi.

"Karım doğru söylüyor, sana elli kez söyledim bir kez daha söylüyorum hem de babanın yanında. Kulaklarını iyi aç ve dinle. Sen gençlik hatamsın arkadaşlık ettik geçti bitti. Edebini bil geri dur, senden gelecek hiçbir oyunu kabullenmem rezil olduğunla kalırsın."

Erkeklerimizin tümü ve birkaç çift daha yanımıza gelmişlerdi.

"Böyle terbiyesiz, ahlaksız kadınlar yüzünden yuvalarımız yıkılıyor."

Söylenen kadını tanımıyordum. Öğretmenime baktım gözleri yerdeydi. Birden uzanıp kızının kolunu tuttu.

"Senin terbiyesizliklerinden bıktım usandım, bunca insanın içinde söylüyorum bir kez daha Karhan'ın veya eşinin karşısına çıkıp imalı konuşmalar yaparsan cezanı ben kendi ellerimle vereceğim. Yurtdışındaki bir üniversiteden teklif aldım ya benimle gelirsin ya da parasızlıktan perişan olursun. Daha fazla beni utandırmana izin vermeyeceğim."

Olayı gören kişilerin kınayan bakışları altında Seval babasıyla birlikte salona geçti. Bunca insanın karşısında gelişen olaylardan sonra Seval'in yapacağı hiçbir oyunun sonuca ulaşacağını sanmıyordum, buna cesaret edemezdi. Kısa sürede olay tüm salonda kulaktan kulağa yayılmış, Seval'in oturduğu masada olan kişiler birer ikişer kalkmıştı babasıyla tek başına kalakalmışlardı. Kendi şahsi zevki uğruna bir baba bu kadar rezil edilebilirdi.

Masadan kalktım Karhan elimden tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

"Ben hocamın, bir babanın utancına dayanamıyorum."

Karhan anlayışla başını salladı benimle birlikte masalarına yürüdü, Seval de babası da gelişimize şaşırmışlardı. Karhan elini hocasının omzuna koydu.

"Gidince sizi, sohbetlerimizi özleyeceğim Hocam."

"Bende özleyeceğim Karhan, öğrencimden ziyade bana dost oldun, kendine yakışır bir eş bulmuşsun."

Adamcağız fazlasıyla üzgündü Hocama sarıldım,

"Karhan'ın seni ve bebeklerini ne çok sevdiğini bilenlerden biri de benim Nur. Mutlu olun bir daha Seval'i görmeyeceksiniz bunun için ne mümkünse yapacağım. En kısa sürede gidiyoruz."

"Güle güle gidin öğretmenim size saygım değişmeden devam edecek."

Seval sessizdi babasını ne duruma düşürdüğünün yeni farkına varmış gibiydi.

"Karhan beni tekrar sever sandım yanılmışım, dost sandığım kişiler bile masamızı terk edip bizi yalnız bıraktılar. Özür dilerim Nur."

Karhan'a baktı. "Eşin gelmese sen asla gelmezdin, yaşı küçük olmasına rağmen benden çok daha akıllı."

Baba kız kalktılar, bizim yanlarına gitmemizle hiç olmazsa Hocamın gururu daha fazla zedelenmeyecekti. Vedalaştılar salondan çıkarken Seval babasının kolunda yürüyor çevresine hiç bakmıyordu.

"Senin ne büyük yüreğin var?" diyen kocama baktım.

"Ben babamı hiç göremedim masaya gelmem Seval için değil, böyle değerli bir babanın utanç içinde olmasına dayanamadığımdan. Yüreğim tabii büyük olacak içinde üç sevgili var."

"Kendi çocuklarımı kıskandırma bana."

"En büyük yeri sen işgal ediyorsun her zaman da sen olacaksın, ne yaptılar acaba? Arasak mı?"

"Ne zaman arayacaksın diye meraktaydım"

"Ne yapayım aklım bebeklerimde"

"Zaten parti bitti sayılır evimize gidelim sende rahat et ben de rahat edeyim."

Masamıza geri döndük, gitmek istediğimizi söyledik, diğerleri de kalktılar birkaç kişiyle ayaküstü vedalaştıktan sonra dışarı çıktık, erkekler arabaları almaya giderken biz kızlar kapıda beklemeye başladık...

"Vallahi sana inanamıyorum. Kadının kocanda gözü var, sen masasına gittin."

"Onun için değil Ceren, Karhan babasını çok sever ve salondaki fısıldaşmalar yüzünden adam çok utandı."

"Nur her kadının kolayca yapmayacağı hareketi yaparak hem adamın utançtan kurtulmasını sağladı hem de kızının her hareketini çok daha fazla gözlemleyerek ailesinden uzak durmasını garantiledi."

"Sana katılıyorum Kevser, akıllıcaydı gecenin galibi Nur oldu, kadın bir daha yaklaşamaz. Umutları tümden tükendi."

Hale'de düşüncesini söylemişti, doğru yaklaşımda bulunmuştum. Ailemi oyunlara kurban etmeyecek kadar çok seviyordum.

Araçlarımız gelmişti, arkadaşlarımı tek tek öperek vedalaştım, Seval hayatımdan tümden çıkmış olsa da sözleri hâlâ içimi acıtmaya devam ediyordu. Kilolarım ne kadar süre başıma dert olmaya devam edecekti. Kesin spora başlamalı bu dertten kurtulmalıydım.

***

Evin bahçesine girdik, araba durur durmaz indim bebeklerimi çok fazla özlemiştim. Karhan'ın "Beni bekle." demesiyle durdum.

"Kapının ışığı sönmüş yarın İbrahim abiye söyleyelim ampulü değiştirsin."

Işık yanmadığından kapının önü oldukça karanlıktı, ayaklarımın altında çıtırtılar olunca telefonumun ışığıyla yere baktım cam kırıkları vardı. Başımı kaldırdım ampul kırılmıştı.

"Kırılmış."

Karhan kapıyı açtı. "Tek değil iki tane yaptırmalıydım, Biri patlasa öteki yanardı."

"Karhan kırılmış diyorum."

Sözümü tekrarlarken yüreğime ateş düştü, hızla içeri girdim holde karanlıktı ayağım takılıp yere düştüm çığlık attım. Karhan hemen ışıkları açtı Fatma abla boylu boyunca yerde yatıyordu. "Fatma abla!" Kadıncağız ses vermiyordu, göğsüne baktım nefes alıyordu.

"Bebeklerim." yerden fırladım merdivenlere koştum, nasıl tırmandığımı bilemedim çocuklarımın odasına girdim... Mahide abla da baygındı, beşiklere baktım...

"Karhan koş bebeklerim, bebeklerim." Çığlığım yeri göğü inletiyordu, yavrularım beşiklerinde yoktu.



31. Bölüm

Karhan odaya girip beşiklere baktı. Elini beşiğin içine soktu Ada'nın yastığını aldı, küçücük yastık sanki yavrusuymuş gibi göğsüne yasladı, Bora'nın beşiğine gittim çorabı yatağının üstünde öylece duruyordu. Avucumun içinde minicik kalmıştı kokusu hâlâ üzerindeydi hıçkırıklarım feryatlara dönüştü. Karhan kolumdan yakalayıp göğsüne çekti. Aramızda minik bir çorap küçük bir yastıkla bebeklerimizin hayaliyle kalakalmıştık.

Karhan birden içine düştüğümüz duygusallıktan kurtuldu, sarıldığı gibi birdenbire bıraktı. Yerde yatan Mahide ablayı fark etti. Yanına gidip şah damarına elini koydu.

"Kim, kim böyle bir adilik yapabilir?"

Sesi buz gibiydi. Telefonu açarken elleri titriyordu.

İçim katılıyordu bağırarak ağlamaya başladım. Karhan omuzlarımdan tutup hafifçe sarstı. "Feryat etmemiz bebeklerimizi geri getirmeyecek, Fatma ablayla, Mahide abla şükür yaşıyor. Bu alçaklığı yapanlar kimse görmüş olmalılar. Yavrularımızı bulacağız aşkım, kendini bırakma."

Telefon açıldıktan yarım saat sonra evimiz polis ve insanlarla dolmuştu, kimseyi gözüm görmüyor Karhan'ın bana sarılmış kolları arasında ağlıyordum. Polislerle birlikte ambulanslarda gelmişti.

Polisler ilk sorularını sorduktan sonra parmak izi için çalışmalar başlatıldı, gizli kameraları görünce kaseti izlemek istediler. Onlar gelene kadar Karhan'la ben defalarca izlemiştik.

Sanki polisiye filmden karelerdi, siyahlar giyinmiş, başlarında kar maskesi olan iki kişi. İlk önce evin kapısındaki ampulü kırmışlar sonra kapıyı çalmışlardı. Fatma ablanın kapıyı açmasıyla aniden içeri girmişler kısa sürede kadını bayıltmışlardı. Evi biliyor gibi hareket ediyorlardı merdivenlere yönelip direkt üst kata çıkmışlar. Bebek odasına girdiklerinde Mahide ablayla kısa süreli boğuşma yaşamışlardı. Fatma ablanın başına gelenler Mahide ablanın da başına gelmişti. Bebeklerimi kucakladıklarında Mahide abla zorla düştüğü yerden kalkmış peşlerinden kapıya kadar yürümüş, içlerinden birinin itmesiyle yere yığılmış bir daha da kıpırdamamıştı. Biri çıkıştaki kamerayı fark edince elindeki demiri savurup kamerayı da kırmıştı. Kızımın ağlamasını son anda duymuştum.

Yanıyor, içim yanıyor kavruluyordu, kızımın sesi kulaklarımdan gitmiyordu.

Karhan yerde yatmakta olan Mahide ablayı muayene eden doktora, " Nasıl?" diye sordu.

"İki bayanda uyutulmuşlar, sanırım ether koklatılmış her hangi darp izi yok. Yine de Hastaneye götürmemiz gerek."

"Çok gerekli değilse burada kalmalarını istiyorum, ayıldıklarında ne olduğunu duymam gerek."

"Ayılmaları uzun sürebilir."

"Lütfen yardımcı olun, daha önce uyandırılamazlar mı? Bebeklerim daha çok minik, ağlıyorlardır, acıkmışlardır. Hem Bora'nın çorabı çıkmış, ayağı üşümüştür. Allah aşkına ne olur?"

Karhan devamlı saçlarımı, yüzümü okşayıp gözyaşlarımı siliyordu. "Yapma böyle Nur'um yanımda olmana ihtiyacım var, ne olur bırakma kendini dayanamayacağım."

Karhan'ın sesini hayal meyal duyuyordum gözlerim kararıyor içim kayıyordu, kocam ağlıyordu kollarında bebeklerimizin yerine, beni sallıyor gözyaşları yüzüme damlıyordu. Koluma yapılan iğnenin acısıyla açılır gibi oldum. Bu ne ıstıraptı Yarabbi? Yüreğim bin bir parçaya bölünüyor gibiydi, elimi karnıma götürdüm sanki yine içimdelerdi.

"Nur Hanım." Fatma Abla uyanmıştı, polisin yardımıyla zar zor ayakta duruyordu...

"Abla ne olur söyle kim olduklarını biliyorum de!"

"Çok çok üzgünüm kapıyı açmaz olaydım, siz geldiniz sandım. Anahtarınız olduğu hiç aklıma gelmedi ya giriş ışığının sönmüş olduğunu fark edemedim bilmiyorum."

Kadın koltuklardan birine resmen çöktü.

"Mahide nasıl, bebekler nasıl? Hırsızlar inşallah yakalanırlar."

"Bebeklerimi kaçırmışlar, niyetleri hırsızlık değilmiş."

"Olamaz olamaz Aman Allah'ım, çok minikler hangi vicdana sığar bu?"

Fatma ablanın üzüntüsü gerçekti tek umudumuz Mahide abla kalmıştı.

Uyanması için canını ver deseler verecek haldeydim.

Doktorun; "Kendine geliyor." sözüyle Karhan da bende yerimizden fırladık.

"Mahide abla."

Kadın başını tutarak doğruldu öğürmeye başladı, Doktor; "Biraz bekleyin midesindekiler çıkınca daha çok açılacaktır." diye ikaz edince durmak zorunda kaldık.

Kadının kusmaktan içi dışına çıkmıştı.

Beklemek ölüm gibiydi.

Nihayet "Bebekler, bebekleri kaçırdılar." diyerek kendine geldi.

"Biliyoruz Mahide abla kim, kimlerdi?"

"Yüzleri kapalıydı, bebekleri korumaya çalıştım başarılı olamadım." diyerek ağlamaya başladı.

"Ah Karhan Bey, Nur Hanım bebekleri koruyamadım."

Karhan; "Abla ağlamanın sırası değil, bir ipucu. Yakalanmalarını sağlayacak en ufak bir detay." dediğinde sesi acı doluydu, kendini bırakmamak için zor duruyordu.

Kocamın halini görünce kuvvetli olmam gerektiği, kendimi saldığım anda kocamın yıkılacağını anladım. Koluna sarıldım.

Polis kaseti seyretmelerini isteyince tekrar televizyon odasına girdik, tam o anda Yadigâr geldi annesine sarıldı. "Şimdi haberim oldu babam söyler söylemez geldim, bebekler?"

"Bebeklerimi kaçırdılar."

"Çok üzgünüm Nur, ben doğmamış bebeğim için hâlâ acı çekerken, yüzlerini gördüğün bebeklerinin bir anda elinden alınması seni mahvetmiştir, gerçekten çok üzgünüm. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Samimi görünüyordu sözleri içten söylemişti, yavaşça başımı salladım kolumu okşadı.

Polisin; "Susun şu kaset seyredilsin." ikazıyla başlar ekrana döndü.

Tekrar aynı sahneler bir kez daha seyredildi.

Mahide abla; "Biri kadındı." deyince başlar ona döndü polis devam etmesini istedi. "Konuşmuyorlardı ikisi de aynı boyda olduklarından ikisini de erkek sandım. Biri kolunu vurdu "Ay!" diye bağırınca sesinden kadın olduğunu anladım."

"Başka ayrıntılar gerek, ses tanıdık mıydı?"

"Hatırlamıyorum."

"Geriye sarın, geriye bir sahne öncesi."

Bağıran Yadigâr'dı. "Allah senin belanı versin rezil herif bunu da mı yapacaktın?"

Karhan atılıp Yadigâr'ın kollarından tuttu. "Kim, kim bu?"

"O saat, kolundaki saati ben almıştım, kocam... kocam o olmalı!"

Birden yere yığıldım, bu sefer gözlerimden akan sevinç gözyaşlarıydı istediğimiz ipucu bulunmuştu, Karhan'ın yerini alan polis seri halde sorularına başladı. Adamın telefon numarası bildirildi.

"Kocanızın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Uzun süredir ayrıyız boşanmak üzereyiz, bir kadınla yaşadığını söylemişlerdi."

"Yerlerini biliyor musunuz?"

Umutla Yadigâr'ın yüzüne bakıyordum. "Benim yüzümden başınıza bunların gelmesine ne kadar üzgün olduğumu tahmin edemezsiniz, büyük ihtimalle ayrıldığımızdan beri kaldığı evdedir. İzmit'te giderken yol üzerindeydi."

Yanına gidip kolundan tuttum.

"Emin misin Yadigâr, kocan olabilir mi?"

"Kolundaki saati almak için kiramızı ödememiştim, çok benziyor. Bakın içinde rakamlar yok sadece akrep ve yelkovan var, kesin bu o. Hem defalarca senden para almamı söylemişti ben istediğini kabullenmedim. Seni kaçırsak Karhan Bey'in fidye için çok para vereceğini sayende zengin olup çektiğimiz sıkıntılardan kurtulabileceğimizi söylediğinde asla olmaz diye reddettim. Böyle bir şey yaparsa ihbar edeceğimi söylediğimde gülerek şaka yaptığını söylemişti, demek ciddiymiş. Kahrolası serseri, mutlaka odur." Sözü bittiği anda kargaşa başladı.

Telsizlerle, telefonlarla yer bildirimi yapılıyor polis arabaları birbiri sıra yola çıkıyorlardı. Biz de peşlerinden yola çıktık, "Sen gelme, ben bebeklerimizi getiririm." diyen Karhan'a karşı çıktım, onların bana ihtiyaçları vardı. Biliyordum acıkmışlardı göğüslerim gerginlikten acıyor, sütüm sızıyordu.

Polis arabalarından birine bindik, Yadigâr yanımıza oturmak istemişti. İçim içime sığmıyordu, kocamın kollarının arasındaydım. Yadigâr'ın tahmini doğru çıkmazsa çocuklarımı başkaları kaçırdıysa, ya geç kaldıysak düşünceleri beynimde dolaşıp duruyordu.

Yadigâr "Nur." deyince ona baktım, bana doğru dönmüş olsa da yüzüme bakmıyordu.

"Nur ben senden özür dilerim, geçmişte çok iyi arkadaştık değerini bilemedim. Saçma sapan bir kıskançlığın pençesine düştüm. Senin hayatında her şey yolunda gidip benim hayatım darma duman olunca sanki suç seninmiş gibi hareket ettim. Kıskançlık öfke beni yedi bitirdi. Sen hep benim iyiliğimi istedin. Aklım başıma geldi ama bu arada seni kaybettim. Çok özür dilerim Nur, binlerce milyonlarca kez özür dilerim. Defalarca senden özür dilemek istedim

ama cesaret edemedim. Benim yüzümden bebeklerinin başına bir şey gelirse asla kendimi affetmem."

Ağlıyordu, kucağında ovuşturduğu ellerini tuttum.

"Bebeklerimin başına hiçbir şey gelmeyecek, kurtulacaklar, kurtulmalılar... Ben buna inanıyorum sende inan, dediğin gibi biz çok iyi arkadaştık, tekrar eskisi gibi olamayız diye bir kanun yok. Eski Yadigâr olduğun için çok mutluyum."

"Karhan Bey size de çok terbiyesizce davrandım özür dilerim, lütfen beni affedin."

Karhan suskundu elini sıktım. "Şu an önceliğim çocuklarımdır ama ben sözlere değil davranışlara bakarım. Umarım eskisi gibi olursun bunu zaman gösterecek, sırf ben ve karım için değil anne baban içinde düzelmiş olman, onları bir kez daha üzmemen özrünü kabullenmem için yeterli olacaktır."

"Söz veriyorum Karhan Bey bir daha asla ailemi üzmeyeceğim, üniversite sınavlarına girip hayatımı düzene koymaya çalışacağım."

"Sen düzelirsen eşimde bende sana yardımcı olmak için elimizden geleni yaparız."

"Sizlerden ve ailemden hiçbir beklentim yok, tek isteğim affetmeniz."

Polisin; "Yadigâr Hanım dediğiniz bölgeye geldik hava kararda, çevrenize dikkatli bakın evi geçmeyelim." demesiyle Yadigâr çevreye bakmaya başladı.

"İşte şu ev arkasında ağaçlar olan. Tek katlı."

İzmit sınırlarına girdiğimizde sivil polis araçları ikaz ışıklarını kapatmışlardı, sessizce ilerliyorduk. Yadigâr'ın sözüyle polis öteki araçlara telsizle bildirim yaptı. Durmuştuk.

"Neden durduk, gidelim bebeklerimi alalım."

"Nur Hanım sakinleşmeli geri planda kalmalısınız, bu sizin içinde geçerli Karhan Bey. Acele hareket edersek kaçıranlar panik yapıp bebeklere zarar verebilirler bu olayı hiçbirimiz istemeyiz. Nasıl hareket edeceğimizi dikkatle planlayıp operasyona geçeceğiz. Lütfen burada kalın."

Polis araçtan aşağı indi, Karhan'da peşinden inmek isteyince bende hareketlendim.

"Lütfen Nur'um sen burada kal, ikimize birden polisler tepki verebilir. Benim ne planladıklarını öğrenmem gerek. Yadigâr, Nur'un yanından bir saniye ayrılma, sakın arabadan dışarı çıkmasına izin verme."

Yadigâr omzuma sarıldı. "Bebeklerin Allah'ın izniyle kurtulacaklar, doğduklarından beri onları çok merak ediyordum. İyi niyetimden şüphe etmezsen teyzeleri olmak onlarla ilgilenmek sevmek isterim."

Zaten akmakta olan gözyaşlarım artmıştı, elindeki mendille gözlerimi kuruladı. "Hadi Nur anlat bebeklerini onları tanımak istiyorum."

"Ada pembe beyaz... Açık kumral saçları var, var dediysem neredeyse saçsız. Ağlamaya başladı mı susmak bilmiyor, ille göğsüme yapışacak şımarık. Bora'nın saçları aynı babası gibi oldukça fazla, sesi çok kalın ağlamasını duysan gülersin, Ada'dan çok daha uslu karnı doydu mu dünya yansa umurunda değil. Daha çok küçükler Yadigâr, sırf para için daha sütten bile kesilmemiş bebekleri nasıl kaçırabildi aklım almıyor."

"O hayvanın ne olduğunu çok geç anladım, dayak yedikçe kendim ettim kendim buldum diye sesimi çıkaramadım. Para için annesini bile satar, öldürür o herif. Babasından para istemiş vermeyince adamcağızın ağzını burnunu kırmış, garipler korkularından şikâyetçi bile olamamışlar. Karnım burnumdayken yediğim yumruklardan, karnıma attığı tekmelerden kendi öz çocuğunun ölümüne sebep olunca artık ne olursa olsun dayanacak halim kalmadı. Hastane de bir kez olsun aramadı. Benden evvel sevgilisi varmış zaten, ona verdiğim paraları sevgilisine yediriyormuş. Eve döndüğümde kadın çoktan yerleşmişti. Enayi geldi diye bir de yüzüme güldüler, boşanmak için celp gönderdiğimde karşı cevap olarak, '*Para verirsin öyle boşanırım yoksa hayatını cehenneme çeviririm.*' diye telefon açtı. İkinci mahkemede '*Ben karımı çok seviyorum boşanmak istemiyo-*

rum.' deyip durdu. Beni dövdüğünü inkâr ediyor çünkü belgeleme-dim, keşke darp izlerinin resimlerini çekseydim."

"Ya bebeğini düşürdüğün belgelenmedi mi?"

"Arkadaşlarımdan biri '*Karın seni aldattı. Çocuk senden değil.*' deyince gözüm döndü bir kez vurdum o kendi düştü" diye hâkime yeminler ediyor, ne ağlamak ne kendini paralamak sana anlatamam. Tam bir tiyatrocuymuş da haberim olmamış."

"Yol yakınken kurtuldun."

"Boşandığım anda dünyalar benim olacak, hapse girdiğinde bana, kendi çocuğuna ve senin çocuklarına yaptıklarının cezasını çekecek serseri. Cehennemde yansın."

Birden kapı açıldı Karhan bana baktı.

"Polisler harekete geçiyorlar haberin olsun istedim."

"Karhan bu ufacık yerde ölmek üzereyim, ne olur dışarı çıka-yım söz hiç hareket etmeyeceğim."

Karhan'ın elini uzatmasıyla rahatlayarak araçtan dışarı çıktım. Yeni gelen araçlardan Jandarmalar indi.

"Polisler yardım mı istediler?"

"Bu bölgeye jandarma bakıyormuş."

Üç araç gelmişleri ellerinde tüfekler aşağı indiler. "Nur, Kar-han!" diye seslenen askere döndüm Metin'di.

"Kaçırılma operasyonu var denince, hele sizin olduğunuzu öğrenince mesaim bitmiş olmasına rağmen nasıl geldiğimi bileme-dim."

"Sağ ol Metin."

"Merak etmeyin bebeklerinin saçının teline zarar gelmemesi için ne mümkünse yapılacaktır."

"İnşallah Metin."

"Siz sakin olun bekleyin, bize bırakın."

Kocam sarılınca başımı omzuna yasladım, bekle diyorlardı içi-min öfkeyle nasıl kaynadığından haberleri yoktu. Karhan'ın kolla-

rının baskısı her saniye artıyor gibiydi, kıpırdanınca kendini nasıl kastığının yeni farkına varmış gibi kollarını gevşetti.

"Öyle öfkeliyim ki gönül diyor, koş içeri gir adamı ölmekten beter et, hatta acı çektirerek öldür."

"İşte tam bu dedikleriniz yüzünden aile üyelerini operasyon bölgesinden uzak tutuyoruz, üzüntü ve öfke sonucu ya kaçırılan kişilere ya da kendilerine zarar gelir. Boşu boşuna katil olunur."

Yanımızda duran polisin dedikleri doğru olsa da, Karhan gibi bende adamı öldürmek istiyordum.

"Ya sizin bebekleriniz içeride olsaydı ne yapardınız?"

"Sizlere hak veriyorum böyle bir durum da bizler profesyonel olduğumuz halde geri planda kalırız, insanın kendi canı söz konusu olduğunda profesyonellik kayboluyor. Size acı verenin aynı şekilde canının yanmasını istiyorsunuz."

Birden silahlar patladı korkuyla nefesimi tuttum, Karhan çoktan eve doğru ateşlerin içine koşmaya başlamıştı. Arkasından gitmeye çalışınca polisin engellemesiyle durmak zorunda kaldım.

"Kocanız laf dinlemedi, siz asla gidemezsiniz."

"Şimdi kocam da tehlike de."

Dakikalar geçmek bilmiyordu, birkaç silah sesinden sonra başka olmamıştı, bildiğim duaların hepsini peş peşe okuyordum.

Bebek çığlığı duydum başımı hızla kaldırdım, Boram ağlıyordu şaşkınlıkla Yadigârın yüzüne baktım.

"Ben mi yanlış duydum bebek sesi mi?"

Gülüyordu.

"Doğru duydun bak geliyorlar."

Kalakaldım, sanki bacaklarıma felç inmişti. Bebeğimin birisi babasının kucağında diğeri de Metin'in kolları arasındaydı. Karhan'ın yüzündeki kocaman gülümsemenin aynısını kendi yüzüm de hissettim.

"İki kokarca getirdim annesi, hem açlıktan ölmüşler hem de altlarına doldurmuşlar. Polisler gelmeseydi kısa sürede bu koku kaçıranları bayıltırdı."

"Kokarcalarımı ver bana mis kokuyor onlar."

Ada'yı kucakladım ciğerlerinin son sesiyle bağırıyordu, beni hissedince biraz susar gibi olsa da sonrasında daha hırsla ağlamaya başladı. Minik yüzünü öpücüklere boğuyordum yanağımı emmeye başladı.

Karhan'ın "Açlıktan ölmüşler araca bin biraz emzir, sonra doktor kontrol etsin." sözünü ikiletmedim.

Ada ile bindim erkekler sırtlarını dönmüşlerdi, Ada emmeye başlayınca Karhan ağlamaktan neredeyse moraran Bora'yı uzattı öteki göğsümün de sahibi gelmişti. Sırtımı koltuğa yasladım mutlulukla bebeklerimi seyretmeye başladım. Yadigâr gülen gözlerle beni izliyordu.

"Annelik sana çok yakışmış."

Bora'mın başını öptüm, ağlamaktan yorgun düşmüşlerdi, kısa sürede tekrar uykuya daldılar. "Teyzelik o kadar kolay değil, al bakalım birini kucağına."

"Of Karhan Bey'in dediği kadar var kokarca bunlar."

Üzüntüden yanıma hiç bez almayı düşünememiştim, arabadan indik.

Cevabını merak ettiğim soruyu sordum. "Ne oldu niye ateş edildi?"

Metin; "Tam içeri girdiğimiz anda bizi fark ettiler adam ateş edince karşılık verdik, kadın bebekleri kendine siper yapmaya çalıştı, bilmediği tek şey keskin nişancıların hazır da olmasıydı. Çocukları yatırdıkları divana varamadan avlandı."

"Ne oldu?"

"Uyarımıza aldırmadığı silahını bebeklere nişan aldığı için vuruldu, ölmüşler."

Yadigârın yüz ifadesi nefret doluydu.

"Gebersin vicdansız çok iyi olmuş, inanın Dünya pislikten kurtuldu. Öldürdüğü bebeğimin cezasını canıyla ödedi."

Büyük siyah poşetlere konmuş cesetler ambulansa götürülürken Yadigâr sırtını döndü, kolundan tuttum.

"Dirisini görmek istemiyordum, ölüsünü hiç göremem pisliğin. Cehennemde yanar inşallah."

Tek sözüm "Âmin." oldu. Hemen hastaneye gittik, çocuk doktoru kontrol etti zarar görmemişlerdi. Birinin kolunda diğerinin bacağında, minik morluk dışında darp izi yoktu altlarını değiştik, eve geldiğimizde yorgunluktan ölmek üzereydik. Evdekiler güzel haberi almışlardı, sevgiyle birbirimize sarıldık. Mahide abla kızıyla sarıldığımızı görünce ağlamaya başladı. Yadigâr'la ikimiz Mahide ablaya sarıldık.

"Artık üzülme abla, Yadigârla arkadaşlığımız devam edecek."

"Seni çok üzdüm anneciğim bir daha asla üzülmene neden olmayacağım, Nur ile eskisi gibi olmaya karar verdik, eskisi gibi olduğumu hatta daha iyi olduğumu göreceksiniz."

Evdekiler bizi görünce bir bir gitmeye başladılar, olay kısa sürede sonuçlanmış bebeklerim zarar görmeden kurtulmuşlardı.

Fatma abla ile çocuklarımı yukarı çıkardık, kadıncağız çok yorgun görünüyordu.

"Sen dinlen ben onları yıkarım, doyururum bu gece beşiklerini odama alalım onlardan. Henüz ayrılmak istemiyorum."

"Siz de yorgunsunuzdur."

"İnan hiç yorgunluğum yok, hadi dediğimi yap."

Peşimden Karhan'da geldi birlikte bebeklerimizi soyduk, küveti doldurarak içine girdi yıkadık, kuruladık. Yatağımıza yatırdık.

"Bende banyomu yapıp hemen geliyorum, çocuklara dikkat et."

En nihayet içim huzurla doluydu, bebeklerim evdeydi. Banyomu hızla yaptım odaya geri döndüğümde gördüğüm manzara inanılmazdı. Karhan bebeklerimizle birlikte uyuyakalmıştı. Ada babasının tepesinde, Bora kolunun altındaydı. Telefonumu alarak bu

güzel tabloyu ölümsüzleştirdim. Koltuğa oturarak hayatımın en güzel üç varlığını doyasıya seyretmeye başladım.

***

Sabah gözlerimi açtım, yatağımın üzerindeydim Bora yanımdaydı. Ada yoktu telaşla yerimden fırladım Karhan odaya girdi.

"Ada yok, ada yok!"

"Korkma canım odasına götürdüm, iki kat uyuyakalmışsın koltuğun üzerinde. Ada'yı Fatma Hanım doyuruyor, Bora'yı da götüreyim"

"Ben bakardım hemen kalkıyorum."

"Küçük hanım, sen yatıyorsun, hatta birlikte yatıyoruz saat çok erken. Beni bekle sakın kalkma yataktan, zorla geri yatırırım."

"Ama ben."

"Nur itiraz istemiyorum çocuklarımız hiç zarar gelmeden yuvamıza geri döndü, ilerleyen saatlerde güvenliği daha çok artırmak için görüşmeler yapacağım. Bu yüzden için rahat olsun. Hem bugün hafta sonu, hava oldukça güzel olacağa benziyor Metin ve diğerlerini bahçede yemeğe çağırdım."

"Sahi Metin neredeydi? Bebeğimi kucağıma verir vermez ortalardan yok oldu."

"Kurşunlardan biri kolunu sıyırmış."

"İyi mi? Ciddi bir şey yok değil mi? Arasana, of Karhan hazırlanmam gerek işte, şimdi hiç yatamam."

"Dışarıda mangal yapılacak, Mahide abla mezeleri hazırlayacak. Yat aşağıya dinlenmelisin, gözlerinin altı morarmış."

Kocam yanıma yattı, kolunu boynumun altına uzatıp kendine çekti, bebeklerim yuvalarında ben de tam olmak istediğim yerdeydim, gözlerimi kapattım.

***

Tüm arkadaşlarımız gelmişlerdi, kocaman mangal yakılmış, masa donatılmıştı. Karhan asla kımıldamama izin vermiyor, bende kızlarla muhabbet ediyordum. Metin gelince yanına gidip sarıldım.

"Teşekkür ederim bebeklerim için yaralandın. Canın çok acıyor mu?"

"Sadece görevimi yaptım, yaram çok önemli değil."

"Görevin olduğunu biliyorum ama işinin bittiğini söylemiştin, bizim adımızı öğrenmeseydin gelir miydin?"

"Gelirdim sonuçta ufak bebekler kaçırılmıştı"

"Yine de çok teşekkür ederim. Gül nerede?"

"Gelmek üzeredir balık alıyormuş çok canı çekmiş."

"Hamile mi?"

Metin'in yüzünde tebessüm oluşunca Gül'ün hamilelik haberi de doğrulanmış oldu.

"Bebeklerimize arkadaş geliyor, Gül hamileymiş!" diye bağırdım.

Gül içeri girdi. "Of Metin ben söyleyecektim."

Metin karısının yanına gidip yanağına öpücük kondurdu.

"Nasıl söylediğimi bende anlamadım, kadın milletini sorgu amiri yapmak gerek. Balık aldın mı mangala atalım."

"Hemen torbadan çıkar, bugünün gazetelerine koku sinmesin."

"Ben çıkartırım sen karının yanında kal."

Poşeti masanın üstüne koymuştu, Mahide abla balıkları yıkamak için içeri götürdü. Karhan yanıma geldi.

"Haberler de neler varmış?"

"Havalar çok sıcak olacakmış, su sıkıntısı çekilebilirmiş. İşte bu çok ilginç bir haber kadın kendini aldatan kocasını evire çevire dövmüş, yine benzine zam geliyormuş"

"Ne oldu Nur, yüzün kireç gibi beyazladı."

"Şey bak..."

***

Adana genelevinde korkunç katliam. Yeni hapisten çıkan Sansar Emin lakaplı eski mahkûm, genelev sahibesi Madam lakaplı Makbule Kara'yı para için gırtlağını keserek öldürdü. Adamı Celal, patronunu korumaya çalışırken karnına aldığı bıçak darbesinden kurtulamadı. Hastaneye kaldırıldıktan kısa süre sonra, kan kaybından can verdi. Sansar Emin kaçmaya çalışırken polislerle girdiği silahlı çatışmada öldürüldü

"Ne okuyorsunuz amma ilginizi çekmiş bize de söyleyin."

Karhan yüzüme baktı.

"Kadının biri kendini aldatan kocasını dövmüş, *'Beşinci boynuzlanmam sonunda canıma tak etti.'* diye açıklaması var."

Hale. "Çok iyi yapmış fazla bile dayanmış." deyince kadın erkek ilişkileri üzerine hafif yollu tartışma çıktı, onlar konuşurken içeri geçtim. Babamın olanlardan mutlaka haberi olmalıydı. Telefon açtım.

"Babacığım gazetede bir haber okudum."

"O evle ilgili haber olmalı telefon açacağını biliyordum, adam resmen Madam'ı doğramış... Celal de öldü."

"O adam Sansar Emin."

"Serserinin biriymiş, daha yeni hapisten çıkmış, bazısı ömür boyu yatsa adam olmaz... Para için canından olmaya, katil olmaya değer mi?"

"O adam annemin kötü eve düşmesine sebep olan adam."

"Of kızım, Hülya adamın Nuri isimli birini aradığını söyleyince şüphelenmiştim, birkaç kez önüme çıkmaya çalıştı, yolumu değiştirdim. İyi olmuş gebermiş."

"Ya Hülya ne oldu, o evde kalanlar ne olacak?"

"Hülya'nın anlattığına göre kargaşa çıkar çıkmaz evdeki akıllı kadınlardan bazıları, Madamın ofisine girip kasasını açmayı başarmışlar. Borç senetlerini bulup yakmışlar, gerisi onlara kalmış, ya bu işe devam ederler ya da kendilerine tertemiz bir sayfa açarlar... Hülya iki gündür bende kalıyor."

"A Hülya yanında mı?"

"Bana geldi yarın gidiyor."

"Nereye gider ne yapar tek başına?"

"Üzme kendini ben hallettim, eskiden tanıdığım birinin yanında kalacak. Çalışacak insana ihtiyaçları varmış."

"Çoğu kişi kabul etmez baba."

"Fuat'ın kız kardeşini kaçırıp tecavüz ettikten sonra genel eve satmışlardı, onu bulana kadar akla karayı seçmişti. Kardeşi ise üzüntüden ölmüştü. Bulduğunda çok geç kalmış olduğundan, kurtulmak isteyene yardımını esirgemez. Hülya orada rahat edecektir."

"Çok sevindim babacığım, hayatımın lekeli sayfaları böylece maziye gömüldü. O Sansar Emin denen adamın beni bulmasından çok korkuyordum."

"Ölsem de nerede olduğunu söylemezdim, artık rahatlıkla gelebilirsiniz torunlarımı görmek istiyorum."

"Geliriz babacığım, artık sık geliriz."

Telefonu kapattım sevinçle Karhan'a sarıldım.

"Kuşlar gibi özgürüm artık!"

"Bu kadar endişelendiğini hiç bilmiyordum, niye paylaşmadın benimle?"

"Adamın yaşayıp yaşamadığından haberim bile yoktu, bir gün çıkarda musallat olur diye korkuyordum."

"Ben seni korurdum."

"Biliyorum koruyacağını keyfimiz kaçardı. Artık hiçbir endişem yok seni çocuklarımı çok çok çok seviyorum."

"Bende, bizde seni çok çok çok seviyoruz."

Kocamın boynuna sarıldım, tüm sevgimle dudaklarımı uzattım Dünya silinmişti, öpücüğün keyfine vardım.

"Öhö öhö oğlum bilseydik bizi bırakıp başka âlemlere açılacağınızı, gelmezdik."

Özgür'dü. Karısı Hale de arkasında durmuş kıkırdıyordu.

"Çok görme be dostum, kurtuluşumuzu kutluyoruz."

"Neden kurtuluyorsunuz? Ha anladım çocukların kurtulmasından bahsediyorsun."

Kocam bana göz kırptı. "Evet bildin." Omzuma sarıldı birlikte bahçeye çıktık.

Hayat güzeldi, Dünya güzeldi, yaşamak güzeldi uzanıp kocamı bir kez daha öptüm. Dostlarımızla, endişeler olmadan yaşayacağım günlere başlangıç için kadeh kaldırdım...

Mutlu Son

4 Yıl sonra...

"Ya Karhan kızına bak! Oğlumun haşatını çıkarıyor..."

"Özgür ben kızıma bakacağıma sen oğluna bak kızımı yerden yere vuruyor."

"Ya ne demezsin, bak Bora da oğlumun üzerine çıktı. Vay be Ada, Bora'ya yumruk attı."

Dört sene önce sözleştiğimiz gibi yine Bora Bora adasına gelmiştik, Tabii balayı gibi olmuyordu çocuklar bir araya geldiğinde resmen iç savaş çıkıyor, onların peşinde koşturmaktan eşler birbirini göremiyordu. Baş edemeyeceğimizi anlayınca bir gün erkekler, bir gün kadınlar çocuklara bakmaya karar vermiştik. Bugün erkeklerin sırasıydı.

Kızlarla tam denizin kıyısına şezlongları dizilmiş elimizde buz gibi içeceklerle keyif yapıyorduk, "Ah balayımızdaki kum adası hayal gibi geliyor." Kevser'in sözüne iç geçirdik.

Çocuklarımızın peşinden koşan kocalarımıza bakarak, bir kez daha iç geçirince gülmeye başladık.

"Bizim burada canımız çıksın siz kıkırdayın."

Efe ellerini beline koymuş kızgınlıkla Ceren'e bakıyordu.

"Canım çocuğumuzu Ada yere yatırmış, git de paralamadan alıver, ayrıca dün de sen kıkırdıyordun."

Efe öfkeyle kavga eden miniklerimize baktı, koşarak yanlarına gitti. Benim cadı kızım ne zaman durulacaktı? Karhan'a baktım Bora'nın peşine koşturuyordu, ayağa kalktım Hale kolumdan çekip yerime oturttu.

"Canım bırak yesinler birbirlerini, bak şimdide sarılıyorlar. Çocuk bunlar."

Kocam iki çocuğumuzu da kollarının arasına sıkıştırınca diğer çocuklar da babalarının üzerine çıktılar. Denizde oynamaya başladılar. Gülme sesleri çoğalınca içim rahatladı yüz üstü döndüm gözlerimi kapattım.

Okulumu bitirip Karhan'ın ofisinde çalışmaya başlamıştım. Kocam gibi çok başarılı olamasam da Karhan çizimlerimi çok beğeniyor zamanla tanınacağımı söylüyordu. Arada bir, daha çok çocuklar yüzünden kavga ediyor, hemen barışıyor olayları uzatmıyorduk. Sevgimiz birbirimize [illegible] hiç azalmamıştı. Karhan'la evlendiğime bir gün hatta bir saniye [illegible] pişman olmamıştım.

Serin bir el vücudumda dolaşınca [illegible]ildim.

"Kızarmışsın, [illegible]hat dur krem sürey[illegible]m." Kocamın sesiyle gözlerimi açtım.

"Çocuklar nerede?"

"Öğle uykusu için Servetlerin odasına götürdük. Hepsi uyuyor."

"Başlarında kim var?"

"Servet'in sırası, uyanınca bildirecek."

"Kızlar neredeler?"

"Hepsi kocalarının yanında denizdeler. Nur'um kaçamak yapıp odamıza gitsek mi? Seni çok özledim."

Bende kocamı fazlasıyla özlemiştim, şimdiden vücudum yanmaya başlamıştı.

"Ya çocuklar uyanırsa?"

"Elimizi çabuk tutarız."

Hemen ayağa kalktım. El ele tutuşarak odamıza doğru koşmaya başladık, vakit kaybetmemeliydik...